LIZA MARKLUND

fundația paradis

Promisiunile Paradisului ascund capcane și întorsături imprevizibile de situație...
După EXPLOZII ÎN STOCKHOLM și STUDIO 69, citiți a treia parte a seriei Annika Bengtzon.

FICTION CONNECTION 3

TREI

LIZA MARKLUND

FUNDAȚIA PARADIS

Titlul original: Paradiset

Traducere și note de
LAURENȚIU DULMAN

Editura Trei, 2011

Colecție coordonată de
MAGDALENA MĂRCULESCU

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial: Magdalena Mărculescu

Coperta colecției: Faber Studio

Foto copertă: © Guliver/Getty Images/ Eduardo Garcia

Director producție: Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Silvia Dumitrache

Dtp:
Corina Rezai

Corectură:
Ioana Augustin, Eugenia Țarălungă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARKLUND, LIZA
Fundația Paradis / Liza Marklund; trad.:
Laurențiu Dulman București: Editura Trei, 2011
ISBN 978-973-707-479-9
I. Dulman, Laurențiu (trad.)
821.113.6-31=135.1

Titlul original: Paradiset
Autor: Liza Marklund

Copyright © Liza Marklund, 2000
Ediția în limba română s-a publicat prin acord cu Salomonsson Agency, Suedia.
Copyright © Editura Trei, 2011 pentru prezenta ediție

C. P. 27-0490, București
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro, www.edituratrei.ro
ISBN: 978-973-707-479-9

PROLOG

„S-a sfârșit, s-a gândit ea. Deci așa e când mori.”

S-a lovit cu capul de asfalt, iar mintea i s-a întunecat preț de o clipă. Când a simțit că e rănită, frica i s-a risipit.

S-a lăsat liniștea.

Gândea calm și limpede. Era întinsă pe burtă, iar pe obraz și în păr avea gheață și pietriș.

„Ce ciudată e viața. Cât de puține lucruri poți să prevezi.” Cine ar fi crezut că acolo avea să se întâmple? Pe un țărm necunoscut din nordul îndepărtat.

Apoi i-a revenit în minte imaginea băiețelului cu mâinile întinse spre ea. Și-a reamintit frica, împușcăturile și sentimentul copleșitor de neputință.

— Iartă-mă, a șoptit ea.

„Iartă-mi lașitatea. Iartă-mi eșecurile lamentabile”, a continuat ea în gând.

Dintr-odată a simțit iarăși vântul. Sufla cu putere și îi zgâlțâia geanta, provocându-i dureri. Zgomotele au reînceput să se audă și a simțit că o doare piciorul. Și-a dat seama că avea blugii umezi și reci. Nu fusese atinsă, ci doar se împiedicase și căzuse. Mintea i s-a întunecat din nou, golindu-se de gânduri.

„Trebuie să scap.”

A încercat să se ridice, dar a doborât-o vântul. S-a străduit apoi din nou. Din pricina clădirilor din jur, rafalele erau imprevizibile: se năpusteau dinspre mare și măturau asfaltul, izbind totul în cale ca niște măciuci necruțătoare.

„Trebuie să fug. Acum!”

Știa că bărbatul se afla undeva în spatele ei, blocând drumul spre oraș – era prinsă.

„Nu pot să rămân aici, în lumina proiectoarelor. Trebuie să scap. Să fug de-aici!”

O nouă rafală i-a tăiat respirația. S-a întors cu spatele ca să poată trage aer în piept. A dat cu ochii de alte proiectoare, a căror lumină galbenă poleia împrejurimile dărăpănate – unde să se ducă?

Și-a înhățat geanta și, cu vântul în spate, a luat-o la fugă spre o clădire de lângă apă. A ajuns la o platformă de încărcare, la

baza căreia se strânseseră multe gunoaie. Ce era acolo? Cumva o scară? Apoi a recunoscut și alte obiecte: un șemineu, niște mobile, un scaun de ginecologie, un Ford T și panoul de comandă al unui avion de luptă.

Și-a aruncat geanta pe platformă, apoi a urcat și ea. A pășit cu grijă printre căzi vechi și bănci de școală, iar în cele din urmă s-a ascuns în spatele unui birou uzat.

„Aici sigur o să mă găsească, s-a gândit ea. E doar o chestiune de timp. N-o să renunțe.”

Stătea ghemuită, gâfâind și legănându-se ușor, cu hainele îmbibate de lapoviță și transpirație. Și-a dat seama că intrase într-o capcană. Nu avea cum să iasă de acolo. Bărbatul nu trebuia decât să vină lângă ea, să-i pună pistolul în ceafă și să apese pe trăgaci.

A aruncat o privire de după birou, dar n-a văzut decât gheață și depozite scăldate în lumina aurie a proiectoarelor.

„Trebuie să aștept, și-a zis ea. Trebuie să-mi dau seama unde e. Apoi o să încerc să mă furișez.”

După câteva minute, au început s-o doară genunchii. Coapsele și gambele îi amorțiseră, iar gleznele îi zvâcneau, mai ales cea stângă. Probabil că și-o scrântise când căzuse. Sângele i se prelingea din tăietura de pe frunte și picura pe platformă.

Apoi l-a văzut. Stătea la marginea docului, la doar trei metri de ea. Profilul lui dur și întunecat se deslușea pe fundalul auriu, iar vântul îi purta șoaptele spre ea:

— Aida…

S-a ghemuit și a închis ochii, făcându-se foarte mică, precum un animal speriat. Invizibilă.

— Aida, știu că ești acolo…

Respira cu gura deschisă, fără să facă niciun zgomot. Aștepta și asculta. Dar vântul ținea cu el, înăbușindu-i pașii.

A ridicat iarăși capul de după birou și l-a văzut mergând pe lângă gardul de pe cealaltă parte a străzii late, ținându-și discret pistolul în haină. A început să respire repede și zgomotos și a simțit că o cuprinde amețeala. L-a urmărit cu privirea, iar când a văzut că intră într-un depozit albastru, s-a ridicat în picioare, a sărit de pe platformă și a luat-o la fugă. Însă zgomotul pașilor ei se auzea foarte tare – ce vânt perfid. Geanta îi sălta pe umăr, iar părul îi intra în ochi.

N-a auzit împușcătura, dar a simțit cum îi trece glonțul pe la ureche. A început să alerge în zigzag, făcând viraje haotice. Încă o șuierătură pe la ureche, încă un viraj.

Dintr-odată, asfaltul s-a terminat și i-au apărut în față valurile uriașe, ascuțite ca tăișul sabiei, ale Mării Baltice. N-a ezitat decât o clipă.

•

Bărbatul s-a apropiat de marginea cheiului și s-a uitat cu atenție la apă, ținând pistolul în mână. A mijit ochii, încercând să-i descopere capul între valuri. Dar era inutil.

Nu avea cum să scape. Prea frig. Și vântul prea puternic. Prea târziu.

Prea târziu pentru Aida din Bijeljina. Devenise prea periculoasă. Și era prea singură.

A rămas pe loc o vreme, simțind cum îl înțeapă frigul. Vântul îi bătea în față, împroșcându-l cu aschii de gheață.

Camionul din spatele lui a pornit, dar zgomotul motorului era luat de vânt și nu ajungea până la el. Mastodontul s-a îndepărtat silențios prin lumina aurie, fără să lase nicio urmă.

PRIMA PARTE

Octombrie

Nu sunt un om rău

Sunt produsul mediului în care am crescut. Toți oamenii vin pe lumea asta cam la fel, dar sunt supuși unor condiționări diferite: genetice, culturale și sociale.

E drept că am comis crime, dar nu asta contează. Întrebarea e dacă cei pe care i-am omorât meritau să trăiască. Eu am un răspuns clar, dar s-ar putea ca nu toată lumea să fie de acord cu mine.

Poate că oamenii mă consideră o fire violentă, dar violența nu are neapărat legătură cu răul. Violența înseamnă putere, la fel ca banii sau relațiile. Cel care o alege drept unealtă nu devine automat un om rău. Dar trebuie să plătească prețul.

Pentru că folosirea violenței nu e gratuită – ca să poți face asta, trebuie să-ți înăbuși sufletul. Deci prețul e uriaș, însă nu mi s-a părut că renunț la mare lucru.

Vidul care rămâne în loc trebuie umplut cu lucrurile fără de care nu dobândești puterea de a recurge la violență: răutatea este unul dintre ele, un altul, disperarea, al treilea, răzbunarea, iar al patrulea, furia – dorința oamenilor bolnavi.

Dar nu sunt un om rău.

Sunt produsul mediului în care am crescut.

Duminică, 28 octombrie

Gardianul era cu ochii-n patru. Furtuna care lovise coasta în timpul nopții făcuse ravagii peste tot: copaci doborâți, foi de tablă smulse de pe acoperișuri, bucăți din pereții de metal ai depozitelor împrăștiate peste tot.

Când a ajuns în complexul portului liber, a călcat frâna cu putere. În depozitul care dădea spre mare se vedeau tot felul de echipamente medicale, cabina unui avion și obiecte sanitare pentru baie. Gardianul a avut nevoie de câteva secunde ca să-și dea seama la ce se uita – obiecte de recuzită din depozitul unui important post de televiziune.

A văzut cadavrele abia după ce a oprit motorul și și-a scos centura de siguranță. În mod ciudat, nici nu s-a speriat, nici nu s-a îngrozit, ci a fost extrem de surprins. Cadavrele îmbrăcate în negru erau întinse în fața unei scări rupte folosite în cine știe ce serial de demult. Încă înainte să coboare din mașină și-a dat seama că cei doi bărbați fuseseră asasinați. Nu trebuia să faci multe deducții ca să-ți dai seama: le lipseau bucăți din craniu, iar asfaltul acoperit cu gheață era pătat cu ceva lipicios.

Fără să-și facă griji pentru propria-i siguranță, gardianul a ieșit din mașină și s-a apropiat de ei. Se aflau la doar câțiva metri. Prima lui reacție a fost una de uimire. Cadavrele arătau foarte ciudat, parcă ar fi fost frații lui Marty Feldman[1]: aveau ochii ieșiți din orbite, iar limbile le atârnau din gură. În plus, amândurora le lipseau câte o ureche și bucăți mari din ceafă, iar în partea de sus a craniului aveau câte un semn.

Bărbatul în viață s-a uitat la cei doi bărbați morți o vreme, dar mai târziu n-a fost în stare să spună cât anume. A fost întrerupt de o puternică rafală de vânt, care l-a doborât la pământ. A întins brațele în față ca să nu cadă pe burtă și a nimerit cu o mână într-o baltă de sânge amestecat cu creier. Când s-a uitat la substanța aceea vâscoasă și lipicioasă care i se prelingea printre degete, bărbatului în viață i s-a făcut brusc greață. A vomitat pe bara de protecție a mașinii, apoi și-a șters mâna frenetic de tapiseria de pe scaunul șoferului.

•

[1] Marty Feldman (1934-1982): comic englez faimos pentru ochii săi bulbucați.

Dispeceratul central al poliției din Stockholm a primit telefonul de la portul liber Värtan la ora 05:31. Știrea a ajuns la ziarul *Kvällspressen* trei minute mai târziu. Pontul le-a fost vândut de către Leif:

— Echipajul 1120 și două ambulanțe sunt în drum spre Värtan.

La acea oră a dimineții, la patruzeci și nouă de minute după închiderea oficială a ediției și cu douăzeci și șase de minute înainte ca ziarul să fie trimis la tipar, în redacție domnea obișnuita agitație creatoare: cu ochii injectați, redactorii responsabili cu punerea în pagină scriau ultimele titluri, retușau articolul și fotografiile de pe prima pagină și corectau greșelile. Jansson, redactorul de noapte, examina fiecare pagină în parte, după care le trimitea la tipografie prin noua magistrală electronică.

Jurnalistul însărcinat să preia ponturile era Annika Bengtzon, redactor-corector în tura de noapte.

— Adică? a întrebat ea, mâzgălind câteva însemnări pe post-it.

— Cel puțin două crime, a zis Leif, apoi a închis repede, ca să fie primul care vindea pontul și altui ziar – dacă nu era primul, nu primea niciun ban.

Annika s-a ridicat în picioare, punând receptorul în furcă.

— Două cadavre în portul liber Värtan. Se poate să fie vorba de crime, dar încă nu-i sigur, a zis ea, uitându-se la ceafa lui Jansson. Vrei să bagi știrea în ediția asta?

— Nu, i-a răspuns ceafa.

— Să le dau pontul lui Carl și Bertil? a întrebat ea.

— Da, a zis ceafa.

Cu post-it-ul lipit de arătător ca un steguleț, Annika a pornit spre zona reporterilor.

— Jansson vrea să te ocupi de chestia asta, a zis ea, întinzând degetul spre Carl Wennergren, care a dezlipit post-it-ul, cu un aer ușor sictirit. Dacă vrei să dai o fugă până acolo, să știi că Bertil Strand încă n-a plecat. E în laboratorul foto.

Annika s-a răsucit pe călcâie și a plecat fără să aștepte un răspuns din partea lui Carl – nu aveau o relație tocmai cordială. Când a ajuns la birou, s-a trântit pe scaun. Era frântă de oboseală. Fusese o tură grea, cu multe modificări de ultimă oră. Cu o noapte înainte, o furtună devastatoare măturase provincia

Skåne[2], apoi își continuase drumul spre nord. *Kvällspressen* mobilizase mulți oameni pentru a scrie despre distrugerile pe care le provocase, iar strădaniile lor fuseseră încununate de succes. Redacția trimisese cu ultimul avion niște reporteri și fotografi care să ajute echipa din Malmö, iar jurnaliștii din Växjö și Göteborg fuseseră pe baricade toată noaptea, ajutați de câțiva fotografi și redactori independenți. Toate materialele lor ajunseseră în redacție și era treaba Annikăi să le organizeze și să le structureze. Ceea ce însemna că trebuia să rescrie absolut toate articolele, astfel încât să se armonizeze unul cu altul și să se integreze în context. Și totuși, numele ei nu avea să apară în ziar decât sub caseta cu informații despre furtuni devastatoare din trecut, pe care o pregătise tot în noaptea aceea. Era doar un redactor-corector, unul dintre mulții jurnaliști anonimi și invizibili.

— Căcat! a strigat Jansson dintr-odată. Galbenul din fotografia de pe prima pagină nu s-a transmis ca lumea. Fir-ar a dracului de…

A dat fuga la biroul fotografilor și a strigat după Pelle Oscarsson. Annika schiță un zâmbet stins – Brave New World. Potrivit futuriștilor, cu ajutorul tehnologiei digitale totul avea să meargă mai repede, mai sigur și mai simplu. Dar, în realitate, spiridușul oploșit în cablul ISDN, care făcea legătura între redacție și tipografie înfuleca informațiile despre saturația câte unei culori – de obicei galbenul. Dacă eroarea nu era identificată la timp, rezultatul era că în ziar apăreau niște fotografii foarte ciudate. Jansson susținea că mâncătorul de culori era același drăcușor care își făcea veacul și în mașina lui de spălat, halindu-i câte un ciorap.

— ISDN! a pufnit sarcastic redactorul de noapte, întorcându-se la biroul său după ce catastrofa fusese evitată, iar fotografia retransmisă. Acronimu’ ăsta sigur vine de la Iar S-a Dus Naibii!

Annika își făcea curat pe birou.

— Dar până la urmă a mers, nu? a zis ea.

Jansson s-a trântit pe scaun, apoi și-a vârât între buze o țigară cu conținut scăzut de gudron.

— Ai făcut o treabă bună în noaptea asta, i-a zis el, dând admirativ din cap. Am văzut materialele în forma inițială. Te-ai descurcat excelent!

[2] Skåne este cea mai sudică provincie a Suediei.

— Am făcut ce-am putut, a zis ea pe un ton jenat.

— Ce era cu cadavrele alea din port?

— Nu știu. Vrei să mă interesez?

Jansson s-a ridicat în picioare și a pornit spre fumoar.

— Ar fi bine, a zis el.

Annika a început prin a da telefon la dispeceratul serviciului de urgență.

— Am trimis două ambulanțe, i s-a confirmat de la celălalt capăt al firului.

— Deci nu mașini cu saci? a întrebat Annika.

— Ne-am gândit și la asta, dar întrucât ne-a sunat un gardian, am trimis ambulanțe.

Annika își lua notițe. Serviciul de urgență trimitea „mașini cu saci” – așa fuseseră poreclite furgoanele mortuare – doar dacă nu încăpea niciun dubiu că victimele erau moarte. Potrivit normelor, un polițist nu putea cere o „mașină cu saci” decât atunci când capul victimei era desprins de trup.

I-a fost destul de greu să ia legătura cu dispeceratul central al poliției și a trebuit să aștepte câteva minute înainte să-i răspundă cineva. Apoi au trecut alte cinci minute până când a venit la telefon ofițerul de serviciu, care i-a vorbit limpede și la obiect:

— Avem două cadavre. Doi bărbați. Amândoi împușcați. Nu știm dacă a fost crimă sau sinucidere. Pentru alte informații, reveniți mai încolo.

— Au fost găsite în portul liber, a zis Annika repede. Asta vă spune ceva?

Ofițerul de serviciu a ezitat o clipă:

— Deocamdată nu pot face niciun comentariu. Dar ipoteze puteți emite foarte bine și dumneavoastră.

Punând receptorul în furcă, Annika și-a dat seama că, în următoarele zile, acea crimă dublă avea să fie subiectul principal al ziarului. Pentru că, din nu se știe ce motiv, două crime nu erau doar de două ori mai importante decât o singură crimă, ci infinit mai importante.

A oftat și s-a gândit să-și ia un pahar de cafea. Îi era sete și se simțea slăbită. I-ar fi făcut bine. Dar dacă și-ar fi administrat o doză de cofeină la ora aceea, ar fi rămas trează până dimineața târziu, cu ochii în tavan și cu trupul amorțit de oboseală.

„Ei, asta e!”, și-a zis ea, apoi s-a dus la automatul de cafea.

Era fierbinte și i-a făcut bine. S-a întors la birou și s-a trântit pe scaun, ridicându-și picioarele pe tăblie.

Deci *Kvällspressen* avea să se ocupe de o crimă dublă din portul liber.

A suflat de câteva ori în cafea.

Faptul că victimele fuseseră împușcate dădea de înțeles că nu era vorba de o încăierare la beție. Alcoolicii se omorau între ei cu sticle, cuțite, pumni, picioare sau se împingeau de la balcon. Dacă puneau mâna pe vreo armă, o vindeau ca să-și cumpere băutură.

Și-a terminat cafeaua și a aruncat paharul la coș, apoi s-a dus la toaletă să bea niște apă.

Întrucât victimele erau doi bărbați, nu părea plauzibil să fie vorba de o crimă urmată de o sinucidere, cel puțin nu în portul liber Värtan, în timpul unei furtuni; deci probabil că nu gelozia era motivul. Ceea ce însemna că era vorba de motive mult mai interesante pentru presă. Reglări de conturi în lumea interlopă, în care puteau fi implicate tot felul de organizații, de la bande de motocicliști până la mafii și alte grupuri de crimă organizată. Sau motive politice. Sau conflicte internaționale.

Annika s-a întors în biroul ei. De un lucru era sigură: că nu avea să scrie nimic despre crima aceea. Era un subiect rezervat colegilor ei de redacție.

S-a dus să-și ia hainele.

În weekenduri nu era tură de dimineață, ceea ce însemna că Jansson trebuia să rămână până când aveau să fie trimise la tipar edițiile locale. Programul Annikăi se termina la ora șase.

— Gata, m-am săturat, i-a zis ea redactorului de noapte când a trecut pe lângă biroul său.

Jansson era frânt de oboseală și probabil ar fi vrut ca Annika să mai rămână.

— Nu aștepți să vină ediția de azi? a întrebat-o el.

Legăturile de ziare soseau de la tipografie prin curier la cincisprezece minute după ce începeau să fie tipărite.

Annika a clătinat din cap, a chemat un taxi și s-a ridicat în picioare. Și-a pus haina, fularul și mitenele, apoi a plecat.

— Poți să vii mai devreme în seara asta? a strigat Jansson după ea. Ca să faci curat în urma furtunii.

Annika și-a luat geanta și a ridicat din umeri:

— Păi da, că oricum n-am viață personală…

•

Thomas Samuelsson a atins ușor pântecele cald al soției. Pielea nu mai era întinsă ca odinioară, ci devenise moale – de când fusese numită directoare la filiala băncii, Eleonor nu mai avea timp să facă la fel de mult sport ca înainte.

Mâna lui a coborât în cercuri, a trecut peste buric și s-a apropiat de pubis. Degetele i-au alunecat între coapse, au intrat în păr și au dat de umezeală.

— Nu, i-a șoptit soția, întorcându-se cu spatele.

Thomas a oftat și a înghițit în sec, apoi s-a întins pe spate. Era atât de excitat, încât își simțea bătăile inimii ca pe niște lovituri de ciocan. Și-a împreunat mâinile sub ceafă, ațintindu-și privirea în tavan. Asculta respirația soției, care devenea din ce în ce mai domoală. În ultima vreme, nu mai era deloc interesată de sex.

Enervat, Thomas a dat pătura la o parte și s-a dus în bucătărie gol, cu penisul ca o lalea ofilită. A băut apă cu un pahar murdar, după care a pus un filtru nou în cafetieră, a turnat apă în rezervor, a pus cafea și i-a dat drumul. S-a dus la baie să se ușureze, apoi s-a uitat în oglindă. Părul ciufulit îi dădea un aer neîngrijit, care se potrivea mai bine cu vârsta lui. A scos un oftat și și-a dat părul peste cap.

„E prea devreme să am o criză de vârstă mijlocie, și-a zis el. Mult prea devreme.”

S-a întors în bucătărie și s-a uitat pe fereastră la marea întunecată și zbuciumată. Furtuna de noaptea trecută lăsase în urmă burniță și valuri albe. Cadranul solar al vecinilor zăcea răsturnat aproape de ușa terasei lor.

„Ce rost are? s-a întrebat el. De ce continuăm?”

Îl năpădise o adâncă melancolie, care friza autocompătimirea. A simțit un curent rece care intra printre cercevele – „Lucru făcut de mântuială!” –, așa că s-a dus să-și ia halatul cu dungi verzi, albastre și vișinii. Era un cadou scump pe care i-l făcuse soția de Crăciun. Avea și o pereche de papuci în aceleași culori, dar nu-i folosise niciodată.

Cafetiera a început să bolborosească. A luat o cană cu logoul băncii și a pornit radioul, dând chiar peste buletinul de știri al postului național. Știrile erau filtrate de oboseală și cofeină, ajungând la el trunchiat: furtuna care măturase sudul Suediei,

provocând pagube însemnate, case fără curent electric, companii de asigurări care susțineau că situația e sub control, doi bărbați morți, zona securizată din sudul Libanului, situația din Kosovo.

Thomas a oprit radioul, s-a dus pe hol, s-a încălțat cu ghetele, apoi a ieșit să ia ziarul din cutia poștală. Vântul smucea foile și i se strecura pe sub halat, răcindu-i coapsele. Thomas a rămas pe loc, a închis ochii și a inspirat adânc. În aer pluteau particule de gheață – în curând, marea avea să înghețe.

S-a uitat la casa lor. La frumoasa lor casă proiectată de un arhitect cunoscut și construită pe banii părinților ei. Lăsase lumina aprinsă în bucătărie. Abajurul de deasupra mesei, proiectat de un designer al cărui nume îl uitase, împrăștia o lumină verzuie și rece, ca un ochi nefast îndreptat spre mare. Țiglele albe aveau o nuanță cenușie în lumina zorilor. Mamei lui i se părea că era cea mai frumoasă casă din Vaxholm. Când se mutaseră acolo, se oferise să le facă draperii pentru toate camerele, dar Eleonor refuzase – politicos, dar ferm.

Thomas a intrat în casă. A răsfoit toate secțiunile ziarului, fără să se poată concentra asupra vreunui articol. Ca de obicei, a sfârșit prin a se uita la anunțurile pentru case și apartamente de vânzare. Apartament cu patru dormitoare în centrul cartierului Vasastan, cu sobă de teracotă în fiecare cameră. Garsonieră mansardată în centrul istoric, cu tavan înclinat și vedere în trei direcții. Cabană de lemn lângă Malmköping, curent electric și apă curentă. Ofertă de toamnă!

O și auzea pe soția lui: „Visezi cu ochii deschiși! Dacă ai fi făcut tranzacții la bursă măcar în jumătate din timpul pe care-l dedici anunțurilor pentru apartamente, ai fi ajuns milionar”.

Ea deja era milionară.

I s-a făcut imediat rușine. Eleonor îi voia binele. Iubirea ei era solidă ca o stâncă. El era problema. Nu avea suficientă energie. Și poate că Eleonor avea dreptate când zicea că el nu se putea descurca în viață cu la fel de mult succes ca și ea. La urma urmei, poate că ar fi fost bine să meargă amândoi la un psihoterapeut.

A împăturit ziarul pe îndoiturile inițiale – soției lui nu-i plăcea să citească un ziar răsfoit de altcineva – și l-a pus pe măsuța rezervată presei și scrisorilor. Apoi s-a întors în dormitor, și-a dat jos halatul și s-a strecurat înapoi în pat. Simțindu-i trupul

rece, Eleonor s-a răsucit în somn. Thomas a tras-o lângă el și i-a suflat în ceafa catifelată.

— Te iubesc, i-a șoptit el.

— Și eu te iubesc, i-a răspuns ea tot în șoaptă.

•

Carl Wennergren și Bertil Strand au ajuns târziu la portul liber. Fotograful și-a parcat Saab-ul chiar în momentul când ambulanțele intrau în port, trecând de cordonul poliției. Reporterul a tras o înjurătură. Strand era un șofer foarte grijuliu: mergea cu cincizeci, ba și cu treizeci și cinci de kilometri la oră, chiar și atunci când străzile erau pustii. Fotograful a înțeles critica implicită a colegului său și s-a enervat.

— Parc-ai fi femeie! i-a zis el reporterului.

Cei doi jurnaliști au pornit spre cordonul poliției, distanța dintre ei fiind un indiciu clar al iritării lor. Dar, pe măsură ce girofarurile albastre și mișcările polițiștilor deveneau din ce în ce mai vizibile, animozitatea a dispărut, locul ei fiind luat de interesul pentru ce se întâmpla acolo.

În ziua aceea, polițiștii lucrau repede. Probabil că aveau nivelul adrenalinei ridicat din pricina furtunii. Zona împrejmuită era destul de mare, de la gardul din partea stângă până la clădirea de birouri din dreapta. Bertil Strand a evaluat amplasamentul. Era un loc ideal: portul era situat foarte aproape de centrul orașului și totuși complet izolat de el. Lumina era bună – limpede și caldă –, iar umbrele, nemaipomenite.

Carl Wennergren și-a închis nasturii de la haina de ploaie. La dracu', ce frig era!

Nu vedeau bine victimele din locul unde se aflau. Ambulanțele, gunoaiele și polițiștii le blocau vederea. Adus de spate și cu mâinile înfipte în buzunare, reporterul dădea din picioare ca să nu înghețe – ura turele de dimineață. Fotograful a scos din rucsac un aparat și un obiectiv telefoto, apoi a pornit cu pași mici de-a lungul cordonului. Când a ajuns la capătul din stânga, a reușit să facă niște poze bune: polițiști în uniformă surprinși din profil, cadavre negre și criminaliști în civil, cu șepci pe cap.

— Am terminat! a strigat el spre reporter.

Nasul lui Wennergren era roșu, iar de vârful său atârna o picătură transparentă de muci.

— Ce loc nasol! Numai aici să nu mori, a zis el când s-a întors fotograful.

— Ar fi bine să ne mișcăm repede dacă vrem să băgăm chestia asta în ziar, i-a răspuns Strand.

— Dar n-am terminat. De fapt, nici măcar n-am început.

— Va trebui să dai telefoane din mașină. Sau din redacție. Hai, absoarbe repede un pic din atmosfera locului, ca să ai cu ce-ți condimenta articolul.

Fotograful a pornit spre mașină cu rucsacul săltându-i în spate. Reporterul s-a dus după el. Pe drumul spre redacție n-au scos o vorbă.

•

Anders Schyman a închis lista cu știri de la agenția TT. Dădea dependență. Puteai seta computerul în așa fel încât să le afișeze pe categorii – interne, internaționale, sportive, sociale –, dar el prefera să le aibă pe toate în același fișier. Voia să afle totul dintr-odată.

Se plimba prin biroul său înghesuit, asemănător cu un acvariu, răsucindu-și umerii. S-a așezat pe canapea și a luat în mână ziarul din ziua aceea, o ediție specială dedicată furtunii. A dat din cap cu un aer satisfăcut: totul se desfășurase conform planului. Departamentele colaboraseră așa cum sugerase el. Jansson îi spusese că Annika Bengtzon se ocupase de coordonarea activităților. Totul ieșise foarte bine.

„Annika Bengtzon”, a zis el în gând, apoi a oftat.

Din întâmplare, numele tinerei redactoare ajunsese să fie asociat cu al său, dar nu într-un mod tocmai fericit. El și Annika Bengtzon începuseră să lucreze pentru Kvällspressen la câteva săptămâni unul de altul. Ea fusese subiectul primei lui dispute cu redactorii ziarului – era vorba de un contract pe termen lung în cadrul departamentului de știri, pe care el considera că Annika îl merita cu prisosință. Într-adevăr, era tânără, imatură, impulsivă și lipsită de experiență, dar Anders Schyman simțea că avea un potențial mult peste medie. Trebuia să mai învețe multe lucruri, dar deja avea principii morale ferme și o puternică dorință de a descoperi adevărul. Gândea limpede și scria bine. În plus, avea ceva din tenacitatea unui buldozer:

dacă nu putea ocoli un obstacol, trecea peste el. Nu se dădea bătută niciodată.

Dar, cu excepția lui Jansson, colegii din conducerea ziarului nu-i împărtășiseră părerea. Și hotărâseră să-l angajeze pe Carl Wennergren, fiul unuia dintre membrii consiliului de administrație. Era un tânăr arătos și bogat, cu grave lacune morale: dovedise că nu-l interesează nici adevărul, nici să-și protejeze sursele. Din motive pe care Schyman nu le putea înțelege, colegii lui considerau aceste lucruri ca fiind onorabile sau, cel puțin, necompromițătoare.

Conducerea ziarului Kvällspressen era alcătuită exclusiv din bărbați de vârstă mijlocie, albi și heterosexuali, cu mașină și venit stabil – genul de oameni pentru care erau concepute atât societatea, cât și tabloidul lor. Anders Schyman bănuia că reporterul Carl Wennergren le amintea acestor bărbați de ei înșiși pe vremea când erau tineri sau, mai degrabă, personifica iluziile lor legate de propria lor tinerețe.

În cele din urmă, reușise să găsească un post pentru Annika, iar ea îl acceptase: trebuia să țină locul unei angajate care lucra ca redactor-corector în tura de noapte a lui Jansson și care își luase concediu de maternitate. Fusese nevoit să forțeze mâna câtorva colegi din conducere înainte să obțină acordul lor. Annika Bengtzon se transformase într-o chestiune a cărei rezolvare trebuia să demonstreze colegilor că noul director editorial era un om cu voință puternică. Și totul se terminase cu un dezastru.

La câteva zile după ce numirea ei fusese făcută publică, Annika își omorâse iubitul. Îl lovise cu o țeavă de fier, iar acesta căzuse într-un furnal dezafectat de la fabrica din Hälleforsnäs. Potrivit primelor zvonuri care ajunseseră în redacție, fusese vorba de legitimă apărare, dar Schyman încă își mai amintea cum se simțise atunci: și-ar fi dorit să-l înghită pământul. „Ce înseamnă să pariezi pe cine nu trebuie…”, se gândise el. Annika îl sunase pe seară – încă nu ieșise din starea de șoc și era foarte reținută –, ca să-i confirme că zvonurile erau adevărate. Fusese interogată și era suspectată de omor prin imprudență, dar nu o arestaseră. Următoarele două săptămâni, până la terminarea anchetei, avea să rămână într-o casă din pădure. Și voia să știe dacă mai putea veni să lucreze la Kvällspressen.

Schyman îi spusese adevărul: postul era al ei, chiar dacă unora nu le convenea acest lucru; în plus, Annika nu era tocmai pe placul reprezentanților sindicali. Un omor prin imprudență era un accident. Iar dacă avea să fie condamnată pentru că provocase un accident în care cineva își pierduse viața, ei bine, ar fi fost regretabil, dar n-ar fi fost suficient pentru a pierde postul de la ziar. Dar trebuia să înțeleagă că, dacă ar fi fost condamnată la închisoare, i-ar fi fost foarte greu să obțină o prelungire a contractului.

În acest punct, Annika începuse să plângă. Schyman se străduise din răsputeri să-și înfrângă impulsul de a țipa la ea, de a o critica pentru că săvârșise o imprudență atât de mare și pentru că îl trăsese în jos după ea.

— N-o să ajung la închisoare, a șoptit ea în receptor. A fost care pe care… Dacă nu-l loveam, m-ar fi omorât. Procurorul știe asta…

Annika își începuse lucrul în tura de noapte la data stabilită. Era mai palidă și mai slabă ca niciodată. Din când în când, discuta cu el, cu Jansson, Berit, Pelle Oscarsson și cu alți câțiva, dar, în cea mai mare parte a timpului, stătea retrasă. Potrivit lui Jansson, făcea o treabă excelentă: rescria materialele sau le completa, verifica faptele, scria legende pentru fotografii și rezumate pentru prima pagină ale articolelor din interior, fără să se plângă niciodată. Zvonurile s-au stins mai repede decât își închipuise Schyman. Ziarul se ocupa de crime și scandaluri în fiecare zi, iar după o vreme, oamenii și-au pierdut cheful de a bârfi pe marginea unei morți tragice și regretabile.

Tribunalul din Eskilstuna a considerat că moartea lui Sven Matsson, hocheistul agresiv din Hälleforsnäs, nu este un caz excepțional. Procurorul a propus două încadrări pentru fapta Annikăi: omor în legitimă apărare și omor prin imprudență. Sentința fusese pronunțată cu un an înainte, în săptămâna dinaintea solstițiului de vară. Annika fusese achitată de acuzația de omor în legitimă apărare, dar a fost condamnată pentru cealaltă acuzație, cea mai puțin gravă, și i s-a dat o pedeapsă cu suspendare. De asemenea, a fost obligată să facă terapie, dar, din câte știa el, instanța considera cazul rezolvat.

Directorul editorial s-a întors la birou, a deschis iarăși lista cu știri de la agenția TT și a trecut repede în revistă ultimele

noutăți. Începuseră să vină rezultatele competițiilor sportive de duminică; de asemenea, fuseseră publicate alte informații despre ravagiile produse de furtună și câteva știri de sâmbătă, cărora li se dăduse o nouă formă. Schyman a scos încă un oftat: lucrurile mergeau înainte, știrile nu se terminau niciodată. Unde mai pui că urma să aibă loc încă o reorganizare.

Torstensson, redactorul-șef, voia să introducă un nou nivel managerial, ca să centralizeze luarea deciziilor. Acest model fusese deja adoptat atât de tabloidul rival, cât și de alte instituții media. Torstensson hotărâse că sosise momentul ca și Kvällspressen să le urmeze exemplul și să devină un ziar „modern”. Anders Schyman avea îndoieli în legătură cu inițiativa redactorului-șef, pentru că observa toate semnele unui dezastru iminent: starea financiară proastă, tirajul în scădere, rigiditatea care se citea pe chipul celor din consiliul de administrație, redacția care se legăna ca o navă prost pilotată și cu radarul stricat, aflată în mijlocul unei furtuni. Adevărul era că tabloidul Kvällspressen nu știa încotro se îndreaptă și de ce. Directorul editorial nu reușise să stabilească o viziune colectivă cu privire la normele și limitele pe care trebuiau să le respecte, în ciuda numeroaselor seminare și conferințe cu privire la scopurile și responsabilitatea presei. De când sosise el la ziar, nu avuseseră parte de niciun naufragiu, dar repararea stricăciunilor mai vechi era un proces destul de lent.

În plus – iar asta îl îngrijora pe Schyman un pic mai mult decât era dispus să recunoască –, Torstensson îi dăduse de înțeles că urma să primească o nouă slujbă, un post atrăgător la Bruxelles. Poate că tocmai acesta era motivul pentru care avea de gând să facă acea reorganizare pripită. Torstensson voia să lase ceva în urma lui, dar toată lumea știa că, până atunci, nu avusese nicio realizare editorială.

Schyman a oftat și a închis iarăși lista cu știri.

Trebuia să se întâmple ceva cât mai repede.

•

Când s-a trezit, colțurile camerei erau întunecate. Cât timp transpirase și se perpelise în pat, cele câteva ore ale zilei deja se scurseseră – n-ar fi trebuit să bea acel ultim pahar de cafea. A inspirat adânc de câteva ori și a rămas nemișcată, încercând să-și dea seama cum se simțea. Nu o durea nimic. Își simțea capul greu, dar era de la munca pe timp de noapte. Și-a ațintit

privirea spre tavanul cenușiu și neregulat. Chiriașul anterior dăduse cu vopsea lavabilă peste vechiul strat de var, care se scorojise pe alocuri, așa că peretele era presărat cu pete de diferite nuanțe. A urmărit cu privirea contururile neregulate, redescoperind desenele familiare: fluturele, mașina și craniul. În urechi îi răsuna cu putere melopeea unduitoare a singurătății.

Și-a simțit vezica plină și a scos un oftat. Trebuia să se ducă la baie. Ce nasol! S-a dat jos din pat, simțind sub tălpi podeaua aspră de lemn, din care uneori săreau așchii. Și-a pus halatul și s-a înfiorat, simțind pe piele materialul rece și mătăsos. A deschis ușa de la intrare și a tras cu urechea – pe casa scării domnea liniștea –, apoi a coborât repede până la jumătatea scării, unde se afla toaleta pe care o împărțea cu ceilalți locatari. Tălpile i s-au răcit și i s-au umplut de nisip, dar nu avea suficientă energie cât să-i pese.

Când s-a întors în apartament, și-a dat seama că era curent. Perdelele se unduiau și se loveau de pereți, deși nu deschisese fereastra ca să aerisească. A închis ușa, iar voalul s-a dezumflat. Și-a șters tălpile pe covorul din hol, apoi s-a dus în sufragerie.

Unul dintre geamuri fusese spart în timpul nopții, fie de o rafală de vânt, fie de vreun obiect luat de furtună. Geamul exterior dispăruse complet, iar din geamul interior rămăseseră câteva bucăți mari. Pe podea, chiar sub fereastră, erau o grămadă de cioburi și tencuială. S-a uitat câteva clipe la murdăria provocată de furtună, apoi a închis ochii, frecându-și fruntea.

„Asta mai lipsea!”, și-a zis ea, dar nu avea suficientă putere cât să se gândească la cuvântul „geamgiu”.

A simțit curent la picioare. A ieșit din sufragerie și s-a dus în bucătărie. S-a trântit pe un scaun și s-a uitat pe fereastră la apartamentul din cealaltă parte a curții interioare, cel de la etajul al treilea al clădirii cu vedere la stradă. O companie de construcții îl folosea pentru cazarea oaspeților oficiali, iar geamurile de la baie erau făcute din sticlă mată. Oamenii care petreceau acolo o noapte sau două habar n-aveau că fiecare vizită a lor la baie era observată de pe partea cealaltă – când aprindeau lumina, siluetele lor difuze se vedeau prin geam. În ultimii doi ani, Annika îi văzuse pe musafirii companiei făcând

dragoste, stând pe veceu sau schimbându-și tampoanele. La început, era jenată, dar după o vreme i s-a părut amuzant. Apoi a început s-o irite – nu voia ca, în timp ce mânca, să-l vadă cum se pișă. Acum îi era indiferent. De-a lungul timpului, numărul oaspeților scăzuse, deoarece clădirea se dărăpănase atât de mult, încât își pierduse aproape complet aerul primitor. În seara aceea, fereastra era cenușie și goală.

În timpul nopții, o mare parte din tencuiala exterioară a clădirii căzuse și se amestecase cu lapovița murdară din curte. Apoi a văzut că se spărseseră și două geamuri de la etajul al doilea. S-a ridicat în picioare, s-a apropiat de fereastră și s-a uitat la cele două găuri negre care se căscau un pic mai jos – probabil că așa arăta și fereastra ei. Caloriferul electric din bucătărie îi încălzea picioarele, iar Annika a rămas lipită de el până când a simțit senzația de arsură. Nu-i era foame, deși trecuse mult de când mâncase ultima oară. În schimb, a băut niște apă direct de la robinet.

„Mi-e bine, și-a zis ea. Am tot ce vreau.”

Dar a simțit că o cuprinde neliniștea și s-a întors în sufragerie. S-a așezat pe canapea, a dus genunchii la gură, și-a petrecut brațele în jurul gambelor și a început să se legene ușor. Respira adânc – inspiră, expiră, inspiră, expiră. Era destul de frig, pentru că nu avea încălzire centrală, iar caloriferele electrice pe care le adusese abia reușeau să încălzească apartamentul când toate geamurile erau intacte, darămite acum. Curentul mătura podelele nestingherit. Toate mobilele erau de la IKEA sau la mâna a doua – nu era legată afectiv de niciuna dintre ele.

S-a uitat prin cameră, legănându-se întruna, și a văzut că totul era învăluit de umbră. Lumina strălucitoare – unul dintre lucrurile care, la început, îi plăcuseră atât de mult la apartamentul acela – nu mai era albă. Suprafața aspră, dar lucioasă a pereților – care reflectau și, în același timp, absorbeau lumina – își pierduse însușirile inițiale și devenise opacă. Lumina zilei nu mai ajungea în camerele ei. Totul rămânea cenușiu, indiferent de anotimp, iar aerul devenise sufocant și gros precum noroiul.

S-a ridicat de pe canapea și s-a întors în dormitor, scărpinându-și cu unghiile urmele rămase pe fese de la imprimeurile aspre ale tapiseriei. S-a dus în dormitor și s-a

băgat la loc sub cearșafurile transpirate, apoi și-a tras plapuma peste cap, inspirând aerul umed. În scurtă vreme s-a încălzit, iar așternutul emana un vag miros acru. Patul a început să trepideze: rockerul de la parter dăduse drumul la muzică, iar basul se propaga prin pereții de piatră ai clădirii până la ultimul etaj. Melopeea singurătății i-a revenit în urechi – deranjant de tare –, dar s-a străduit să rămână în pat. Mai erau câteva ore bune până când avea să înceapă tura de noapte.

S-a întors cu fața la perete. Prin stratul subțire de amorsă albă se vedea modelul vechiului tapet: medalioane. Vecinii de palier erau acasă – îi auzea râzând și umblând de colo-colo. Și-a pus o pernă pe cap ca să nu le mai audă hohotele, iar țiuitul singurătății devenea din ce în ce mai puternic.

„Vreau să dorm, și-a zis ea. Lăsați-mă să mai dorm un pic și poate o să fiu în stare să merg mai departe.”

•

Bărbatul și-a aprins o țigară, a tras un fum adânc și s-a străduit să domolească haosul care domnea în mintea lui. Nu-și putea da seama care dintre sentimentele lui era mai puternic: furia că fusese trădat, teama de consecințe, rușinea că fusese tras pe sfoară sau ura față de cei vinovați.

Avea să se răzbune – nenorociții ăia trebuiau să plătească.

Nu i-a luat mai mult de două minute să-și termine țigara, care la sfârșit se transformase într-un mic cilindru de scrum și jar. A strivit-o pe podeaua barului și i-a făcut semn chelnerului să-i mai aducă o tărie. Încă una, încă una și gata, pentru că trebuia să-și limpezească mintea, trebuia să se pună pe picioare. A dat pe gât băutura, atingând ușor pistolul din tocul de umăr, ceea ce i-a dat un sentiment de siguranță. Era un tip foarte periculos, ce naiba!

„O explicație, s-a gândit el. Trebuie să găsesc o explicație a dracului de bună pentru ce s-a întâmplat. De ce-au mers lucrurile atât de prost?”

Era pe punctul de a comanda încă o tărie, dar s-a oprit cu mâna în aer.

— O cafea neagră!

Nu înțelegea. Nu-și putea da seama ce naiba se întâmplase și habar n-avea ce explicație să le dea superiorilor, care aveau să pretindă o răzbunare pe măsură. Nu cadavrele erau problema, deși lichidarea celor doi prezenta anumite inconveniente:

crimele atrăseseră atenția poliției, așa că, o vreme, trebuia să umble mai cu grijă. Problema era camionul. Dar nu era suficient să identifice transportul și să pună alt camion în loc, ci trebuia să se ocupe personal de lămurirea tuturor dedesubturilor acelei încurcături. Cineva îi dăduse în gât. Trebuia să găsească atât camionul, cât și persoana care pusese la cale dispariția lui.

Întorsese faptele pe toate părțile și îi era limpede că incidentul din port avea legătură cu femeia. Sigur era implicată, altminteri n-ar fi avut ce căuta acolo.

A înghițit cafeaua, la fel ca pe tărie, simțind cum îi arde gâtul.

— Te omor, târfă!

•

Lumina din lift era la fel de rece și de neplăcută ca de obicei – Annikăi i se părea că arăta ca un pește mort. A închis ochii ca să nu se mai vadă în oglindă. N-o mai luase somnul, așa că făcuse o plimbare în parcul Rålambshov, încercând fără succes să găsească aer și lumină. Pământul era moale, iar ploaia și miile de pași ai oamenilor îl transformaseră într-un fel de terci maroniu.

Venise la sediul ziarului pe jos. Fiind o zi de duminică, redacția era pustie. A pornit spre biroul ei. Dar a văzut că Ingvar Johansson, șeful departamentului de știri, stătea la biroul alăturat și vorbea la telefon, așa că a hotărât să se așeze în altă parte. Cu mintea goală, s-a dus și s-a trântit pe scaunul lui Berit Hamrin, după care a sunat-o pe bunică-sa.

Bătrâna venise la Hälleforsnäs ca să-și spele hainele și să meargă la cumpărături.

— Ce mai faci? a întrebat-o bunica. A bătut vântul pe-acolo?

Annika a izbucnit în râs:

— Și încă cum! Mi s-a spart un geam.

— Sper că nu te-ai rănit, a răspuns bătrâna pe un ton îngrijorat.

Annika a râs iarăși.

— Nu, și nu fi așa panicardă! La tine cum merge treaba? Pădurea mai e în picioare?

Bunica a scos un oftat.

— Oarecum… Dar au fost doborâți mulți copaci. Iar azi dimineață s-a întrerupt curentul, dar acum s-a rezolvat. Când îmi faci o vizită?

După anii petrecuți ca menajeră la reședința prim-ministrului din Harpsund[3], pe care acesta o folosea pentru a-și caza oaspeții și pentru recreere, bunica ei primise o casă pe același domeniu – o căsuță fără apă și fără curent electric, unde Annika își petrecea toate vacanțele de vară.

— Lucrez și în noaptea asta și mâine noapte, așa că o să vin marți după-amiază, i-a răspuns Annika. Vrei să-ți aduc ceva?

— Absolut nimic. Nu te vreau decât pe tine.

— Mi-e dor de tine, i-a spus Annika.

A luat un exemplar din Kvällspressen și a început să-l răsfoiască în mod mecanic. Ediția din ziua aceea ieșise foarte bine. A sărit peste materialele despre furtună, întrucât le știa pe de rost, și s-a uitat la articolul lui Carl Wennergren despre cele două crime din port – nu era cine știe ce. În el scria că cele două victime fuseseră împușcate în cap și că poliția eliminase ipoteza sinuciderii. Ce să-ți spun! Urma o descriere a portului liber, care se voia un pic poetică. Deci Carl dăduse o fugă până acolo și încercase să surprindă atmosfera. Complexul era „dăltuit de intemperii” și avea un „aer continental”.

— Bună, frumoaso! *Que pasa*?[4]

Annika a înghițit în sec.

— Bună Sjölander, i-a răspuns ea.

După cum îi era obiceiul, șeful de la Investigații a venit lângă ea și s-a trântit pe birou.

— Cum te simți? a întrebat-o el.

Annika a încercat să zâmbească:

— Bine, mersi. Sunt un pic obosită.

Șeful de la Investigații i-a făcut cu ochiul, prefăcându-se că-i dă un pumn în umăr:

— O noapte grea, nu?

Annika s-a ridicat în picioare, apoi și-a luat ziarul, geanta și haina:

— Foarte grea: am petrecut-o cu șapte tipi.

— Chiar că știi să te distrezi, a zis Sjölander chicotind.

---

[3] Harpsund: domeniu pe care este amenajat un complex de vacanță rezervat prim-ministrului Suediei.

[4] În spaniolă, în original: „Care-i treaba?”

— Am muncit… i-a răspuns Annika, vârându-i ziarul sub nas. Și ce-i cu povestea asta din portul liber?

Șeful de la Investigații s-a uitat la ea câteva secunde, apoi și-a dat într-o parte părul de pe frunte:

— Nu s-a găsit asupra lor niciun act de identitate. Nicio cheie, niciun ban, nicio armă, nicio gumă de mestecat, niciun prezervativ.

— Deci cineva a avut grijă să ia tot ce aveau la ei, a zis Annika.

Sjölander a încuviințat din cap:

— Poliția n-are nicio pistă. Nici măcar nu știe cine-s victimele, pentru că amprentele lor nu se găsesc în niciun registru din Suedia.

— Vasăzică habar n-au despre ce-i vorba… Dar hainele de pe ei?

Șeful de la Investigații s-a dus la biroul lui și a pornit computerul.

— Gecile, blugii și pantofii erau din Italia, Franța și SUA, dar pe etichetele chiloților era scris cu litere chirilice.

Annika s-a uitat în ochii lui.

— Deci haine de import, dar lenjerie intimă ieftină, produsă în țara lor. Poate că victimele sunt din fosta Uniune Sovietică, din fosta Iugoslavie sau din Bulgaria.

— Deci încă te interesează investigațiile, nu-i așa? a zis el zâmbind.

Sjölander știa că așa era. Toată lumea știa.

— Lupul își schimbă părul, dar năravul ba, a zis Annika, ridicând din umeri.

Annika s-a răsucit pe călcâie și a pornit spre biroul de noapte, iar șeful de la Investigații a izbucnit în râs.

„Oare de ce nu mă potolesc odată?”, s-a întrebat ea, apoi a luat loc și a dat drumul computerului aflat în dreapta biroului de noapte, ridicându-și picioarele pe scaun și sprijinindu-și bărbia de genunchi. „Ia să vedem ce s-a mai întâmplat…” A așteptat cu răbdare să se încarce toate programele, după care a deschis fereastra cu ultimele știri publicate de agenția TT și a dat clic pe una dintre ele. Citit, reținut, închis.

— Hei, Bengtzon, ce interior ai?

S-a întors și l-a văzut pe Sjölander agitând receptorul. I-a strigat numărul de interior, iar el a sunat-o.

— Am pe linie o muiere care vrea să discute o chestie legată de serviciile sociale. Cred că-i vorba de femeile abuzate, i-a explicat șeful de la Investigații. Eu sunt foarte ocupat. Unde mai pui că e mai degrabă domeniul tău… Ce zici?

Annika a închis ochii, a inspirat de câteva ori și a înghițit în sec:

— Dar să știi că încă nu mi-am început tura… Voiam să mă pun la curent cu ultimele știri.

— Vorbești cu ea sau îi închid în nas?

— Bine, fă-mi legătura, a zis ea oftând.

O voce calmă și fermă:

— Bună ziua! Aș vrea să stau de vorbă cu cineva, e o chestiune confidențială.

— Ziarele sunt obligate să respecte o clauză de confidențialitate, a lămurit-o Annika, uitându-se în continuare pe știri. Despre ce este vorba?

Clic, clic: derbiul dintre echipele de fotbal favorite la titlu se încheiase la egalitate.

— Nu știu dacă am sunat la departamentul potrivit. Este vorba despre un serviciu recent înființat, un nou mijloc de a proteja viețile persoanelor amenințate.

Annika s-a oprit din citit:

— Serios? Și cum funcționează?

Femeia a ezitat o clipă:

— Dețin informații despre o metodă eficace prin care persoanelor amenințate li se oferă șansa de a duce o viață normală. Serviciul încă nu a fost făcut public, dar am fost autorizată să transmit presei aceste informații. Aș vrea să expun sistematic toate aceste informații, într-un loc sigur, și de aceea vă rog să-mi spuneți cum pot lua legătura cu unul dintre colegii dumneavoastră de la departamentul de resort.

Nu voia să audă despre toate astea, nu voia să-i pese. Așa că se uita țintă la ecran, legănându-și capul sprijinit în podul palmei: unele locuințe din sudul Suediei încă nu aveau curent electric, iar în Groznîi avuseseră loc noi atacuri cu rachetă.

— Ați putea să-mi trimiteți o scrisoare sau un fax? a întrebat ea în cele din urmă.

Femeia de la celălalt capăt al firului a tăcut preț de câteva secunde.

— Alo? a zis Annika, pregătindu-se să închidă, cu un sentiment de ușurare.

— Aș prefera să stăm de vorbă față în față, într-un loc sigur.

Annika s-a aplecat deasupra biroului:

— Nu se poate. Deocamdată, nu e nimeni în redacție.

— Dar dumneavoastră? a întrebat femeia.

Annika și-a împins scaunul în spate și a căutat o scuză.

— Înainte să trimitem pe cineva, trebuie să știm despre ce-i vorba, a pretins ea.

Femeia de la celălalt capăt al firului a tăcut iarăși. Annika a oftat și a încercat să continue conversația:

— Asta-i tot…?

— Știți că în Suedia sunt oameni care trăiesc ascunzându-se tot timpul? a întrebat femeia pe un ton calm. E vorba de femei și copii care sunt abuzați sau maltratați.

„Nu! și-a zis Annika. Nu vreau s-aud chestii de genu' ăsta!"

— Vă mulțumesc că ne-ați sunat, dar nu e un subiect despre care să scriem în noaptea asta.

— Vreți să-mi închideți în nas? a zis femeia, ridicând tonul. Aveți de gând să mă ignorați? Pe mine și munca pe care o desfășor? Știți câți oameni am ajutat? Nu vă pasă deloc de femeile abuzate? Dumneavoastră, reporterii, nu faceți decât să vă învârtiți prin redacții și habar n-aveți cum e viața adevărată.

Annika era năucită și simțea că se sufocă.

— Nu știți nimic despre mine, a zis ea.

— Toți cei care lucrează în presă sunt la fel. Am crezut că la Kvällspressen o să fiu tratată mai bine decât la cotidienele elitiste, dar văd că nu vă pasă de femeile și de copiii abuzați, de oamenii aflați în pericol.

Annikăi i s-a urcat sângele la cap:

— Nu-mi spuneți mie de ce anume îmi pasă și de ce nu! a zis ea pe un ton mult prea ridicat. Și nu vorbiți despre lucruri pe care nu le cunoașteți deloc!

— Atunci de ce nu vreți să mă ascultați?

Femeia părea mâhnită.

Annika și-a acoperit fața cu palmele, fără să spună nimic.

— Oamenii aceștia sunt izolați, a continuat femeia. Viețile le sunt amenințate și sunt foarte speriați. Oricât ar încerca să se ascundă, întotdeauna apare ceva sau cineva care îi poate da în

vileag: asistenții sociali, tribunalele, conturile bancare, creșele…

Annika nu i-a răspuns, ci a așteptat în tăcere.

— După cum probabil știți, e vorba mai ales de femei și copii, a adăugat vocea de la celălalt capăt al firului. Ei reprezintă categoria cea mai expusă riscului. Desigur, sunt și alte categorii: martorii, persoanele care au părăsit diferite secte sau care sunt hărțuite de grupurile de crimă organizată, jurnaliștii care abordează subiecte incomode. Dar repet, grosul e alcătuit din femei și copii.

Fără tragere de inimă, Annika a pus mâna pe un pix și a început să-și ia notițe.

— E vorba despre un efort colectiv și am reușit să punem la punct acest serviciu special. Iar eu coordonez întreaga activitate. Mai sunteți la telefon?

Annika și-a dres glasul:

— Ce anume deosebește serviciul acesta de un adăpost pentru femei?

De la celălalt capăt al firului s-a auzit un oftat resemnat:

— Totul… Adăposturile pentru femei funcționează pe baza unor fonduri publice insuficiente și nu au resursele necesare pentru a merge la fel de departe ca noi. Inițiativa noastră este complet privată și are la dispoziție mijloace complet diferite.

Pixul Annikăi nu mai scria. L-a aruncat la coșul pentru reciclat și a luat altul.

— În ce sens?

— Aș prefera să nu vă spun mai multe la telefon. N-am putea stabili o întâlnire?

Annika s-a încovoiat. Nu voia să mai aibă de-a face cu așa ceva, nu mai avea suficientă putere.

— Bengtzon! a strigat-o Ingvar Johansson, apropiindu-se de ea.

— Așteptați un pic, vă rog, a zis ea, apoi a sprijinit receptorul pe piept. Da, ce-i?

— Dacă nu ești ocupată, culege tu rezultatele astea.

Șeful departamentului de știri i-a întins niște foi pe care erau trecute rezultatele meciurilor din diviziile sportive inferioare.

Pentru Annika, rugămintea aceea a fost ca un pumn în stomac. „Ce dracu’!” O puneau să facă aceleași chestii ca la

paisprezece ani, când lucra la ziarul local Katrineholms-Kuriren și i se cerea să introducă într-un tabel scorurile meciurilor.

S-a întors cu spatele la Ingvar Johansson, a dus receptorul la gură și a zis:

— Mă pot întâlni cu dumneavoastră chiar azi.

Femeia era încântată:

— În seara asta? Excelent!

Annika a strâns din dinți, simțind prezența lui Ingvar Johansson în spatele ei.

— Unde ați vrea să ne vedem? a întrebat Annika.

Femeia a pomenit numele unui hotel dintr-o suburbie în care nu fusese niciodată.

— Într-o oră?

Când a închis, redactorul de știri deja plecase. Annika și-a luat repede haina, și-a pus geanta pe umăr și s-a interesat dacă era vreo mașină în garaj: nu era niciuna disponibilă, așa că a chemat un taxi. Tura ei încă nu începuse, așa că putea să facă ce voia.

„N-ai decât să-ți completezi singur tabelele, dobitocule!”

•

— Ești gata, dragul meu?

Soția lui Thomas Samuelsson era în holul care ducea spre camera de zi. Avea paltonul pe ea și își punea mănușile din piele fină.

— Gata pentru ce? a auzit ea glasul surprins al lui Thomas.

— Pentru întâlnirea de la Asociația Oamenilor de Afaceri, i-a răspuns ea, trăgând de o mănușă cu un gest nervos. Ai promis că o să mă însoțești.

Thomas a îndoit ziarul de seară, coborându-și picioarele pe podeaua de gresie cu sistem de încălzire.

— Ai dreptate! i-a răspuns el. Îmi pare rău, am uitat complet.

— Te aștept afară, a zis ea, apoi s-a răsucit pe călcâie și a ieșit.

Thomas a oftat ușor. Ce bine că se bărbierise și făcuse duș.

Și-a dat jos blugii și tricoul în drum spre dormitorul de la etaj, apoi și-a pus repede o cămașă albă și un costum, aruncându-și o cravată în jurul gâtului. De afară se auzea motorul BMW-ului turând cu nerăbdare.

— Gata, vin! a zis el.

Toate becurile din casă erau aprinse, dar nu avea de gând să alerge ca bezmeticul să le stingă. Când a ieșit din casă – cu șireturile descheiate și cu paltonul pe o mână –, a alunecat pe o bucată de gheață și era cât pe-aci să cadă.

— N-ar strica să împrăștii niște nisip pe alee și pe drumul de acces, a zis Eleonor.

Thomas nu i-a răspuns, ci a trântit portiera și s-a sprijinit de bord când Eleonor a virat pe Östra Ekuddsgatan. În cele din urmă, a reușit să-și prindă centura de siguranță, dar șireturile trebuiau să aștepte până la destinație.

Deja se întunecase. Ce repede trecuse ziua – murise înainte să se nască. Oare soarele luminase vreun pic în ziua aceea?

A scos un oftat.

— Ce ai, dragul meu? a întrebat ea, redevenind prietenoasă.

Thomas se uita pe geam, înspre mare:

— Mă simt moleșit, a zis el.

— Poate că ai luat vreun virus de la Nisse.

Thomas a dat din cap cu un aer absent.

Asociația Oamenilor de Afaceri. Știa exact despre ce aveau să vorbească. Despre turiști. Câți veniseră, cum să atragă mai mulți și cum să-i păstreze pe cei care deja le descoperiseră localitatea. Aveau să discute problema firmelor care activau doar pe perioada lunilor de vară – acestea încasau venituri care, de drept, se cuveneau proprietarilor de magazine autohtoni. Despre mâncarea bună de la hotelul Wahxolm. Despre pregătirile pentru târgul de Crăciun și despre programul prelungit al magazinelor – atât în timpul săptămânii, cât și în weekend. Toată lumea bună avea să fie acolo. Toată lumea avea să fie mulțumită și pusă pe fapte mari. Așa era întotdeauna, indiferent de evenimentul la care mergeau. În ultima vreme, se interesau foarte mult de artă. Și problemele bisericii ajunseseră la ordinea zilei. Se vorbea deseori despre conservarea caselor și grădinilor vechi, preferabil pe cheltuiala altora.

Thomas a oftat din nou.

— Ei, haide, fii mai vesel! i-a zis soția.

•

— Annika Bengtzon? Sunt Rebecka Björkstig.

Era o femeie tânără – mult mai tânără decât se așteptase Annika –, scundă și slabă, care te trimitea cu gândul la un bibelou de porțelan.

— Îmi cer scuze pentru locul de întâlnire cam neobișnuit, a zis Rebecka după ce au dat mâna. Dar trebuie să fim foarte precauți.

Au străbătut un culoar gol și au ajuns într-un hol spațios unde era amenajat un bar. Lumina era difuză, iar atmosfera amintea de hotelurile de stat din fosta Uniune Sovietică. Mese rotunde de culoare maro și scaune ale căror brațe făceau corp comun cu spetezele. Singurii clienți erau niște bărbați care vorbeau șoptit în celălalt capăt al barului.

Annika avea impresia că joacă într-un vechi thriller cu spioni și simțea imboldul puternic de a pleca naibii de acolo. Oare ce căuta în locul ăla?

— Ce bine îmi pare că ne-am putut întâlni atât de repede, a zis Rebecka, apoi s-a așezat la masă, uitându-se circumspect peste umărul Annikăi la bărbații așezați un pic mai încolo.

Drept răspuns, Annika a mormăit ceva neinteligibil.

— O să scrieți despre asta în ediția de mâine? a întrebat femeia cu un zâmbet plin speranță.

Ușor amețită din pricina aerului stătut, Annika a clătinat din cap:

— Nu. Și s-ar putea să nu scriem nimic despre activitatea dumneavoastră. Redactorul-șef hotărăște ce materiale sunt publicate.

Annika a plecat capul – răspunsul ei era nesincer și evaziv.

Rebecka și-a îndreptat fusta deschisă la culoare, apoi și-a netezit părul dat pe spate.

— Despre ce teme scrieți de obicei? a întrebat ea cu un glas șters de soprană, încercând să-i prindă privirea.

Annika și-a dres glasul.

— În prezent, revăd și compilez materiale scrise de alții, i-a răspuns ea cinstit.

— Ce materiale?

Annika și-a frecat fruntea:

— Sunt texte despre tot felul de subiecte. Noaptea trecută, au fost despre furtună, iar la începutul săptămânii, am revăzut materialul despre un băiat cu handicap pe care autoritățile locale nu l-au tratat cum se cuvine…

— Ah, am înțeles! a exclamat Rebecka Björkstig, punând picior peste picior. Atunci activitatea noastră se potrivește de minune cu domeniul dumneavoastră. Principalii noștri contractanți sunt autoritățile locale… O cafea, vă rog.

Annika i-a aruncat o privire chelnerului cu șorț pătat, iar când acesta a întrebat-o dacă vrea și ea cafea, a încuviințat din cap; se simțea rău, voia să meargă acasă, să scape de acolo. Rebecka s-a sprijinit de spateaza rotunjită a scaunului. Ochii ei rotunzi și deschiși la culoare erau calmi și inexpresivi.

— Conducem o organizație non-profit, dar trebuie să primim bani pentru serviciile pe care le oferim. De obicei, cheltuielile noastre sunt acoperite de agențiile de servicii sociale de pe întreg întinsul țării. N-avem absolut niciun profit.

Deși vocea femeii era în continuare blândă, cuvintele ei au avut un impact puternic asupra Annikăi. „Deci umblă numai după profit, s-a gândit ea, ridicând capul și uitându-se țintă la Rebecka. Face toate astea ca să scoată bani de pe urma femeilor și copiilor aflați la ananghie.”

Rebecka i-a zâmbit:

— Știu la ce vă gândiți, dar vă asigur că vă înșelați.

Annika a plecat privirea și a început să se joace cu o scobitoare.

— De ce ați sunat la ziarul nostru și de ce tocmai în seara asta?

Rebecka a oftat ușor, după care și-a șters buricele degetelor cu un șervețel pe care l-a scos din poșetă.

— Sinceră să fiu, îmi propusesem doar să sun și să sondez terenul, a zis ea. Am citit în ziar despre daunele provocate de furtună și am văzut numărul redacției. Vrem de mai multă vreme să facem publice serviciile noastre și am acționat la primul impuls, ca să zic așa.

Annika a înghițit în sec:

— N-am auzit niciodată de organizația dumneavoastră.

Rebecka a zâmbit iarăși – un zâmbet la fel de trecător precum o adiere de vânt care-ți intră în cameră pe fereastră.

— Înainte nu aveam resursele necesare pentru a ne ocupa de toate persoanele care anticipăm că ne vor contacta în momentul în care serviciile noastre vor deveni publice, dar acum putem obține aceste resurse. În prezent, avem mijloacele și cunoștințele necesare pentru a ne extinde, și simțim că este

un pas pe care trebuie să-l facem cât mai repede, pentru că multă lume are nevoie de ajutorul nostru.

Annika și-a scos din geantă pixul și carnetul:

— Spuneți-mi despre ce-i vorba.

Femeia s-a uitat încă o dată în jur, după care s-a șters la colțul gurii.

— Noi intervenim acolo unde autoritățile dau greș, a zis ea pe un ton ușor tensionat. Singurul nostru scop este să ajutăm persoanele aflate în pericol să înceapă o nouă viață. În ultimii trei ani, ne-am străduit să facem sistemul să meargă. Iar acum suntem siguri că funcționează.

Annika aștepta în tăcere.

— De ce spuneți asta?

Chelnerul le-a adus cafeaua – era cenușie și amară. Rebecka a vârât un șervețel de hârtie între ceașcă și farfuriuță, apoi a învârtit în cafea cu o linguriță.

— Societatea noastră este atât de informatizată, încât nimeni nu se poate ascunde, a continuat ea în șoaptă după ce a plecat chelnerul. Oriunde s-ar duce aceste persoane, trebuie să se obișnuiască cu faptul că există oameni care le cunosc noile adrese, noile numere de telefon, noile conturi bancare, oameni care știu când se mută în alt loc. Deși, teoretic, toate informațiile astea sunt confidențiale, ele pot apărea în registrele spitalelor, în actele serviciilor sociale, în documentele tribunalelor, la secțiile financiare, în consiliile de administrație ale firmelor la care dețin acțiuni… Ce mai, peste tot.

— Problema asta nu poate fi rezolvată cumva? a întrebat Annika pe un ton circumspect. Nu există și mijloace prin care adresele lor să fie îndepărtate din toate listele și registrele? Apoi să li se ofere CNP-uri noi și alte chestii de genu' ăsta?

Rebecka a scăpat printre buze încă un oftat discret:

— Ba da, există și alte mijloace, dar problema e că nu funcționează. În schimb, organizația noastră a elaborat un sistem prin care anumite persoane pot fi șterse complet din toate registrele publice. Știați, că în prezent, există mai mult de șaizeci de registre informatizate în care figurează toți locuitorii Suediei?

Annika a clătinat din cap, apoi a făcut o grimasă – cafeaua era îngrozitoare.

— Timp de șase luni, m-am ocupat exclusiv de inventarierea tuturor acestor registre și a celor care le administrează. Am conceput un plan de acțiune și a trebuit să-i abordez pe fiecare în parte. Am pus o mulțime de întrebări, iar uneori răspunsurile au venit foarte greu. Sistemul elaborat de organizația noastră este unic.

Cu ultima frază răsunându-i în minte, Annika a mai luat o gură din zeama cenușie care le fusese servită pe post de cafea, iar când a pus ceașca pe farfuriuță, a dat pe jos vreo două picături.

— De ce v-ați implicat în povestea asta? a întrebat ea.

Tăcerea a devenit apăsătoare.

— Și eu am fost victima unor amenințări, i-a răspuns femeia.

— Ce fel de amenințări? a continuat Annika.

Rebecka și-a dres glasul și a ezitat câteva clipe, ștergându-și încheieturile cu șervețelul:

— Îmi pare rău, dar chiar nu vreau să vorbesc despre asta. Frica e un sentiment paralizant. Mi-a fost foarte greu să-mi construiesc o nouă viață și vreau ca oamenii aflați într-o situație asemănătoare să profite de pe urma experienței mele.

Annika s-a uitat la Rebecka Björkstig – era atât de sobră și, în același timp, atât de fragilă.

— Povestiți-mi despre organizația dumneavoastră, a rugat-o Annika.

Rebecka a luat cu grijă o gură de cafea.

— Activitățile noastre sunt desfășurate prin intermediul unei organizații non-profit, o fundație pe care am botezat-o Paradis. Nu facem lucruri ieșite din comun, ci pur și simplu îi ajutăm pe clienții noștri să revină la o viață normală. Dar pentru oamenii care au fost urmăriți și știu ce înseamnă frica și groaza, o nouă viață e raiul pe pământ.

Annika a coborât privirea și s-a uitat pe carnet, jenată de expresia aceea răsuflată.

— Și cum faceți asta?

Femeia a zâmbit ușor.

— Grădina Edenului era un loc adăpostit, a început ea pe un ton hotărât. Era înconjurată de ziduri invizibile care împiedicau răul să ajungă înăuntru. Așa procedăm și noi. Clienții care apelează la serviciile noastre intră în evidența fundației și dispar în spatele unui zid impenetrabil. Pur și simplu dispar.

Ori de câte ori cineva încearcă să dea de urma unui client al nostru, pe orice cale ar lua-o, se va izbi, la un moment dat, de un zid înalt de tăcere – Fundația Paradis.

Annika a ridicat privirea.

— Dar nu vă e teamă?

— Suntem conștienți de riscuri, dar nici fundația noastră nu poate fi localizată: avem mai multe sedii pe care le folosim alternativ, iar liniile telefonice pe care le utilizăm sunt deviate prin centrale din provincie. Suntem cinci persoane care lucrăm cu normă întreagă pentru Paradis și cu toții suntem șterși din toate registrele. Singurul mijloc prin care se poate lua legătura cu fundația este un număr care nu figurează în nicio carte de telefon.

Annika se uita cu atenție la doamna aceea ca o figurină de porțelan, care răsucea în mod mecanic șervețelul de hârtie în jurul degetelor. Se vedea de la o poștă că nu avea ce căuta în locul acela – era atât de firavă și atât de inocentă, iar barul acela, atât de ponosit și întunecat.

— Cum reușiți să-i ștergeți din toate registrele?

Cineva a aprins o lustră aflată în spatele Rebeckăi, iar lumina ei i-a umbrit chipul, transformându-i ochii spălăciți și inexpresivi în două găuri negre.

— Cred că ajunge deocamdată, a zis ea. Sper să nu vă supărați, dar aș vrea să mai aștept un pic înainte să vă ofer și restul informațiilor.

Annika a oftat cu un amestece de ușurare și dezamăgire. Rebecka Björkstig a scos din poșetă o carte de vizită:

— Vorbiți cu redactorul-șef și întrebați-l dacă ziarul dumneavoastră ar fi interesat să scrie despre organizația noastră, apoi dați-mi un telefon. Acesta e numărul confidențial despre care v-am zis – nu cred că e nevoie să vă spun că trebuie să-l păstrați cu foarte mare grijă.

Annika a înghițit în sec și a mormăit ceva în semn de aprobare.

— Imediat ce vi se dă undă verde, ne putem întâlni din nou, a zis Rebecka, ridicându-se în picioare – un chip mic și palid, învăluit în umbră.

Annika s-a ridicat și ea de pe scaun, schițând un zâmbet, apoi au dat mâna.

— Da, poate c-o să ne mai vedem, a zis Annika.

— Iar acum, vă rog să mă scuzați, dar mă cam grăbesc, i-a explicat Rebecka. Aștept un telefon din partea dumneavoastră.

După care a plecat.

Chelnerul s-a apropiat de masă.

— Cincizeci și cinci de coroane pentru cafele, i-a zis el.

Annika a achitat nota, apoi a luat un taxi spre redacție. Gândurile îi rătăceau în voie în timp ce suburbiile se perindau prin fața geamului murdar: zone industriale cu clădiri din tablă, blocuri înalte și posomorâte, străzi cu semafoare roșii.

Oare cum arăta Rebecka Björkstig? Annika și-a dat seama că deja uitase, amintindu-și doar impresia vagă pe care i-o lăsase.

Persoane amenințate, femei abuzate. Dacă trebuia să evite vreun subiect, ei bine, acela era. Întrucât se descalificase pentru totdeauna.

Și ce-i spusese Rebecka despre Grădina Edenului? Annika și-a scotocit memoria, dar n-a reușit să-și amintească. A scos carnetul din geantă și a început să-l răsfoiască, încercând să-și citească notițele la lumina gălbuie și intermitentă pe care o proiectau în taxi stâlpii de iluminat.

Gata! Grădina Edenului era înconjurată de un zid invizibil pe care răul nu-l putea străpunge.

Și-a pus carnetul jos și a văzut pe geam blocurile înalte ale cartierului poreclit „Blues”.

„Și cu șarpele cum rămâne? s-a gândit ea. De unde a apărut?”

•

Când a intrat în redacție, Annika a văzut-o pe Berit Hamrin la biroul ei. S-a apropiat de ea și a îmbrățișat-o.

— Crimă dublă? a întrebat-o Annika.

Berit a zâmbit:

— Nimic nu se compară cu un război mafiot.

Annika și-a dat jos haina și a pus-o grămadă pe podea.

— Ai mâncat ceva?

Au coborât la cantina poreclită în redacție „Șapte Șobolani” și au comandat specialitatea zilei.

— Ce mai zici? a întrebat-o Berit, întinzând unt pe o felie de pâine de secară.

Annika a scos un oftat:

— Cred că în noaptea asta o să avem iarăși multe materiale despre furtună. Și tocmai am stat de vorbă cu o femeie care mi-a zis o poveste foarte ciudată.

Berit a ridicat o sprânceană cu un aer curios, apoi și-a gustat cartofii gratinați.

— Poveștile ciudate pot fi foarte interesante, a zis ea. Dă-mi, te rog, sarea.

Annika s-a răsucit pe scaun și s-a întins după borcănelele cu sare și piper de pe masa din spatele ei.

— Tipa asta mi-a povestit despre o fundație numită Paradis. Cică scopul ei e să ajute femeile și copiii ale căror vieți sunt amenințate.

Berit a dat aprobator din cap:

— Pare o poveste captivantă. Știi cumva dacă e adevărată?

Annika a ezitat câteva clipe.

— Nu-s sigură, pentru că nu mi-a povestit tot. Dar tipa mi-a făcut impresia unui om cinstit. Se pare că au pus la punct o metodă prin care șterg din registrele publice persoanele amenințate și le ajută să înceapă o nouă viață.

Apoi a luat solnița din fața lui Berit și și-a sărat din belșug mâncarea.

— Crezi că… dacă aș face investigații pe tema asta, ar fi vreo problemă? a întrebat ea cu precauție.

Berit a mestecat preț de câteva clipe, apoi i-a zis:

— Nu, nu cred. Dar de ce întrebi? Din cauza incidentului cu Sven?

Annika a încuviințat din cap, nefiind în stare să scoată niciun cuvânt.

Colega ei mai în vârstă a oftat:

— Îmi dau seama că te-ai gândit la chestia asta, dar ce s-a întâmplat atunci nu te poate împiedica pe vecie să practici jurnalismul. A fost un accident – așa a hotărât și tribunalul.

Annika nu știa ce să spună. Stătea cu capul plecat și mărunțea cu cuțitul o frunză de salată.

— Du-te să stai de vorbă cu cineva din conducere, i-a sugerat Berit. E mai ușor să publici un material dacă șefii își închipuie că a fost ideea lor.

Annika a zâmbit, mestecând o gură de salată. Apoi au mâncat într-o tăcere confortabilă.

— Ai fost la portul liber? a întrebat Annika, dând farfuria la o parte și luând o scobitoare.

Berit s-a ridicat în picioare:

— Vrei cafea?

— Una neagră.

Berit s-a dus să ia două cești.

— Urâtă poveste, a zis ea, punând o ceașcă în fața Annikăi. S-ar putea ca cei doi indivizi morți să fie sârbi. Poliția crede că e vorba de o reglare de conturi pusă la cale de mafia iugoslavă. Le e teamă ca nu cumva să fie începutul unui șir mai lung de execuții.

— Au vreo pistă?

Berit a scos un oftat:

— Greu de zis. Criminaliștii au rămas la fața locului până s-a înnoptat. Au răscolit fiecare centimetru pătrat ca să dea de gloanțe sau de alte dovezi.

Annika a suflat în cafea:

— Vasăzică iarăși scoatem din mânecă vechile clișee? „Un măcel.” „Execuții mafiote.” „Poliția se teme de iminența unor conflicte între bande.”

Amândouă au izbucnit în râs.

— Poate că pe toate trei, a zis Berit.

•

Annika și-a trecut într-un document electronic însemnările despre Fundația Paradis, apoi Jansson i-a cerut să corecteze niște articole despre ravagiile produse de furtună. Turele lungi de noapte o afectau din ce în ce mai mult: trebuia să se frece la ochi ca să vadă literele ca lumea. Din fericire, corectase deja materialul despre băiatul cu handicap, așa că era numai bun de predat – patru pagini în care se arăta că serviciile sociale încălcaseră legea, neoferind băiatului asistența de care avea nevoie. Deci avea să fie o noapte liniștită, poate prea liniștită.

Chiar înainte de miezul nopții, colegii din tura de noapte au coborât să mănânce. Annika a rămas în redacție, ca să răspundă la telefon și să monitorizeze știrile publicate de agenții. Se simțea ușurată că nu trebuia să meargă cu ei. După ce au plecat, Annika a ezitat câteva clipe, neștiind dacă să stea degeaba sau să facă niște investigații. În cele din urmă, a luat loc la biroul lui Jansson – al cărui calculator era întotdeauna conectat la Internet – și a căutat pe Yahoo informații despre

Fundația Paradis. Computerul a bâzâit câteva clipe, dar, în cele din urmă, n-a afișat nimic. Apoi a căutat doar cuvântul „Paradis” și a găsit câteva rezultate: o agenție de publicitate, pagina personală a unui pastor din Vetlanda – „centura biblică” a Suediei[5] –, un film cu Leonardo di Caprio. Dar nimic despre o organizație care ajută femeile și copiii aflați în pericol.

S-a întors la biroul ei și s-a uitat pe buletinele agențiilor de știri. Nimic nou. A apăsat pe butonul căruia îi era asociat numărul „morgii” de la etajul trei. Acolo se păstra un dosar intitulat „Obligații financiare”, care conținea informații despre fundații, puse la dispoziție de fiscul suedez. A cerut angajatului de serviciu să i-l aducă, dar, când acesta a catadicsit în cele din urmă să coboare cu el, Annika deja nu mai suporta să citească. A făcut o scurtă plimbare prin redacție, frecându-se la ochi cu un aer obosit. Era plictisită și lipsită de vlagă. S-a așezat iarăși la biroul ei, dorindu-și ca tura să se fi terminat și să nu se fi aflat acolo. Deși știa foarte bine că, după aceea, urma să numere orele până când avea să se întoarcă la serviciu, ca să scape de acasă. A simțit o presiune pe piept, iar în suflet i s-a strecurat un sentiment de zădărnicie.

— Hei, Sjölander! a strigat ea. Vrei să scriu ceva? Un articolaș suplimentar despre mafia iugoslavă?

Sjölander vorbea la telefon, dar i-a aruncat o privire și a ridicat policarii în semn de aprobare.

Annika a închis ochii și a înghițit în sec, apoi s-a dus iarăși la biroul lui Jansson, s-a conectat la arhiva electronică și a introdus cuvintele: „iugoslav” și „mafia”. Potrivit extraselor din ziare, grupurile iugoslave de crimă organizată activau în diferite părți ale Suediei de câteva decenii, atât în orașe, cât și în zonele rurale. Principala lor ocupație era traficul cu droguri – camuflat deseori cu ajutorul unor restaurante –, dar, în ultima vreme, se reprofilaseră. După ce, cu câțiva ani înainte, guvernul suedez mărise considerabil taxele la produsele din tutun – nu o dată, ci de două ori –, mulți dintre acești traficanți trecuseră de la droguri la țigări. În estul Europei, unde erau produse sub licență mărci precum Prince și Blend, un cartuș costa între treizeci și patruzeci de coroane. Mafia iugoslavă aducea țigările în Suedia fie direct, fie prin Estonia.

[5] Este vorba despre o zonă din sud în care există multe secte protestante neafiliate Bisericii Suedeze.

Annika a rămas pe gânduri câteva clipe, apoi a mai citit câteva extrase. În cele din urmă, s-a dus la Sjölander, care terminase de vorbit la telefon și scria la tastatura computerului său, apăsând zdravăn doar cu degetele arătătoare.

— O să scriem că în crimele aste sunt implicați niște iugoslavi? a întrebat ea.

Sjölander a oftat din rărunchi:

— Păi, nu știu ce să zic… Dar un lucru e sigur: avem de-a face cu o reglare de conturi în lumea interlopă, un fel de conflict mafiot.

— Poate că, până una-alta, cel mai bine ar fi să nu ne fixăm asupra niciunei țări, a zis Annika. Există multe grupuri de crimă organizată care activează în Suedia de ani de zile. Ce zici, să trecem în revistă grupurile astea și activitățile lor predilecte?

Sjölander și-a îndoit arătătoarele:

— În regulă.

Annika s-a întors la biroul ei, apoi și-a sunat sursa, care i-a răspuns după primul apel.

— Vasăzică muncești până târziu, a observat ea.

— Ce s-a întâmplat? Cumva te-au reabilitat? a întrebat detectivul.

— Nu, sunt tot la munca de jos… Ai timp pentru câteva întrebări scurte?

Bărbatul de la celălalt capăt al firului a scos un oftat:

— Mă ocup de doi indivizi cărora cineva le-a zburat creierii.

— Doamne! a zis Annika. Ce nasol! Ești sigur că erau iugoslavi?

— Hai, slăbește-mă!

— Bine… Atunci câteva întrebări generale despre bandele de diferite naționalități care activează în Suedia. Spune-mi ce fac… sud-americanii, de exemplu.

— N-am timp de așa ceva.

Annika a încercat o abordare umilă.

— Aruncă-mi un oscior, te rog… i-a zis ea pe un ton mieros.

Detectivul a izbucnit în râs:

— Cocaină. Din Columbia. Anul trecut, cantitatea capturată a crescut cu mai mult de sută la sută.

— Statele baltice? a întrebat Annika, luându-și notițe cu frenezie.

— În mare, trafic cu țigări. Dar și cu mașini furate. Din datele pe care le avem, rezultă că Suedia e pe cale să devină o țară de tranzit pentru traficul cu mașini. Cele furate din Italia și Spania ajung direct în Suedia, apoi sunt transportate cu feriboturile în țările baltice și în Rusia.

— Am înțeles. Alte grupuri? Că tu le știi mai bine.

— Turcii se ocupă de heroină, dar, în ultimii ani, operațiunile lor au fost preluate de albanezii din Kosovo. Rușii spală bani – până acuma, au investit deja o jumătate de miliard în proprietăți imobiliare din Suedia. Iugoslavii excelează la traficul cu țigări și spirtoase, dar se implică și în jocurile de noroc și în serviciile de protecție; iar uneori își camuflează activitățile cu ajutorul unor restaurante. Mulțumită?

— Mai departe, a zis Annika.

— Bandele de motocicliști oferă pază și protecție. Cu toții sunt suedezi sau scandinavi de altă naționalitate. Iar industria porno e condusă tot de suedezi, dar asta știi deja…

— Ha-ha-ha! a zis Annika pe un ton sec.

— Și crima financiară e tot fieful suedezilor. De multe ori, grupurile astea lucrează împreună, în tot felul de combinații: evaziune fiscală, delapidări și așa mai departe. Multe dintre ele apelează și la ucigași plătiți. Avem și câteva filiere gambiene, care se ocupă de traficul cu heroină.

— În regulă, e de ajuns pentru un articolaș.

— Mă bucur că ți-am fost de ajutor și de data asta, a zis Q pe un ton sarcastic, apoi a închis.

Annika a zâmbit. Detectivul era tare simpatic.

— Ce faci? a întrebat-o Jansson, cu un pahar de plastic în mână.

— Muncesc, i-a răspuns Annika.

A terminat articolul, i-a adăugat o introducere, apoi l-a trimis pe server.

— Mă duc să mă plimb un pic, a zis ea, dar Jansson nu i-a răspuns.

Sentimentul de zădărnicie a revenit, strângându-i pieptul ca o centură.

•

Femeia a tușit – un zgomot sec și estompat. Simțea că-i plesnește capul de durere. Rana de pe frunte îi zvâcnea ușor și avea frisoane. Și-a dat seama că făcuse febră și bănuia că avea

o infecție la căile respiratorii sau la plămâni. Luase prima doză de antibiotic cu spectru larg pe la prânz. S-a uitat la afișorul ceasului digital, iar cifrele roșii și strălucitoare i-au arătat că sosise momentul să ia cea de-a doua doză.

S-a dat jos din pat tremurând, a înhățat trusa de prim ajutor și a scotocit prin ea. A găsit antibioticele sub comprese și, ca să-i scadă febra, a luat și un analgezic. Pastilele erau vechi, de pe vremea când locuia la Sarajevo, și expiraseră cu câțiva ani în urmă. Dar nu avea de ales.

S-a băgat iarăși în pat, în speranța că avea să adoarmă. Dar somnul se lăsa așteptat. O chinuia eșecul ei. În minte i se derulau tot felul de episoade, imaginile se învălmășeau, vedea oameni morți, iar febra îi creștea. În cele din urmă, îi apărea imaginea băiatului cu brațele întinse într-un gest rugător. Întotdeauna îl vedea cu încetinitorul, alergând, țipând, cu moartea în ochi.

Cuprinsă de remușcări, s-a ridicat în capul oaselor, a tușit de câteva ori și a băut jumătate de litru de apă. Trebuia să scape de starea aceea înainte să fie găsită. Nu avea timp să fie bolnavă.

Apoi a încercat să-și limpezească gândurile. Prin comparație cu ce s-ar fi putut întâmpla, o răceală era nimica toată. Fusese acoperită de apa mării – rece și aspră, întunecată și dureroasă –, dar reușise să stăpânească valurile de spaimă care amenințau s-o înghită și își forțase trupul să acționeze, înotând pe dedesubt cât mai departe de doc, ieșind la suprafață din când în când ca să ia aer și scufundându-se la loc. Când mai avea câțiva metri până la docul de pe partea cealaltă, o luase un val și o izbise cu spatele de peretele de beton – se întorsese ca să arunce o privire spre bărbatul care o căuta cu privirea: o siluetă neagră profilată pe fundalul depozitelor scăldate în lumină aurie.

Ieșise din mare și se cățărase pe cheiul terminalului pentru petrol. Se întinsese între doi bolarzi galbeni și își pierduse cunoștința o vreme, însă adrenalina eliberată de spaimă o apărase de frig. S-a adăpostit de vânt și s-a uitat în geantă. După mai multe încercări, reușise să-și pornească mobilul și chemase un taxi s-o ia de la terminalul Loudden. Tâmpitul de șofer nu voia s-o lase în taxi pentru că era prea udă, dar ea

insistase, așa că, până la urmă, o luase și o lăsase la hotelul acela ponosit.

S-a frecat la ochi.

Taximetristul era o problemă. Sigur o ținea minte și, dacă i s-ar fi oferit suficienți bani, probabil ar fi povestit întreaga tărășenie.

Trebuia să plece de acolo. Să-și strângă lucrurile și să plece chiar în noaptea aceea.

Dintr-odată, a simțit nevoia să acționeze urgent. S-a dat jos din pat, un pic mai sigură pe picioare după ce medicamentele începuseră să-și facă efectul, iar febra îi scăzuse simțitor. Și-a pus pe ea hainele boțite și a văzut că buzunarele gecii erau încă ude.

După ce a pus în geantă trusa de prim ajutor, a auzit ciocănituri în ușă. A simțit că i se pune un nod în gât și a început să gâfâie ușor.

— Aida?

Era o voce gravă și mieroasă, înăbușită de ușă – un motan care se juca cu un șoarece.

— Știu că ești acolo, Aida.

Și-a luat geanta, a intrat repede în baie, a încuiat ușa, s-a cățărat pe marginea căzii și a deschis ferestruica de aerisire, simțind aerul rece de afară. Și-a dat jos geaca și a aruncat-o pe fereastră, apoi a aruncat și geanta. Chiar în clipa aceea, din cameră s-a auzit zgomot de sticlă spartă.

— Aida!

Și-a adunat toate puterile și a ieșit pe fereastră cu mâinile înainte, ca să amortizeze căzătura, făcând o tumbă la aterizare. Loviturile în ușa de la baie s-au auzit prin fereastra deschisă, iar zgomotul lemnului despicat a umplut aerul. Și-a pus haina pe ea, și-a înhățat geanta și a luat-o la fugă spre autostradă.

Luni, 29 octombrie

Annika s-a dat jos din autobuzul 41 la capătul traseului. A inspirat adânc și a urmărit cu privirea autobuzul, care a dispărut în spatele unei clădiri de birouri cu doar câteva etaje. Totul era foarte liniștit și nu se vedea niciun om în preajmă. Ziua era pe sfârșite – murea chiar înainte să se nască. Annika nu-i simțea lipsa.

Și-a pus geanta pe umăr și a făcut câțiva pași, uitându-se cu atenție de jur-împrejur. Clădirile administrative și depozitele erau învăluite de o atmosferă ciudată. Acolo se termina Suedia. A văzut un semn care arăta în ce direcție se aflau Tallinn, Klaipeda, Riga și Sankt Petersburg – noile economii, tinerele democrații.

„Capitalism, a meditat Annika. Responsabilitate personală, liberă inițiativă. Oare ăsta e răspunsul?”

S-a întors cu fața în direcția vântului, mijind ochii. Totul era cenușiu. Marea, docurile, clădirile, macaralele. Rafalele reci și monotone. A închis ochii, lăsând vântul să-i sfichiuiască fața.

„Am tot ce-mi doresc, și-a zis ea. Așa vreau să-mi trăiesc viața. A fost decizia mea. Nu poate fi nimeni altcineva învinovățit.”

A deschis ochii, iar rafalele tăioase i-au umplut ochii de lacrimi. Sediul central al Autorității Portuare din Stockholm se afla chiar în fața ei – o frumoasă clădire din cărămidă, cu firide, terase și cu un acoperiș de tablă în mai multe ape. În spatele ei, câteva silozuri gigantice se înălțau spre cer ca niște penisuri erecte. În partea stângă se afla terminalul pentru feriboturi spre Estonia, apoi începea marea, iar în dreapta se vedea un doc plin cu macarale și depozite.

Și-a ridicat gulerul paltonului, și-a strâns fularul și a pornit cu pași mici spre Autoritatea Portuară. În spatele clădirilor se zărea un feribot pentru Tallinn – fereastra spre Occident a țărilor baltice.

După ce a ocolit clădirea de birouri, a văzut zona încercuită de poliție. Uitată în frig, banda alb-albastră flutura în bătaia brizei, aproape de depozite. La fața locului nu era niciun polițist. Annika s-a oprit și s-a uitat cu atenție la limba de pământ care se întindea în fața ei – probabil chiar inima portului. Avea câteva sute de metri și era mărginită pe ambele laturi de depozite uriașe. În capătul îndepărtat, dincolo de zona încercuită, se vedea o parcare pentru tiruri, unde se aflau doar câțiva muncitori cu veste de un galben deschis.

Annika s-a apropiat ușor de locul crimei, călcând apăsat, dar când se uita la silozurile impozante, simțea că o ia cu amețeală. Vârfurile lor se contopeau aproape imperceptibil cu cerul – gri pe gri. Le-a urmărit cu privirea până când a simțit banda alb-albastră atingându-i pieptul.

Silozurile erau despărțite de un pasaj îngust, unde lumina nu putea ajunge. Acolo își dăduseră duhul cei doi bărbați. Annika a clipit de câteva ori, ca să se obișnuiască cu întunericul, și a reușit să distingă petele întunecate lăsate de sângele lor. Cadavrele fuseseră găsite la capătul pasajului, nu între silozuri, la adăpostul întunericului.

Annika a întors spatele morții și s-a uitat de jur-împrejur. De-a lungul docurilor erau aliniate câteva șiruri de proiectoare uriașe. Așadar, cu excepția acelui pasaj, întreg portul era scăldat în lumină pe timpul nopții.

„Dacă împușți pe cineva, de ce să-l lași în lumina reflectoarelor? s-a întrebat ea. De ce să nu-l ascunzi într-un loc întunecat? Cred că depinde de cât de grăbit ești.”

A plecat privirea, a suflat în mâini și a bătut din picioare, împroșcând noroi în jur. Ce iarnă nesuferită! Dincolo de zona împrejmuită a zărit depozitul în care televiziunea națională își păstra decorurile și recuzita.

„Vasăzică aici era?”, și-a zis ea.

A trecut de locul crimei și s-a apropiat de mare. Din pricina vântului înghețat, burnița era foarte rece, iar Annika a început să tremure. Și-a înfășurat încă o dată fularul în jurul gâtului, apoi și-a continuat drumul spre apă, mergând pe lângă gardul din sârmă împletită care reprezenta un fel de graniță maritimă cu țările baltice. De partea cealaltă a gardului, un tir care văzuse și zile mai bune împroșca gaze de eșapament, așa că și-a ridicat fularul peste nas. Gardul se termina cu o poartă mare, aflată chiar lângă parcarea pentru tiruri. Trei agenți vamali inspectau penultimul camion pe ziua aceea, ultimul fiind pericolul ecologic pe lângă care tocmai trecuse.

— Vă pot ajuta cu ceva? a abordat-o unul dintre ei.

Sub vesta galbenă i se vedea uniforma de vameș. Era roșu la față din pricina frigului, iar ochii lui lucioși aveau o expresie veselă.

Annika i-a zâmbit.

— Doar eram curioasă. Lucrez pentru un ziar și am citit despre crimele care au avut loc acolo, a zis ea, făcând un semn peste umăr.

— Dacă aveți de gând să scrieți ceva, mai bine luați legătura cu ofițerul nostru de presă, i-a răspuns bărbatul pe un ton prietenos.

— Ah, nu! Nu-s reporteră, am venit să verific articolele și să mă asigur că totul este corect. E bine să mai ieși pe-afară din când în când, ca să vezi dacă nu cumva reporterii bat câmpii.

Agentul vamal a izbucnit în râs:

— Deci vreți să vedeți cu ochii dumneavoastră cum stau lucrurile.

— Bag mâna-n foc că și dumneavoastră faceți la fel… i-a răspuns Annika.

Au dat mâna și au făcut cunoștință.

— Gata pe ziua de azi? a întrebat ea, făcând semn cu mâna spre ultimul tir, care se apropia de poartă într-un nor de fum.

Bărbatul a oftat ușor:

— Eu, unul, am terminat. În ultimele zile am avut mari bătăi de cap din cauza crimelor. Și din cauza țigărilor…

Annika a ridicat o sprânceană:

— S-a întâmplat ceva deosebit azi?

— În dimineața asta, am depistat un tir care, chipurile, avea remorcă frigorifică, dar, de fapt, era plin cu tutun. Scoseseră izolația termică și umpluseră cu țigări podeaua, tavanul și pereții.

— Uau! a exclamat Annika. Și cum v-ați dat seama?

Vameșul a ridicat din umeri:

— Am desfăcut o placă din spatele remorcii și am dat peste un strat izolator foarte subțire. Sub el am găsit o altă placă, iar în spatele lui, țigări.

— Cam câte?

— În podeaua remorcii, vreo cinci sute de mii, în acoperiș, alte cinci sute de mii, iar în pereți, încă un milion. Deci, în total, vreo două milioane, iar o țigară costă cam o coroană…

— O sumă uriașă! a zis Annika.

— Nimica toată în comparație cu ce intră în țară. Traficul cu țigări atinge proporții inimaginabile. Bandele de crimă organizată au renunțat la traficul cu droguri și s-au reprofilat pe tutun. De când au crescut taxele, țigările aduc profituri la fel de mari ca heroina, dar cu riscuri mult mai mici. Dacă te arestează pentru droguri în valoare de câteva milioane, stai la răcoare până la adânci bătrâneți, în timp ce pentru tutun nu te țin mult la închisoare. Traficanții bagă țigările în prelate cu mai multe straturi, în podele supraînălțate, în bare de oțel goale pe dinăuntru…

— Niște infractori cât se poate de ingenioși, a zis Annika.

— Ați spus un mare adevăr, a încuviințat vameșul.

— Aveți idee cine sunt cele două victime? a continuat ea.

Bărbatul a clătinat din cap:

— Nu-i mai văzusem niciodată.

Annika a făcut ochii mari:

— I-ați văzut?

— Da, erau întinși acolo când am venit în port. Împușcați în cap…

— Îngrozitor! a zis ea.

Vameșul a făcut o grimasă și a dat din picioare ca să și le mai dezmorțească:

— A cam venit vremea să închidem. Mai aveți întrebări?

Annika s-a uitat în jur, apoi a zis:

— Da, încă una: mi-ați putea spune ce e în clădirile astea?

Vameșul a început să-i explice, arătându-le cu mâna pe fiecare în parte:

— Ală e depozitul opt și deocamdată e gol. Acolo e terminalul pentru Tallinn și biroul vamal al portului. Fiecare șofer de tir care vine de la Tallinn trebuie să treacă pe acolo și să prezinte documentele înainte să ajungă la noi.

— Ce documente?

— Documentele de transport. În ele trebuie să figureze toate lăzile din tir și conținutul lor. Apoi șoferul primește o hârtie ca asta și vine aici.

Vameșul i-a arătat o foaie îngustă, de un verde pal, pe care erau câteva timbre, niște semnături și literele IN.

— Și verificați fiecare remorcă? a întrebat ea.

— Pe cele mai multe, dar n-avem timp pentru toate.

Annika a afișat un zâmbet plin de înțelegere:

— Și ce vă face să săriți peste anumite vehicule?

Agentul vamal a oftat:

— Uneori, când deschizi remorca unui tir și vezi cutii înghesuite de la podea până la tavan, pur și simplu nu-ți vine să scotocești în ele. Dacă verificăm o astfel de încărcătură, trebuie să ducem tirul la depozitul șapte, ăla de-acolo, să-l băgăm în sectorul pentru containere și să scoatem cutiile cu un motostivuitor. Dar nu toți vameșii au permis pentru motostivuitoare…

— Am înțeles, a zis Annika.

— Mai sunt și tirurile sigilate. Adică cele care traversează Suedia transportând mărfuri sigilate. Nimeni nu are voie să îndepărteze, să adauge sau să schimbe ceva din încărcătura lor înainte ca tirul să ajungă la destinație.

— E vorba de cele marcate cu literele TIR?

Bărbatul a încuviințat din cap:

— Mai sunt și alte sigilii, dar, într-adevăr, TIR este cel mai cunoscut.

— Și ce-i cu tirurile alea? a întrebat Annika, făcând un semn cu mâna spre parcare.

— Așteaptă să fie transportate cu feribotul în țările baltice. Sau au trecut de controlul vamal și urmează să plece spre destinațiile lor din Suedia.

— Se poate închiria spațiu acolo?

— Nu, pur și simplu te duci și parchezi. Nimeni nu știe ce tiruri se află în parcarea aia. Sau de ce. Sau pentru cât timp. Ar putea fi orice.

— Chiar și niște țigări de contrabandă?

— E foarte probabil.

Au zâmbit amândoi.

— Vă mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ați acordat, a zis Annika.

Au pornit împreună spre intrarea în portul liber. Când au ajuns la locul crimei, șirurile de proiectoare s-au aprins dintr-odată, împrăștiind o lumină orbitoare în întreg complexul.

— O adevărată tragedie, a zis vameșul. Erau niște tineri, nu cred că aveau mai mult de douăzeci de ani.

— Cum arătau? a întrebat Annika.

— Părea că n-auziseră de haine de iarnă. Deși era foarte frig în noaptea aia, nu aveau pe ei decât blugi și geci de piele scumpe. Nici căciuli, nici mănuși. Iar în picioare, adidași.

— Și cum stăteau întinși?

— Unul peste altul. Amândoi aveau câte o gaură în cap, a zis vameșul, ducând mâna la frunte.

Annika s-a oprit:

— N-a auzit nimeni nimic? Gardienii nu patrulează noaptea?

— Toate depozitele au câini de pază, în afară de numărul opt, care acum e gol. Latră ca apucații dacă încearcă cineva să intre. De când au adus câinii, s-a redus simțitor numărul furturilor și al intrărilor prin efracție. Problema lor e că nu-s

martori oculari de nădejde… Nu știu dacă a auzit cineva vreo împușcătură. Nu uitați că în noaptea aia a fost furtună.

Au făcut schimb de cărți de vizită și de amabilități, apoi Annika a pornit cu pași iuți spre stația de autobuz de lângă semnul care arăta în ce direcție se aflau Tallinn, Klaipeda, Riga și Sankt Petersburg. Era atât de frig, încât au început să-i clănțăne dinții. Stătea în adăpostul din stație – o construcție cenușie, care se contopea cu fundalul la fel de cenușiu – și se simțea năpădită de singurătatea umedă și apăsătoare a portului. Era prea devreme ca să meargă la redacție și prea târziu ca să meargă acasă, iar sentimentul de zădărnicie era atât de puternic, încât o împiedica să gândească.

Autobuzul 67 a apărut dintr-odată de după sediul companiei SVEX, iar Annika a urcat în el, dând curs unui imbold de moment. În loc să ia autobuzul 41 și să se întoarcă în cartierul Kungsholmen, a luat-o spre centrul vechi. S-a dat jos în stația de pe Slottsbacken, chiar lângă palat, apoi a pornit spre Tyska Brinken[6], croindu-și drum pe străduțele înguste. Burnița și vântul se opriseră. În jurul acelor clădiri de piatră, părea că timpul stătea în loc: traficul de pe Skeppsbron[7] răzbea cu greu până la ea, iar pașii îi erau înăbușiți de caldarâmul înghețat. Noaptea se lăsă cu repeziciune, iar strălucirea aurie a stâlpilor de iluminat din fontă schimba înfățișarea lucrurilor, ale căror culori nu se mai distingeau decât în conurile de lumină. Fontă neagră. Ocru roșu. Geamuri confecționate artizanal, strălucind în ferestrele cu cercevele încrucișate. Orașul vechi al Stockholmului era o altă lume, încremenită într-un alt timp – un ecou al trecutului. Și bineînțeles că Anne Snapphane reușise să găsească un apartament mansardat chiar lângă Biserica Germană. E drept că-l subînchiriase, și totuși…

Anne era acasă și gătea paste.

— Mai scoate o farfurie. Sunt destule paste pentru amândouă, a zis ea după ce a invitat-o pe Annika înăuntru și a încuiat ușa. Cărui fapt i se datorează această onoare?

— Eram în zonă… Am fost s-arunc o privire în portul liber.

Annika s-a prăbușit pe un scaun de sub tavanul înclinat al bucătărioarei, inhalând căldura și aburul împrăștiate de oala cu

[6] Tyska Brinken: stradă din centrul vechi al Stockholmului, care datează din secolul al XV-lea.

[7] Skeppsbron: cea mai circulată arteră din centrul vechi al Stockholmului.

paste. Sentimentul zădărniciei a dispărut, iar golul din sufletul ei s-a umplut cu pălăvrăgeala Annei Snapphane. Annika îi răspundea monosilabic. Stăteau la masă față în față, amestecându-și pastele cu unt, sos de soia și brânză rasă, care se topea sub forma unor tentacule cleioase. Annika și-a răsucit furculița în amestecul din farfurie, apoi a aruncat o privire pe fereastră: contururile negre ale acoperișurilor, hornurilor și teraselor se profilau pe cerul de un albastru închis al iernii. Dintr-odată și-a dat seama cât de foame îi era. A mâncat până i s-a tăiat respirația și a băut un pahar mare de cola.

— În dimineața asta a murit cineva în port, nu-i așa? a zis Anne, înghițind ultima gură de paste, apoi a pornit ibricul electric.

— Ieri. Două persoane, i-a răspuns Annika, punându-și farfuria în chiuvetă.

— Ce bine! a exclamat Anne. Când te-au reangajat pe un post de reporter?

Apoi a turnat apă fierbinte în espressorul manual, marca Bodum.

— Nu te pripi cu concluziile. M-au trimis la munca de jos pentru o perioadă mult mai lungă decât îți închipui… a zis Annika, apoi a plecat în sufrageria cu tavan din lemn.

Anne Snapphane s-a dus după ea, cărând o tavă cu două căni, espressorul manual și o pungă de prăjituri buretoase.

— Dar ți-au dat voie să scrii din nou, nu? Adică să scrii pe bune?

Au luat loc pe canapea, iar Annika a înghițit în sec:

— Nu, nu mi-au dat voie. Pur și simplu nu mai suportam să stau în casă, asta-i tot. Unde mai pui că o crimă dublă e o crimă dublă…

Anne a făcut o grimasă, a suflat în cafeaua fierbinte, apoi a luat o gură.

— Nu știu cum reușești să faci față, a zis ea. Eu sunt cât se poate de recunoscătoare lesbienelor, modei și tulburărilor de alimentație.

— Chiar, cum merge emisiunea? a zâmbit Annika.

— Directorul postului consideră „Divanul femeilor” drept un succes răsunător. Mă rog, eu nu-s la fel de încântată. Echipa de producție muncește până la epuizare, toată lumea o urăște pe

prezentatoarea emisiunii, iar producătorul are o aventură cu managerul de proiect.

— Cam ce audiență aveți? Un milion de telespectatori?

Anne Snapphane s-a uitat la Annika cu un aer compătimitor:

— Draga mea, aici e vorba de lumea transmisiilor prin satelit. Pe noi ne interesează cotizațiile abonaților și impactul asupra grupurilor țintă. Doar instituțiile media de stat mai vorbesc de ratinguri.

— Păi și atunci de ce scriem atât de mult despre ele? a zis Annika înainte să deschidă punga cu prăjituri.

— Habar n-am! Probabil că altceva nu știți… Iar „Divanul femeilor” n-o să fie o emisiune de calitate câtă vreme în echipa de producție n-or să fie cooptați niște jurnaliști adevărați.

— Chiar așa de rău e? Dar parcă trebuia să ți se alăture cineva, nu? a întrebat Annika cu gura plină de prăjituri.

Anne Snapphane a scos un oftat:

— Michelle Carlsson. E incompetentă și n-are niciun pic de minte, dar se dă în vânt după camera de filmat…

Annika a izbucnit în râs:

— Păi nu cumva asta-i definiția industriei TV?

— Hei, vezi că atitudinea asta nu-i tocmai înțeleaptă, i-a răspuns Anne. Jurnaliștii de tabloid, închiși într-o seră, ar face bine să nu arunce cu piatra.

Apoi a pornit televizorul și a nimerit peste genericul buletinului de știri al unuia dintre posturile de stat:

— Voilà, ora de știri pompoase!

— Șșt! Hai să vedem dacă zic ceva despre crimele din portul liber.

Buletinul de știri s-a deschis cu distrugerile provocate de furtuna care lovise sudul Suediei. Corespondenții din Malmö ai televiziunii naționale filmaseră câteva stații de autobuz ale căror adăposturi fuseseră îndoite, vitrine sparte și hambare cu acoperișurile smulse. Un bătrân cu șapca Uniunii Fermierilor pe cap își scărpina insistent ceafa și se uita la rămășițele unei sere; spunea ceva în dialectul tărăgănat din provincia Skåne, dar nu se înțelegea nimic – ar fi fost nevoie de subtitrare. După aceea, telespectatorii erau transportați în sediul unei companii de energie electrică, unde un funcționar cu privire inexpresivă susținea că se făceau toate eforturile pentru a se remedia defecțiunile care provocaseră pana de curent. Până la căderea

nopții, alimentarea cu energie avea să se reia în Skåne, Belkinge și Småland, unde mai multe locuințe rămăseseră fără electricitate.

Annika a oftat ușor – era incredibil de plicticos. Grupajul dedicat furtunii a continuat cu o estimare a daunelor, care se ridicau la foarte multe milioane. O femeie din Danemarca fusese ucisă de un arbore care se prăbușise în timpul furtunii.

— Există păduri în Danemarca? a întrebat Anne Snapphane.

Annika s-a uitat cu un aer plictisit la prietena ei, care crescuse în nordul îndepărtat al Suediei:

— Îți închipui cumva că pădurile nu cresc decât în nord?

Au urmat obișnuitele înregistrări din Cecenia și Kosovo – cumpărate de la agențiile de știri –, însoțite de comentarii din off: trupele rusești au făcut și au dres, iar UCK bla-bla-bla… Imaginile înfățișau clădiri bombardate și camioane pline cu imigranți soioși.

— Se pare că televiziunea nu dă nicio ceapă degerată pe crimele tale, a intervenit Anne Snapphane.

— Nu-s ale mele, ci ale lui Sjölander, i-a răspuns Annika.

După un scurt material referitor la o declarație a prim-ministrului, a urmat știrea despre cadavrele din portul liber. Vorbele crainicului erau însoțite de înregistrări care înfățișau depozitele și locul crimei. Informațiile lor erau cam aceleași pe care le publicase Kvällspressen cu douăsprezece ore înainte.

— Mi se pare uimitor că reporterii TV nu fac niciodată investigații, a zis Annika. Au avut la dispoziție toată ziua și n-au aflat nimic.

— Pentru ei, cazul ăsta nu e o prioritate, i-a răspuns Anne.

— Televiziunea a rămas la stadiul din anii cincizeci, a continuat Annika. Nu-i interesează decât imaginile și sunetele. Nu le pasă nici cât negru sub unghie de jurnalism sau poate că nu știu cum se face. Reporterii TV sunt niște ageamii.

— Amin, a conchis Anne. Așa grăit-a trimisul lui Dumnezeu între jurnaliști… Ce-ai făcut, ai mâncat toate prăjiturile? Puteai să-mi păstrezi și mie măcar una.

— Scuze… a zis Annika pe un ton vinovat. Acum trebuie să plec.

A lăsat-o pe Anne în apartamentul ei mansardat și a luat-o pe Stora Nygatan, spre cartierul Norrmalm. Acum, aerul nu mai părea înghețat, ci doar rece și proaspăt. Simțea că renăscuse

ceva înăuntrul ei și îi venea să cânte. S-a oprit la semaforul de lângă Casa Nobilimii[8] și Curtea Supremă și a început să fredoneze o melodie. Dintr-odată, un bărbat scund pe bicicletă s-a oprit chiar în stânga ei.

— Vin tocmai din Huddinge[9], a zis el, iar Annika a tresărit.

Se vedea că era sleit de puteri: tremura din tot trupul, iar nasul îi curgea abundent.

— Uau, deci ați mers ceva! Nu vă dor picioarele?

— Niciun pic! i-a răspuns el, iar lacrimile au început să-i șiroiască pe obraji. Aș putea merge încă pe-atât!

Semaforul s-a făcut verde. Annika a luat-o din loc, iar bărbatul a pornit în urma ei, împiedicându-se și sprijinindu-se cu toată greutatea de bicicletă. Annika s-a oprit să-l aștepte și l-a întrebat:

— Încotro mergeți?

— La gară, a șoptit el. Mă întorc acasă.

L-a ajutat să traverseze Tegelbacken ca să ajungă la Gara Centrală. Dar bărbatul nu avea niciun ban la el, așa că i-a plătit Annika biletul.

— Are cine să se îngrijească de dumneavoastră acasă? l-a întrebat ea.

Bărbatul a clătinat din cap, cu mucii atârnându-i de nas:

— Tocmai am ieșit din spital…

Annika l-a lăsat pe o bancă din gară, cu capul plecat și cu bicicleta sprijinită de picioare.

•

Fotografia de mari dimensiuni se întindea pe cele două pagini de la mijlocul ziarului. Culoarea dominantă era un galben-auriu foarte intens și totul avea contururi limpezi și reci: siluetele negre ale polițiștilor cu gecile lor groase de piele, albul incandescent al ambulanțelor, bărbați sobri îmbrăcați în albastru-cenușiu, cu niște instrumente mici în mâini, pietrișul de pe jos, scara, scaunul ginecologului.

Și sacii pentru cadavre: două pachete mici, negre și lipsite de viață. Când erau în viață, păreau mari și ocupau mult loc. În

[8] Casa Nobilimii: instituție care în trecut avea rol reprezentativ, asemănător celui al Camerei Lorzilor din Marea Britanie, iar în prezent este o instituție privată a nobilimii suedeze.

[9] Huddinge este o suburbie aflată la cincisprezece kilometri de centrul Stockholmului.

poza aceea, erau întinși pe jos și păreau atât de mici – resturi ce urmau să fie evacuate.

Tușea și tremura. În cursul zilei, febra îi crescuse. Părea că antibioticele nu o ajutau. Și o durea rana de la frunte.

„Trebuie să mă odihnesc, s-a gândit ea. Trebuie să dorm un pic.”

A lăsat ziarul din mână și s-a sprijinit pe perne. Senzația de cădere în gol care prevestește somnul a apărut imediat. Și-a amintit cum s-a ascuns, cum i s-a iuțit respirația și cum încerca să se agațe de scânduri. Apoi, băiețelul, groaza și țipetele lui, neputința ei infinită.

S-a străduit să deschidă ochii. De cealaltă parte a peretelui, participanții la un congres râdeau în hohote. Ajunsese la hotel odată cu un autocar plin cu delegați și reușise să se amestece în grupul lor, trecând drept unul dintre ei. Îi fusese de ajutor pentru moment, da, acum nu mai era suficient. Dacă antibioticul vechi pe care îl lua nu avea să-și facă efectul pe parcursul nopții, trebuia să apeleze la un medic. Gândul acesta o îngrozea: dacă mergea la un spital, s-ar fi expus și ar fi devenit o pradă ușoară. A băut niște apă, simțindu-și brațul greu și țeapăn, apoi s-a concentrat asupra articolului din ziar.

O reglare de conturi în lumea interlopă. Mafia iugoslavă. Poliția avea mai multe piste, dar niciun suspect. A dat pagina și a văzut fotografia unui taximetrist.

A tresărit și s-a uitat cu atenție la poză, străduindu-se să se ridice dintre perne și să se așeze în capul oaselor.

L-a recunoscut: era șoferul care nu voia s-o lase în taxi. Un reporter reușise să stea de vorbă cu el. Potrivit articolului, se dusese la docul pentru petrol sa ia o femeie udă leoarcă. Poliția voia să ia legătura cu ea ca să vadă dacă nu cumva le putea furniza niște informații.

Ca să vadă dacă nu cumva le putea furniza niște informații…

S-a trântit pe perne și a închis ochii, cu respirația întretăiată.

Dar dacă se emisese un mandat de arestare pe numele ei? În cazul acesta, n-ar fi avut cum să meargă la doctor.

Respira zgomotos și neregulat. A scos un oftat prelung – era căutată de poliție.

„Nu te panica, și-a zis ea. Nu-ți pierde cumpătul. Poate că n-a fost emis niciun mandat pe numele tău.” A încercat să se calmeze, făcând eforturi să-și domolească pulsul și respirația.

Cum să afle dacă se emisese vreun mandat sau nu? Nu putea să sune la poliție și să întrebe, pentru că, într-un sfert de oră, ar fi venit s-o salte. Dar putea să-i ducă de nas, să le spună că avea niște informații și să încerce să afle ce știau de fapt.

A oftat încă o dată, apoi a luat ziarul în mână să citească și restul articolului. Nu mai scria mare lucru și nu se spunea nimic de vreun mandat de arestare.

Apoi s-a uitat la numele reporterului care îl scrisese. Uneori, jurnaliștii înfloreau faptele, făceau speculații și puneau de la ei, dar, alteori, știau mai mult decât scriau.

A apucat-o un acces puternic de tuse. Nu mai putea sta așa, avea nevoie de ajutor. A luat ziarul și a citit iarăși numele autorului: Sjölander.

Apoi a pus mâna pe telefon.

•

Annika nici nu apucase să-și dea haina jos, când Sjölander a strigat-o, agitând receptorul:

— M-a sunat o muiere gângavă care are nevoie de ajutor. Te ocupi tu de ea?

Annika a închis ochii. Nu putea refuza, pentru că problemele femeilor erau domeniul ei. „Fă-o și pe-asta, nu te codi”, și-a zis ea.

Femeia de la celălalt capăt al firului părea bolnavă și slăbită.

— Ajutați-mă, a zis ea cu un accent puternic.

Annika a luat loc pe scaun. Iarăși o copleșise sentimentul de zădărnicie. Și tânjea după o cafea.

— Vrea să pună mâna pe mine, a continuat femeia. E pe urmele mele.

Ca să se poată concentra, Annika a închis ochii și s-a aplecat deasupra biroului.

— Sunt o refugiată bosniacă. Vrea să mă omoare!

Dumnezeule, oare toate lucrurile care mergeau prost pe lumea asta cădeau în sarcina ei?

Femeia a mai îngăimat ceva și părea că era pe punctul să leșine.

— Hei! a zis Annika, deschizând ochii. Vă simțiți bine?

Femeia de la celălalt capăt al firului a început să plângă:

— Sunt bolnavă. Dar n-am curaj să mă duc la spital. Mi-e teamă c-o să mă găsească. Mă puteți ajuta, vă rog?

Annika a oftat ușor și s-a uitat prin redacție după un coleg căruia ar fi putut să-i paseze apelul. Dar nu era nimeni.

— Ați sunat la poliție? a întrebat ea.

— Dacă mă găsește, mă omoară, a șoptit femeia. A încercat de mai multe ori să mă împuște. Data viitoare n-o să mai am suficientă putere să scap.

Respirația aspră a femeii răsuna în receptor, iar Annika simțea că i se accentuează sentimentul de zădărnicie.

— Nu vă pot ajuta, a zis ea. Sunt reporteră, treaba mea e să scriu articole. Ați sunat la serviciile sociale? Sau la un adăpost pentru femei?

— Portul liber… a șoptit femeia. Cei doi morți de la portul liber… Vă pot spune câte ceva despre ei.

Annika a avut o reacție viscerală. A tresărit și s-a îndreptat de spate:

— Serios? Ce anume?

— Dacă îmi spuneți tot ce știți, o să stau de vorbă cu dumneavoastră, i-a răspuns femeia.

Annika și-a umezit buzele și s-a uitat după Sjölander, dar n-a dat de el.

— Va trebui să veniți aici, a continuat femeia cu glas întretăiat. Nu spuneți nimănui cine sunt.

Annika a închis, iar când a ridicat privirea, a văzut că Jansson luase loc pe scaunul din fața ei.

— Crimele de la portul liber, i-a explicat ea.

— De ce n-a preluat Sjölander apelul ăsta? a întrebat Jansson.

— Pentru că la telefon era o femeie, i-a răspuns Annika.

— Aha, a zis el, apoi a răspuns la telefonul lui.

— Mă duc să văd despre ce-i vorba, a adăugat ea. S-ar putea să-mi ia ceva timp.

Jansson i-a făcut semn că poate să plece.

Annika a luat cu ea un exemplar din Pagini aurii, iar când a ajuns la biroul de primire, fiul lui Tore Brand i-a dat cheile uneia dintre mașinile fără număr de înmatriculare ale ziarului. A coborât cu liftul până la garaj și i-a luat ceva timp până a găsit mașina cu pricina. A sprijinit cartea de telefon pe volan și a căutat adresa hotelului. Era destul de departe și se afla într-un cartier al orașului unde nu mai fusese niciodată.

Traficul nu era aglomerat, iar asfaltul era alunecos. Conducea cu precauție, pentru că nu voia să moară în noaptea aceea.

— O să se rezolve, și-a zis ea cu voce tare. Lucrurile or să se rezolve.

A privit cerul prin parbriz.

„Cineva are grijă de mine, s-a gândit ea. Simt asta.”

•

Thomas Samuelsson a schimbat postul: a trecut de la un buletin de știri plicticos la o dezbatere aprinsă. Dar nici aceasta nu i-a plăcut, așa că a mers mai departe și a nimerit peste un serial a cărui acțiune se petrecea într-un stat din sudul Statelor Unite, iar, în cele din urmă, a ajuns pe MTV: Hai, iubito, arată-mi tot ce ai… Și-a dat seama că se holba la sânii fetelor, la pântecele lor bronzate și la pletele lor unduitoare.

— Iubitule… a strigat Eleonor, închizând ușa de la intrare și ștergându-și picioarele pe covoraș.

— Sunt jos, a strigat el, schimbând repede canalul: alte știri…

— Doamne, ce zi am avut! a zis soția lui cu năduf, după ce a coborât treptele.

Și-a scos pe afară bluza de mătase, și-a desfăcut nasturii sidefii de la mâneci și s-a așezat lângă el pe canapea. Thomas a cuprins-o cu brațul pe după umeri și a sărutat-o pe ureche.

— Muncești prea mult, i-a spus el.

Eleonor și-a scos agrafa și și-a scuturat părul.

— Ah, nu vin de la serviciu. Am fost la cursul de leadership. Ți-am zis de mai multe ori că e în seara asta.

Thomas și-a retras brațul și a luat telecomanda:

— Ah, da.

— Am primit vreo scrisoare? a întrebat Eleonor, apoi s-a ridicat în picioare și s-a apropiat de treptele care duceau în hol.

Thomas nu i-a răspuns. A ascultat hârșâitul ciorapilor ei de mătase pe treptele lăcuite – hârști, hârști, hârști –, apoi fâșâitul plicurilor rupte, sertarul pentru facturi – deschis, închis – și, în cele din urmă, ușa dulapului de sub chiuveta din bucătărie, unde ținea coșul de gunoi.

— A sunat cineva? a mai întrebat ea.

Thomas și-a dres glasul:

— Nu.

— Nimeni?

Thomas a oftat ușor:

— Ah, ba da, maică-mea.

— Și ce voia?

— Să vorbim despre Crăciun. I-am zis că mai întâi o să discut cu tine și o sun eu mai încolo.

Eleonor a coborât iarăși treptele – hârști, hârști, hârști –, având în mână un sandvici cu pâine de secară și brânză cu conținut mic de grăsime.

— Anul trecut am fost la ei acasă, a zis ea. Așa că anul ăsta e rândul alor mei.

Thomas a luat ghidul TV de pe măsuța de cafea și a început să se uite pe rezumatele filmelor din seara aceea.

— Sau poate îl petrecem la noi? a zis el. Îi chemăm pe ai mei și pe ai tăi și ne ocupăm noi de masa de Crăciun.

Eleonor își mânca cu poftă sandviciul atât de bogat în fibre:

— Și cine o să facă pregătirile?

— Putem să apelăm la o firmă de catering, i-a răspuns el.

Eleonor stătea în picioare lângă canapea și se uita la el cu firimituri bogate în fibre la colțurile gurii:

— Catering? Maică-ta întotdeauna gătește mușchi de porc la cuptor, mama face cârnați cu usturoi după o rețetă proprie, iar tu vrei să luăm mâncare de la o firmă de catering?

Thomas s-a enervat dintr-odată și s-a ridicat în picioare.

— Bine, atunci s-o lăsăm baltă, a zis el, trecând pe lângă Eleonor fără să-i arunce nicio privire.

— Ce-ai pățit? a întrebat ea în spatele lui. Nimic nu-ți mai convine! Ce s-a întâmplat cu viețile noastre?

Thomas s-a oprit la jumătatea treptelor și s-a uitat la ea. Atât de frumoasă. Atât de obosită. Atât de distantă.

— Bineînțeles c-o să mergem la ai tăi, a zis el.

Eleonor s-a întors cu spatele, s-a așezat la celălalt capăt al canapelei și a început să zapeze.

Thomas a simțit că i se împăienjenesc ochii și că nodul din stomac devine și mai mare.

•

— Vă deranjează dacă aerisesc un pic? a întrebat Annika, apropiindu-se de fereastră.

— Nu, a șoptit femeia, întinzându-se iarăși în pat.

Dar, în clipa următoare, Annika s-a oprit, dându-și seama că era caraghioasă și insensibilă, și a tras draperiile la loc. În cameră domnea semiîntunericul. Era o atmosferă posomorâtă și nesănătoasă, îmbibată cu iz de febră și spută. Într-un colț, se vedea un birou cu o veioză și un scaun. A aprins veioza, a tras scaunul mai aproape de pat, apoi și-a dat haina jos. Se vedea clar că femeia era foarte bolnavă și avea nevoie de îngrijiri medicale.

— Ce-ați pățit? a întrebat Annika.

Dintr-odată, femeia a izbucnit în râs. S-a ghemuit ca un făt și a râs atât de tare, încât, până la urmă, a dat în plâns. Annika aștepta stingherită, cu mâinile încrucișate în poală, neștiind ce să facă.

„Iarăși am dat peste cineva care tocmai a ieșit din spital…”, și-a zis ea.

Apoi femeia și-a venit în fire și, cu respirația întretăiată, s-a uitat la Annika. Avea fața plină de lacrimi și broboane de sudoare.

— Sunt din Bijeljina, a început ea cu glas scăzut. Ați auzit de Bijeljina?

Annika a clătinat din cap.

— Acolo a început Războiul din Bosnia, a zis femeia.

Annika aștepta continuarea cu nerăbdare. Dar n-a urmat nimic. Femeia a închis ochii, iar respirația ei a devenit din ce în ce mai aspră. Părea că mai avea un pic și își dădea duhul.

Annika și-a dres ușor glasul, uitându-se cu nedumerire la femeia din pat.

— Cine sunteți? a întrebat ea cu glas tare.

Femeia a tresărit.

— Aida, a zis ea. Numele meu e Aida Begovic.

— Și ce faceți aici?

— Cineva vrea să mă prindă.

Iarăși a început să respire precipitat, părând că era gata să leșine. Neliniștea Annikăi a sporit:

— Nu știți pe nimeni care ar putea avea grijă de dumneavoastră?

Niciun răspuns. Doamne, nu cumva ar fi fost bine să cheme o salvare? S-a ridicat în picioare, s-a apropiat de pat și s-a aplecat deasupra femeii:

— Vă simțiți bine? Să chem pe cineva? De unde veniți? Unde locuiți?

Annika abia a reușit să distingă răspunsul femeii.

— În Vaxholm, în cartierul Fredriksberg. Dar nu mă pot întoarce acolo. O să mă găsească imediat.

Annika și-a luat geanta, și-a scos pixul și carnetul, apoi a notat trei cuvinte: Vaxholm, Fredriksberg și urmăritor.

— Cine o să vă găsească?

— Un bărbat.

— Cine, mai exact? Soțul dumneavoastră?

Femeia nu i-a răspuns, ci a continuat să gâfâie.

— Ce voiați să-mi spuneți despre portul liber?

— Am fost acolo.

Annika se uita țintă la ea:

— Ce vreți să spuneți? Ați fost martoră la crime?

Dintr-odată, Annika și-a adus aminte de articolul din ziar, de taximetristul pe care îl găsise Sjölander.

— Deci dumneavoastră erați! a exclamat ea.

Aida Begovic din Bijeljina s-a străduit să se ridice în capul oaselor, apoi a sprijinit pernele de tăblia patului și s-a așezat pe ele.

— Și eu ar fi trebuit să mor, dar am reușit să scap.

Fața femeii era roșie și umflată, iar părul, încurcat și transpirat. Avea o rană destul de mare pe frunte și o vânătaie pe unul dintre obraji. Și-a ațintit asupra Annikăi ochii negri, ca două fântâni adânci.

Annika s-a sprijinit pe spetează, cu gura uscată:

— Ce s-a întâmplat?

— Am fugit și am căzut. Am încercat să mă ascund și am ajuns pe un doc lung, plin de vechituri… Apoi am luat-o la fugă, el a tras în mine și am sărit în apă. Era foarte rece și de-aia sunt bolnavă.

— Cine a tras în dumneavoastră?

Aida Begovic a ezitat o clipă și a închis ochii:

— Ar putea fi periculos să aveți informația asta. Omul ăsta a comis crime și mai înainte.

— De unde știți? a întrebat Annika.

Aida a râs cu un aer obosit, ducând mâna la frunte:

— Să zicem că-l cunosc bine.

„Vechea poveste…”, s-a gândit Annika.

— Cine erau cei doi bărbați uciși?

Aida din Bijeljina a deschis ochii:

— Nu contează.

Nesiguranța Annikăi a făcut loc unui acces de enervare:

— Cum adică nu contează? E vorba de doi tineri care au fost împușcați în cap.

Femeia s-a uitat în ochii ei:

— Aveți idee câți oameni au murit în Bosnia în timpul războiului?

— N-are a face, i-a răspuns Annika. Acum vorbim de portul liber din Stockholm.

— Credeți că are vreo importanță?

Preț de câteva clipe, s-au uitat una la alta în tăcere. Ochii febrili ai femeii văzuseră prea multe. Cea care a plecat privirea a fost Annika.

— Poate că nu, a zis ea. De ce au fost omorâți?

— Cât de multe știți? a întrebat Aida din Bijeljina.

— Nu mult mai mult decât a apărut în ziare. Că cei doi probabil erau sârbi, pentru că purtau haine sârbești. Niciun act de identitate, nicio amprentă. Interpolul a luat deja legătura cu Belgradul. Iar poliția încearcă să dea de dumneavoastră.

— Mă caută poliția? a întrebat femeia pe un ton precipitat.

Annika s-a uitat la ea cu atenție:

— Nu știu. Cred că da. De ce nu luați legătura cu ei să-i întrebați?

Femeia i-a aruncat o privire împăienjenită de febră:

— Nu înțelegeți. V-am spus în ce situație mă aflu. Nu pot să stau de vorbă cu poliția. Nu acum. Ce știți despre criminal?

— Poliția zice că face parte dintr-un grup de crimă organizată.

— Și motivul?

— Ziarele au scris c-a fost o reglare de conturi. Dar dumneavoastră ce știți, mai exact?

Aida din Bijeljina a închis ochii ca să se odihnească o vreme.

— Să nu spuneți nimănui că ați stat de vorbă cu mine.

— Nu vă faceți griji din cauza asta. Dumneavoastră sunteți o sursă și, în această calitate, legile din Suedia vă asigură protecție. Adică autoritățile nu au voie să încerce să afle de la mine cine sunteți.

— Nu înțelegeți… Viața dumneavoastră ar putea fi pusă în pericol. Să nu scrieți despre ce v-am spus, pentru că or să-și dea seama că ați vorbit cu mine…

Annika se uita cu atenție la ea. Nu știa ce să spună, așa că, până la urmă, nu i-a răspuns, întrucât nu voia să-i facă nicio promisiune.

Aida s-a sprijinit iarăși pe perne și a întrebat-o:

— Ați fost acolo? Ați văzut camioanele din parcarea de lângă mare?

Annika a încuviințat din cap.

— Unul dintre camioanele alea a dispărut, a continuat Aida din Bijeljina. Era un camion cu țigări. Nu în sensul că avea țigări ascunse în podea, ci, pur și simplu, era încărcat cu țigări. În total, vreo cincizeci de milioane de bucăți, deci vreo cincizeci de milioane de coroane.

Annika a rămas cu gura căscată.

— Or să mai moară niște oameni. Proprietarul transportului n-o să-i lase pe hoți să scape.

— E vorba de bărbatul care vă urmărește?

Femeia a încuviințat din cap.

— De ce vrea să vă prindă?

Aida a închis ochii:

— Pentru că știu tot.

Au tăcut amândouă o vreme, până când au auzit ciocănituri în ușă. Aida s-a făcut albă ca varul. Au urmat alte ciocănituri.

— Aida?

Era o voce mieroasă, gravă și masculină – aproape o șoaptă.

— El e! a zis femeia cu glas scăzut. O să ne împuște pe amândouă.

Părea că mai are un pic și leșină.

Pe Annika a cuprins-o amețeala. S-a ridicat în picioare, iar camera a început să se învârtă în jurul ei. S-a împiedicat de ceva și a făcut zgomot.

Alte ciocănituri.

— Aida? s-a auzit din nou.

— O să murim, a zis femeia pe un ton resemnat, apoi a plecat capul și a început să se roage.

„Nu! și-a zis Annika. Nu aici, nu acum!”

— Vino! i-a șoptit ea Aidei.

A scos-o din pat, i-a adunat repede hainele și a dus-o în baie. Apoi și-a dat bluza jos, și-a acoperit pieptul cu ea și s-a dus să deschidă.

— Da, ce doriți? a zis ea pe un ton surprins prin ușa întredeschisă.

Avea în față un bărbat solid și chipeș, îmbrăcat în negru, cu o mână în buzunarul hainei.

— Unde-i Aida? a întrebat el cu un ușor accent.

— Cine? a întrebat Annika cu un aer nedumerit.

Avea gura uscată, iar tâmplele îi zvâcneau.

— Aida Begovic, a zis bărbatul. Știu că-i înăuntru.

Annika a înghițit în sec, s-a uitat chiorâș la becul de pe hol, apoi și-a ridicat puloverul până sub bărbie.

— Cred c-ați greșit camera, a zis ea cu respirația tăiată. Asta e camera mea. Iar acuma vă rog să mă scuzați, nu mă simt foarte bine. După cum vedeți, deja mă băgasem în pat.

Bărbatul a făcut un pas în față și a pus mâna stângă pe ușă, încercând s-o deschidă. Annika și-a sprijinit instinctiv piciorul în ușă, ca să blocheze orice mișcare. Dar, chiar în clipa aceea, ușa camerei alăturate s-a deschis dintr-odată, iar holul s-a umplut cu vreo zece delegați chercheliți de la departamentul IT al companiei telefonice Telia.

Bărbatul solid îmbrăcat în negru ezita. Annika a tras aer în piept și, încercând cu disperare să închidă ușa, a strigat:

— Pleacă! Lasă-mă în pace!

Câțiva delegați s-au oprit și s-au uitat în jur.

— Pleacă odată! a țipat ea. Ajutor! Vrea să dea buzna peste mine!

Doi angajați de la Telia s-au apropiat țanțoș de Annika.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o unul dintre ei.

— Scuză-mă, iubito, a zis bărbatul în negru, luând mâna de pe ușă. Vorbim mai încolo.

Apoi s-a răsucit pe călcâie și a pornit cu pași mari spre holul de la intrare. Annika a închis ușa, cu viscerele răscolite de frică.

„Doamne Dumnezeule, nu mă lăsa să mor!”

A simțit că i se înmoaie picioarele și s-a așezat pe podea. Îi tremurau mâinile și îi venea să vomite.

Ușa de la baie s-a deschis:

— A plecat?

Annika a încuviințat din cap, fără să spună nimic, iar Aida din Bijeljina a scos un suspin:

— Mi-ai salvat viața. Oare cum am să te pot…?

— Trebuie să plecăm amândouă de-aici, a întrerupt-o Annika. Și cât mai repede cu putință!

S-a ridicat în picioare, a stins veioza de pe birou și a început să-și strângă lucrurile pe întuneric.

— Stai! a intervenit Aida. Mai bine avem răbdare să plece.

— Dar sigur o să ne aștepte la ieșire… i-a explicat Annika. Of, la naiba!

S-a străduit să nu izbucnească în plâns, iar Aida s-a apropiat clătinându-se de pat și s-a trântit pe saltea.

— Ba nu, a zis ea. Își închipuie c-a fost păcălit. A dat bani ca să obțină o informație, iar acum o să se ducă să verifice dacă nu cumva sursa lui l-a tras în piept.

Annika a inspirat adânc de trei ori. „Calmează-te, calmează-te…”

— Cum a aflat că ești aici? a întrebat ea. Ai spus cuiva?

— A reușit să dea de mine și ieri. S-a gândit că n-am cum să ajung prea departe și a pus câțiva oameni să mă caute. Te uiți să vezi dacă a plecat?

Annika s-a șters la ochi, s-a apropiat cu grijă de draperii și a aruncat o privire afară. Bărbatul solid era în parcarea hotelului, însoțit de alți doi indivizi. S-au urcat tustrei în mașina parcată alături de a ei și au plecat.

— Gata, a zis Annika, îndepărtându-se de draperii. Să mergem!

A aprins iarăși veioza, și-a pus haina pe ea, apoi a băgat pixul în geantă și s-a aplecat să-și ia carnetul de pe podea. Avea mâinile reci, iar spatele îi era foarte transpirat.

— Nu, a zis Aida din Bijeljina. Eu rămân aici. N-o să se mai întoarcă.

Annika s-a îndreptat de spate, simțind că i se încinge fața.

— Cum de ești atât de sigură? Individul ăla e foarte periculos! Te duc eu la aeroport sau la gară.

Femeia a închis ochii și a zis:

— L-ai văzut. Știi că o caută pe Aida Begovic. Cu siguranță n-o să mă omoare aici, cel puțin nu în noaptea asta. N-o să facă nicio mișcare dacă știe că ar putea fi prins. O să pună mâna pe mine mâine sau poimâine.

Annika s-a prăbușit iarăși pe scaun, ținând carnetul în poală – cu același carnet mersese la o altă întâlnire, într-un alt hotel.

— Nu știi niciun loc mai sigur unde ai putea să mergi? a întrebat ea, iar Aida a clătinat din cap.

— N-ai pe nimeni care să se îngrijească de tine?

— N-am curaj să mă duc la spital.

Annika a înghițit în sec.

— S-ar putea să existe o soluție, a zis ea după o clipă de ezitare. Cred că e cineva care te poate ajuta.

Femeia din Bosnia n-a spus nimic.

Annika și-a răsfoit carnetul, dar n-a găsit ce căuta.

— E vorba de o fundație care îi ajută pe cei ca tine, a adăugat ea.

Apoi a început să scotocească prin geantă și, în cele din urmă, a găsit cartea de vizită – era pe fundul genții.

— Uite, îți dau un număr. Sună chiar în noaptea asta.

A notat pe o bucată de hârtie numărul confidențial al Fundației Paradis și i l-a lăsat pe noptieră.

— Și cu ce se ocupă, mai exact? a întrebat Aida.

Annika a luat loc lângă femeia bolnavă, dându-și părul pe spate și încercând să pară stăpână pe sine.

— Nu știu foarte bine cum funcționează fundația, dar e posibil ca oamenii ăștia să-ți fie de ajutor. Treaba lor e să facă oamenii să dispară din sistem.

În ochii femeii se citea neîncrederea:

— Cum adică îi fac să dispară?

Annika a încercat să zâmbească.

— Sună în noaptea asta, întreabă de Rebecka și spune-i că ai luat numărul de la mine, i-a explicat ea, apoi s-a ridicat.

— Stai! a zis Aida. Vreau să-ți mulțumesc.

Cu mari eforturi, a reușit să scoată de sub pat o geantă voluminoasă: era dreptunghiulară, avea toarte, o curea de umăr și un lacăt destul de mare. Aida l-a descuiat și a scos un colier gros de aur cu două pandantive – semăna mai degrabă cu un lanț în toată regula.

— Vreau să ți-l dau ție, a zis ea, întinzându-i colierul.

Leoarcă de transpirație, Annika s-a dat în spate, vrând să plece:

— Nu pot să accept un asemenea dar.

Aida a zâmbit pentru prima oară. Era un zâmbet trist.

— N-o să ne mai vedem niciodată, i-a spus ea Annikăi. O să mă simt prost dacă nu-mi accepți darul.

Annika a luat cu grijă colierul masiv și l-a băgat în geantă:

— Mulțumesc. Și succes!

Apoi s-a întors cu spatele la femeia bolnavă, care a rămas întinsă pe pat, strângând geanta în mâini.

Parcarea era goală. Annika a traversat-o în grabă, iar tocurile ei aveau o cadență ezitantă. A aruncat o privire peste umăr, asigurându-se că n-o vede nimeni când urcă în mașina ziarului. A intrat pe autostradă, s-a uitat în retrovizoare, a cotit pe prima stradă la dreapta, a parcat în spatele unei benzinării, a așteptat o vreme, s-a uitat de jur-împrejur, apoi a pornit cu viteză mică spre centrul Stockholmului, făcând multe ocoluri.

Nu o urmărea nimeni.

După ce a parcat în garajul redacției, a rămas în mașină câteva minute, cu capul sprijinit de volan, încercând să-și domolească respirația.

De mult nu mai fusese atât de speriată.

Trecuseră mai bine de doi ani de atunci.

•

Bărbatul solid îmbrăcat în negru a deschis cu multă îndemânare una dintre ușile de pe coridor. Se afla în hotelul de la marginea orașului unde se ținea congresul IT-iștilor de la compania Telia. Mirosul care domnea în cameră i-a dat de înțeles că nimerise unde trebuia. Duhnea a fecale și a frică. Întunericul era străpuns de becul unui stâlp de iluminat, care împrăștia fâșii albe pe tavan. A închis ușa în urma lui – limba încuietorii a scos un clic discret. A făcut câțiva pași prin cameră, apropiindu-se de pat. A aprins lumina.

Camera era goală.

Cearșafurile erau răvășite, iar pe noptieră era un sul de hârtie igienică. În rest, totul era în ordine.

L-a cuprins un val de furie, făcându-l să se simtă slab. S-a așezat pe pat, dând cu mâna peste un teanc de șervețele murdare. Pe podea, chiar lângă piciorul lui, a văzut o cutiuță. A luat-o în mână și a citit instrucțiunile.

Era o cutie de antibiotice goală, pe care scria în sârbo-croată.

„A fost aici! Sigur a fost aici!”

S-a ridicat în picioare și a rupt tăblia patului, dând de trei ori cu pumnul în ea.

„Pun eu mâna pe tine, târfă!”

A cotrobăit prin toată camera, centimetru cu centimetru. S-a uitat după birou și sub saltea, a scotocit prin sertare, în coșurile de gunoi și în dulapuri.

Nimic.

A scos un cuțit și a început să sfâșie sistematic așternutul, plapuma, pernele, salteaua, perna scaunului și perdeaua de la duș, simțind că explodează din pricina tensiunii care sporea cu fiecare clipă.

S-a așezat pe marginea căzii, sprijinindu-și capul de lama rece a cuțitului.

Fusese acolo. Deci sursa lui era de încredere. Dar oare unde dispăruse? Toată lumea avea să râdă de el – era tipul care nu reușise să pună mâna pe o muiere. Ar fi trebuit să intre cu forța în cameră, dar avusese ghinion. Oaspeții ăia nenorociți care ieșiseră pe hol. Și târfa aia suedeză.

S-a ridicat în picioare.

Suedeza… Oare cine naiba era? N-o mai văzuse până atunci. Nu avea accent și probabil că o cunoștea pe Aida. Dar de unde? Și ce căuta în camera aia? Ce amestec avea în toată povestea?

Mobilul din buzunar a început să sune. Bărbatul și-a desfăcut haina și a înhățat telefonul, atingându-și arma în treacăt. Molim.

„În sfârșit, niște vești bune.”

A ieșit din cameră, apoi a părăsit hotelul fără să-l vadă nimeni.

•

Annika Bengtzon a intrat fără să ciocăne și s-a prăbușit pe canapeaua veche a lui Schyman, fără să ia în seamă duhoarea pe care o împrăștia.

— Am făcut rost de un pont pe care aș vrea să-l discut cu dumneavoastră cât mai curând posibil, a zis ea. Aveți timp acum?

Annika era atât de obosită, încât dădea impresia c-ar fi bolnavă.

— Se pare că nu prea am de ales, nu? a zis Anders Schyman pe un ton iritat.

Annika a tras aer în piept și a expirat ușor:

— Îmi pare rău, dar sunt foarte agitată. Vin de la o întâlnire a naibii de neplăcută…

Și-a dat jos haina, apoi a continuat:

— Ieri seară m-am întâlnit cu o femeie pe care o cheamă Rebecka. Conduce o fundație numită Paradis. E o organizație care ajută persoanele amenințate să înceapă o nouă viață. Se ocupă mai ales de femei și de copii. Sună foarte interesant.

— Cum îi ajută, mai exact?

— Cică șterg datele clienților din toate registrele publice. Rebecka n-a vrut să-mi dea mai multe detalii înainte să primesc aprobarea de a scrie un articol pe tema asta.

Schyman s-a uitat la ea cu atenție. Era surescitată.

— După cum știi, nu putem garanta că vom scrie despre fundația asta înainte să știm ce-i cu ea. Mai întâi, trebuie să facem investigații aprofundate și abia apoi putem să publicăm ceva. Această Rebecka poate fi oricine: o escroacă, o criminală sau mai știu eu ce, n-ai de unde ști.

Annika s-a uitat țintă la el o vreme, apoi a zis:

— Credeți c-ar fi bine să fac niște investigații? Adică, aș putea să…?

Dar s-a oprit și a înghițit în sec. Schyman și-a dat seama ce-și dorea.

— Mai întâlnește-te o dată cu ea și spune-i că suntem interesați. Dar nu vreau ca treaba asta să-ți răpească din timpul și energia de care ai nevoie în tura de noapte.

Annika s-a ridicat de pe canapea și s-a așezat pe unul dintre scaunele de lângă biroul lui Schyman.

— Trebuie să vă descotorosiți de canapeaua asta nenorocită. De ce nu puneți pe cineva s-o arunce? i-a sugerat ea, apoi și-a scos carnetul și l-a pus pe birou.

Anders Schyman a ezitat preț de câteva clipe, dar, în cele din urmă, a hotărât să-i vorbească pe șleau.

— Știu ce vrei. Vrei să te scot din tura de noapte și să-ți dau iarăși un post de reporter, a zis el, apoi s-a sprijinit pe speteaza scaunului și a terminat ce avea de spus: dar deocamdată nu e posibil.

— De ce nu? a ripostat ea. Lucrez în tura de noapte de un an și trei sute șaizeci și trei de zile. Iar după ce tribunalul a dat sentința în cazul meu, am fost angajată cu carte de muncă. Cred că am stat destul la munca de jos. Acum vreau să scriu. De-adevăratelea.

Schyman era copleșit de oboseală. „Vreau asta… O să fac cutare lucru… De ce nu mi se dă ocazia să…?” Niște copii răsfățați, asta erau. Toți cei peste două sute de angajați voiau ca lucrurile să se facă după placul lor, purtându-se de parcă articolele, sarcinile și salariile lor erau singurele lucruri care contau pe lumea asta. Nu-i putea da un post de reporter acum, mai ales că reorganizarea ziarului bătea la ușă.

— Ascultă-mă, i-a zis el. Nu-i momentul potrivit. Crede-mă.

Annika s-a uitat cu atenție la el preț de câteva clipe, apoi a încuviințat din cap.

— Înțeleg, a zis ea, apoi a plecat, înhățându-și din mers geanta și haina.

Annika a închis ușa în urma ei, iar Anders Schyman a scos un oftat.

•

Parchetul de curând ceruit strălucea, iar ecranele computerelor pâlpâiau în camera slab luminată. Chipurile colorate în albastru pal se concentrau exclusiv asupra realității virtuale, în timp ce degetele zbârnâiau pe tastaturi: clic-clac, clic-clac. Cursoarele brăzdau ecranele și se agățau de cuvinte, corectându-le sau ștergându-le. Jansson vorbea la telefon, tastând și fumând, fără să țină cont că în redacție nu se fuma. Annika și-a trântit lucrurile lângă biroul turei de noapte, apoi s-a dus la baie să-și ude mâinile cu apă caldă – îi intrase frigul în oase.

A închis ochii și i-a apărut în minte imaginea bărbatului chipeș, îmbrăcat în negru, care ținea o mână în buzunarul hainei. Criminalul. Nu-și mai amintea nici ce spusese ea, nici ce spusese el, ci doar buimăceala și frica paralizantă care o cuprinsese.

„De ce eu? s-a întrebat ea. De ce mi se întâmplă numai mie lucruri dintr-astea?” S-a șters pe mâini, privindu-și în oglindă chipul jalnic. „Bunica. Mâine mă duc la bunica și o să pot să dorm, să mă relaxez, să trăiesc.”

S-a simțit un pic ușurată, pulsul i-a revenit în mâini și în tot trupul, iar strânsoarea din jurul pieptului a mai slăbit.

„Fundația Paradis… și-a zis ea. Poate c-ar trebui totuși să fac niște investigații pe tema asta. Și poate c-ar fi bine să nu-mi petrec tot weekendul la Lyckebo, ci să-mi fac timp să și scriu ceva.”

Annika a zâmbit în sinea ei: pontul despre fundație se putea dovedi un moment decisiv în cariera ei. Voia să facă investigații amănunțite, să trateze cazul cu multă seriozitate. Schyman avea să…

Dar entuziasmul i-a pierit dintr-odată și iarăși a simțit strânsoarea din jurul pieptului.

Schyman! Dar dacă directorul editorial avea dreptate? Dacă Rebecka era o escroacă, o șarlatancă? A dus mâna la gura și i s-a tăiat respirația. Dumnezeule mare, Aida din Bijeljina! Deja trimisese pe cineva la Fundația Paradis!

Fiorii reci au pus stăpânire iarăși pe trupul ei. Doamne, cum de făcuse o prostie atât de mare? Recomandase o organizație despre care nu știa absolut nimic!

A intrat într-o cabină și s-a așezat pe closet, slăbită și ametită. „Cât de prost poate să fie un om?” A tras aer în piept, încercând să-și vină în fire. „Ce-am făcut?… Dar oare Aida Begovic avea vreo altă opțiune? Și dacă nu mă duceam eu acolo, acum ar fi fost moartă…”

Annika s-a ridicat în picioare, s-a apropiat de o chiuvetă și a băut apă direct de la robinet, privindu-și în oglindă fața aprinsă.

Pe de altă parte, cum de era atât de sigură de Aida Begovic? Că doar și ea putea fi o mincinoasă sau o nebună. Poate că și ei îi plăcea să pedaleze ca o apucată din Huddinge până în centrul Stockholmului, apoi să cadă lată în fața gării, dar fără să aibă bani de bilet în buzunar. Și poate că bărbatul chipeș în negru era fratele ei, care voia s-o ducă înapoi acasă.

Annika a închis ochii, sprijinindu-și capul de peretele placat cu faianță, și a inspirat adânc de câteva ori.

Nu avea să afle nimeni ce făcuse. Aida nu se înșelase: nu aveau să se mai întâlnească niciodată. Dacă Fundația Paradis chiar făcea ce spusese Rebecka, Aida urma să dispară pentru totdeauna. Dacă nu, Aida avea să moară.

Exista un mijloc de a verifica dacă Aida îi spusese adevărul sau nu.

Annika s-a dus la biroul ei și a format numărul lui Q.

— Ai nimerit într-un moment nepotrivit, i-a spus sursa ei din poliție.

— Ai găsit camionul ăla? a întrebat ea repede.

A urmat o tăcere prelungă și uluită.

— Știu că încerci să dai de urma unui camion, a adăugat ea.

— De unde naiba știi chestia asta? a întrebat detectivul. Abia în dimineața asta am aflat c-a dispărut. Nici măcar n-am avut timp să-l dăm în urmărire.

Annika a respirat ușurată. Deci Aida n-o minționise.

— Am sursele mele, i-a răspuns ea.

— Mă bagi în sperieți, a zis Q. Cumva ai puteri supranaturale?

Annika nu și-a putut stăpâni un hohot de râs, ba chiar a râs un pic cam tare.

— Vorbesc serios, a întrerupt-o detectivul. Nu-i de glumit. Ai grijă cu cine discuți despre chestia asta.

Annikăi i-a stat râsul în gât:

— Ce vrei să spui?

— Toată lumea care știe de dispariția camionului e în pericol, inclusiv sursa ta.

Annika a închis ochii și a înghițit în sec.

— Știu.

— Ce știi?

— Dar poliția ce știe?

Q a oftat discret:

— Mai avem mult de lucru.

— Or să aibă loc și alte crime, a adăugat ea pe un ton calm.

— Facem tot posibilul ca să le împiedicăm, dar oamenii ăștia au un avantaj considerabil față de noi, a zis Q.

— Ce pot să scriu?

— Nu-i nicio problemă dacă pomenești de camion. Mai exact, de tir. Poți să scrii așa: poliția știe c-a dispărut și că transporta țigări, dar nu știe cât valorează transportul.

— Cincizeci de milioane, a intervenit Annika.

Preț de câteva clipe, la celălalt capătul al firului nu s-a auzit decât respirația detectivului.

— Știi mai multe decât mine, a zis el în cele din urmă. Dar te cred pe cuvânt.

— Cine sunt cele două victime?

— Încă n-am aflat.

— Tipa cu care am vorbit zice că nu erau importanți. Ce crezi c-a vrut să spună?

Tăcere.

— Vasăzică sursa ta e o femeie? a întrebat detectivul. Știi c-o căutăm, nu-i așa? Cred că ea trebuia să fie cea de-a treia victimă – am găsit sânge pe docul de lângă locul crimei.

Tăcere.

— Bengtzon, ai grijă ce faci!

Apoi a închis.

Annika a rămas cu receptorul în mână, ascultând preț de câteva secunde bâzâitul liniei. O cuprinsese un vag sentiment de neliniște.

— Despre ce-i vorba? a întrebat-o Jansson.

— Doar am verificat o pistă, a zis ea, pornind spre biroul departamentului de investigații.

Sjölander vorbea drăgăstos la telefon și a ridicat privirea spre ea cu un aer iritat. Annika s-a așezat pe marginea biroului, la fel cum făcea și el.

— În legătură cu crimele din port… Se pare că n-or să fie singurele. A dispărut un tir cu țigări de contrabandă, iar poliția se așteaptă la o nouă crimă.

Șeful de la Investigații a dat admirativ din cap:

— Bravo! Vrei să scrii un articol pe tema asta?

— Aș prefera să nu, a răspuns ea. Dar informațiile sunt sigure. Am două surse, dintre care una e poliția.

— Trimite-mi pe e-mail tot ce-ai aflat.

— Ce-ar fi să scriu un articol mai amplu despre traficul de țigări?

Dar Sjölander deja dusese iarăși receptorul la ureche, așa că s-a mulțumit să ridice policarii în semn de aprobare.

Marți, 30 octombrie

Annika era trează și se uita țintă la tavanul cenușiu și plin de crăpături. Lumina care se strecura prin perdeaua albă îi dădea de înțeles că era ora prânzului și că vremea era mohorâtă. În mod ciudat, se simțea odihnită și nu o durea nimic.

S-a răsucit pe o parte, iar privirea i-a căzut pe cartea de vizită pe care o lăsase pe noptieră. Numărul Rebeckăi. A luat hotărârea fără să stea pe gânduri: pur și simplu s-a ridicat în capul oaselor și, din curiozitate, a dat curs imboldului de a forma numărul.

A ascultat soneria. Suna obișnuit – nimic confidențial sau neobișnuit. Aștepta cu înfrigurare.

— Fundația Paradis, i-a răspuns vocea unei femei în vârstă.

— Ăăă… mă numesc Annika Bengtzon și aș vrea să stau de vorbă cu Rebecka.

— Așteptați un pic…

Au urmat niște zgomote familiare: zgomotul apei trase la baie și apropierea unor pantofi cu tocuri. Annika a ascultat cu atenție ce se auzea în receptor, dar niciunul dintre sunetele venite de la Fundația Paradis nu părea ieșit din comun.

— Annika Bengtzon… Ce bine îmi pare să vă aud.

O voce ascuțită, ușor tărăgănată și un pic distantă. Pe Annika a cuprins-o freamătul familiar al emoției – de multă vreme nu-l mai simțise.

— Aș vrea să ne mai întâlnim o dată, a zis ea. Când ați putea?

— Săptămâna asta e cam aglomerată, pentru că avem câțiva clienți noi. Și săptămâna viitoare o să fie destul de încărcată.

Annikăi i-a pierit elanul. „La dracu'!…”

— Atunci de ce ne-ați sunat dacă nu aveți timp să stați de vorbă? a provocat-o ea.

Câteva clipe de tăcere, întrerupte de pârâituri.

— O să-mi facă mare plăcere să vă revăd atunci când o să am timp, i-a răspuns Rebecka cu vocea ei delicată, dar distantă.

— Cam când?

— Am o întâlnire în Stockholm la ora două după-amiază. Putem să ne vedem înainte. E singura fereastră pe care v-o pot oferi.

Annika s-a uitat la ceasul deșteptător.

— Chiar acum? Azi?

— Dacă puteți…

Annika s-a întins iarăși în pat, ținând receptorul la ureche.

— Bineînțeles, a zis ea.

După ce a închis, Annika a rămas o vreme în pat. Se simțea liniștită. Preț de câteva clipe, soarele a ieșit din nori, scăldându-i dormitorul în lumina lui strălucitoare. Apoi a dat pătura la o parte, și-a luat pantalonii de jogging și bluza de trening, a luat un săpun și un șampon și a coborât repede la baia comună din clădirea aflată în partea cealaltă a curții interioare. S-a spălat pe cap cu apa caldă și liniștitoare, apoi s-a șters pe îndelete.

Când a traversat curtea, a văzut că soarele ieșise iarăși dintre nori.

A urcat scările în grabă, și-a făcut o cafea și a mâncat un iaurt, apoi s-a spălat pe dinți la chiuveta din bucătărie și a șters apa pe care o dăduse pe jos.

Se simțea un curent rece din pricina geamurilor sparte din sufragerie. A adunat cioburile și tencuiala de pe podea, apoi a luat o pungă de hârtie de la ICA – o porcărie de magazin – și a astupat gaura din geam.

„În curând, o să aflu cum funcționează Fundația Paradis. Și apoi o să merg la Lyckebo s-o văd pe bunica.”

•

Rebecka purta aceleași haine ca ultima oară – lână sau un fel de bumbac. Buzele ușor strânse și părul blond prins la spate.

„Evita Perón ajutându-i pe săraci și pe neajutorați, și-a zis Annika. Să nu plângi pentru mine, Argentina…”

— Îmi pare rău, a zis Rebecka, dar sunt destul de grăbită, așa că n-am mult timp la dispoziție.

Apoi i-a făcut semn chelnerului și a comandat două sticle de apă minerală, iar Annika s-a gândit că șefa Fundației Paradis avea o predilecție pentru barurile amenajate în holurile hotelurilor.

— Data trecută am ajuns la procesul de ștergere din registrele publice, a zis Annika, sprijinindu-se de spetează, cu părul încă ud și mirosind a Wella. Faceți oamenii să dispară. Cum procedați, mai exact?

Rebecka a oftat și a luat un șervețel:

— Îmi pare rău că nu putem sta mai mult, a zis ea, ștergându-și mâinile, dar acum suntem foarte ocupați. Tocmai am primit un caz foarte complicat.

Annika și-a deschis carnetul și a probat pixul. „Oare e vorba de Aida din Bijeljina?”, s-a întrebat ea.

Chelnerul le-a adus cele două sticle cu apa minerală. Annika a observat că avea șorțul curat. La fel ca la prima întâlnire, Rebecka a așteptat să plece și abia apoi a continuat.

— Ții minte că ne ocupăm de oameni extrem de speriați. Unii dintre ei sunt aproape paralizați de frică. Nu pot merge la cumpărături sau la poștă, nu-și pot duce viața ca niște oameni obișnuiți.

A făcut o pauză și a clătinat din cap, gândindu-se la soarta bieților ei clienți.

— E îngrozitor, a continuat ea. Trebuie să-i ajutăm în toate privințele. De la detalii practice – o nouă casă, o nouă slujbă, grădiniță și școală pentru copii – până la probleme de ordin psihic: mulți dintre ei ajung la noi într-o stare foarte proastă.

Annika a încuviințat din cap, făcând o însemnare în carnet – era un lucru pe care îl înțelegea –, și s-a gândit iarăși la Aida.

— Și ce faceți, mai exact? a întrebat ea.

Rebecka a șters o pată de pe paharul ei și a luat o gură de apă.

— Clienții noștri păstrează tot timpul legătura cu un angajat al fundației. Se află într-o situație dificilă și e foarte important să aibă pe cineva alături.

„Treci odată la subiect…”, și-a zis Annika.

— Dar unde sunt cazați acești oameni? Aveți o casă mare pentru ei?

— Fundația Paradis are acces la mai multe proprietăți din întreaga Suedie. Unele sunt ale noastre, altele sunt închiriate printr-un intermediar, astfel încât să nu ni se poată da de urmă. Clienții noștri stau în aceste case doar temporar. În această etapă, dacă e nevoie de îngrijiri medicale, doctorul intervine fără să cunoască identitatea pacienților. Aceste intervenții nu sunt trecute în niciun registru. În locul obișnuitului card de sănătate, clienții primesc un card cu un număr de ordine, iar fundația comunică spitalului sau clinicii în cauză ce consiliu municipal va suporta cheltuielile. De obicei, clienții nu solicită ajutor medical în localitatea al cărei consiliu urmează să achite nota.

Annika își lua notițe – totul părea bine pus la punct.

— Cât timp puteți oferi găzduire unui… client?

— Cât e nevoie, i-a răspuns Rebecka cu hotărâre în vocea ei firavă. Nu există limită de timp.

— Dar cam cât durează într-un caz obișnuit?

Rebecka a dus o mână la colțul gurii, apoi a zis:

— Dacă lucrurile merg conform planului, terminăm în vreo trei luni.

— Iar după ce le găsiți un loc unde să stea și le asigurați îngrijiri medicale, mai faceți ceva?

Rebecka a zâmbit:

— Bineînțeles. Sunt multe lucruri care trebuie puse la punct atunci când o persoană începe o nouă viață. Trebuie să avem grijă de plata salariilor și a alocațiilor pentru copii, de exemplu. Tranzacțiile bancare ale fundației se bazează pe aceleași principii ca și cazarea clienților: ne folosim de serviciile câtorva parteneri selectați cu multă grijă. Astfel, clienții nu trebuie să aibă un cont în localitatea în care s-au mutat. Când vine ziua de salariu sau când trebuie plătite facturile, băncile iau legătura cu Fundația Paradis, iar noi realizăm tranzacțiile folosind doar un număr de ordine. Aplicăm aceeași procedură atunci când clienții noștri trebuie să ia legătura cu grădinițele, școlile, clinicile de pediatrie, casele de asigurări de sănătate, administrațiile financiare și toate celelalte instituții. De asemenea, mulți dintre ei solicită sprijin legal, iar noi ne ocupăm și de asta.

Annika își lua notițe.

— Așadar, îi ajutați să-și găsească alte slujbe, alte locuințe, alte grădinițe și școli, alți doctori și avocați. Și toate astea se realizează în cadrul fundației.

Rebecka a încuviințat din cap:

— Persoana aflată în pericol dispare în spatele unui zid. Cei care caută o persoană ale cărei date au fost șterse din registre vor da de noi. Și așa se termină totul.

— Din ce trăiesc acești oameni pe parcursul procesului de ștergere a datelor? Că doar nu pot munci, nu?

— Nu, bineînțeles că nu pot, i-a răspuns Rebecka. Unii dintre ei sunt bolnavi și primesc ajutor de la stat, alții primesc șomaj, iar mulți au copii, așa că pot primi alocații pentru copii sau pensie alimentară. De asemenea, pot beneficia de sprijin juridic în cazul în care sunt nevoiți să se adreseze unui tribunal – pentru custodia copilului, de exemplu.

Annika a stat pe gânduri câteva clipe, apoi a zis:

— Dar ce faceți dacă urmăritorul nu se dă bătut? Îi puteți ajuta pe clienții fundației să obțină și alte coduri numerice personale?

— Până acum, am reușit să ștergem din registrele publice șaizeci de persoane și niciuna dintre ele nu a trebuit să-și schimbe identitatea. N-a fost nevoie.

Annika a terminat de scris și a lăsat pixul din mână. Părea incredibil. A ridicat capul și a aruncat o privire prin bar. Mese

rotunde, cu îmbinări de alamă. Podeaua era acoperită cu mochetă groasă, iar lumina difuză crea o atmosferă intimă.

Care erau punctele slabe ale acelei povești? Annika a clătinat din cap.

— De unde știți că toți cei care vin la fundație spun adevărul? Ar putea fi criminali care încearcă să se ascundă de justiție.

Chelnerul a trecut pe lângă ele, iar Rebecka i-a făcut semn să tacă.

— Îmi aduceți, vă rog, un alt pahar? Acesta e murdar. Mulțumesc!… E de înțeles că-mi puneți o asemenea întrebare, dar Fundația Paradis nu acceptă orice om de pe stradă. Nu-i acceptăm decât pe cei recomandați de autorități. Clienții ne sunt trimiși de poliție, de procuratură, Biroul pentru Imigrație, ambasade, organizații care lucrează cu școlile și cu imigranții.

Annika s-a scărpinat în cap. „Am înțeles”, și-a zis ea.

— Dar dacă activitatea dumneavoastră este atât de secretă, cum de reușiți să faceți rost de clienți?

Chelnerul a venit cu un alt pahar, în care zornăiau câteva cuburi de gheață.

— Până în prezent, clienții au ajuns la fundație prin oamenii noștri de legătură și prin recomandări de la diverse instituții. E vorba de oameni care provin din toate colțurile țării. După cum v-am spus, am sunat la ziarul dumneavoastră pentru că acum suntem pregătiți să ne extindem activitatea.

Annika a așteptat câteva clipe, lăsând cuvintele Rebeckăi să plutească în aer.

— Cam cât costă serviciile pe care le oferiți?

Rebecka a zâmbit:

— Nimic. Serviciile sociale ne plătesc salariile și ne dau banii necesari pentru a ne acoperi urmele. Nu avem niciun profit, doar ne sunt rambursate cheltuielile. Deși suntem o fundație non-profit, trebuie să fim plătiți pentru munca noastră.

„Ah, da, mi-a zis chestia asta și data trecută.”

— Dar despre ce sume e vorba?

Bibeloul de porțelan s-a aplecat și a scos ceva din geantă.

— Astea sunt câteva pliante despre organizația noastră. Sunt destul de generale și nu tocmai elegante, dar autoritățile cu care colaborăm știu bine cu ce ne ocupăm și ce rezultate avem.

Annika a luat un pliant. În partea de sus, era tipărit numărul unei cutii poștale din Järfälla, după care erau înșirate serviciile

pe care Rebecka tocmai i le prezentase. În partea de jos, era scris: Pentru estimarea costurilor, vă rugăm să ne contactați la adresa și numărul de mai sus.

— Deci cam cât costă serviciile pe care le oferiți? a întrebat iarăși Annika.

Rebecka a căutat ceva în geantă.

— 3 500 de coroane pe zi de persoană. E o sumă destul de mică pentru ce oferim. Uitați-vă și la ăsta, a zis ea, dându-i un alt pliant.

Conținea cam aceleași informații, dar mai detaliate.

— Ei bine, ce părere aveți? a întrebat Rebecka. Merită să scrieți despre fundația noastră?

Annika a băgat pliantele în geantă:

— Deocamdată nu vă pot da un răspuns. Mai întâi, trebuie să stau de vorbă cu superiorii mei, ca să stabilim dacă vom publica ceva sau nu. Apoi, trebuie să iau legătura cu una dintre autoritățile cu care lucrați și să verific informațiile pe care mi le-ați dat. Mi-ați putea da numele unei persoane de contact?

Rebecka a stat pe gânduri câteva clipe, mototolind șervețelul pe care îl ținea în mână.

— Da, cred că aș putea să vă dau niște nume, a zis ea. Dar trebuie să înțelegeți că e vorba despre niște cazuri extrem de delicate și că totul este confidențial. Nimeni n-o să vă vorbească despre noi, dacă n-am să le spun că nu-i nicio problemă. Așa că o să iau legătura cu dumneavoastră în altă zi și o să vă dau o listă.

— Sigur că da, a zis Annika. După aceea, aș vrea să stau de vorbă cu un client care a trecut prin tot acest proces.

Pe chipul Rebeckăi a apărut iarăși zâmbetul acela rece.

— Asta s-ar putea să fie un pic mai dificil. N-o să puteți da de niciunul.

— Nu l-ați putea ruga pe unul dintre ei să mă sune? a insistat Annika.

Femeia delicată din fața ei a încuviințat din cap:

— Desigur, am putea face asta, dar clienții nu știu nimic despre felul în care funcționează fundația noastră. Nu le spunem nimic, ca să nu se poată da de gol.

— N-am de gând să-i întreb despre metodele dumneavoastră, ci vreau să stau de vorbă cu o femeie care să-mi spună: „Fundația Paradis mi-a salvat viața”.

Pentru prima oară, Rebecka a zâmbit în așa fel încât să i se vadă dinții mici, ca niște perle:

— Asta se poate. Sunt multe astfel de femei. Altceva?

Annika a ezitat o clipă:

— Da, încă ceva. De ce faceți toate astea?

Rebecka și-a pus repede mâinile în sân și a pus picior peste picior – o mostră tipică de limbaj defensiv.

— Asta nu vă pot spune.

— De ce nu? a întrebat Annika pe un ton calm. Fundația dumneavoastră e cât se poate de… neobișnuită, ca să zic așa. Și sunt sigură că a fost ceva care v-a îndreptat în această direcție.

Au tăcut amândouă câteva clipe bune, timp în care

Rebecka și-a legănat ritmic piciorul suspendat.

— Nu vreau să scrieți despre asta, a zis ea în cele din urmă. E o chestiune privată și vreau să rămână doar între mine și dumneavoastră.

Annika a încuviințat din cap, iar Rebecka s-a aplecat spre ea, cu ochii larg deschiși.

— După cum v-am spus, și eu am fost amenințată. A fost o experiență înfiorătoare. Înfiorătoare! Ajunsesem să nu mai pot funcționa normal – nu mai puteam nici să mănânc sau să dorm.

Rebecka a aruncat o privire peste umăr celorlalți oameni din bar, apoi s-a apropiat și mai mult de Annika:

— Dar am hotărât să supraviețuiesc. Și așa am început să pun la punct această metodă de protecție. În timp ce lucram la ea, am întâlnit mulți oameni aflați într-o situație asemănătoare. Am hotărât să fac ceva, să preiau o parte din responsabilitățile pe care autoritățile nu și le puteau asuma.

— Cine v-a amenințat? a întrebat Annika.

Rebecka a înghițit în sec, iar buza de jos i-a tremurat ușor:

— Mafia iugoslavă. Ați auzit de ea?

Annika a clipit cu un aer surprins:

— Ce legătură aveți cu ei?

— Niciuna! i-a răspuns Rebecka. Toată povestea a fost o neînțelegere. Ceva îngrozitor. Pur și simplu îngrozitor!

Apoi s-a ridicat brusc în picioare.

— Scuzați-mă, a zis ea, apoi a dat fuga la baie, lăsând pe masă o grămăjoară de șervețele răsucite și mototolite.

Annika a urmărit-o cu privirea. Oare ce i se întâmplase? Cumva avusese de-a face cu niște traficanți de țigări, la fel ca Aida?

A scos un oftat, a luat o gură de apă călduță și s-a uitat peste însemnările din carnet. În ciuda numeroaselor informații pe care le primise, încă existau goluri în povestea aceea, chiar dacă deocamdată nu-și dădea seama care erau. Și ce legătură avea mafia iugoslavă cu toate astea?

Bibeloul de porțelan nu se grăbea să se întoarcă. Cuprinsă de nerăbdare, Annika s-a uitat la ceas și a văzut că se apropia ora când trebuia să ia trenul spre Flen. Liniștită și cu ochii limpezi, Rebecka s-a întors după ce Annika achitase nota și își luase haina pe ea.

— Îmi pare rău, a zis șefa fundației. Sunt amintiri foarte dureroase…

Annika a studiat-o preț de câteva clipe – în fond, putea foarte bine să-i pună întrebarea care o frământa și gata.

— Aveți vreo legătură cu țigările care au dispărut? a zis ea pe un ton încordat.

Rebecka a zâmbit și a clipit cu un aer inexpresiv:

— V-ați pierdut țigările? Eu nu fumez.

Annika a scos un oftat:

— N-am să pot scrie nimic înainte să primesc lista autorităților cu care colaborați. E foarte important s-o primesc cât mai repede posibil.

— Bineînțeles, i-a răspuns Rebecka. Am să iau legătura cu dumneavoastră în cel mai scurt timp. Iar acum, dacă n-aveți nimic împotrivă, aș vrea să ies prima, ca să nu ne vadă nimeni împreună. Puteți rămâne aici câteva minute?

„Ca în *Misiune imposibilă*, și-a zis Annika. Subiectul a părăsit clădirea.”

— Da, nicio problemă.

•

Când trenul a ajuns la Årstabron[10], țăcănitul ritmat al roților o cufundase deja pe Annika într-o stare de concentrare calmă. Pe partea stângă, se perindau casele impozante, cu vedere spre apă, din cartierul Tanto, dar, în scurtă vreme, locul lor a fost luat de pădure – la urma urmelor, Stockholmul nu era chiar

[10] Årstabron: pod de cale ferată care leagă cartierul Årsta de centrul Stockholmului.

atât de mare. Perdeaua de pini de un verde închis, iernatic, îi bloca privirea, legănându-se în ritmul trenului: tă-dăm, tă-dăm.

„Să ștergi toate urmele cuiva din registrele publice…”, s-a gândit ea. Oare era posibil? Toate documentele și operațiunile să-ți fie administrate de o organizație care acționează în numele tău, care păstrează legătura cu autoritățile și semnează contracte pentru tine. „Dar chestia asta o fi legală?”

Și-a scos pixul și carnetul și a început să facă însemnări.

„Dacă autoritățile locale chiar cumpără serviciile Fundației Paradis, probabil că totul se face în secret”, și-a zis ea.

Apoi, era problema banilor – cât costa acest proces de scoatere din registrele publice?

Și-a răsfoit notițele din timpul conversației cu Rebecka: trei mii cinci sute de coroane pe zi de persoană. Poate că era o sumă rezonabilă, nu avea de unde să știe.

Annika a încercat să facă o estimare a costurilor. Erau cinci oameni care munceau cu normă întreagă: dacă fiecare câștiga cincisprezece mii de coroane pe lună, plus asigurările sociale, atunci salariile lor cumulate se ridicau la aproximativ o sută de mii de coroane pe lună. Apoi, erau cheltuielile de cazare: dacă aveau zece case și pentru fiecare plăteau o chirie de zece mii de coroane, asta însemna încă o sută de mii. Altceva? Îngrijirile medicale erau suportate de consiliile municipale, care plăteau și ajutoarele de șomaj. Casele de asigurări de sănătate plăteau ajutoarele de boală, iar Serviciul de consiliere juridică[11] plătea avocații, dacă era cazul.

Deci cheltuielile fundației se ridicau cam la o sută de mii de coroane pe lună.

Dar cât de mari erau încasările? Trei mii cinci sute de coroane pe zi de persoană – asta însemna o sută cinci mii de coroane pe lună.

„Deci, dacă ajută o femeie și un copil în fiecare lună, fac un profit de zece mii de coroane”, și-a dat ea seama.

Se uita la carnet cu un aer derutat. Oare chiar așa era?

Și-a verificat calculele, apoi a continuat.

Șaizeci de cazuri cu trei mii cinci sute de coroane pe zi, timp de câte trei luni – deci încasările se ridicau la aproape nouăsprezece milioane.

[11] Serviciu de stat care oferă consiliere și asistență juridică persoanelor defavorizate.

În ultimii trei ani, cheltuielile lor fuseseră de aproximativ șapte milioane, deci profitul fundație era de aproape douăsprezece milioane.

„Ceva nu-i în regulă, s-a gândit Annika. Calculele mele se bazează pe ipoteze și estimări. Poate că au și alte cheltuieli, despre care habar n-am. Poate că fundația are contracte de colaborare și cu doctori, psihologi și avocați, plus o mulțime de persoane de contact pregătite să intervină douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, tot timpul anului. Probabil că serviciile astea costă destul de mult.”

Și-a băgat pixul și carnetul în geantă, s-a sprijinit de spetează și s-a lăsat în seama legănatului adormitor al trenului: tă-dăm, tă-dăm…

•

„Zgomotele sunt mereu aceleași”, s-a gândit Anders Schyman. Scârțâitul scaunelor, un talk-show radiofonic ascultat în surdină, televizorul dat pe CNN, cu volumul la minimum, foșnetul hârtiilor, voci bărbătești amestecate, fraze scurte și categorice. Și râsete – hohote de râs puternice și scurte.

Mirosurile: nelipsita aromă a cafelei, un ușor iz de picioare transpirate și diferite mărci de aftershave. Mirosul de tutun al câtorva jurnaliști. Testosteron.

Echipa de conducere se întrunea în fiecare marți și vineri după-amiază, pentru a pune la punct proiectele mai ample și strategiile pe termen lung. Echipa era formată numai din bărbați trecuți de patruzeci de ani, care conduceau cu toții mașini de firmă și purtau cu toții sacouri de flanel bleumarin. Știa că erau porecliți „gașca în flanel”.

Întotdeauna se întâlneau în biroul elegant al lui Torstensson – redactorul-șef –, care era amplasat într-un colț al redacției și avea vedere spre Ambasada Rusiei. Pe masă îi așteptau întotdeauna pricomigdale și brioșe. De obicei, ultimul care venea era Jansson și, de fiecare dată, vărsa un pic de cafea pe mochetă, dar niciodată nu-și cerea scuze și niciodată nu ștergea în urma lui.

Schyman a scos un oftat.

— Ei bine, poate că ar trebui să… a zis redactorul-șef, neștiind la cine să se uite, dar nu l-a luat nimeni în seamă.

În cele din urmă, a apărut și Jansson – avea un aer adormit, părul ciufulit și o țigară în colțul gurii.

— Aici nu se fumează, i-a zis redactorul-șef.

Jansson a vărsat cafea pe mochetă, a tras un fum adânc din țigară și a luat loc la capătul îndepărtat al mesei. Sjölander, șeful de la Investigații, stătea pe scaunul alăturat și vorbea la telefon. Ingvar Johansson răsfoia un teanc de telegrame, iar Pelle, redactorul foto, râdea de ce-i spusese șeful departamentului de divertisment.

— Vă rog să luați loc, ca să terminăm cât mai repede, a zis Schyman.

Zgomotul s-a stins. Cineva a oprit radioul, Sjölander și-a încheiat conversația telefonică, iar Jansson a luat o pricomigdală.

Schyman a rămas în picioare.

— Privind retrospectiv, nu încape îndoială că decizia de a scrie pe larg despre furtună a fost una inspirată, a zis el, în timp ce colegii lui luau loc.

Cu o mână ținea ediția de sâmbătă a tabloidului lor, iar cu cealaltă răsfoia unul dintre ziarele rivale.

— Am fost pe primul loc de la început până la sfârșit. Și pe merit. Am avut o viziune limpede și ne-am coordonat resursele într-un mod nou. Toate departamentele ziarului au lucrat împreună, ceea ce ne-a oferit un avantaj pe care rivalii nu l-au putut egala.

Schyman a pus pe birou ediția din Kvällspressen. Nimeni n-a spus nimic. Acea colaborare era o chestiune mai neobișnuită decât părea la prima vedere. Toți oamenii din acel birou erau șefi pe propria lor bucățică. Și niciunul dintre ei nu voia să cedeze altcuiva o parte din puterea și influența pe care le deținea. Tocmai de aceea, în situații extreme, șefii departamentelor țineau la sertar anumite știri, ca să poată da lovitura cu echipa lor, în edițiile pe care le coordonau. Dacă lucrau împreună, puterea s-ar fi transferat mai sus, la nivelul redactorilor-șefi adjuncți, pe care Torstensson avea de gând să-l înființeze.

Schyman a luat loc și a continuat să răsfoiască ziarele:

— Se pare că și materialele noastre despre băiatul cu handicap au dat rezultate. Din câte am aflat, consiliul municipal urmează să-și reevalueze decizia și să-i ofere băiatului îngrijirile care i se cuvin.

Tăcerea era apăsătoare. Nu se auzeau decât sonorul slab al CNN-ului și fâșâitul sistemului de ventilație. Anders Schyman știa că celor de la masă nu le plăcea să vorbească despre edițiile mai vechi ale ziarului, despre știrile din ziua precedentă. Cu toții își ghidau activitatea după deviza: „Astăzi e un nou început. Dacă vrei să ajungi în față, trebuie să mergi înainte”. Dar directorul editorial nu era de aceeași părere. El considera că era nevoie să învețe din greșelile trecutului ca să nu le repete în viitor – un principiu simplu, care părea să nu fie respectat niciodată.

— Cum merg pregătirile pentru congresul social-democraților? a întrebat el, întorcându-se spre șeful departamentului de politică internă.

— Abia așteptăm să înceapă, a zis unul dintre redactorii cu sacou de flanel, aplecându-se în față cu niște hârtii în mână. Carl Wennergren a pus mâna pe un excelent pont despre una dintre politicienele noastre. Se pare că s-a dus la supermarket cu un card de serviciu și a cumpărat scutece și ciocolată.

Bărbații din birou au început să râdă – un lucru era sigur: femeile nu se pricepeau să administreze banii. Scutece. Și ciocolată!

Schyman s-a uitat cu o mină inexpresivă la redactorul care tocmai vorbise:

— Zău? Păi și care-i știrea?

Râsul s-a potolit. Domnul Sacou-de-flanel a zâmbit cu un aer nedumerit:

— A folosit cardul în interes personal. Și-a făcut cumpărăturile pe banii contribuabililor.

Restul grupului a dat aprobator din cap – asta chiar era o știre bombă.

— În regulă, a zis Schyman. O să ne ocupăm și de asta. De la cine a venit pontul?

Biroul s-a umplut de murmure – nu se întrebau astfel de lucruri. Schyman a scos un oftat.

— Pentru numele lui Dumnezeu! a zis el. E cât se poate de evident că avem de-a face cu o înscenare. Încercați să aflați cine a pus-o la cale. Asta ar putea fi vestea cea mare – luptele interne din tabăra social-democraților. Ce anume sunt dispuși să facă pentru a-și aduce prejudicii unii altora înainte de

începerea congresului. Altceva? Ce-ați aflat despre membrii Riksdag-ului[12]?

Schyman și colegii săi au trecut în revistă toate subiectele aflate în lucru: politică, divertisment, știri interne și știri externe. Directorul editorial își lua notițe și făcea comentarii, erau puse la punct diferite politici editoriale și se stabileau noi linii de acțiune.

— Ce s-aude pe la „finanțiști”?

Șeful departamentului economic a propus cu mult entuziasm o serie nouă de articole, ce urmau să se ocupe de fondurile monetare: care erau în ascensiune, care trebuiau evitate, care aveau principii etice sănătoase și care erau sigure pe termen lung. Titluri precum „Fii un învingător!” creșteau întotdeauna vânzările. Toată lumea a încuviințat – nimeni nu avea obiecții în legătură ce această propunere. Fiecare membru al „găștii în flanel” avea un număr considerabil de propuneri.

— Cum stăm cu investigațiile?

Sjölander și-a dres glasul și și-a îndreptat spatele – aproape că ațipise pe scaun.

— Da, păi avem crima dublă din portul liber, iar poliția zice că e doar începutul. Dacă răsfoiți ziarele de azi, veți vedea că numai noi am scris despre dispariția transportului de țigări. E vorba de vreo cincizeci de milioane. Or să se omoare pe capete pentru încărcătura asta.

Toată lumea a dat admirativ din cap – era un subiect bun.

— Trebuie să scriem și despre privatizarea sectorului public, a intervenit redactorul-șef pe un ton un pic mai ridicat decât al celorlalți. Avem vreun reporter care se ocupă de asta?

Dar Schyman nu l-a luat în seamă:

— Annika Bengtzon face niște investigații în legătură cu un pont pe care l-a primit de curând. E vorba de o fundație secretă ce se ocupă de lucruri pe care serviciile sociale nu mai sunt în stare să le facă: mai exact, ascund femei și copii ale căror vieți sunt amenințate.

Gașca în flanel a început să se agite. „«O fundație»? Despre ce dracu’ e vorba, mai exact? Că sună al naibii de vag.”

— Annika Bengtzon e foarte pricepută la investigații, a zis Sjölander, dar mi se pare că se concentrează mult prea mult pe problemele femeilor.

[12] Riksdag: parlamentul suedez.

Colegii săi au încuviințat din cap. Mda, vorbărie goală. Un subiect neserios, care nu avea nimic interesant – o chestie dubioasă și lacrimogenă.

— În plus, nu trebuie să uităm ce trecut are Annika Bengtzon… a adăugat Sjölander, zâmbind superior.

Și pe chipurile celorlalți au apărut zâmbete superioare. „Da, exact!”

Schyman s-a uitat la ei în tăcere.

— Subiectul ar fi mai bun dacă fundația ar fi ascuns bărbați ale căror vieți sunt amenințate? a întrebat el.

Scaunele au scârțâit din nou, iar privirile celor din birou au coborât spre ceasurile de mână. „Doamne, acum și-a găsit? Mai bine terminăm treaba odată… Ah, asta a fost tot?”

Întâlnirea s-a terminat, cineva a pornit iarăși radioul, iar camera a început să freamăte.

Anders Schyman s-a întors în biroul său, cu obișnuitul sentiment de frustrare pe care i-l lăsau aceste întâlniri de planificare. Felul în care echipa de conducere categorisea realitatea, acceptarea neproblematică a stării de fapt, limitarea intelectuală și lipsa autocriticii.

Când a luat loc și a deschis fereastra cu știrile de la agenția TT, în minte îi răsuna o singură întrebare: „Cum naiba o s-o scoatem la capăt?”.

•

Annika s-a dat jos la stația de autobuz din fața supermarketului. Trotuarul era lucios și alunecos. A luat-o din loc cu umerii lăsați, ignorând privirile celor din jur. Vedea cu coada ochiului oameni în costume de schi în culori țipătoare, dar nu ridica privirea spre ei – dacă voiau să se holbeze la ea, n-aveau decât. A observat că pe stradă fusese împrăștiat nisip. A coborât pe carosabil și a pornit spre fabrică. Cartierul industrial al orașului se profila pe fundalul masiv și cenușiu al cerului de iarnă. Ca de obicei, a evitat să se uite la furnalul dezafectat, întorcând capul spre stânga, unde se înșirau vechile case muncitorești, ale căror grinzi groase de lemn erau vopsite în elegante nuanțe de cărămiziu. Când a ajuns în dreptul fostului ei apartament, care se afla undeva pe dreapta, a aruncat o privire într-acolo – după ce se mutase, nu-l mai închiriase nimeni.

Dar situația se schimbase față de ultima oară când trecuse pe acolo.

Foarte surprinsă, Annika s-a oprit în mijlocul drumului.

Perdele și flori la ferestre, iar pe pervazul interior, o mică lampă cu gaz.

Cineva gătea în fosta ei bucătărie și dormea în fostul ei dormitor. Cineva care făcuse amenajări, udase plantele și se atașase de acel spațiu. Ferestrele goale reveniseră la viață.

A fost uimită de intensitatea sentimentului de ușurare care a cuprins-o – era ceva aproape fizic. Îi fusese luată o greutate de pe piept. Obișnuitul sentiment că ar vrea să nu mai existe s-a domolit. Pentru prima oară de la teribilul eveniment, a simțit o undă de tandrețe față de vechea comunitate industrială în care crescuse.

„Am și amintiri plăcute din locul ăsta, și-a zis ea. Am trăit și momente frumoase aici.” Ea și Sven se și iubiseră.

A lăsat cartierul în urmă și, odată ajunsă pe Granhedsvägen, a iuțit pasul, și-a ridicat geanta pe umăr și s-a uitat spre cer. Vântul foșnea printre vârfurile pinilor și deja începuse să se întunece.

„Oare există copaci și pe alte planete?”, s-a întrebat ea. Din când în când, pe asfaltul aspru și înghețat trecea câte o mașină care străpungea aerul umed cu razele difuze ale farurilor, dar niciuna nu-i era cunoscută.

Se auzeau din ce în ce mai puține zgomote. Scrâșnetul tălpilor pe șosea, respirația ei regulată, huruitul înăbușit al unui avion care se pregătea să aterizeze pe aeroportul Arlanda. Se uita de jur împrejur și își simțea trupul mai ușor – avea impresia că dansează.

Pădurea suferise destul de mult de pe urma furtunii. În luminișul de după Tallsjön, fuseseră distruși aproape toți puieții de pin. Stâlpii de curent și de telegraf erau culcați la pământ, iar copacii fuseseră rupți în multe locuri și în multe feluri: unii erau despicați, alții smulși din rădăcini, unii erau frânți la vreo doi metri de pământ, alții aveau vârful rupt. Drumul era acoperit cu crengi rupte și purtate de vânt, iar la un moment dat, a trebuit să sară peste trunchiul unui mesteacăn.

„Ce vulnerabili suntem… s-a gândit Annika. Și ce puține lucruri putem controla.”

Drumul spre Lyckebo nu fusese curățat cu plugul. O mașină trecuse pe acolo cam cu o zi înainte, iar urmele de cauciucuri se lățiseră când temperatura urcase peste zero grade, după care înghețaseră la loc în timpul nopții, transformându-se în niște canale de gheață. Annika înainta cu greu, iar geanta i se izbea întruna de coapsă.

Bariera care marca hotarul domeniului Harpsund era ridicată. Annika era înconjurată de pini din toate părțile. Aici, întunericul era mai adânc, pentru că furtuna nu făcuse atât de multe ravagii – guvernul își permitea să aibă grijă cum se cuvine de pădurile sale.

A trecut pe lângă pârâiaș și a văzut că, deasupra izvorului, se formase o mică sculptură de gheață. De sub crusta translucidă se auzea bolborositul discret al apei. Pe pământul din jurul său se amestecau urmele mai multor animale: elani, cerbi, iepuri, mistreți. Din pricina înghețului și a dezghețului, cele vechi de câteva zile deveniseră foarte mari.

Apoi, a apărut luminișul cu cele trei construcții din cărămidă roșie: casa, adăpostul pentru lemne și șopronul. Totul era cufundat în liniște. În stânga, se vedeau căsuța din copac și pajiștea înclinată care ducea spre debarcader. Annika a rămas pe loc, și-a scos căciula și mănușile, apoi a închis ochii și a inspirat adânc, lăsând briza lacului să-i fluture părul. Imaginea luminișului i-a rămas pe retină preț de câteva clipe, ca un negativ alb-negru – nemișcată, fără sunet, fără culoare. Dar, încetul cu încetul, a pus stăpânire pe ea un sentiment de neliniște: ce era în neregulă cu imaginea aceea?

A deschis larg ochii, iar peisajul i-a reapărut cu o limpezime de cristal.

Nu i-au trebuit mai mult de două secunde ca să-și dea seama: nu ieșea fum pe horn.

Annika și-a lăsat geanta jos și a luat-o la fugă, simțindu-și în tâmple bătăile iuți ale inimii. Când a trântit de perete ușa de la intrare, a fost întâmpinată de întuneric și răcoare – o neplăcută adiere de pericol.

— Bunico!

Picioarele bătrânei se vedeau sub masa extensibilă. Avea ciorapi maro, iar unul dintre pantofi îi sărise din picior.

— Bunico!!!

Annika a împins masa la o parte, julindu-și inelarul stâng în balamaua tăbliei.

— Doamne Dumnezeule!…

Bătrâna era întinsă pe o parte, cu fața în jos. Îi cursese un pic de sânge din gură. Cuprinsă de un val de adrenalină și cu lacrimi în ochi, Annika s-a aplecat repede lângă ea, a luat-o de mână – era foarte rece – și i-a mângâiat părul.

— Bunico!… Mă auzi, bunico?…

Annika a încercat să-i ia pulsul la încheietura mâinii, dar nu a reușit să găsească vena, apoi a încercat să i-l ia la gât – tot nimic. Cu mâinile fierbinți și jilave, a întors-o pe spate, apoi și-a apropiat urechea de gura bătrânei, să vadă dacă mai respiră. Da, încă respira.

— Bunico?

Un geamăt, urmat de câteva vorbe nedeslușite.

— Bunico!

Capul bătrânei a căzut într-o parte. Sângele i se uscase pe obraz, iar mandibula îi era moale.

Încă un geamăt, apoi niște șoapte sfâșietoare:

— Mă doare… Ajută-mă…

— Bunico, sunt eu. Doamne, ai căzut… Te ajut eu…

„Măsuri de prim ajutor, s-a gândit Annika, legănând capul bătrânei. Verifică respirația, vezi dacă sângerează sau dacă i-a scăzut foarte mult temperatura.”

Deci bunicii nu trebuia să-i fie frig.

Annika s-a ridicat repede în picioare și a dat fuga în dormitor. Vechiul pat de pe vremea lui Gustav al V-lea[13] era aranjat cu multă grijă. Cu o singură mișcare, Annika a smuls toată lenjeria de pe pat, inclusiv cearșaful și învelitoarea groasă a saltelei, și s-a întors repede în bucătărie. A ridicat cu grijă trunchiul bunicii și a împins cu genunchiul învelitoarea sub ea. La fel a procedat și cu picioarele, învelitoarea făcând câteva cute sub trupul bătrânei. Apoi a întins cearșafurile și păturile peste ea, învelindu-i bine picioarele, și i-a pus pe cap căciula ei de lână, aranjându-i părul cărunt și aspru cu mâini tremurânde.

„O ambulanță!”, s-a gândit Annika.

— Așteaptă aici, bunico, a zis ea. Mă duc să chem ajutor. Mă întorc imediat.

[13] Gustav al V-lea (1858-1950): rege al Suediei în perioada 1907-1950.

În loc de răspuns, bătrâna a scos un geamăt. Annika a dat fuga afară, a luat-o prin pădure, a trecut de pârâu și de barieră, a traversat drumul, s-a strecurat pe sub niște cabluri de tensiune rupte, a traversat mlaștina, sărind din dâmb în dâmb, apoi a urcat coasta care ducea la Lillsjötorp.

— Dă, Doamne, ca Gustav să fie acasă!

Bătrânul tăia lemne. Era tare de urechi, așa că n-a auzit-o apropiindu-se. Annika nu s-a sinchisit să-l salute, ci a intrat direct în casă și a dat peste Scorpie – femeia care îl ajuta pe Gustav la treburile din gospodărie și cu care Sven avusese o aventură. O chema Ingela.

Spăla vasele, iar când a văzut-o pe Annika, a înlemnit:

— Ce naiba…?

Annika a dat fuga la telefon și a format numărul de la urgențe.

— Ai fi putut măcar să închizi ușa de la intrare, a zis Scorpia pe un ton iritat, apoi și-a șters mâinile pe un prosop și a pornit spre ușă.

— Ați sunat la urgențe, cu ce vă putem ajuta? i-a zis o voce de femeie de la celălalt capăt al firului.

— E vorba de bunica mea! a strigat ea în receptor.

— Să începem cu începutul. Spuneți-mi ce s-a întâmplat.

Annika a închis ochii și a dus mâna la frunte.

— Bunica mea a pățit ceva, i-a explicat ea. Am crezut c-a murit. E într-o casă de lângă Granhed. Trebuie să veniți s-o luați!

— Ce-ai pățit la mână? a întrebat-o Scorpia pe un ton alarmat.

— Și unde se află Granhed? a continuat femeia de la telefon.

— Când ajungeți la Valla, cotiți spre Hälleforsnäs, apoi o luați pe Stöttastensvägen, treceți de Granhed, după care faceți prima la dreapta după Hosjön, i-a explicat Annika pe un ton precipitat.

— A pățit ceva Sofia? a întrebat Scorpia cu un aer neîncrezător.

Annika a pus receptorul în furcă și a ieșit din casă, întorcându-se pe drumul pe care venise. Se întunecase de-a binelea și a căzut de câteva ori. Căsuța bunicii începuse să se piardă pe fundalul întunecat al pădurii.

Bătrâna era în aceeași poziție în care o lăsase – era complet nemișcată și respira liniștit. Annika s-a așezat lângă ea, a pus capul bunicii în poală și a izbucnit în plâns.

— Să nu mori, auzi? Să nu mă părăsești!

În cele din urmă, Annika s-a liniștit. Ambulanța avea să facă cel puțin o jumătate de oră până acolo. S-a șters la ochi și la nas cu dosul palmei, apoi a observat sângele: se tăiase destul de rău la inelarul stâng atunci când dăduse la o parte masa pliantă. Sângele i se închegase sub unghii și încă i se mai prelingea pe încheietura mâinii. Abia atunci a simțit durerea. A gemut și a simțit că se învârte camera cu ea. Ce copil era! A înfășurat o cârpă în jurul degetului și i-a făcut un nod.

Poate c-ar fi fost o idee bună să încălzească bucătăria. Annika s-a dus lângă sobă să facă focul și a pus mâna pe plită. Nu era foarte rece – fusese folosită abia de dimineață. A băgat în sobă câteva bucăți de ziar, apoi a adăugat un lemn și câteva surcele din coajă de mesteacăn. A aprins un băț de chibrit cu mâini tremurânde, simțind pulsațiile dureroase ale degetului rănit. Apoi a scos încă un băț ca să aprindă lampa cu gaz, pe care a așezat-o pe pervazul ferestrei dinspre lac.

A luat o pernă și a pus-o sub capul bunicii, uitându-se cu atenție la chipul ei. Sofia Katarina. La fel se numea și fetița cea mai mică din orfelinatul în care crescuse Kulla-Gulla, personajul din cărțile publicate de Martha Sandwall-Bergström[14] în anii 1940. În copilărie, Annikăi îi plăcea să creadă că, de fapt, era vorba de bunica ei. Sofia Katarina – „Sossatina”.

Dar de ce nu mai venea odată ambulanța aia? Annika a aruncat o privire prin bucătărie: nu se vedea niciun semn care să arate că în ziua aceea cineva făcuse acolo cafea, sandviciuri, terci de ovăz sau mâncare de prânz. Probabil că bunica se prăbușise în zorii zilei, după ce se sculase, aprinsese focul în sobă și își făcuse patul. „Deci în urmă cu vreo opt ore, a calculat Annika. Opt ore… O fi prea mult? Oare o să scape?”

În sobă focul ardea liniștit, iar Annika a mai pus câteva lemne. Căldura se împrăștia în bucătărie, iar frigul se retrăgea

[14] Martha Sandwall-Bergström (1913–2000): scriitoare suedeză, autoare a unei serii de treisprezece cărți, al căror personaj principal e o fetiță orfană pe nume Kulla-Gulla.

fără nicio împotrivire. Casa aceea era obișnuită cu lumina și căldura, cu iubirea și veselia. Acum, situația se schimbase.

Bunica a mișca capul și a gemut. Sentimentul de neputință al Annikăi era atât de puternic, încât, la un moment dat, s-a transformat în furie.

Unde era căcatu' ăla de ambulanță?

•

Pădurea era deasă, prost îngrijită și plină de lăstăriș – practic de nepătruns. Drumul era noroios și brăzdat de cauciucurile mașinilor. Roata din spate stânga a început să patineze, iar Ratko a tras o înjurătură. A oprit, a trecut într-o viteză mai mică și a apăsat ușor pe pedala de accelerație. Motorul diesel a hârâit ușor, roata a ieșit din noroi, iar vehiculul a luat-o înainte. Deja ar fi trebuit să ajungă.

A dat peste un alt arbore scund căzut de-a curmezișul drumului. Firea impulsivă a lui Ratko l-a făcut să-și piardă cumpătul ca un copil: a dat tare cu pumnul în volan. La naiba, se saturase de atâtea probleme! A lăsat motorul pornit și a coborât să dea trunchiul la o parte. A aruncat mesteacănul subțire în șanț și a sărit pe el, apoi, dintr-odată, și-a dat seama că ajunsese la destinație. Viroaga unde era ascuns camionul se afla la câteva zeci de metri de locul unde oprise – cabina galbenă se zărea printre crengile încâlcite ale copacilor desfrunziți. Dacă mesteacănul nu i-ar fi blocat drumul, poate că n-ar mai fi reușit să dea de el. Soarta îl mângâia pe ceafă – atingerea ei îl gâdila precum o pană fină. Însă el s-a scuturat de această atingere.

A rămas pe loc o vreme, scoțând din plămâni aburi groși ca fumul.

Nu exista noroc. Fiecare om era artizanul propriului său succes – aceasta era convingerea lui fermă. Faptul că găsiseră camionul și pe fraierii care îl furaseră nu se datora norocului, ci rețelei pe care o construise cu mari eforturi de-a lungul câtorva decenii.

Nimeni nu putea scăpa – întotdeauna îi găsea pe cei care se ascundeau. Nenorociții ăia își închipuiseră că puteau să-l tragă în piept.

Euforia pe care i-o provocase lui Ratko găsirea camionului se transformase în furie neputincioasă atunci când îl deschiseseră.

Țigările dispăruseră. Cineva le ascunsese – băieții susțineau că habar n-aveau cine și unde anume.

Ratko a strâns din dinți până a simțit că-l dor fălcile.

Exista un singur motiv pentru care băieții nu vorbiseră: chiar nu aveau nici cea mai vagă idee unde se afla încărcătura.

Și-a scos mănușile și a aprins o țigară. A fumat-o pe îndelete, până la filtru. A stins-o pe talpa bocancului și a pus mucul în buzunar. În ziua de azi, poliția putea extrage mostre de ADN din saliva impregnată în chiștoc. Și nu trebuia să uite să-și arunce încălțările. Avea destule necazuri, nu-i mai trebuia și poliția suedeză pe urmele sale.

Ratko a rămas pe loc alte câteva clipe, apoi și-a pus mănușile. Știa că încă era departe de a-și fi dus treaba la bun sfârșit. În viața lui avusese de multe ori motive să se înfurie, dar, de data asta, situația era diferită. Încă nu știa dacă era vânător sau pradă. Simțea pericolul venind din mai multe direcții. Superiorii îi spuneau că au încredere în el, că erau siguri că avea să rezolve problema, dar știa foarte bine că răbdarea lor nu putea dura la nesfârșit. Eforturile din timpul nopții nu-l ajutaseră să găsească încărcătura, dar nici nu fuseseră o totală pierdere de timp. Avusese inițiativă și consumase multă energie. Dar tot nu era sigur. Femeia era de negăsit și nu putea înțelege unde dispăruse. Încă nu știa ce rol avea ea în toată povestea aceea.

S-a urcat în mașină și a aruncat o privire în retrovizor. Nimic. Doar pachetele care îi blocau un pic vederea. A înaintat vreo treizeci de metri, săltând și legănându-se pe scaun, apoi a cotit la dreapta, printre copaci. Când a ajuns lângă camion, a oprit motorul și a lăsat cheia în contact. A scos canistrele și a împrăștiat benzina cu multă grijă în remorcă și în cabină; lichidul gălbui sărea în toate părțile, iar stropii i se impregnau în haine și în păr. După ce a terminat, a pus canistrele la loc. Trebuia să se grăbească, pentru că se lăsa întunericul, iar focul s-ar fi văzut mai bine în timpul nopții.

În sfârșit, mai rămâneau doar „pachetele”. Ratko a luat unul dintre ele pe umăr, inhalând aproape cu plăcere vaporii de benzină – nenorocitul ăla era cam împuțit. Tocmai când se pregătea să arunce cadavrul în cabină, l-a scăpat și iarăși s-a înfuriat. L-a lovit cu bocancii săi întăriți cu oțel, făcându-l să sară și să se rostogolească, până a simțit că i se taie respirația.

A trebuit să se odihnească câteva clipe – vaporii de benzină din haine îl amețiseră. Apoi a înhățat pachetul cu un gest hotărât, l-a azvârlit pe scaunul pasagerului și s-a dus să-l ia pe celălalt. Dar, dintr-odată, a auzit în depărtare zgomotul unui motor. A rămas împietrit, ținând în mâini cadavrul pe jumătate scos din mașină. Copleșit de frică, l-a azvârlit pe pământ și a sărit în tufișuri. S-a întins pe stratul umed de mușchi și s-a udat până la piele în câteva secunde.

În cele din urmă, zgomotul s-a îndepărtat și s-a stins. Ratko s-a ridicat în patru labe, scuturându-și câteva crenguțe din păr. Gâfâia și îi curgea nasul. Avusese mare noroc că nu-l văzuse nimeni.

S-a ridicat în picioare rușinat, iar când a văzut cadavrul s-a înfuriat iarăși. A început să-l lovească cu pumnii și cu picioarele, apoi l-a târât spre cabină, pe partea șoferului, și l-a aruncat pe podea. Cu mișcări rapide și ferme, s-a întors la mașină și a adus ultimele două canistre, câte una în fiecare mână, după care a împrăștiat benzina peste cele două cadavre. La sfârșit, a vărsat o dâră de combustibil pe pământ, înspre pădurea deasă – fitilul. Ratko a scos un oftat, dându-și seama dintr-odată cât de obosit era. S-a odihnit câteva minute, și-a dat jos hainele – inclusiv chiloții – și a scos din mașină o geantă sport cu haine curate. S-a îmbrăcat repede, tremurând în aerul înghețat, apoi și-a lovit ușor coapsele ca să se încălzească.

Era mai bine, mult mai bine. Nu-i mai rămânea decât să aprindă artificiile.

S-a uitat preț de câteva clipe la scena din fața sa – camionul, cadavrele, pădurea – și s-a simțit foarte mulțumit.

Apoi și-a aprins bricheta, a pus-o jos, s-a întors cu spatele și a luat-o la fugă.

•

Centrul de primire a urgențelor semăna cu un garaj. Ambulanța a fost întâmpinată de medici și asistente cu halate fluturânde, ale căror buzunare de la piept erau pline cu pixuri. Vorbeau calm între ei și acționau eficient. Femeile aveau părul proaspăt spălat, iar bărbații erau bărbieriți impecabil. Ceata de personal medical a înconjurat targa conform procedurilor standard și a pornit în grabă spre clinică.

Annika a coborât din ambulanță și s-a apropiat de biroul de primire, iar femeia din spatele geamului i-a explicat cum să

ajungă în sala de așteptare – era plină de copii somnoroși, părinți neliniștiți, bătrâni cu ochii duși în fundul capului și o familie gălăgioasă de imigranți. Annika a scotocit prin geantă și a găsit o cartelă de telefon. S-a apropiat de cabina telefonică, cerându-și scuze când s-a strecurat pe lângă familia gălăgioasă, a luat receptorul cu mâna stângă, și-a sprijinit fruntea de cutia metalică și a inspirat adânc. Trebuia s-o facă.

Mama ei a răspuns abia după al patrulea țârâit – avea un ton ușor iritat.

— Bunica… i-a zis Annika. Se simte foarte rău. Am găsit-o la casa din Lyckebo, era aproape moartă.

— Poftim? a întrebat ea, apoi a zis cuiva de lângă ea: Nu, nu alea! Scoate paharele roșii…

— Bunica e foarte bolnavă!!! a strigat Annika. Nu mă asculți?!

Mama ei s-a concentrat iarăși asupra conversației.

— Bolnavă? a repetat ea pe un ton care nu era nici speriat, nici șocat, ci pur și simplu surprins – glasul ei exprima doar curiozitate.

— Când am ajuns la spital cu ambulanța, era încă în viață, dar apoi au luat-o și acum nu știu ce se întâmplă…

Annika a izbucnit într-un plâns tăcut:

— Mamă, poți să vii încoace, te rog?

Mama ei nu spunea nimic – în receptor nu se auzea decât bâzâitul discret al liniei telefonice.

— Ne pregăteam de o petrecere. Unde sunteți?

— La spitalul Kullbergska.

În cele din urmă, cineva a cerut familiei de imigranți să facă liniște. Annika a trântit receptorul în furcă, iar bufnitura s-a auzit limpede în liniștea care cuprinsese dintr-odată sala de așteptare.

Un medic rezident s-a apropiat de ea cu halatul fluturând:

— Sunteți rudă cu Sofia Katarina? Vă rog să veniți cu mine.

Spatele de un alb imaculat al bărbatului a dispărut în spatele ușii de sticlă, iar Annika a înghițit în sec și a pornit după el. „Doamne, a murit!… O să-mi spună c-a murit. «Ați descoperit-o prea târziu. De ce n-aveți grijă de rudele dumneavoastră mai în vârstă?»”

Au intrat într-un salon de consultații mic și posomorât, fără nicio fereastră. Doctorul s-a prezentat – și-a spus repede

numele și a dat mâna cu ea –, apoi a apăsat pe butonul unui pix și s-a aplecat deasupra hârtiilor de pe birou.

Annika a înghițit în sec:

— A murit?

Doctorul a pus pixul jos și s-a frecat la ochi.

— Urmează s-o supunem unui examen neurologic ca să vedem ce s-a întâmplat. Acum îi facem niște analize: nivelul glicemiei, presiunea arterială și analiza sângelui.

— Și? a întrebat Annika.

— Starea ei este stabilă, i-a zis medicul, privind-o în ochi. Și e puțin mai conștientă. Până acum, am reușit să excludem posibilitatea unor complicații generate de diabet, însă are reflexe slabe, iar o parte a corpului nu răspunde la stimuli – ați observat că avea unul dintre colțurile gurii foarte lăsat.

Ultima frază fusese o afirmație, nu o întrebare.

— Și sângele? a întrebat Annika. De ce avea sânge în gură?

Doctorul s-a ridicat în picioare:

— Și-a mușcat obrazul când a căzut. Dar ce-aveți la mână?

— E o cârpă de șters vase… M-am tăiat. O să se facă bine? a întrebat Annika, ridicându-se și ea în picioare.

Medicul și-a agățat pixul de marginea buzunarului de la piept.

— Când o să terminăm analizele, o să-i facem o tomografie cranianã. Va dura o vreme până o să putem estima urmările a ceea ce s-a întâmplat.

— O tomografie cranianã? Dar ce s-a întâmplat? E pe moarte?

Palmele Annikăi s-au umezit.

— E prea devreme să…

— E pe moarte? a repetat ea cu o voce foarte stridentă.

Doctorul s-a dat ușor în spate:

— S-a întâmplat ceva în emisfera stângă a creierului. E vorba de un accident vascular sau de o tromboză – adică un cheag de sânge blocat undeva –, sau de o hemoragie cerebrală. Dar e prea devreme să stabilim care dintre aceste ipoteze este cea corectă.

— Și care-i diferența?

Medicul a pus mâna pe clanță:

— Hemoragiile se produc fulgerător și cauzează inconștiență. Astfel de accidente se întâmplă mai ales la persoanele cu

hipertensiune. Va trebui să ne îngrijim și de mâna dumneavoastră – o să vă facem un antitetanic.

Rezidentul a ieșit din salon – halatul i s-a atins de tocul de plastic al ușii și s-a produs o mică descărcare electrostatică. Annika a rămas pe scaun și s-a sprijinit de spetează. Stătea ca paralizată, cu gura întredeschisă, fără să mai respire.

„Nu se poate întâmpla una ca asta. Nu acum."

În cele din urmă, în salon a venit o asistentă care i-a făcut o injecție în fund, i-a cusut tăietura cu trei copci și i-a făcut un bandaj care se prindea de încheietura mâinii. Apoi Annika s-a întors în sala de așteptare, sprijinindu-se cu o mână de peretele de plexiglas vopsit, în timp ce mergea pe coridor. Zgomotele spitalului păreau foarte îndepărtate, iar panica stătea la pândă undeva într-un ungher al minții.

Mama și-a făcut apariția îmbrăcată cu o haină de nurcă demodată, strâmtă în umeri, cu nasturii descheiați. A schimbat câteva vorbe cu femeia de la biroul de primire, după care a venit să se așeze pe scaunul de lângă Annika fără să-și dea haina jos.

— Ți-au zis ceva?

Annika a oftat din rărunchi, străduindu-se să nu izbucnească în plâns, apoi a întins mâinile spre mama ei și a îmbrățișat-o.

— Are ceva la creier… Vai, mamă, dacă moare? i-a șoptit ea cu fața în haină.

— Unde-i acum?

— Îi fac o tomografie.

Mama s-a desprins de ea și a mângâiat-o pe obraz, apoi a tușit ușor, ștergându-și fruntea cu mănușa.

— Dă-ți jos haina, i-a zis Annika. O să-ți fie cald.

— Știu ce crezi… Că e numai vina mea.

Annika s-a uitat la maică-sa și, văzând că anticiparea criticii o făcuse să-și ia un aer disprețuitor, a simțit că o cuprinde un acces de furie ca un fulger alb.

— Nu, nu știi, i-a zis ea. Și nu da vina pe mine pentru propriile tale sentimente de vinovăție.

Maică-sa își făcea vânt cu o mână.

— Nu mă simt vinovată, dar tu crezi c-ar trebui să mă simt.

Annika nu mai putea sta jos. S-a ridicat în picioare și s-a apropiat de geamul biroului de primire:

— Când o să aflăm în ce stare se află Sofia Katarina?

— Vă rog să luați loc și să așteptați, i-a răspuns femeia.

Haina de nurcă alunecase de pe umerii maică-sii.

— Știi cumva unde pot să fumez o țigară? a întrebat-o ea pe Annika, scotocind în geantă.

Annika s-a făcut că nu aude:

— Dar dacă tot ai deschis subiectul, într-adevăr, mi se pare ciudat că am descoperit-o tocmai eu, care stau la 120 de kilometri de Lyckebo. Tu stai la trei kilometri.

Apoi s-a așezat la două scaune de ea, în dreptul unui calorifer.

— Acum îmi arunci și asta în obraz, a zis maică-sa.

Annika a întors capul și a închis ochii, simțind căldura prin pulover. S-a sprijinit pe spetează, atingând cu ceafa un element al caloriferului. Lacrimile îi frigeau ochii.

— Nu acum, mamă, a șoptit ea.

— Annika Bengtzon?

Doctorița avea părul prins în coadă, iar în mână ținea un dosar plin cu hârtii. Annika și-a îndreptat spatele, s-a șters repede la ochi și-a coborât privirea în podea. Doctorița a luat loc în fața ei și s-a aplecat în față.

— Tomografia craniană ne-a confirmat bănuielile, a zis ea. S-a produs o hemoragie în emisfera stângă a creierului, într-o zonă sensibilă a scoarței cerebrale. Așa se explică faptul că partea dreaptă a corpului nu mai răspunde la stimuli și că ochiul stâng pare să nu fi fost afectat.

— Un accident vascular cerebral? a întrebat mama Annikăi cu sufletul la gură.

— Exact, i-a răspuns doctorița.

— Doamne… O să-și revină? a continuat mama ei cu glas pierit.

— De obicei, unele dintre simptome dispar. Dar, din păcate, la vârsta dumneaei și când hemoragia se produce atât de brusc, e posibil să rămână cu sechele destul de grave.

— O să fie o legumă? a întrebat Annika.

Doctorița s-a uitat la ea cu un aer înțelegător:

— Deocamdată nu știm dacă hemoragia i-a afectat capacitățile intelectuale. Dar e puțin probabil. Starea ei va depinde foarte mult de procesul de recuperare, care e extrem de important în astfel de cazuri.

Annika a înghițit încă o dată, mușcându-și buza de jos.

— O să se poată întoarce acasă?

— Încă nu știm, va trebui să mai așteptăm. De obicei, pacienții care se întorc acasă se recuperează mai bine, dacă li se acordă îngrijiri medicale corespunzătoare. Altminteri, trebuie internați într-un azil sau la secția de geriatrie a unui spital.

— Într-un azil? a zis Annika. Sper că nu la Lövåsen.

Doctorița a zâmbit:

— Nu-i nimic în neregulă cu azilul de la Lövåsen. Nu credeți tot ce se scrie prin ziare.

— Articolele cu pricina au fost scrise de mine… i-a răspuns Annika.

— Nici eu n-am nimic împotriva acestui azil, a intervenit maică-sa.

Doctorița s-a ridicat în picioare:

— A fost adusă de la tomograf. După ce i se stabilizează temperatura, puteți merge s-o vedeți. Dar va mai dura o vreme.

Annika și mama ei au încuviințat din cap în același timp.

•

Thomas Samuelsson a mototolit ambalajele hamburgerilor și le-a aruncat la coș. Nu trebuia să uite să-l golească înainte să plece, pentru că, altminteri, biroul avea să miroasă a fast-food toată săptămâna.

A scos un oftat, apoi s-a sprijinit pe speteaza scaunului și s-a uitat pe fereastră. Din pricina întunericului de afară, în geam se vedea doar imaginea reflectată a propriului său birou – părea o lume întocmai cu a lui, dar inversată, în care trăia un alt funcționar public însărcinat cu administrarea finanțelor. Primăria era pustie – aproape toți angajații plecaseră acasă. În scurtă vreme, membrii Comisiei pentru servicii sociale aveau să se întrunească în camera alăturată, dar deocamdată era liniște. Thomas se simțea surprinzător de mulțumit: era liber și liniștit. Când Eleonor îi propusese să ia cina împreună, pretextase că are mult de lucru, ceea ce nu era neapărat o minciună, dar nu era nici adevărat: e drept că, în acea perioadă a anului, avea un program foarte încărcat, dar nu era mai încărcat decât de obicei. Oricum, munca nu-l împiedicase niciodată să ajungă acasă la timp pentru cină. Cina era momentul lor intim. Un aperitiv și un fel principal; Eleonor nu mânca niciodată desert. Întotdeauna cu lumânări pe masă în timpul lunilor de iarnă și

întotdeauna cu șervete apretate. Lui Thomas îi plăceau aceste mese, iar Eleonor pur și simplu le adora – le povestea deseori prietenilor despre ele. Ce romantic! Minunat! Ce cuplu reușit! O pereche pusă la cale în paradis!

„Ba nu în paradis, s-a gândit el. Ci în Perugia…”

Thomas nu-și putea da seama când anume începuse să se plictisească. Sentimentul că era un om matur se estompase, iar în locul său apăruse altceva, ceva mai onest: senzația că nu erau maturi, ci că doar se jucau de-a oamenii mari. Mergeau împreună în croaziere, organizau petreceri, făceau parte din mai multe cluburi și organizații. Vaxholm era lumea lor și se ambiționau să contribuie la dezvoltarea acelei comunități – acesta era principalul lor interes. Amândoi se născuseră și crescuseră acolo; niciunul dintre ei nu locuise în altă parte. Și nimeni n-ar fi putut spune că nu erau responsabili, atât din punct de vedere civic, cât și la locul de muncă.

Dar atașamentul pe care se baza relația lor slăbise considerabil. Încă se purtau ca doi adolescenți care tocmai se mutaseră de acasă: puneau la cale tot felul de jocuri romantice, dar tot trebuiau să dea socoteală părinților.

Thomas a oftat.

Și vechea problemă – copiii. Eleonor nu voia să facă copii. Ei îi plăcea viața pe care o duceau: timpul pe care îl petreceau împreună, cinele, călătoriile, cariera ei, profiturile pe care le obținea la bursă, vecinii, iahtul, cluburile din care făceau parte. „N-am nevoie să fac copii ca să dovedesc că sunt femeie, îi spusese ea ultima oară când se certaseră pe acest subiect. E viața mea. Și fac ce vreau cu ea. Vreau să mă distrez, să cunosc oameni și să avansez în carieră. Și pun mare preț pe relația noastră și pe casa asta.”

— Suntem gata.

Directorul administrativ stătea în pragul ușii. Thomas a clipit cu un aer surprins.

— Da, vin imediat.

Și-a strâns repede hârtiile, cu un aer ușor jenat. Se întreba dacă directorul își dăduse seama că se gândea la altceva.

Cei unsprezece membri ai comisiei deja erau așezați la masă. Thomas a luat loc în fața secretarului comisiei. Cei doi directori stăteau pe aceeași parte a mesei, iar celelalte scaune erau ocupate de alți câțiva funcționari. Agenda întâlnirii cuprindea

vreo douăzeci de chestiuni, dintre care cele mai multe nu-l priveau. Bugetul avea să fie prezentat în cadrul unei întruniri de două zile, care urma să aibă loc la hotel, așa că, în seara aceea, fusese convocat doar pentru a lămuri câteva chestiuni și pentru a interveni în caz că apăreau nelămuriri.

În timp ce șeful comisiei prefața întâlnirea, Thomas a aruncat o privire pe agendă – aceleași subiecte: problema grădinițelor, chestiuni legate de personalul primăriei, ajutoarele financiare pentru persoanele cu handicap, ajutoarele pentru persoanele imobilizate la domiciliu. Jumătate dintre ele fuseseră discutate de nenumărate ori și sigur nu aveau să fie rezolvate nici în seara aceea. Chestiunea în care avea să fie consultat – creșterea necontrolată a cheltuielilor pentru transportul bătrânilor și pentru persoanele cu handicap – era numărul opt pe listă. Oftând ușor, a aruncat o privire și pe celelalte subiecte, apoi a băut niște apă cu gheață. La numărul șapte, era ceva nou: Fundația Paradis.

Oare despre ce organizație era vorba? Membrii comisiei își închipuiau cumva că puteau semna noi contracte de colaborare acum, când se aflau într-o situație financiară atât de dificilă? Thomas a scos un oftat foarte discret, apoi s-a uitat la cei strânși în jurul mesei.

Demagogii de partid – social-democratul și conservatorul – stăteau fiecare la câte un capăt al mesei, gata să-și susțină cauza și să aducă obiecții. Conservatorul avea să spună: „libertate individuală”, la care social-democratul avea să răspundă cu: „solidaritate”. În scurtă vreme, avea să iasă la iveală dorința politicienilor de a discuta despre ceva concret, apoi aveau să ceară o evaluare, iar Thomas urma să intervină cu cifre și tabele care nu aveau să mulțumească pe nimeni.

„Perugia…”, și-a zis el. Într-acolo îi zburase gândul în clipa aceea – se afla pe vârful unui munte din Umbria, dominând împrejurimile cu privirea.

A zâmbit. „Ce ciudat… Mă gândesc la orașul ăla ca la un om…”

— Thomas?

Șeful comisiei se uita la el cu un aer binevoitor. Thomas și-a dres glasul și a înhățat hârtia de care avea nevoie.

— Trebuie să facem ceva în legătură cu cheltuielile de transport, a început el. Costurile au crescut de trei ori față de

suma alocată prin bugetul de anul acesta. Nu-mi dau seama cum vom rezolva această problemă, deoarece legile care reglementează aceste chestiuni nu oferă niciun răspuns. Pe de altă parte, dacă vom oferi transport gratuit anumitor categorii de persoane, toată lumea va dori să beneficieze de această gratuitate.

Apoi a înșirat o mulțime de cifre și le-a prezentat tot felul de tabele, consecințe și soluții. Șeful comisiei le-a adus la cunoștință o nouă circulară cu recomandări redactate de Asociația Autorităților Locale: nu erau singurii care se confruntau cu această problemă. Ca să iasă în întâmpinarea consiliilor municipale, Asociația întocmise niște recomandări la fel de pompoase și de ambigue ca de obicei. În scurtă vreme, s-au împotmolit într-o discuție despre cel mai potrivit mod de a-i informa pe asistenții sociali cu privire la aceste schimbări: să-i trimită la un curs organizat de altă instituție sau să angajeze un trainer?

„Fundația Paradis… Frumos nume”, s-a gândit el. Discuțiile înaintau foarte greu. Membrii comisiei s-au împotmolit iarăși într-un detaliu – reparațiile la un teren de joacă –, iar Thomas a început să se plictisească. Atunci când au ajuns la punctul șapte de pe ordinea de zi, deja se rezemase de speteaza scaunului. Chestiunea a fost expusă de o asistentă socială care lucra pentru primăria din Vaxholm de mulți ani.

— Ideea este să stabilim dacă ar fi bine să contractăm serviciile acestei noi organizații, a zis ea. Avem în așteptare un caz urgent care a fost examinat deja de Comisia pentru probleme speciale, dar am vrut să vă prezentăm și dumneavoastră cazul înainte să spunem da.

— Cu ce se ocupă această fundație? a întrebat social-democratul pe un ton neîncrezător.

Thomas știa unde avea să se ajungă: dacă social-democratul era împotriva ideii, atunci conservatorul avea s-o susțină în mod automat.

Asistenta socială ezita: nu putea intra în detalii, pentru că procesul-verbal al întrunirii avea să fie făcut public.

— În linii mari, organizația protejează persoanele ale căror vieți sunt în pericol, a zis ea. Directorul fundației ne-a făcut de curând o prezentare a serviciilor pe care le oferă, și credem că

ne-ar putea ajuta în rezolvarea cazului pe care l-am pomenit mai înainte.

Toată lumea a examinat contractul cu atenție, deși nu era mare lucru în el: autoritățile locale din Vaxholm se angajau să plătească 3 500 de coroane pe zi pentru găzduirea în siguranță a clientului cu pricina, până când avea să fie găsită o soluție locativă satisfăcătoare.

— Dar despre ce este vorba, mai exact? a insistat social-democratul. Deja avem contracte cu mai multe instituții care se ocupă de îngrijirea persoanelor cu probleme. De ce-am avea nevoie de încă unul?

Se vedea că reprezentanta Serviciilor sociale nu se simțea largul său:

— Această organizație oferă niște servicii unice, absolut noi. Fundația Paradis se concentrează exclusiv pe protejarea și ajutarea persoanelor ale căror vieți sunt în pericol – mai ales femei și copii. Aceste persoane sunt șterse complet din registrele publice, astfel încât persecutorii lor să nu le poată găsi. Toate eforturile acestor urmăritori se vor lovi de un zid, Fundația Paradis.

Toți cei prezenți în sală se holbau la ea.

— Dar e legal? a întrebat o tânără. Era reprezentanta de curând aleasă a Verzilor, dar, ca de obicei, n-a fost luată în seamă.

— De ce nu ne ocupăm noi înșine de această problemă, cu resursele pe care le avem la dispoziție? a întrebat conservatorul.

În cele din urmă, a luat cuvântul directorul însărcinat cu problemele sociale și protecția copilului, care cunoștea cazul cu pricina:

— Nu-i nimic ieșit din comun. Se poate spune că e vorba de o abordare și de niște servicii pe care nu le poate oferi decât o organizație complet privată. Această fundație are o flexibilitate care lipsește instituțiilor de stat. Eu am încredere în această inițiativă.

— Mi se pare că sunt niște servicii extrem de scumpe, a intervenit social-democratul.

— Dar nu vă dați seama că e vorba de îngrijirea unei persoane aflate în pericol? a ripostat conservatorul, iar disputa a reînceput.

Thomas s-a sprijinit pe spetează și s-a uitat cu atenție pe contract. Era foarte sumar. Nu se menționau nici serviciile ce urmau a fi prestate, nici sediul fundației și nici măcar numărul ei de înregistrare. Nu figura decât numărul unei cutii poștale din Järfälla.

Ca de obicei, își dorea să fi avut puterea de a lua cuvântul ca să aducă obiecții pertinente.

Bineînțeles că membrii comisiei au cerut ca, mai întâi, să le fie prezentate referințe despre această organizație. De asemenea, au cerut ca juriștii de la Serviciile sociale să verifice dacă activitatea ei era legală. Dar cum aveau să justifice o asemenea cheltuială, când situația era atât de dificilă? Și de ce naiba nu l-a întrebat nimeni dacă o asemenea măsură era fezabilă din punct de vedere financiar? Că doar era singura persoană din sală care cunoștea bugetul până în cel mai mic detaliu – și tocmai de-aia făcea parte din comisie. Sau era un simplu element de decor?

— Trebuie să luăm o decizie în seara asta? a întrebat șeful comisiei.

Reprezentanta Serviciilor sociale și directorul care luase cuvântul mai înainte au încuviințat din cap.

Șeful comisiei a oftat.

Ceva a cedat înăuntrul lui Thomas. Pentru prima oară în cei șapte ani de când lucra pentru autoritățile locale, a deschis gura în cadrul unei întruniri a comisiei.

— Dar e nebunie curată! a zis el pe un ton agitat. Cum puteți lua în calcul cumpărarea unor servicii, fără să vă gândiți la consecințe? Și ce-i cu organizația asta, până la urmă? Care e și fundație, pe deasupra! Dumnezeule! Iar contractul ăsta nu vi se pare suspect? În el nu figurează nici măcar numărul de înregistrare al fundației. E o chestie dubioasă, dacă mă întrebați pe mine. Și chiar cred c-ar trebui să mă întrebați!

Toată lumea se holba la Thomas de parcă ar fi fost o stafie, iar el și-a dat seama că se ridicase în picioare și că se aplecase deasupra mesei, ținând contractul în mână și fluturându-l deasupra capului ca pe un steag. Fața îi ardea și era transpirat. În cele din urmă, a pus contractul pe masă, și-a dat părul pe spate cu mâna și și-a îndreptat cravata.

— Vă rog să mă scuzați, a zis el. Îmi pare rău…

Complet dezorientat, Thomas a luat loc și a început să-și răsfoiască hârtiile. Membrii comisiei și-au luat privirea de la el și au plecat capul cu un aer jenat. Thomas și-ar fi dorit să se facă nevăzut, să se strecoare prin podea și să dispară de pe fața pământului.

Șeful comisiei a tras aer în piept cu putere, apoi a zis:

— Ei bine, eu zic să supunem la vot această chestiune… Contractul a fost aprobat cu șapte voturi pentru și patru împotrivă.

•

— Am făcut rost de un pont beton!

Cu un aer iritat, Sjölander și Ingvar Johansson au ridicat capul spre reporterul care îi întrerupsese. Dar când au văzut că era Carl Wennergren, neplăcerea de pe chipurile lor a făcut loc îngăduinței.

— S-auzim! l-a îndemnat Sjölander.

Reporterul s-a așezat pe biroul șefului de la Investigații.

— E ceva legat de crimele din portul liber. Am un pont bestial!

Sjölander și redactorul de știri și-au coborât picioarele pe podea și și-au îndreptat spatele.

— Despre ce-i vorba? a întrebat Ingvar Johansson.

— Tocmai am stat de vorbă cu un polițist, a zis el, coborând vocea. Ei bine, poliția crede că în povestea asta e implicat și Ratko.

Cei doi jurnaliști mai în vârstă se uitau cu atenție la tânărul reporter.

— De ce? a întrebat Sjölander.

— Păi, crimă organizată, iugoslavi, un transport de țigări care a dispărut – toate astea te trimit cu gândul la Ratko.

— Cu cine ai stat de vorbă?

— Cu un detectiv de poliție.

— L-ai sunat tu sau te-a sunat el?

Reporterul a ridicat o sprânceană:

— M-a sunat el. De ce?

Sjölander și Ingvar Johansson au schimbat între ei o privire.

— Am înțeles, a zis redactorul de știri. Și ce voia polițistul?

— Să ne spună că Ratko e implicat în povestea asta. Cică e căutat peste tot. Poliția vrea să-i publicăm numele și poza.

— A fost emis un mandat de arestare pe numele lui?

Reporterul s-a încruntat:

— Nu mi-a zis nimic de chestia asta, ci doar că îl caută.

— E un pont bun, a zis Ingvar Johansson, făcând o însemnare într-un carnet. O să procedăm așa: Sjölander o să pregătească un material despre trecutul lui Ratko, iar tu o să treci pe la câteva restaurante și cluburi deținute de iugoslavi ca să iei niște interviuri. S-ar putea să iasă un material de prima pagină.

— S-a făcut! a zis Carl Wennergren, apoi a dat fuga la biroul foto.

Cei doi jurnaliști mai în vârstă l-au urmărit cu privirea până a dispărut după colț.

— Știai de chestia asta? a întrebat Ingvar Johansson.

Sjölander a oftat și și-a ridicat iarăși picioarele pe birou:

— Poliția n-are nicio pistă solidă. Victimele din port erau doi tineri proaspăt veniți din Serbia. Nu există niciun martor, deci nu poate vorbi nimeni. Nu-mi dau seama de ce, dar e limpede că poliția vrea să-l scoată pe Ratko din ascunzătoare.

— Crezi că e implicat?

Șeful de la Investigații a izbucnit în râs:

— Bineînțeles! El controlează contrabanda cu țigări iugoslave din toată Peninsula Scandinavă. Poate că nu el a apăsat pe trăgaci, dar sigur are legătură cu cele două crime.

Cei doi au tăcut și au rămas pe gânduri preț de un minut, iar în cele din urmă au ajuns la aceeași concluzie.

— Sunt sigur că e o capcană a poliției, a zis Ingvar Johansson.

— Da, nu încape îndoială, a încuviințat Sjölander.

— Dar cu ce scop? s-a întrebat redactorul de știri.

Redactorul de la Investigații a ridicat din umeri.

— Poliția n-are nici cea mai vagă idee despre ce s-a întâmplat, așa că și-a propus să agite un pic apele. Vrea fie să submineze poziția lui Ratko, fie să-l împiedice să acționeze; oricum, pe noi nu ne interesează scopul lor. Dar dacă un detectiv de poliție dă publicității informația că Ratko e căutat, înseamnă că avem o știre de prima pagină.

Amândoi au încuviințat din cap.

— Îl anunți tu pe Jansson? a întrebat Sjölander.

Ingvar Johansson s-a ridicat în picioare și s-a apropiat de biroul redactorului de noapte.

•

Veioza slabă din colț împrăștia o lumină gălbuie, iar aparatul de monitorizare a activității cardiace piuia cu o ritmicitate monotonă. Sofia Katarina avea perfuzii și era conectată la alte câteva aparate. Annika s-a apropiat de trupul ei mic, slăbit și nemișcat, întins sub o pătură subțire, și a mângâiat-o pe păr. A fost surprinsă de cât de bătrână părea. Ce ciudat: niciodată nu se gândise că bunica ei era bătrână.

— Uită-te la ea… a zis maică-sa. Uită-te la gura ei.

Gura bunicii avea colțul stâng foarte lăsat, iar saliva i se prelingea pe gât. Annika a luat un șervețel de hârtie și a șters-o.

— Acum doarme. Dacă vreți, puteți să mai rămâneți o vreme, le-a spus doctorița, apoi a ieșit din salon, iar ușa s-a închis în urma ei cu un fâșâit.

Annika și mama ei – care încă nu-și dăduse jos haina de nurcă – au luat loc de o parte și de alta a patului. În salon răsunau zgomotele spitalului: șuierul discret al sistemului de ventilație, piuitul aparatelor, țăcănitul saboților pe hol. Cu toate astea, liniștea din salon era apăsătoare.

— Cine ar fi crezut c-o să se întâmple una ca asta? a zis maică-sa. Și tocmai azi…

Apoi a izbucnit în plâns.

— Bineînțeles că n-aveai de unde știi, i-a spus Annika cu glas blând. Nimeni nu te învinovățește.

— Ieri a fost la cumpărături. Eram la casa de marcat… Și părea atât de sănătoasă și veselă…

Apoi au tăcut amândouă. Mama ei plângea în liniște.

— Trebuie să-i găsim un loc unde să stea, a zis Annika în cele din urmă. Lövåsen nici nu intră în discuție.

— Păi eu chiar că nu mă pot ocupa de ea, a zis maică-sa pe un ton hotărât, ridicând privirea.

— Pacienții de la Lövåsen sunt neglijați, primesc o medicație necorespunzătoare… Am scris o întreagă serie de articole despre condițiile precare de acolo. Așa că pe bunica nu o ducem la Lövåsen.

— Asta se întâmpla cu mult timp în urmă. Sunt sigură că lucrurile s-au mai schimbat de atunci, a zis maică-sa, ștergându-se la ochi cu un șervețel.

Annika s-a ridicat în picioare:

— Poate găsim o soluție privată.

— La mine n-are cum să stea!

Mama ei și-a îndreptat spatele și a încetat să se mai șteargă cu șervețelul la ochi. Annika s-a uitat la ea câteva clipe: astmatică de la atâta fumat, transpirată din pricina blănii și a bufeurilor de căldură, cu părul rărit și depuneri de grăsime din ce în ce mai vizibile, lipsită de compasiune și preocupată doar de binele propriu. Fără să-și dea seama, Annika a apucat-o de umeri.

— Mamă, nu mai fi așa de imatură, i-a șoptit ea. Mă gândeam la o instituție privată. Acum nu e vorba de tine, înțelegi? Trebuie să-ți dai seama că, de data asta, nu tu ești în centrul atenției.

Maică-să a rămas cu gura întredeschisă, iar pe gât i-au apărut câteva pete roșii.

— Cum îți permiți…? a început ea, dând-o la o parte pe Annika și ridicându-se de pe scaun.

Femeia mai tânără s-a uitat la cea mai în vârstă și a simțit că izbucnirea era iminentă.

— Hai, spune! a îndemnat-o Annika. Spune-mi ce-ai pe suflet!

Maică-sa și-a strâns haina în jurul pieptului, s-a apropiat de ea și i-a șoptit pe un ton înfierbântat:

— Dacă ai ști câte porcării a trebuit să îndur din cauza ta! Te-ai gândit vreodată la cum m-am simțit eu în ultimii ani? La privirile pe care și le aruncau oamenii în spatele meu? La toate bârfele? Nu-i de mirare că soră-ta s-a mutat – înainte te admira. Și mi se pare incredibil că Leif a suportat toate astea; a fost pe punctul de a mă părăsi de mai multe ori. Ți-ar fi plăcut, nu? Întotdeauna mi-ai purtat pică pentru relația cu Leif. Ai avut o atitudine ostilă față de el încă de la început…

Palidă la față, Annika a făcut un pas în spate, spre ușa salonului, îndepărtându-se de arătătorul amenințător al maică-sii, care și-a continuat tirada, ridicând un pic glasul:

— Ca să nu mai zic de Sofia! Era o femeie foarte respectată – menajera de la Harpsund. Iar acum trebuie să-și sfârșească zilele ca bunică a fetei care a omorât un om…

Annika simțea că nu mai putea să respire.

— Du-te naibii! a reușit ea să spună printre dinți.

Maică-sa s-a apropiat și mai mult, împroșcând-o cu mici particule de salivă:

— Un jurnalist bun ca tine ar trebui să fie în stare să privească adevărul în față!

Dintr-odată, Annika și-a amintit de ziua aceea. Era în turnătoria dezafectată, în depozitul de cocs de lângă furnal. A văzut pisica moartă și țeava de fier de pe podea.

Și-a luat capul în mâini și s-a aplecat în față.

— Pleacă! a șoptit ea. Pleacă, mamă!

Maică-sa a scos o tabacheră de piele și o brichetă din plastic verde.

— Stai aici și gândește-te la câte am pătimit din cauza ta.

Liniște. Camera se întuneca din ce în ce mai mult, iar Annika simțea că se sufocă. Din pricina șocului, i se pusese un nod în gât și îi era greu să respire.

„Mă urăște, și-a zis ea. Propria mea mamă mă urăște. I-am distrus viața.”

A năpădit-o un val de milă de sine și s-a lăsat pe vine.

„Vai, ce le-am făcut oamenilor pe care-i iubesc! Doamne, ce-am făcut!”

Mâna Sofiei s-a mișcat ușor pe pătura galbenă a spitalului.

— Barbro? a șoptit ea.

Annika a ridicat privirea. „Bunico! Bunico!…” S-a dus repede lângă ea, i-a cuprins cu palmele mâna dreaptă – era inertă și rece –, și-a adunat puterile și a încercat să zâmbească.

— Sărut mâna, bunico! Sunt eu, Annika.

— Barbro? a îngăimat bătrâna, uitându-se la ea, fără să-și poată focaliza privirea.

Annikăi i s-au împăienjenit ochii:

— Sunt eu, Annika. Fata lui Barbro.

Bătrâna s-a uitat prin cameră și a ridicat mâna stângă, care îi tremura ușor.

— Sunt la Lyckebo?

Annika nu s-a mai putut stăpâni și a lăsat lacrimile să-i șiroiască pe obraji, respirând pe gură.

— Nu, bunico. Ești bolnavă. Ești la spital.

Privirea bătrânei a revenit la chipul Annikăi:

— Tu cine ești?

— Sunt eu, Annika, i-a răspuns ea în șoaptă.

Sofia Katarina a avut o sclipire:

— Ah, da. Fata mea preferată.

Annika a izbucnit în plâns și și-a pus capul în poala bătrânei, ținând-o în continuare de mână. După o vreme, s-a ridicat să-și sufle nasul.

— Ai fost în mare pericol, bunico, a zis ea, dând ocol patului. Trebuie să te punem pe picioare cât mai repede.

Dar bunica deja adormise la loc.

Miercuri, 31 octombrie

Aida se străduia să-și adune ultimele puteri. Dealul care se profila înaintea ei părea că nu se mai termină, iar contururile străzii din fața ei începeau să tremure. Înainta poticnindu-se, cu transpirația șiroindu-i prin spatele urechilor și pe ceafă. Nu mai ajungea odată acolo?

S-a așezat pe trotuar, cu picioarele în rigolă, și și-a sprijinit capul pe genunchi. Nu lua în seamă nici frigul, nici umezeala, întrucât avea nevoie să se odihnească înainte să meargă mai departe.

O mașină a apărut de după coama dealului și a încetinit când a trecut pe lângă ea. Aida știa că cei dinăuntru se holbau la ea. Nu-și alesese bine locul. Într-un cartier îngrijit ca acela, n-ar fi trecut mult timp până să sune cineva la poliție.

S-a ridicat în picioare și, preț de o fracțiune de secundă, a ametit și i s-a încețoșat privirea.

„Trebuie să găsesc casa aia. Cât mai repede!”

A luat-o înainte și a văzut că aleea următoare ducea chiar la numărul pe care îl căuta. Ce caraghios: fusese la un pas să renunțe când mai avea douăzeci de metri până la destinație. A încercat să râdă, dar a alunecat pe o piatră și era cât pe-aci să cadă. S-a străduit să-și înăbușe lacrimile.

— Ajutor, a șoptit ea.

A reușit să ajungă până la trepte, le-a urcat ținându-se de balustradă și a apăsat pe butonul soneriei. Se afla în fața unei uși solide, prevăzute cu o broască și cu două yale. Dar nu i-a răspuns nimeni. A sunat încă o dată. Și încă o dată. Și încă o dată. A aruncat o privire înăuntru prin ferestruicile fumurii de pe ușă, însă n-a văzut decât o cameră întunecată și goală, în care nu erau nici măcar mobile.

Aida s-a așezat pe vine și și-a sprijinit fruntea de peretele casei. Nu mai avea niciun pic de putere. Nu-i mai păsa de

nimic. Putea foarte bine să cadă în mâna urmăritorului ei… Sau poate suna cineva la poliție… Oricum, mai rău de-atât nu avea cum să-i fie.

— Aida?

Abia a reușit să ridice privirea.

— Vai, ai pățit ceva?

Aida s-a agățat de perete. Simțea că-și pierde cunoștința.

— Doamne, e bolnavă! Anders, vino să m-ajuți!

Cineva a apucat-o de subsuori și a ridicat-o în picioare. O voce agitată de femeie și o voce mai calmă de bărbat… A fost dusă înăuntru… Era cald și întuneric…

— Întinde-o pe canapea.

Camera se învârtea cu ea. A fost purtată prin cameră, apoi întinsă pe ceva. Când a deschis ochii, a văzut tapiseria unei canapele – era maro și aspră. A fost învelită cu o pătură, dar tot îi era frig.

— E foarte bolnavă, a zis femeia. Și are febră foarte mare. Trebuie să chemăm un medic.

— Știi bine că nu putem aduce un doctor aici, i-a răspuns bărbatul.

Aida voia să spună ceva, să se opună. „Nu, fără doctori, fără spitale!”

Femeia și bărbatul s-au dus în altă cameră. Îi auzea vorbind în șoaptă. Probabil că a ațipit, pentru că, atunci când a deschis iarăși ochii, i-a văzut pe cei doi aplecați deasupra ei – îi aduseseră o cană de ceai fierbinte.

— Ești Aida, nu-i așa? a zis femeia. Eu sunt Mia, Mia Eriksson. Iar el e soțul meu. Când te-ai îmbolnăvit în halul ăsta?

Aida s-a străduit să spună ceva.

— Fără doctori… a șoptit ea în cele din urmă.

Mia a încuviințat din cap:

— Bine. Fără doctori. Am înțeles. Dar ai nevoie de îngrijiri medicale și avem o idee.

Aida a clătinat din cap:

— Sunt urmărită.

Mia a mângâiat-o pe cap:

— Da, știm. Dar poți fi ajutată fără să afle nimeni.

Aida a închis ochii și a oftat ușor:

— Aici e Fundația Paradis? a întrebat ea în șoaptă.

Răspunsul a venit de foarte departe – era iarăși pe punctul de a-și pierde cunoștința.

— Da, i-a răspuns Mia. O să avem grijă de tine.

•

Episoadele de somn și veghe au alternat toată noaptea. Sofia Katarina fusese pe rând dezorientată, speriată și sensibilă.

După o scurtă examinare, fizioterapeuta i-a dat Annikăi o veste descurajantă:

— Funcționalitatea părții drepte a corpului este foarte scăzută. O să fie nevoie de multe eforturi.

— Ce trebuie să facă pentru a-și recăpăta mobilitatea? a întrebat Annika.

Fizioterapeuta i-a zâmbit ușor:

— Problema nu e în membre, ci la cap. Nu există niciun tratament care să readucă la viață celulele nervoase moarte. De aceea, trebuie să ne concentrăm asupra celor care sunt încă în viață. Trebuie activate celulele nervoase rămase intacte, dar care acum sunt inactive. Iar asta se poate face prin mai multe metode fizioterapeutice.

— Dar o să se facă bine?

— E posibil ca primele ameliorări să apară abia după șase luni. Lucrul cel mai important e să înceapă recuperarea cât mai curând și să respecte tratamentul.

Annika a înghițit în sec:

— Iar eu ce pot să fac?

Fizioterapeuta a luat-o de mână și i-a zâmbit:

— Faceți ce-ați făcut și până acum. Oferiți-i afecțiune. Vorbiți cu ea, ajutați-o să participe emoțional la ce se întâmplă în jur, cântați împreună cântece vechi… Veți vedea că o să-i placă să vorbească despre trecut. S-o ascultați.

— Dar când o să fie iarăși ca mai înainte?

— Bunica dumneavoastră n-o să mai fie niciodată ca înainte.

Annika a clipit. A simțit că sub ea se cască un hău fără fund și că o cuprinde spaima.

— Și cum să mă descurc în situația asta? a zis ea cu o voce foarte stridentă, disperată. Întotdeauna ea a fost cea puternică.

— Înseamnă că acum e rândul dumneavoastră să fiți puternică pentru ea.

Fizioterapeuta a bătut-o ușor pe mână, iar Annika nici măcar n-a băgat de seamă când a plecat.

— Bunico… a șoptit ea, mângâind mâna bătrânei.

Dar bătrâna dormea. Zgomotele dimineții se strecurau prin ușa întredeschisă și umpleau salonul înghesuit. Deși dormise puțin și se trezise de mai multe ori în timpul nopții, Annika se simțea plină de energie – agitația ei friza hiperactivitatea.

Trebuia să găsească o instituție unde bunica ei să fie tratată cât se poate de bine. Era absolut convinsă că Lövåsen nu era locul potrivit. S-a ridicat în picioare și a început să se plimbe nervos prin salon. O durea un picior, iar degetul îi pulsa dureros.

Sigur existau și alte soluții: centre de recuperare private, apartamente administrate de serviciile sociale, îngrijire la domiciliu…

Annika n-a văzut când s-a deschis ușa, ci a simțit curentul la picioare.

Era doctorița, urmată de mama ei, îmbrăcată tot cu haina de nurcă.

— Haideți cu mine să discutăm viitorul Sofiei, a zis doctorița.

Annika și-a strâns lucrurile și li s-a alăturat.

— Eu n-o pot lua acasă, a zis maică-sa după ce au luat loc în biroul doctoriței. Trebuie să merg la serviciu.

— Să știți că dacă o luați la dumneavoastră, o să primiți un ajutor de la stat, i-a spus doctorița.

Mama Annikăi s-a răsucit în scaun:

— Nu sunt dispusă să renunț la cariera mea.

Ceva s-a frânt în Annika. Somnul insuficient, lipsa oricărei urme de afecțiune din partea maică-sii și faptul că nimic nu părea să mai aibă sens au făcut-o să explodeze. S-a ridicat în picioare și a început să țipe.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ești casieriță la un supermarket și ai un contract pe termen limitat! Ce te împiedică să ai grijă de bunica?

— Luați loc, a sfătuit-o doctorița.

— Ba n-am să iau loc! a strigat Annika – îi tremurau și picioarele, și vocea. Nu vă pasă deloc de bunica! Vreți s-o duceți la Lövåsen și s-o lăsați singură în azilul ăla nenorocit, care cică ține loc de casă. Cunosc foarte bine condițiile de-acolo! Am scris despre azilul ăla! Pacienții sunt neglijați, personalul e insuficient, iar medicamentele sunt administrate alandala!

Doctorița s-a ridicat în picioare și s-a apropiat de Annika.

— Sau luați loc, sau ieșiți din birou, i-a zis ea pe un ton calm.

Annika și-a frecat fruntea, simțindu-se slăbită. În cele din urmă, s-a așezat din nou pe scaun. Barbro și-a trecut palma peste mâneca hainei, apoi s-a uitat în ochii doctoriței, în speranța c-o să obțină înțelegere din partea ei.

„Vedeți și dumneavoastră cu cine am de-a face…”

— Lövåsen ar fi fost o opțiune acceptabilă… a zis doctorița.

— Ar fi fost pe naiba!

— Dacă ar fi fost vreun loc liber acolo… Dar toate sunt ocupate. Iar lista de așteptare e lungă. În curând, o să punem la punct schema de medicație pentru Sofia, dar va avea nevoie de îngrijire non-stop și de o recuperare intensivă. Deci trebuie să găsim repede o altă soluție. Și tocmai de aceea apelez la dumneavoastră. Aveți vreo propunere?

Mama Annikăi și-a umezit buzele cu un aer nesigur:

— Păi, a zis ea, eu n-am nicio idee. Medicii întotdeauna se așteaptă ca rudele să dea o mână de ajutor în astfel de situații. Dar, la urma urmelor, noi plătim taxe tocmai pentru ca statul să rezolve problemele de genul ăsta…

Annika era roșie la față și stătea cu capul plecat.

— Nu există locuri libere în altă parte? a întrebat ea.

— Poate la Bettna, i-a răspuns doctorița.

— Dar e foarte departe de Hälleforsnäs, ce Dumnezeu! Și e la 200 de kilometri de Stockholm, a zis Annika, ridicând privirea. Ne va fi foarte greu s-o vizităm.

— Nu spun că e varianta ideală…

— Dar în Stockholm? a continuat Annika. N-ar putea fi internată undeva în Stockholm? Așa aș putea s-o vizitez zilnic.

Iarăși se ridicase în picioare, iar doctorița i-a cerut să ia loc.

— Aceasta ar fi ultima variantă. Mai întâi, va trebui să încercăm să-i găsim un loc în comunitatea noastră.

Mama Annikăi nu spunea nimic, ci se juca cu nasturii de la haină, iar Annika stătea încovoiată pe scaun, cu privirea plecată. Preț de câteva clipe, doctorița s-a uitat la ele în tăcere: fiica era în stare de șoc, iar mama, dezorientată și îngrijorată.

— A fost o experiență îngrozitoare, a zis ea în cele din urmă, întorcându-se spre Annika. E posibil să vă resimțiți după această traumă. S-ar putea să aveți frisoane, crize de plâns sau accese de depresie.

Annika s-a uitat în ochii ei:

— Excelent! Și ce trebuie să fac?

Doctorița a oftat discret.

— Beți, a zis ea, apoi s-a ridicat în picioare.

Annika se holba la ea:

— Vorbiți serios?

Doctorița a zâmbit ușor și i-a întins mâna:

— E un tratament cu eficacitate dovedită în astfel de cazuri. Sunt sigură că ne vom mai întâlni. Dacă vreți, puteți să rămâneți aici o vreme. Iar acum trebuie să mă duc să-mi vizitez pacienții.

Le-a lăsat în salon pe cele două femei, iar ușa s-a închis în urma ei. Tăcerea a căpătat proporții monumentale.

În cele din urmă, mama Annikăi și-a dres glasul și a întrebat cu precauție:

— Ai vorbit cu fizioterapeuta?

— Bineînțeles, am stat aici toată noaptea.

Barbro s-a ridicat în picioare, s-a apropiat de Annika și a mângâiat-o pe păr.

— Nu vreau să ne certăm, a zis ea în șoaptă. Trebuie să fim unite ca s-o putem ajuta pe bunica.

Annika a oftat, a ezitat câteva clipe, apoi și-a petrecut brațele în jurul taliei durdulii a maică-sii, și-a sprijinit tâmpla de pântecele ei și a auzit un ușor chiorăit.

— Așa-i, nu trebuie să ne certăm, i-a răspuns ea tot în șoaptă.

— Du-te acasă și odihnește-te, a zis Barbro, scoțând cheile din buzunar. Rămân eu cu Sofia.

Annika și-a desprins mâinile din jurul ei:

— Mersi, dar prefer să mă întorc la Stockholm și să dorm acolo. Mă pot întoarce aici imediat: cu X 2000[15] fac doar cincizeci și opt de minute până aici.

Și-a strâns lucrurile, apoi și-a luat la revedere de la mama ei îmbrățișând-o.

— Ai să vezi că totul o să fie bine, i-a spus Barbro.

Annika a ieșit pe coridorul rece și nesfârșit al spitalului. Doctorița avusese dreptate: după ce a urcat în tren, a început să tremure. Cumpărase câteva ziare – erau împrăștiate pe masa din fața ei –, dar nu se simțea în stare să citească.

„Beți!”, și-a amintit ea. Mda, un sfat pe cinste.

[15] X 2000: numele trenurilor de mare viteză din Suedia.

Dar nu avea de gând să bea. Tatăl ei băuse cât pentru toată familia. De la asta i s-a și tras moartea: fusese găsit beat criță într-un șanț de lângă drumul spre Granhed.

Annika s-a ghemuit pe scaun, înfășurându-și haina mai bine în jurul trupului, dar fără niciun rezultat. Frigul venea dinăuntru, din sufletul ei.

„Toți cei pe care îi iubesc mor, și-a zis ea într-un acces de autocompătimire. Tata, Sven, poate și bunica."

„Ba nu! și-a zis ea după câteva clipe. Nu și bunica. O să se facă bine. O să-i găsim un loc unde să se pună pe picioare."

A răsfoit ziarele, dar tot nu avea suficientă energie cât să le și citească, așa că s-a sprijinit de spetează, a închis ochii și a încercat să se relaxeze. Dar nu putea – trupul îi zvâcnea și îi tremura. S-a ridicat iarăși în capul oaselor și a oftat. A luat un ziar și l-a deschis la paginile șase și șapte, dedicate știrilor celor mai importante. Bărbatul din fotografia prost focalizată și mărită la maximum se uita țintă la ea. L-a recunoscut imediat: „Unde-i Aida? Aida Begovic. Știu că-i înăuntru".

Titlul era mare și negru – la fel ca bărbatul pe care îl văzuse pe holul hotelului cu o noapte înainte. Capul contrabandei cu țigări. Legenda fotografiei suna așa: Numele lui e Ratko și a venit în Suedia în anii '70. A fost condamnat pentru jefuirea unei bănci și pentru răpire. În prezent, este acuzat de crime de război comise în fosta Republică Iugoslavă. Poliția crede că este capul contrabandei cu țigări din Suedia.

Annika a închis ziarul, tremurând din dinți. Degetul cu trei cusături o durea, iar greața revenise.

•

Anders Schyman a trântit ziarul pe birou, în fața lui Ingvar Johansson:

— Vreau s-aud o explicație!

Bărbatul cu contur neclar din paginile ziarului se uita țintă la ei. Redactorul de știri și-a luat privirea de pe ecranul computerului.

— La ce vă referiți?

— În biroul meu! Imediat!

Sjölander deja era acolo, așteptând pe locul prăfuit unde înainte era canapeaua. Schyman a luat loc, iar scaunul a scârțâit sub greutatea lui. Ingvar Johansson a intrat în birou și a închis ușa.

— Cine a luat decizia să se publice numele și fotografia lui Ratko? au răsunat în cameră vorbele directorului editorial.

Cei doi bărbați din fața lui, care stăteau în picioare, au schimbat între ei o privire.

— Eu plec acasă când mi se termină tura, așa că n-am de unde ști… a început Ingvar Johansson, dar Schyman l-a întrerupt imediat.

— Gogoși! a zis el. Îmi dau seama imediat dacă un material e realizat de tura de zi. Și deja am vorbit cu Jansson și Torstensson. Redactorul-șef mi-a spus că nici măcar n-a fost anunțat cu privire la decizia de a publica informația aceasta, iar Jansson s-a arătat foarte surprins și mi-a zis că paginile cu pricina au fost făcute de echipa din tura de zi. Luați loc.

Sjölander și Ingvar Johansson s-au așezat pe scaune în același timp. Niciunul n-a scos o vorbă.

— Este inacceptabil, a zis Schyman cu glas scăzut, atunci când liniștea a devenit apăsătoare. A publica numele unor infractori care încă nu au fost condamnați are consecințe legale. Și e o decizie care aparține conducerii ziarului! Iar voi ar trebui să știți bine chestia asta, ce Dumnezeu!

Sjölander stătea cu capul plecat, iar Ingvar Johansson s-a răsucit în scaun și a zis:

— I-am mai publicat numele. Nu-i o noutate că Ratko e mafiot.

Anders Schyman a oftat din rărunchi.

— Dar noi n-am scris doar că e mafiot, ci l-am pus în legătură cu crimele din portul liber, dând de înțeles că el ar fi criminalul. Am stat deja de vorbă cu juriștii noștri, iar dacă Ratko ne dă în judecată, o să avem mari probleme. Ca să nu mai zic de criticile cu care o să ne alegem din partea Comisiei de etică a presei.

— N-o să ne dea în judecată, a zis Ingvar Johansson foarte sigur pe el. O să ia materialul nostru drept o reclamă la serviciile pe care le poate oferi. Și am încercat să dăm de el pentru un comentariu. Noaptea trecută, Carl Wennergren s-a dus pe la barurile deținute de iugoslavi ca să stea de vorbă…

Anders Schyman a izbit biroul cu palma, iar cei doi bărbați din fața sa au tresărit.

— Sunt sigur c-ați încercat! a strigat el. Dar nu despre asta e vorba! Ci despre o încălcare flagrantă a deontologiei jurnalistice. Voi doi nu aveți autoritatea de a lua astfel de

decizii! Această decizie aparține exclusiv conducerii! Pentru numele lui Dumnezeu, ce-i așa greu de înțeles?

Sjölander s-a înroșit, iar Ingvar Johansson s-a făcut palid la față.

După reacțiile lor, Anders Schyman și-a dat seama că reușise în sfârșit să le capteze atenția. S-a străduit să-și stăpânească furia și să revină la un ton normal.

— Presupun că aveți mai multe informații decât ați publicat în ziar, a zis el. Ce știm, mai exact?

În felul acesta, a început o discuție care ar fi trebuit să aibă loc cu douăzeci și patru de ore mai înainte.

— Poliția a descoperit câteva cartușe și un glonț, a zis Sjölander. Este vorba de o muniție neobișnuită. Are calibrul 7,6 mm și e fabricată de o firmă americană – Trophy Bond. Sunt nichelate și lucioase și arată ca niște ciuperci. Dar, în ziua de azi, aproape toate cartușele sunt făcute din alamă…

Schyman își lua notițe, iar Sjölander s-a relaxat un pic.

— Glonțul a fost găsit în asfaltul dintre silozuri, a continuat șeful de la Investigații. Nu se poate stabili unde stătea cel care a tras, întrucât glonțul s-a lovit de oasele craniene ale uneia dintre victime și și-a schimbat direcția de mai multe ori. Iar cartușele au fost găsite în spatele unui depozit gol.

— Iar despre armă ce-ai aflat? a întrebat Schyman.

Sjölander a oftat:

— E posibil ca poliția să aibă mai multe detalii, însă n-au vrut să ni le divulge. Cu toate astea, mi-au oferit câteva concluziile preliminare. De exemplu, criminalul și-a ales arma cu multă grijă. E vorba despre o armă folosită pentru vânatul de mari dimensiuni.

— Ceea ce poate că nu-i chiar atât de ciudat, a zis Schyman. Dacă chiar vrei să omori pe cineva, atunci te pregătești cât mai serios.

Sjölander s-a aplecat deasupra biroului și a continuat cu entuziasm:

— Ei bine, acum urmează chestia ciudată. De ce să împuște victima în cap? Și dacă ar fi tras în piept sau în spate, individul tot ar fi murit în câteva secunde din pricina forței de impact a glonțului. Deci avem de-a face cu un criminal mai neobișnuit, care n-a vrut doar să-și omoare victimele în mod eficient. E un om vanitos, care ține să iasă în evidență, un om mânat de ură și

de dorința de răzbunare. Altminteri, de ce-ar fi tras ca un expert, când putea să-i împuște oricum?

— Și de ce n-au apărut toate astea în ediția de azi? a întrebat Schyman.

Sjölander s-a sprijinit pe spetează:

— Pentru că ar fi perturbat ancheta poliției.

— Dar dând de înțeles că Ratko ar fi criminalul, n-ați perturbat-o? i-a răspuns directorul editorial.

Iarăși s-a făcut liniște.

— Trebuie să mai discutăm pe tema asta, a zis Schyman. Pentru că stabilitatea viitoare a acestui ziar depinde de respectarea unor principii, pentru numele lui Dumnezeu! Cine ne-a furnizat pontul despre Ratko?

Ingvar Johansson și-a dres glasul:

— Avem în poliție o sursă care a considerat că ar fi bine să publicăm fotografia individului. Polițiștii sunt siguri că Ratko e implicat în povestea asta și vor să-l scoată din ascunzătoare.

— Iar voi v-ați conformat? a zis Anders Schyman pe un ton nervos. Ați pus în pericol credibilitatea acestui ziar, ați luat decizii pe care nu le poate lua decât conducerea și ați făcut pe comisionarii poliției! Ieșiți afară! Imediat!

Apoi s-a întors spre monitor și a deschis fereastra cu știri de la agenția TT, iar cu coada ochiului i-a văzut pe cei doi bărbați furișându-se afară din birou.

În cele din urmă, a reușit să se relaxeze, dar încă nu-și putea aminti cum decursese conversația. Un lucru îi era însă al naibii de limpede: sosise momentul să pună piciorul în prag.

•

Scena pe care o făcuse în timpul întrunirii îl apăsase pe Thomas Samuelsson toată noaptea, ca un pietroi vârât sub stern – era o senzație care încă nu dispăruse. Și-a netezit sacoul, a ezitat câteva clipe, apoi s-a dus să ciocăne la ușa șefei lui. Era înăuntru.

— Am să trec direct la subiect, a zis el. Nu există nicio scuză pentru comportamentul meu de ieri, dar aș vrea să vă dau o explicație.

— Ia loc, l-a invitat directoarea.

Thomas s-a așezat pe scaun și a inspirat repede de câteva ori.

— Nu mă simt bine, a zis el. Nu sunt în apele mele… S-au întâmplat atât de multe în ultima vreme…

Directoarea se uita în tăcere la bărbatul din fața ei, iar când a văzut că nu continuă, l-a întrebat pe un ton calm:

— Are legătură cu Eleonor?

Directoarea făcea parte din cercul lor, dar nu erau prieteni apropiați. Luase masa la ei în casă de vreo zece ori.

— Ah, nu, deloc! i-a răspuns Thomas. La mine e problema… Pun totul la îndoială… Oare asta-i tot? Oare lucrurile nu se pot îmbunătăți?

Femeia din spatele biroului i-a zâmbit ușor, cu un aer înțelegător.

— O criză de vârstă mijlocie, a zis ea. Dar nu cumva e cam devreme? Câți ani ai?

— Treizeci și trei.

Directoarea a oftat.

— Ieșirea ta de ieri n-are nicio scuză, dar cred c-ar fi mai bine s-o dăm uitării. Sper să nu se mai întâmple.

Thomas a încuviințat din cap, s-a ridicat în picioare și a ieșit. După ce a închis ușa, i-a venit o idee și a rămas pe loc preț de câteva clipe, după care s-a dus la biroul asistentei sociale care prezentase comisiei serviciile oferite de Fundația Paradis.

— Sunt destul de ocupată, i-a zis ea pe un ton tăios – se vedea limpede că încă era bosumflată din pricina ieșirii lui.

Thomas a încercat să afișeze un zâmbet dezarmant:

— Da, văd. Voiam doar să-mi cer scuze pentru felul în care m-am purtat ieri. Am cam sărit calul…

Asistenta a dat din cap și a scris ceva pe o foaie.

— Scuzele sunt acceptate, a zis ea pe un ton glacial.

Zâmbetul lui Thomas s-a lărgit:

— Îmi pare bine… Și aș vrea să aflu câteva detalii despre fundația asta. Cum ar fi numărul ei de înregistrare.

— Nu-l am.

Thomas s-a uitat lung la ea, iar asistenta s-a îmbujorat – era limpede că nu știa mare lucru despre fundația cu pricina.

— Dar pot să aflu, s-a oferit ea.

— Da, ar fi bine, i-a răspuns el.

Au urmat alte câteva clipe de tăcere.

— Dar despre ce e vorba, de fapt? a întrebat Thomas în cele din urmă.

— Nu am voie să-ți spun, i-a răspuns asistenta pe un ton grav.

Thomas a scos un oftat:

— Ei, haide, doar facem parte din aceeași echipă. Crezi c-o să m-apuc să spun la toată lumea?

Femeia a ezitat câteva clipe, apoi a dat la o parte hârtiile pe care le avea în față.

— E vorba de o urgență, a început ea. O tânără bosniacă e urmărită de un bărbat care vrea s-o omoare. Cazul a ajuns la noi ieri și e urgent. E o situație de viață și de moarte.

Thomas se uita țintă în ochii ei:

— Și de unde știm că e adevărat?

Asistenta a înghițit în sec, cu ochii ușor umeziți:

— Ar fi trebuit s-o vezi… Atât de tânără, atât de frumoasă și atât de… mutilată. Avea cicatrice pe tot trupul: urme de împușcături și de cuțit, o rană mare la cap, jumătate de față vânătă… Două dintre degetele de la picioare i-au fost retezate… Sâmbăta trecută, bărbatul a încercat iarăși s-o omoare, dar tânăra a reușit să scape de el sărind în apă – și s-a ales cu pneumonie. Poliția nu poate să-i asigure protecție.

— Păi, și fundația asta poate?

Asistenta s-a însuflețit și s-a șters discret la ochi – la urma urmelor, situația acelei femei ar fi impresionat pe oricine.

— E o organizație extraordinară. Au pus la punct o metodă prin care oamenii pot fi șterși din registrele publice, astfel încât să nu li se mai poată da de urmă. Toate contactele lor cu lumea exterioară sunt gestionate de Fundația Paradis cu ajutorul unor oameni care sunt la datorie non-stop. Clienților li se asigură servicii medicale, psihologi, avocați și o locuință; de asemenea, fundația îi ajută să facă rost de slujbe și să găsească grădinițe și școli pentru copiii lor. Crede-mă, investiția în serviciile lor e benefică pentru comunitatea noastră.

Thomas s-a răsucit în scaun.

— Și unde își are sediul fundația asta? În Järfälla?

Femeia s-a aplecat spre el:

— Nimeni nu știe, iar asta e o clauză a înțelegerii noastre cu fundația. Toți cei care lucrează pentru Paradis au fost șterși din registrele publice. Telefoanele lor sunt conectate la niște linii militare din alte țări. Au pus la punct un sistem de protecție

imbatabil. Nici eu, nici șeful de departament n-am mai avut de-a face cu așa ceva – e o organizație extraordinară.

Thomas a plecat capul:

— Deci faptul că fundația își desfășoară activitatea în secret înseamnă că nimeni nu-i poate verifica, nu?

— Uneori, trebuie să ai încredere în oameni, i-a răspuns asistenta.

•

Era frig în tot apartamentul. Punga de hârtie cu care astupase spărtura din geam se dovedise ineficientă. A ajuns-o oboseala imediat după ce a închis ușa. Și-a trântit geanta pe podea și s-a dus în dormitor. Și-a lăsat geaca, mănușile și fularul lângă patul nefăcut, apoi s-a strecurat sub plapumă și a adormit îmbrăcată.

Dintr-odată, i-au apărut în față prezentatorii emisiunii *Studio 69*. Disprețul lor glacial îi provoca de fiecare dată crampe la stomac.

— N-am vrut să se întâmple așa! a strigat ea.

Bărbații s-au apropiat.

— Cum puteți spune că a fost vina mea? a continuat ea.

Bărbații voiau s-o împuște, iar zăngănitul pistoalelor îi răsuna în cap.

— Nu i-am făcut nimic, așa am găsit-o! Când am ajuns acolo, zăcea pe podea! Ajutor!

S-a trezit gâfâind. Nu trecuse mai mult de o oră de când adormise. Preț de câteva clipe, s-a străduit să respire – inspiră, expiră, inspiră, expiră –, apoi a început să plângă în neștire, cu convulsii. A rămas în pat mult timp, până când s-a liniștit.

„Vai, bunico, oare ce-o să se întâmple? Cine o să aibă grijă de tine?”

Annika s-a ridicat în capul oaselor și a încercat să se adune. Cineva trebuia să se ocupe de situația bunicii – simțea că venise rândul ei să-i ofere sprijin.

A pus mâna pe cartea de telefon, a format numărul serviciilor sociale și a întrebat dacă era vreun loc liber în centrele de recuperare din Stockholm. I s-a spus că trebuia să ia legătura cu autoritățile din cartierul ei și să discute problema cu un asistent social. De asemenea, putea să descarce mai multe informații de pe Internet sau să meargă la biroul Serviciilor sociale de pe Hantverkargatan, nr. 87. Și-a notat adresa pe

marginea unui ziar vechi, a mulțumit pentru ajutor și a închis. A scos un oftat, s-a dus în bucătărie și a încercat să mănânce niște iaurt, apoi a deschis televizorul și a intrat pe pagina de teletext, să vadă ultimele noutăți. Dar nu se întâmplase nimic notabil. Și-a dat seama că mirosea a transpirație, așa că și-a pus hainele în coșul cu rufe murdare, a umplut chiuveta din bucătărie cu apă rece și s-a spălat la subsuori.

„De ce m-am întors acasă? De ce n-am rămas cu bunica?”

Annika s-a așezat pe canapeaua din sufragerie, și-a sprijinit capul în mâini și a hotărât să fie cinstită cu ea însăși.

Nu suporta să stea la spital. Voise să se întoarcă la viața pe care începuse s-o recâștige, la viața pe care o avusese, dar pe care o pierduse. Rostul ei era acolo, în Stockholm, unde avea un apartament și o slujbă la Kvällspressen. Voise să fugă de trecutul mort și anost, să revină acolo unde se petreceau lucruri vii și interesante.

S-a ridicat deodată în picioare, și-a scos carnetul din geantă, apoi, fără să mai stea pe gânduri, a format numărul Fundației Paradis.

De data asta i-a răspuns chiar Rebecka Björkstig.

— M-am gândit la câteva lucruri, i-a spus Annika.

— Cam în cât timp o să terminați materialul?

Femeia de la celălalt capăt al firului părea un pic iritată. Annika s-a așezat turcește, sprijinindu-și capul în mâna stângă:

— Mai am nevoie de câteva detalii. Și sper să punem totul laolaltă în cel mai scurt timp posibil… Am lipsit o vreme, pentru că s-a îmbolnăvit bunica.

— Vai, îmi pare rău, a zis Rebecka pe un ton plin de compasiune. Și bineînțeles că o să vă ajut cu tot ce-mi stă în putință. Ce-ați vrea să aflați?

Annika a înghițit în sec și s-a îndreptat de spate, răsfoindu-și carnetul.

— Câți angajați are Fundația Paradis?

— Suntem cinci angajați cu normă întreagă.

— Ce sunt? Medici, avocați, asistenți sociali, psihologi?

Rebecka i-a răspuns pe un ton amuzat:

— Nicidecum. Serviciile de genul ăsta sunt furnizate clienților noștri de autoritățile locale sau districtuale și de Serviciul de consiliere juridică.

Annika și-a dat părul pe spate:

— Și cine sunt persoanele de contact care stau non-stop la dispoziția clienților?

— Angajații noștri, bineînțeles. Sunt oameni foarte bine pregătiți.

— Cât câștigă pe lună?

Rebecka i-a răspuns pe un ton ușor jignit:

— Câștigă paisprezece mii de coroane pe lună. Nu lucrează pentru fundație ca să se îmbogățească, ci pentru că vor să facă bine semenilor.

Annika s-a uitat iarăși pe carnet:

— Cât privește bunurile imobile, îmi puteți spune câte case dețineți?

— De ce vreți să știți? a întrebat precaut șefa fundației.

— Ca să-mi fac o idee cu privire la amploarea activității dumneavoastră.

— Nu deținem nicio proprietate. De obicei, închiriem casele de care avem nevoie, i-a răspuns Rebecka după câteva clipe de ezitare.

— Și banii? a continuat Annika. Dacă obțineți un profit, ce faceți cu el?

A urmat o tăcere atât de lungă, încât Annika a crezut că Rebecka îi închisese în nas.

— Profiturile noastre, care nu sunt cine știe ce, rămân în fundație și sunt folosite pentru extinderea ei, i-a răspuns Rebecka în cele din urmă. Și nu-mi place deloc insinuarea dumneavoastră.

— Încă ceva: ați trimis cumva la redacție lista autorităților de la care aș putea obține referințe despre fundație?

— Asta e o linie telefonică securizată, a zis femeia de la celălalt capăt al firului. Așa că pot vorbi fără nicio reținere. Am folosit toți banii ca să punem la punct o breșă pentru cazurile extrem de dificile: acum avem posibilitatea să-i ajutăm și pe clienții noștri care nu mai pot trăi în Suedia. Avem persoane de contact care ne ajută să găsim locuințe și slujbe la stat în alte țări. De asemenea, le putem oferi celor trimiși în străinătate servicii medicale, asistență psihologică și cursuri de limbă.

Annika a pus picioarele pe podea ca să-și ia notițe – povestea devenea din ce în ce mai interesantă.

— Dar cum funcționează sistemul acesta?

Rebecka i-a răspuns pe un ton satisfăcut:

— Procedurile pe care le-am conceput au dat rezultate foarte bune în două cazuri.

Annika era foarte uimită:

— Doi dintre clienții dumneavoastră au luat viața de la început într-o țară străină? Fără să-și schimbe identitatea? Și doar prin intermediul fundației?

— Mai exact, două familii. Noi nu putem emite CNP-uri noi. De altfel, nicio altă organizație nu poate așa ceva. Doar guvernul are această autoritate. Dar, după cum v-am spus la una dintre întâlnirile noastre, până acum n-a fost nevoie. Cât privește lista, să știți că e gata. Dați-mi un număr de fax și am să v-o trimit în cel mult un sfert de oră.

I-a dat numărul de fax al departamentului de investigații.

— După ce o primesc, vă sun.

— În regulă, a zis Rebecka. Păstrăm legătura.

Annika a pus receptorul în furcă. Liniștea a revenit, însă era mai puțin amenințătoare, iar pereții păreau mai luminoși. Acum avea un scop și o responsabilitate, o misiune a cărei îndeplinire depindea de ea.

•

Alergătorul a mărit ritmul, iar pașii săi răsunau ca loviturile unei tobe. Pulsul i-a crescut, dar respirația nu i s-a accelerat – atâta doar că a devenit mai adâncă, mai puternică. „Foarte bine!” Era într-o formă excelentă, înaintând cu viteză în ciuda terenului accidentat. Pădurea era prost întreținută: printre trunchiuri crescuse mult lăstăriș, iar din loc în loc se vedeau goluri în perdeaua de copaci. S-a uitat pe o hartă cu scara de 1:1 500, tipărită în cinci culori de Asociația Suedeză de Orientare. Fusese întocmită pe baza fotografiilor aeriene și a unor ample eforturi de explorare – el însuși fusese implicat în realizarea ei. Drumul acela se afla în afara zonei unde se antrena de obicei, dar era numai bun pentru a exersa alergarea pe teren accidentat.

Încerca să citească harta fără să se oprească, ținând busola în dreapta, iar harta în stânga. Nici măcar nu a încetinit, deși hotărâse să identifice toate simbolurile: bornele, curburile drumului, elevația terenului. Tocmai de aceea n-a văzut rădăcina copacului. A căzut pe burtă în lăstăriș, s-a izbit cu fruntea de pământ și a văzut stele verzi preț de câteva clipe. Când i s-a limpezit mintea, a simțit durerea din picior: „Vai de

mine! Asta-mi trebuia acuma, când a mai rămas o singură competiție anul ăsta? Ce nasol!”.

Alergătorul a scos un oftat și s-a așezat în capul oaselor, ducând mâna la gleznă. Poate că nu era chiar atât de grav, totuși. A rotit ușor piciorul – nu, nu era nimic rupt. Dar poate că și-l scrântise. S-a ridicat încet și s-a sprijinit în piciorul cu pricina. „Au!” Poate că cel mai bine ar fi fost să se întoarcă la mașină cu cât mai puțin efort. S-a uitat pe hartă ca să aleagă ruta cea mai scurtă.

În urmă cu câteva minute, trecuse de un drum noroios paralel cu cel accidentat pe care era acum. Potrivit hărții, ducea la drumul principal, de unde ar fi putut lua o ocazie până la locul unde își lăsase mașina. A oftat din rărunchi, apoi a băgat harta și busola în buzunar și a luat-o din loc șchiopătând.

După vreo sută de metri pe drumul noroios, a zărit în pădure câțiva mesteceni cu scoarța arsă. S-a oprit cu un aer surprins. Un incendiu? Dar vremea fusese atât de umedă! Apoi a simțit un puternic miros metalic.

Alergătorul a dus mâna la buzunar, ca să se asigure că harta și busola erau la locul lor, apoi a intrat în pădure. Înainta cu multă grijă, ținându-se după niște urme de cauciucuri care înaintau printre copaci.

Când a ajuns lângă viroagă, a rămas împietrit. În fața lui, se vedea un schelet de metal contorsionat. Erau rămășițele carbonizate ale unui camion de mare tonaj. Cum naiba ajunsese acolo? Și cum de era complet distrus de flăcări?

A pornit șchiopătând spre camionul ars, iar adidașii i s-au înnegrit de la funinginea de pe jos. Pe măsură ce se apropia de el, se făcea mai cald – probabil că focul se stinsese de curând.

Lângă scaunul șoferului, pământul era acoperit cu bucățele de sticlă care îi scrâșneau sub tălpi. A făcut câțiva pași spre portiera curbată, care atârna într-o parte, și s-a uitat în cabină.

A văzut două obiecte diforme, contorsionate și pline de funingine – unul era pe podea, iar celălalt pe scaunul pasagerului. S-a aplecat un pic și l-a atins pe cel mai apropiat. A căzut ceva. Și-a scos mănușa din mână și a dat funinginea la o parte. Când a văzut dinții rânjitori, a înțeles imediat ce avea în fața ochilor.

•

Faxul departamentului de investigații se afla lângă biroul Evei-Britt Qvist. Eva-Britt ajuta departamentul în mai multe feluri: făcea muncă de documentare în arhivă, stabilea întâlniri, cataloga deciziile tribunalelor și așa mai departe. Dar acum nu era la birou, așa că Annika a răsfoit repede teancul de faxuri sosite în ziua aceea: un comunicat din partea biroului de presă al poliției din Stockholm, informații de la procurorul general al Suediei, un verdict într-un caz de trafic cu droguri.

— Ce faci cu hârtiile mele?

Femeia cu o constituție robustă s-a năpustit asupra ei, venind dinspre bufet cu un aer încruntat. Annika a făcut un pas în spate.

— Aștept un fax, a zis ea. Voiam doar să văd dacă a venit.

— De ce dai oamenilor numărul meu de fax? Faxul ăsta aparține departamentului de investigații.

Eva-Britt Qvist i-a smuls hârtiile din mână și le-a strâns repede pe cele de pe birou. Annika se uita la ea cu un aer perplex. Nu prea își vorbiseră până atunci, pentru că Eva-Britt Qvist lucra în tura de zi, iar ea, în cea de noapte.

— Îmi pare rău, a îngăimat Annika. Întotdeauna dau oamenilor numărul ăsta când sunt în tura de noaptea. Habar n-aveam că nu-i în regulă.

Eva-Britt se uita chiorâș la ea:

— Și niciodată nu pui hârtie în fax!

Animozitatea femeii din fața ei a străpuns-o ca o săgeată, ceea ce a făcut-o să adopte o atitudine defensivă și să se înfurie.

— Ba da! a zis ea, ridicând ușor tonul. L-am încărcat ultima oară când am fost în redacție! Și, pentru numele lui Dumnezeu, ce-i cu reacția asta? Că doar nu e faxul tău! A venit cumva o listă cu autoritățile care lucrează cu Fundația Paradis?

— Ce se întâmplă, fetelor?

Anders Schyman se apropiase de cele două femei pe la spatele lor.

— Fetelor? a zis Annika, întorcându-se spre el. Aveți de gând să ne întrebați și ce facem aici singurele?

Directorul editorial a izbucnit în râs:

— Eram sigur că n-o să vă placă întrebarea mea… Deci ce s-a întâmplat?

— Rebecka urmează să-mi trimită un fax care o să mă ajute să scriu seria de articole despre Fundația Paradis. Dar văd că Evei-Britt nu-i place că dau oamenilor numărul faxului de pe biroul ei.

Annika și-a dat seama că era prea enervată. I s-a făcut un pic jenă pentru că nu reușise să se controleze.

— Încă n-a venit, a zis Eva-Britt.

Anders Schyman s-a întors spre ea.

— Atunci ar fi bine să stai cu ochii-n patru, nu cumva să ratezi momentul când vine, i-a zis el cu o voce calmă și limpede. Este un document foarte important pentru un material aflat în pregătire.

— Dar ăsta e departamentul de investigații, i-a răspuns Eva-Britt.

— Iar ăsta e un subiect de investigații, a zis Schyman. Și nu mai fi atât de posesivă. Vino cu mine, Annika. Vreau să-mi prezinți ultimele noutăți.

Annika l-a urmat pe directorul editorial în biroul lui, nevăzând nimic altceva în afară de spatele său lat.

Canapeaua dispăruse.

— Ți-am urmat sfatul, a zis Schyman. De acum înainte, toți musafirii mei vor fi nevoiți să ia loc pe podea. Te rog!

I-a făcut un semn spre colțul prăfuit unde stătuse canapeaua, dar Annika a luat loc pe un scaun.

— Cred că, în curând, o să avem toate datele care ne trebuie, a zis ea, trecându-și mâna peste frunte. Rebecka Björkstig mi-a promis că o să-mi trimită prin fax ultimele informații și mi-a explicat unde se duc banii.

Schyman s-a uitat țintă la ea:

— Banii? Percep taxe pentru serviciile lor?

Annika și-a scos carnetul din geantă și a început să-l răsfoiască.

— Profiturile au fost folosite pentru a pune la punct un sistem prin care cei ce nu pot rămâne în Suedia să fie trimiși în străinătate, a turuit ea, consultându-și însemnările. Fundația are posibilitatea de a asigura locuințe și slujbe la stat în alte țări. Până în prezent, au ajutat două familii și nimeni nu a fost nevoit să-și schimbe identitatea. Emiterea unui nou CNP nu poate fi făcută nici de Fundația Paradis, nici de vreo altă

organizație, ci doar de către guvern. Dar clienții lor n-au avut nevoie de așa ceva.

S-a uitat la directorul editorial și a încercat să zâmbească:

— Informații foarte interesante, nu?

Anders Schyman o privea calm:

— Pare dubios.

Annika a plecat capul, fără să scoată o vorbă.

— Fac rost de slujbă la stat în alte țări? a continuat el. Mie îmi sună a poveste de adormit copii. Această Björkstig are vreo dovadă?

Annika și-a răsfoit carnetul fără să ridice privirea:

— Cică au rezolvat două cazuri. Două familii.

— Ai vorbit cu ei?

Annika a înghițit în sec și a pus picior peste picior, simțind că intră în defensivă:

— Rebecka știe despre ce vorbește.

Directorul editorial a rămas pe gânduri câteva clipe, lovind tăblia biroului cu un creion.

— Zău? a zis el în cele din urmă. Nu guvernul emite CNP-uri noi. De treaba asta se ocupă fiscul și numai la cererea Inspectoratului General al Poliției Suedeze.

Annika a simțit că zgomotele din fundal dispar și că îi piere sângele din obraji:

— Serios?

Schyman a încuviințat din cap, iar Annika și-a îndreptat spatele, răsfoindu-și carnetul cu frenezie.

— Dar mi-a zis că asta e treaba guvernului, sunt sigură.

— Te cred, i-a răspuns directorul editorial. Dar n-o cred pe femeia asta de la Fundația Paradis.

Annika a închis carnetul și s-a sprijinit iarăși pe spetează:

— Deci m-am chinuit degeaba.

Anders Schyman s-a ridicat în picioare.

— Dimpotrivă, a zis el. Abia acum începe adevărata muncă. Dacă această organizație există cu adevărat, atunci am pus mâna pe o știre senzațională, chiar dacă femeia asta ți-a trântit și o minciună. Ce altceva ți-a mai zis?

Annika i-a povestit pe scurt cum funcționa fundația și cum ștergea oamenii din registrele publice, apoi despre misterioasele amenințări pe care Rebecka le primise în trecut și

care păreau să aibă legătură cu mafia iugoslavă, iar la sfârșit, i-a spus ce credea ea despre destinația profiturilor.

În tot acest timp, Schyman s-a plimbat prin cameră, încuviințând din cap.

— Văd că ai ajuns destul de departe, a zis el, luând iarăși loc. Dar trebuie să așteptăm lista aia. Dacă e vorba de o escrocherie, vom avea nevoie de ajutorul autorităților ca să aflăm toate informațiile despre fundația asta.

— Sau am putea să luăm legătura cu una dintre femeile care au beneficiat de aceste servicii, a sugerat Annika. Sau să căutăm pe cineva care a lucrat pentru această fundație.

— Presupunând că există astfel de femei sau astfel de angajați… i-a răspuns Schyman.

•

Lista încă nu sosise. Iar faxul nu era defect. Trecuseră mai bine de două ore de când stătuse de vorbă cu Rebecka.

Annika a luat loc la biroul lui Berit Hamrin și a format numărul secret al fundației. Nu a răspuns nimeni. A format iarăși numărul. Nimic. Niciun robot telefonic. Apelul nu a fost redirecționat.

— Îmi dai, te rog, un semn când vine lista aia? i-a zis ea Evei-Britt Qvist.

Dar aceasta vorbea la telefon și s-a prefăcut că nu aude.

Annika s-a dus la calculatorul cu modem și s-a conectat la Regpub – registrul de stat în care apăreau toate persoanele cu CNP suedez –, a apăsat pe tasta F8, corespunzătoare căutării în funcție de nume, și a tastat Rebecka Björkstig. Computerul a bâzâit câteva clipe, apoi a afișat răspunsul.

Un singur rând: … date personale protejate. Atât și nimic mai mult.

Annika se uita țintă la monitor. „Ce naiba?”

Și-a tastat propriul nume – Bengtzon, Annika, Stockholm –, fiind un pic incomodată de bandajul de tifon care îi acoperea degetul. A urmat inevitabilul bâzâit și gata, pe ecran au apărut datele ei: CNP-ul, adresa, schimbarea de domiciliu din urmă cu doi ani. A apăsat pe tasta F7, corespunzătoare unei căutări istorice, și a dat peste vechea ei adresă din Hälleforsnäs, pe Tattarbacken. Așadar, nu era vorba de o defecțiune tehnică.

Așa că a luat-o de la început. A tastat: Rebecka Björkstig, femeie, însă rezultatul a fost același ca prima oară: … date personale protejate.

Deci Rebecka chiar fusese ștearsă din registrul public.

Annika a rămas o vreme cu privirea ațintită la monitor. Una dintre sarcinile ei în tura de noapte era să caute fotografiile anumitor oameni – de obicei, fotografiile lor din pașaport –, iar ca să le poată accesa, avea nevoie de CNP-urile lor, așa că folosea deseori Regpub. În anii petrecuți în tura de noapte, căutase aproape o mie de persoane, dar nu dăduse niciodată peste rezultatul acela. L-a scos la imprimantă și a rămas pe gânduri preț de câteva clipe. A tastat Aida Begovic și a găsit opt persoane. Una dintre ele locuia în Vaxholm, pe Fredriksbergsvägen – probabil că aceea era Aida pe care o căuta. A scos rezultatele la imprimantă, apoi s-a întors la biroul lui Berit.

— Nici acum n-a venit lista? a întrebat ea din mers.

Eva-Britt Qvist a clătinat din cap.

Annika a sunat iarăși la Fundația Paradis, dar nu i-a răspuns nimeni, așa că a trântit receptorul în furcă. „La naiba!”

Și o durea degetul.

Ce să facă mai departe? Să se întoarcă la spital? Să caute un centru de recuperare în Stockholm? Să se ducă acasă și să facă un pic de curățenie?

S-a uitat prin hârtiile ei și a dat peste dosarul despre fundații întocmit de fisc, pe care îl ceruse de la arhivă.

A citit în el că, începând cu data de 1 ianuarie 1996, era în vigoare o lege a fundațiilor. Aceasta stabilea cum se întemeiază și cum se administrează o fundație, precum și alte detalii referitoare la contabilitate, proceduri de audit, asistență juridică, înregistrare și așa mai departe.

Annika a citit paragrafele pe sărite și a aflat că existau mai multe tipuri de fundații care beneficiau de regimuri de taxare diferite. De exemplu, cele care aveau ca scop „furnizarea de servicii publice recunoscute oficial” plăteau mai puțin. În lege scria și că, pentru a obține scutirea de taxe, nu era suficient ca fundația să stipuleze un scop de acest gen în statut, ci mai trebuia și ca acesta să fie îndeplinit.

Annika a pus jos dosarul. Ce conținea el? Chestii inutile. De ce să se obosească? Oricum n-o ajutau cu nimic.

„Ba mă ajută, și-a zis ea dintr-odată. Înseamnă că și Fundația Paradis își bazează activitatea pe un statut. În plus, trebuie să prezinte fiscului registrele contabile. Și trebuie să plătească impozite. Deci se poate da de ei, nu e ca și când ar fi șterși de pe fața pământului.”

A luat pliantele pe care i le dăduse Rebecka și s-a uitat la numărul cutiei poștale tipărit în antet. A sunat la poșta din Järfälla și a întrebat cine închiriase cutia respectivă.

— Nu vă pot spune, i-a răspuns o funcționară iritată.

— Dar acestei cutii îi este asociată o adresă, nu? a zis Annika. Deci de ce nu-mi puteți spune cine a închiriat cutia cu numărul 259?

— Această informație este clasificată, i-a răspuns funcționara. Doar autoritățile au acces la informațiile de acest gen.

Annika a stat pe gânduri câteva secunde.

— De unde știți că nu sunt un asistent social? a întrebat ea. Nu m-am prezentat și nici nu m-ați întrebat cine sunt.

Funcționara de la celălalt capăt al firului a tăcut o clipă.

— Trebuie să văd ce zice Disa, i-a răspuns ea.

— Cine?

— Sistemul Disa: suntem conectați la o bază de date care ne spune cine anume poate accesa aceste informații. Așteptați un pic, vă rog…

Cele câteva minute i s-au părut o veșnicie.

Când a revenit, vocea funcționarei era și mai rece decât la început:

— După privatizarea poștei, toate contractele dintre noi și clienții noștri au devenit confidențiale. Dacă poliția face investigații cu privire la o infracțiune care se sancționează cu mai mult de doi ani de închisoare, avem voie să divulgăm informații cu privire la contracte. Dar numai în aceste condiții.

Annika i-a mulțumit și a trântit receptorul în furcă, apoi a început să se plimbe nervos prin redacție. Colegii ei vorbeau, strigau sau râdeau, telefoanele sunau, iar ecranele computerelor pâlpâiau.

Autoritățile. Annika trebuia să ia legătura cu un angajat al autorităților, cu cineva care cunoștea pârghiile administrației de stat. Dar, întrucât nu știa pe nimeni, trebuia să iasă la

pescuit. S-a întors la biroul ei, a deschis cartea de telefon și a sunat la Consiliul municipal al Stockholmului.

— Cu autoritățile din ce cartier ați vrea să stați de vorbă?

Annika a ales propriul ei cartier, Kungsholmen, și i s-a cerut să aștepte. După douăsprezece minute de tăcere neîntreruptă, a pus receptorul în furcă.

Dar Järfälla? La Departamentul serviciilor familiale puteai suna zilnic între 8.30 și 9.30, iar joia, și în intervalul 17-17.30.

Annika a oftat. Nu avea niciun rost să sune așa, la întâmplare. Și chiar dacă, prin absurd, ar fi dat peste funcționari care știau ceva, oricum aceștia nu i-ar fi spus nimic. Toate cazurile de acest gen erau confidențiale. Trebuia să găsească o portiță, o instituție care să fie implicată în povestea aceea.

S-a dus să-și ia un pahar de cafea, apoi s-a întors la birou, suflând în lichidul fierbinte. A trecut pe lângă un grup de femei care râdeau cu poftă, dar nu le-a salutat – habar n-avea la ce departament lucrau –, ci și-a continuat drumul cu privirea în pământ. I s-a părut că, atunci când a trecut prin dreptul lor, femeile au coborât glasul, întrerupându-și conversația, și primul lucru la care s-a gândit a fost că vorbeau despre ea.

„E doar în capul meu”, și-a zis ea, dar n-a reușit să se convingă.

A pus paharul de plastic pe biroul lui Berit, dând un pic pe lângă, și a încercat să se concentreze asupra a ce avea de făcut. „N-are niciun rost să iau legătura cu asistenții sociali. Intră în panică înainte să le pui vreo întrebare și nu obții niciun răspuns de la ei, chiar dacă informațiile pe care le ceri nu-s clasificate.”

Dar de unde să obțină informațiile cu pricina?

Ideea i-a venit fulgerător și, din neatenție, și-a fript limba cu cafea.

„Facturile, bineînțeles!”

Facturile trimise de Paradis ar fi trebuit să conțină o mulțime de informații: adresa și numărul de înregistrare al fundației, un cont bancar sau un cont poștal pentru viramente. Orice contabil care lucra pentru autoritățile locale ar fi putut afla detalii cu privire la taxe, facturi și alte chestiuni financiare.

Annika a început să răsfoiască paginile în care erau trecute autoritățile locale – ce district să aleagă?

Apoi a dat deoparte cartea de telefon și a luat în mână foile scoase la imprimantă. Districtul Rebeckăi era confidențial, dar Aida era înregistrată în Vaxholm.

Deci Vaxholm.

Annika nu fusese acolo niciodată: tot ce știa era că se afla mai la nord, pe malul mării.

„Slabe șanse să aflu ceva în felul ăsta…”, s-a gândit Annika. Poate că Aida nici nu luase legătura cu Fundația Paradis. Sau poate că autoritățile locale din districtul ei nu erau implicate. Sau poate că nu trecuse suficient de mult timp.

Dar, cine știe, poate că era o idee bună. A format numărul și a așteptat o veșnicie. Gândurile i-au zburat în altă parte: ar fi trebuit să sune la spital ca să afle cum se mai simțea bunica. Când i-a răspuns centralista, Annika aproape că uitase de ce sunase. A cerut să stea de vorbă cu un contabil de la Serviciile sociale. Linia era foarte ocupată și deja era cineva care aștepta – nu putea reveni mai târziu?

Annika a închis, și-a luat haina pe ea, și-a pus carnetul în geantă și a pornit spre biroul auto al ziarului.

— N-a venit lista? a întrebat în drum spre ieșire.

Dar Eva-Britt Qvist nu i-a răspuns.

•

Autostrada E18 spre Roslagen era faimoasă pentru traficul aglomerat de după-amiază. Când a ajuns în suburbia Bergshamra, Annika a nimerit într-un ambuteiaj din care n-a reușit să scape decât după vreun sfert de oră.

Se simțea foarte bine la volan. Mergea cu o viteză peste limita legală și depășea tot ce-i ieșea în cale – luase o mașină de serviciu foarte viguroasă. A ajuns în centrul Vaxholmului mai repede decât se aștepta. A intrat pe o stradă cu caldarâm, împodobită cu steguleț colorate, care era mărginită pe ambele părți de frumoase clădiri de epocă. O bancă, o florărie, un magazin. Annika și-a dat seama dintr-odată că nu luase nicio hartă.

„Autoritățile locale… s-a gândit ea. Primăria e lângă piața centrală. Sigur e ușor de găsit.”

Annika a mers mai departe, iar când a ajuns la malul mării, a făcut dreapta într-un mic sens giratoriu și a ajuns la un chei pentru feriboturi. Un șir lung de mașini aștepta să ia feribotul de un galben spălăcit care ducea la insula Rindö.

Apoi a cotit la stânga. Strada se numea Östra Ekuddsgatan. A aruncat o privire la casele impozante de pe malul mării, care aparțineau comercianților bogați. „Cartierul luxos al orașului, s-a gândit ea. Aici stau grangurii.”

Mașina înainta ușor pe strada în pantă, acoperită cu asfalt grunjos. Toate casele erau împrejmuite cu gard.

— Nasol! a zis ea cu voce tare, când a văzut că se întorsese de unde plecase.

A înaintat pe strada cu steguleț colorate și, în loc s-o ia la dreapta, a cotit la stânga. A trecut de sediul poliției, care se afla lângă o piațetă, iar în față i-a apărut o clădire mare și portocalie, cu un mic dom în stil rusesc. Ușile duble de la intrare erau vopsite în imitație de marmură, la fel ca și ușorii. Pe o cutie poștală era scris: Primăria Vaxholm.

•

Vremea era la fel de urâtă. Mohoreala de afară pătrunsese și în sufletul lui Thomas. Îi venea să plângă. Strada îngustă de sub fereastra lui semăna cu un șanț plin de noroi. Teancul de hârtii și nenumăratele sarcini amenințau să-l sufoce. Și era sunat întruna. Se uita țintă la nenorocitul ăla de telefon care tocmai începuse să țârâie.

„N-are rost să răspund. Sigur e încă o directoare de grădiniță care își închipuie că au mai rămas niscaiva bani în bugetul pe anul ăsta.”

Dar, până la urmă, n-a mai suportat și a înhățat receptorul.

— Alo? Vă sun de la biroul de primire. A venit o reporteră care zice că vrea să stea de vorbă cu cineva care se ocupă de bugetul și contractele Serviciilor sociale, și m-am gândit că poate vreți să…

„Doamne, nu se mai termină odată?”

— Nu sunt politician, a răspuns el. Trimiteți-o la un reprezentant al prefecturii.

Femeia de la biroul de primire i-a cerut lui Thomas să aștepte câteva clipe, iar când a revenit, i-a spus pe un ton sec:

— Nu vrea să stea de vorbă cu un politician, ci vrea doar niște… Ce-ați spus că vreți să aflați?

Thomas și-a sprijinit capul în palmă și a oftat: „Ajută-mă, Doamne!”.

Murmurele din fundal s-au întețit.

— Mi-l puteți da un pic la telefon? a auzit el în receptor, după care aceeași voce a continuat: Alo?

— Despre ce este vorba? a întrebat el pe un ton ușor iritat.

Se simțea epuizat.

— Mă numesc Annika Bengtzon și sunt reporteră. Aș vrea să vă pun câteva întrebări scurte despre modul în care consiliile municipale contractează anumite servicii.

„Și de ce-ai ales tocmai consiliul unde lucrez eu?”

— N-am timp, i-a răspuns el.

— De ce? Sunteți genul stresat?

Thomas a izbucnit în râs. Ce întrebare mai era și aia?

— Pentru că nu ați stabilit o întâlnire cu mine, i-a răspuns el. Și pentru că acum sunt extrem de ocupat.

— N-o să dureze mai mult de un sfert de oră, i-a zis reportera. Și nici măcar nu trebuie să vă mișcați de pe scaun. Urc eu la dumneavoastră.

Thomas a scos un oftat discret:

— Sincer să fiu…

— Sunt chiar la biroul de primire. N-o să dureze mult. Vă rog!

Reportera rostise ultimele cuvinte pe un ton implorator.

Thomas s-a frecat la ochi – parcă ar fi avut praf în spatele pleoapelor. Dacă ar fi încercat să scape de ea fără s-o vadă, ar fi durat mai mult decât dacă s-ar fi întâlnit cu ea.

— Bine, urcați.

Annika Bengtzon era foarte slabă. Avea părul ciufulit, un ușor rictus și cearcăne mult prea întunecate ca să fie considerată frumoasă.

— Îmi cer scuze că am dat buzna peste dumneavoastră, a zis ea, vârându-și geanta mare sub scaun.

Și-a dat jos fularul și haina, le-a pus neglijent pe speteaza scaunului – una dintre mâneci atingea podeaua – și i-a întins mâna cu un zâmbet. Thomas a dat mâna cu ea și a înghițit în sec, dându-și seama că palma îi transpirase ușor. Nu era obișnuit cu oamenii din presă.

— Să-mi spuneți dacă întrebările mele vi se par deplasate, a zis ea. Îmi dau seama că serviciile sociale se ocupă de cazuri foarte delicate.

Apoi s-a așezat pe scaun, uitându-se țintă la el. Era foarte concentrată și ținea un pix în mână.

Thomas și-a dres glasul:

— Ce-ați pățit la deget?

Reportera i-a răspuns fără să-și ia privirea de la el:

— M-am tăiat din neatenție. Ați auzit vreodată de o fundație numită Paradis?

Prima lui reacție a fost pur fizică: a făcut ochii mari.

— Ce știți despre Fundația Paradis? a întrebat-o el.

Era limpede că jurnalista îi observase reacția – pe chipul ei apăruse un aer satisfăcut.

— Știu câte ceva, i-a răspuns ea. Dar nu suficient. Și mă întrebam dacă nu cumva dumneavoastră știți mai multe decât mine.

— Toate informațiile legate de Serviciile sociale sunt confidențiale, i-a zis el pe un ton sec.

— Ba nu-i așa, a continuat reportera, părând ușor amuzată. Cetățenii au acces la multe dintre ele. Dar nu știu exact la care anume și tocmai asta voiam să vă întreb.

Thomas a rămas fără replică. Oare cum naiba avea s-o scoată la capăt? Nu putea vorbi despre cazul tinerei bosniace, pentru că, în principiu, n-ar fi trebuit să știe nimic despre el. Și nu voia ca presa să scrie că primăria din Vaxholm cumpăra servicii foarte scumpe de la fundații dubioase.

— Nu vă pot ajuta, i-a răspuns el tăios, apoi s-a ridicat în picioare.

— Minte, a zis reportera cu glas scăzut. Directoarea Fundației Paradis e o mincinoasă. Știați asta?

Thomas a înlemnit. Jurnalista a ridicat privirea spre el – avea ochi închiși la culoare – și s-a aplecat ușor în față, punând picior peste picior. „Sâni mari”, s-a gândit el, apoi a luat iarăși loc, plecând ușor capul.

— Nu știu despre ce vorbiți, a zis el. Îmi pare rău, dar nu vă pot ajuta. Iar acum vă rog să mă scuzați, sunt foarte ocupat…

Reportera și-a răsfoit carnetul gros, fără să dea semne că ar avea de gând să se ridice.

— Mi-ați putea răspunde la câteva întrebări cu privire la modul de achiziționare a serviciilor?

— După cum v-am spus, chiar nu am…

— Descentralizarea serviciilor publice a schimbat cumva modul în care lucrați cu autoritățile locale?

Jurnalista se uita țintă în ochii lui, concentrându-se asupra răspunsului pe care urma să i-l dea. Thomas a înghițit în sec, apoi și-a dres iarăși glasul:

— După descentralizarea care a urmat Legii serviciilor sociale din 1982, a trebuit să ne ocupăm de foarte multă hârțogărie. Toate instituțiile implicate, de la grădinițe până la centrele de îngrijire, trebuiau să aibă un buget propriu. Dar acum, situația s-a simplificat: fiecărei instituții i se atribuie o sumă de la bugetul local și gata.

Annika asculta cu o mină impasibilă.

— Ce înseamnă asta, pe înțelesul oamenilor simpli?

Simțindu-se plictisit și pus la punct, Thomas s-a enervat un pic, dar a hotărât să n-o arate.

— Din anumite puncte de vedere, lucrurile merg mai ușor, a zis el. Consiliul municipal virează contractorilor de servicii o anumite sumă, iar aceștia își administrează singuri banii.

Annika își lua notițe, iar Thomas s-a oprit.

— Dumneavoastră cu ce vă ocupați? l-a întrebat ea. Care-i fișa postului?

— Sunt contabil-șef și mă ocup de fondurile și planurile de afaceri ale Serviciilor sociale. Întocmesc bugetul și mă asigur că este respectat, supraveghez procesele administrative interne, gestionez resursele financiare, mă ocup de nevoile și cererile angajaților noștri în cadrul diferitelor proiecte pe care le desfășurăm, întocmesc bilanțuri trimestriale și echilibrez balanța bugetară… Se poate spune că mă concentrez asupra a trei ani în același timp: anul anterior, anul curent și anul viitor…

— Incredibil! a zis femeia. Întotdeauna vorbiți așa?

Luat prin surprindere, Thomas a ezitat o clipă:

— Mi-a luat al naibii de mult să învăț jargonul.

Annika a râs, dându-și la iveală dinții albi și regulați.

— Cum au fost întâmpinate aceste schimbări de către Serviciile sociale? a întrebat ea. Oamenii sunt mulțumiți de noua organizare?

Apoi s-a răsucit încet în scaun, iar sânii i s-au legănat ușor sub pulover.

Thomas a plecat privirea:

— Reacțiile au fost împărțite. Acum, directorii de departament au mai puțină putere, lucru care nu prea le

convine. Nu mai pot gestiona fondurile în detaliu, ca pe vremea când grădinițele și centrele de îngrijire erau administrate direct de autoritățile locale. Dar, pe de altă parte, au mai puține responsabilități.

Sinceritatea lui l-a surprins chiar și pe el. Reportera își lua notițe fără să ridice privirea. Avea niște mâini frumoase și puternice.

— În fine, fiecare cu părerea lui, a continuat Thomas. Și bineînțeles că angajații au viziuni politice diferite asupra acestor schimbări, bazate pe ideologii diferite.

— Ați putea să-mi spuneți încă o dată cu ce vă ocupați, mai exact?

Thomas a încuviințat din cap și exact asta a făcut. Anumite lucruri a trebuit să i le repete de mai multe ori, căutând alte cuvinte și alte formulări. Reportera nu părea să aibă o cultură foarte solidă, dar prindea totul din zbor. I-a explicat rolul lui în cadrul grupului de funcționari care se ocupa de administrarea Serviciilor sociale – era un grup alcătuit din directorii executivi și șefii de departamente, adică din oamenii care se ocupau de grădinițe, școli, serviciile familiale, îngrijirea bătrânilor și așa mai departe. I-a prezentat componența Comisiei pentru Servicii sociale – directorii și contabilul-șef erau mereu prezenți, iar lor li se alăturau funcționarii care prezentau diferitele probleme și, uneori, șefii de departamente –, apoi i-a explicat modul de luare a deciziilor la întrunirile comisiei.

— Deci cine are puterea în comitetul ăsta? a întrebat ea.

Thomas o studia pe furiș: coapse subțiri, blugi strâmți.

— Depinde de natura problemei, i-a răspuns el. Multe dintre decizii sunt luate chiar la nivelul executiv, dar altele sunt supuse votului la întrunirile comitetului. Iar unele chestiuni ajung până la Curtea Administrativă de Apel sau la Curtea Administrativă Supremă de Apel înainte să se ia o decizie.

Annika a stat pe gânduri preț de câteva clipe, lovindu-și ușor fruntea cu pixul, iar în cele din urmă s-a uitat țintă la el și a zis:

— Dacă primiți o propunere din partea unei noi organizații – de la o fundație care vrea să ajute săracii, de exemplu –, cine decide dacă se vor contracta sau nu serviciile ei?

Thomas și-a dat seama imediat unde voia să ajungă reportera, dar nu s-a simțit deranjat.

— Decizia inițială de a contracta servicii de acest gen probabil că ar aparține comitetului, i-a răspuns el pe un ton calm. Dar, după aceea, celelalte decizii cu privire la serviciile în cauză pot fi luate de diverși funcționari.

— Primiți multe oferte de la fundații și contractori privați?

— Nu tocmai. De obicei, Consiliul municipal solicită astfel de oferte atunci când instituțiile pe care le finanțăm vor să-și reducă cheltuielile.

Annika și-a răsfoit repede carnetul:

— Dacă Vaxholm ar decide să contracteze servicii de acest gen, ați fi informat?

Thomas a oftat din rărunchi.

— Da, a zis el.

— Și ați fost informat?

Thomas a oftat încă o dată:

— Da. La întrunirea de aseară, comitetul a luat decizia de a contracta serviciile unei fundații numite Paradis. Cred că procesul-verbal al întrunirii încă n-a fost redactat, dar în el se va preciza că acest contract a fost aprobat la punctul șapte de pe ordinea de zi. Vă spun toate astea pentru că procesele-verbale sunt accesibile publicului.

Tânăra s-a îmbujorat ușor:

— Ce știți despre Aida Begovic din Bijeljina, femeia pentru care a fost contractată Fundația?

Thomas iarăși a făcut ochii mari, dar de data asta s-a înfuriat.

— Ce vreți, de fapt, de la mine? a întrebat-o el, ridicând glasul. Îmi distrageți atenția cu o mulțime de întrebări, iar apoi insinuați că…

— Liniștiți-vă, i-a spus reportera pe un ton tăios. Cred că ne putem ajuta unul pe altul.

Thomas a înlemnit, dându-și seama că se ridicase în picioare – furios, roșu la față, cu sângele înfierbântat și cu pumnul drept ridicat în aer. Ce naiba era în neregulă cu el? „Calmează-te, omule, ce Dumnezeu!”

A luat loc imediat, iar părul i-a venit în ochi. Și l-a dat pe spate cu ambele mâini.

— Îmi cer scuze. Doamne, ce rău îmi pare. N-am vrut să mă enervez…

Annika i-a zâmbit:

— În regulă, deci nu sunt singura persoană iute la mânie din camera asta.

Thomas s-a uitat cu atenție la reporteră: părul îi unduia neîncetat, iar ochii ei păreau să vadă până în străfundul lui.

— Ce vreți, mai exact? a întrebat el, plecând privirea.

Annika a redevenit serioasă și i-a vorbit în sfârșit pe un ton sincer.

— Am ajuns într-o fundătură. Fac investigații cu privire la această fundație și nu prea avansez. Potrivit informațiilor pe care le-am primit de le Rebecka Björkstig, Fundația Paradis a încasat în ultimii trei ani aproape nouăsprezece milioane de coroane și, dacă am calculat corect, cheltuielile lor se ridică la aproximativ șapte milioane. Nu știu ce fel de fundație este Paradis, deci nu știu în ce grilă de impozitare se încadrează, dar mi se pare că povestea asta e cam dubioasă.

— Știți cumva dacă fundația chiar oferă serviciile pe care pretinde că le oferă? a întrebat el.

Annika a clătinat din cap cu un aer sincer îngrijorat:

— Nu. M-am întâlnit și cu Rebecka, și cu Aida, dar nu știu dacă organizația asta chiar funcționează.

— Rebecka e șefa fundației?

Reportera a încuviințat din cap:

— Ea așa spune, iar eu o cred. Nu v-ați întâlnit cu ea? Pare o femeie onestă, dar am prins-o cu o minciună, sau poate că e vorba doar de o eroare. Nu știe atât de multe pe cât își închipuie, iar când îi pui întrebări, răspunde evaziv. Dar dumneavoastră cât de multe știți, de fapt, despre Fundația Paradis?

Thomas a ezitat, însă doar o clipă:

— Aproape nimic. Nimeni nu pare să știe nimic. Comitetul a luat decizia ieri, deși informațiile de care dispunem sunt foarte sumare. Nici măcar nu avem numărul de înregistrare al fundației.

— Dar ați putea să-l aflați?

Thomas a încuviințat din cap.

— Care este situația legală a fundației? a continuat Annika.

— Același lucru i-am întrebat și noi pe juriștii primăriei în dimineața asta.

Annika Bengtzon se uita cu atenție la Thomas:

— Ce știți despre fundații, în general? De ce credeți că Rebecka Björkstig a ales acest statut pentru organizația ei?

Thomas s-a aplecat în față:

— O fundație nu are nici proprietari, nici membri. Iar activitatea ei se supune unui număr mult mai mic de norme decât asociațiile sau societățile pe acțiuni.

Annika își lua notițe:

— Continuați, vă rog.

— Din câte știu, fundațiile pot fi folosite pentru a sustrage fonduri dintr-o firmă care a intrat în faliment. Poți folosi fundațiile pentru a comite tot felul de fraude, avantajul fiind că publicul nu prea are acces la activitatea ta.

Reportera a ridicat privirea:

— De ce?

— Atunci când se înregistrează o fundație, reprezentanții ei nu sunt obligați să-și declare CNP-urile. Au fost cazuri în care s-a dovedit că acești reprezentanți erau fictivi, pure invenții.

Annika a încuviințat din cap, s-a scărpinat la ceafă și a stat pe gânduri câteva clipe.

— Pe de o parte, a zis ea în cele din urmă, chestia asta face ca întreaga poveste să fie și mai dubioasă: poate că Rebecka a înființat fundația asta numai ca să escrocheze oamenii. Dar, pe de altă parte, dacă, după cum susține ea, organizația asta chiar funcționează, statutul de fundație ar fi ideal pentru scopul pe care și l-a propus.

Au tăcut amândoi o vreme. Thomas și-a dat seama că zgomotele primăriei dispăruseră și s-a uitat la ceas.

— Doamne, ce târziu e! a exclamat el.

Annika a zâmbit:

— Timpul trece repede când te distrezi.

Thomas s-a ridicat repede în picioare:

— Trebuie să plec.

Annika și-a strâns lucrurile și le-a vârât în geanta ei uriașă, și-a pus haina și fularul, apoi a dat mâna cu el:

— Vă mulțumesc că ați stat de vorbă cu mine.

Se uita țintă în ochii lui, cu un aer sigur pe sine. Vasăzică nu era chiar așa de înaltă. Și avea un piept… Thomas a simțit că i se umezesc iarăși palmele.

— Am să continui investigațiile, a zis ea, strângându-i mâna în continuare. Dacă aflu ceva, vreți să vă anunț?

Thomas a înghițit în sec, simțindu-și gâtul uscat, și a încuviințat din cap.

Annika i-a zâmbit:

— În regulă. Dar dacă dumneavoastră aflați ceva, îmi dați de veste?

Thomas și-a desprins mâna din a ei:

— Mai vedem…

— La revedere, a zis ea, apoi a ieșit din birou.

Thomas se uita la ușă și asculta pașii Annikăi Bengtzon îndepărtându-se pe hol. Apoi a luat loc pe scaunul unde stătuse reportera. Speteaza încă păstra căldura spatelui ei.

S-a ridicat repede în picioare, a scos un dosar și a aruncat o privire pe bugetul personalului de la Serviciile sociale – cifrele îi dansau în fața ochilor. A închis dosarul cu un gest nervos și s-a apropiat de fereastră. Reclamele colorate ale magazinelor îi chinuiau ochii: Ceaiuri și mirodenii, Pe malul mării.

Trebuia să meargă acasă. Probabil că Eleonor îl aștepta deja cu cina.

•

Traficul spre Stockholm era mult mai rarefiat decât șuvoiul de mașini care veneau dinspre oraș. Annika se uita prin parbriz la șirurile de clădiri posomorâte care mărgineau strada. După ce ieșise din centrul Vaxholmului, casele elegante cedaseră locul blocurilor cu multe etaje.

„Nici nu-ți dai seama unde te afli, s-a gândit ea. Așa e și în Flen, de exemplu.” Un semn de pe partea stângă i-a dat de știre că era în Fredriksberg, cartierul unde locuise Aida. A încetinit, întrebându-se dacă nu cumva ar fi fost bine să treacă pe la fosta ei adresă, dar a hotărât că nu era cazul.

La radio s-a difuzat un anunț cu privire la trafic: din pricina ploii și a temperaturilor scăzute, carosabilul avea să fie alunecos.

„Măcar sunt în viață… i-a trecut ei prin minte. Și-o să mai fiu o vreme.”

Annika a încercat să se uite la cer, dar norii erau foarte groși. Nu se vedea nicio stea. Nimeni n-o putea vedea din cosmos.

Mergea cu viteză mică, iar de data asta, ea era cea depășită de toate mașinile. Deja nu mai era încordată, dar grija pentru starea bunicii persista – o simțea ca pe un pietroi în stomac.

Împrejurimile drumului național 274, care ducea spre Stockholm, erau cât se poate de banale – ai fi zis că mergi pe drumul dintre Hälleforsnäs și Katrineholm. A pornit radioul și a dat peste un post care avea în program un maraton Boney M: Brown Girl în the Ring, sha-la-la-la… Ma Baker, she taught her four sons, ma-ma-ma-ma, Ma Baker, to handle their guns… Run, run, Rasputin, lover of the Russian queen…[16]

Când a ajuns la Arninge și a intrat iarăși pe autostrada E18, a început să burnițeze, dar adevărata ploaie părea să fi rămas suspendată în aer. Annika a ascultat piesele disco ale formației germane până a ajuns la clădirea din Marieberg, unde își avea sediul Kvällspressen.

Nu era nimeni la biroul de primire, așa că a lăsat cheile mașinii pe tejghea, apoi a pornit spre apartamentul ei de pe Hantverkargatan. A traversat parcul Rålambshov, apoi a luat-o pe malul nordic al lacului Mälaren. Aerul era rece și umed, iar întunericul, apăsător și atotstăpânitor, deși stâlpii de iluminat și reclamele din neon reușeau să-l împrăștie din loc în loc. Annikăi i-a zburat gândul la bunica ei: ce să facă?

A cuprins-o teama, iar crampele din stomac au devenit și mai puternice.

Până să ajungă acasă, i-a intrat frigul în oase și a început să clănțăne din dinți. Telefonul a început să sune chiar când a deschis ușa, așa că a dat buzna înăuntru fără să-și dea jos încălțările pline de noroi.

„Bunica! Doamne, s-a întâmplat ceva cu bunica!”

I s-a făcut rușine. Calmul ei era doar o fațadă – în adâncul sufletului, se simțea vinovată pentru că nu rămăsese alături de ea.

— Mă duc la restaurantul ăla thailandez să-mi iau un pui fript cu nuci de acaju, i-a zis prietena ei Anne. Vrei și tu?

Annika s-a așezat pe podea:

— Da, te rog.

•

Jumătate de oră mai târziu, Anne Snapphane a venit la ea cu o pungă în care se aflau două cutii învelite în folie de aluminiu.

---

[16] Versuri din trei piese ale formației germane Boney M: „Fata ciocolatie intră în ring, tra-la-la-la… Ma Baker i-a învățat pe cei patru fii ai ei, Ma Baker i-a învățat să tragă cu pistolul… Fugi, fugi, Rasputin, amant al reginei Rusiei…”.

— Ce frig e! a zis ea după ce s-a șters pe covorașul de la intrare. Aerul ăsta umed e o adevărată pacoste pentru căile respiratorii. Simt că mă paște o bronșită.

Anne era o ipohondră foarte inventivă.

— Pune-ți o pereche de șosete de lână, a sfătuit-o Annika. Dacă ai grijă să-ți fie cald la picioare, totul o să fie bine – așa zice bunica.

Apoi a izbucnit în plâns.

— Vai, draga mea, dar ce s-a întâmplat?

Anne a luat loc pe canapea, lângă ea, și a așteptat în tăcere. Annika plângea cu sughițuri și simțea că piatra din stomac se încălzește, devine din ce în ce mai moale, iar în cele din urmă se dezintegrează.

— Bunica… a zis ea în cele din urmă. A avut un accident vascular cerebral și e internată la spitalul Kullbergska din Katrineholm. Și n-o să se facă bine prea curând…

— Îmi pare tare rău, a zis Anne pe un ton plin de compasiune. Și ce-o să se întâmple cu ea acum?

Annika și-a suflat nasul într-un șervețel, apoi s-a șters la ochi și a oftat din rărunchi.

— Nu știu. N-am găsit niciun loc în centrele de recuperare și nimeni n-are timp să se îngrijească de ea. Or, ea are nevoie de mult sprijin ca să se refacă. M-am gândit să renunț la serviciu și s-o aduc aici.

Anne și-a plecat capul într-o parte:

— Nu uita că stai la ultimul etaj, n-ai toaletă și nici apă caldă.

Annika a dat glas gândurilor care o chinuiseră toată ziua.

— Cred că va trebui să mă mut la Katrineholm. N-o să fie sfârșitul lumii. În fond, ce fac eu la Kvällspressen? Rescriu materiale pe care alții le-au făcut de mântuială. Și nici măcar nu-mi apare numele în ziar. Oare chestia asta e mai importantă decât să am grijă de singura persoană pe care o iubesc?

Anna n-a zis nimic, ci a lăsat-o pe Annika să-și verse amarul.

Apoi s-a dus în bucătărie să aducă pahare și tacâmuri. Annika a pornit televizorul și s-au uitat împreună la buletinul de știri al televiziunii naționale, mâncând puiul fript direct din cutii. Bursa înregistrase o nouă creștere, iar frământările din Mitrovița continuau. De asemenea, s-a difuzat un reportaj care prezenta atmosfera din sânul Partidului Social Democrat înaintea Congresului național.

— Chiar vrei să renunți la slujba de la Kvällspressen? a întrebat Anne Snapphane, sprijinindu-se pe speteaza canapelei – avea stomacul atât de plin, încât abia putea să se mai miște.

Annika și-a frecat fruntea și a oftat din adânc:

— Asta ar fi ultima variantă. Nu vreau să renunț, dar ce pot să fac dacă nu găsesc altă soluție?

— Să știi că n-o să aibă nimeni de câștigat dacă te înscrii la Cupa Mondială a Martirilor, a zis Anne. Ai responsabilități și față de tine însăți. Nu poți să-i transformi pe cei din jur în scopul vieții tale. Vrei niște vin?

— Doctorul chiar mi-a recomandat să beau… i-a răspuns Annika. Alb, te rog.

— Și mie îmi place ăla alb, că dacă beau roșu, simt că-mi ia foc fața… Vai, dar ce frig e la tine! Ai vreo fereastră deschisă?

— Mi s-a spart un geam în timpul furtunii, a strigat Annika după ea.

Anne s-a întors cu vinul, apoi s-au învelit în câte o pătură și au băut Chardonnay îmbuteliat în cutie de carton.

— În rest, cum merg lucrurile? a întrebat Anne.

Annika a oftat iarăși, a închis ochii și s-a sprijinit de speteaza canapelei:

— M-am certat cu mama. Nu mă suportă. Am știut întotdeauna că așa stau lucrurile, dar m-am simțit îngrozitor când mi-a spus-o.

S-a întristat dintr-odată – a nu fi iubit provoacă o durere aparte.

— Nu cred că știu pe cineva care să se înțeleagă bine cu maică-sa, a zis Anne Snapphane cu o mină sceptică.

Annika a clătinat din cap și a reușit să zâmbească.

— Chiar cred că nu mă place, a zis ea, uitându-se la pahar. Și, sinceră să fiu, cred că nici mie nu prea îmi place de ea. Dar oare chiar trebuie?

Anne a stat pe gânduri câteva clipe.

— Nu cred… Depinde de mamă. Dacă merită, poți s-o iubești, dar nu-i obligatoriu. Însă mamele trebuie să-și iubească proprii copii, a adăugat Anne, ridicând arătătorul cu un aer autoritar. E o obligație de la care nu se pot eschiva.

— După părerea ei, eu nu merit să fiu iubită, a zis Annika.

Anne Snapphane a ridicat din umeri:

— Se înșală. Chestia asta dovedește că n-are minte. Iar acum dă-mi niște vești mai vesele, te rog. Nu ți s-a întâmplat nimic mișto în ultimele zile?

Annika a zâmbit. Se simțea ușurată – strânsoarea din jurul pieptului cedase.

— Mă ocup de un subiect foarte interesant. O fundație cam dubioasă care șterge din registrele publice persoane aflate în pericol.

Anne Snapphane a luat o gură de vin și a ridicat o sprânceană, iar Annika a continuat:

— Iar azi am fost să stau de vorbă cu un funcționar care lucrează cu fundația asta. Dacă știu cum să-l iau, poate c-o să obțin mai multe informații.

— E un tip mișto? a întrebat Anne.

Apoi și-a golit paharul și l-a umplut iarăși.

— Un șoarece de birou. N-a făcut decât să turuie despre tot felul de porcării birocratice. M-am străduit să relaxez un pic discuția, dar n-am reușit. Cred că n-a mai vorbit niciodată cu un reporter – avea niște emoții…

— Ba eu cred că l-au excitat țâțele tale… a zis Anne, răsucind paharul în mână.

Annika s-a întors spre prietena ei:

— Ai înnebunit? Un funcționar?

— Are și el penis, nu? Și ce căuta tipul ăsta la portul liber?

Annika a oftat, a pus jos paharul și s-a ridicat în picioare:

— Nu mă urmărești. În port am fost alaltăieri. Iar funcționarul de care îți povestesc lucrează în Vaxholm. Vrei niște apă?

A adus un ibric și două pahare goale. Per, tipul cu plete, bine făcut, de la buletinul meteo, a prezentat știrile despre vreme, apoi a început o emisiune: o mână de femei cu veleități culturale – toate trecute de patruzeci de ani – au început o discuție pompoasă și fără nicio noimă.

Annika a stins televizorul.

— Cum merge Divanul femeilor?

A venit rândul Annei să ofteze:

— Michelle Carlsson, noua noastră colaboratoare, vrea să fie tot timpul în fața camerei. Intervine în fiecare secvență și nu lasă pe nimeni s-o taie la montaj. A sugerat să organizăm și un grup de discuții care să dezbată probleme sexuale și alte chestii

de genu' ăsta. Și cică ar trebui să facă parte și ea din grupul ăsta.

— Chiar așa a zis? a întrebat Annika. Că ar trebui să facă parte din grup?

Anne Snapphane a oftat din nou:

— Nu, dar e evident de ce a venit cu propunerea asta.

— E bine că unora le place să apară în fața camerei, a zis Annika. Eu nu vreau nici în ruptul capului. Mai bine mor!

— Pentru mulți, e tocmai invers: ar da orice să apară la televizor.

•

Era o dezbatere televizată despre rolul artei în societate – o temă care nu-și pierdea niciodată actualitatea.

— Spuneți-mi, vă rog, ce înseamnă arta pentru dumneavoastră? a întrebat moderatoarea.

— Un dialog nesfârșit, a spus prima invitată, desenând un cerc în aer cu mâna dreaptă.

— Se poate spune că arta de calitate are un caracter imperios. Deschide noi direcții, are substanță și puterea de a influența mulți oameni, a răspuns a doua invitată, trasând cu mâna stângă o linie orizontală.

— Artiștii serioși oglindesc timpurile pe care le trăiesc. Din punctul meu de vedere, este bine că arta suscită dezbateri. Controversele pe care le stârnește sunt dovada limpede că arta este o problemă urgentă, a zis a treia invitată, arcuindu-și sprâncenele.

— Dar arta este importantă numai atunci când suscită controverse? a întrebat moderatoarea.

— Desigur, există limite, a continuat a treia invitată, și trebuie hotărât de la caz la caz. De obicei, dacă știi cine este artistul, îți poți da seama cât de serios este, însă e bine să nu te bazezi pe idei preconcepute. Arta conceptuală, în care este foarte importantă tema exponatului, are…

Thomas s-a ridicat de pe canapea:

— Mă duc să iau o bere. Vrei și tu una?

Eleonor nu i-a răspuns, iar cuta dintre sprâncenele ei i-a dat de înțeles că nu voia să fie deranjată. Thomas a urcat treptele care duceau în hol, cu vocile cultivate în fundal.

— … Arta contemporană a constituit întotdeauna un afront adus societății. Se prea poate ca, atunci când au văzut

inovațiile introduse de Giotto di Bondone[17] în arta religioasă, enoriașii să fi strâns în mâinile lor reci banii pe care aveau de gând să-i doneze bisericii…

Când a ajuns la frigider, a văzut că nu era nicio bere rece. A oftat, s-a dus în cămară și a deschis una caldă. S-a uitat după ziarele de seară, dar n-a dat de ele.

— Nu vrei să te uiți la emisiune? a strigat Eleonor după el.

Thomas s-a așezat pe un scaun din bucătărie, a luat o gură mare de bere, simțind cum îi iese acidul pe nas, apoi a oftat și s-a întors în sufragerie.

— Feminismul n-a influențat doar felul în care se discută despre literatură, ci și felul în care se scrie istoria literaturii, a observat moderatoarea. Dar oare a afectat și literatura însăși? Și dacă este așa, în ce sens?

Thomas a luat loc pe canapea. Capul femeii care vorbea în clipa aceea semăna foarte mult cu o pară. Era directoarea unei reviste de literatură și vorbea atât de afectat, încât lui Thomas i-a venit să râdă.

— … A fost o adevărată binefacere pentru scriitoare, a zis para, deoarece le-a pus în evidență caracterul aparte. Îmi vin în minte cuvintele unui scriitor danez…

— Ei, nu mai spune! a exclamat el.

— Șșt, vreau s-aud ce zice.

Thomas s-a ridicat dintr-odată și s-a dus iarăși în bucătărie.

— Thomas, ce s-a întâmplat? a strigat Eleonor în urma lui.

— Nimic.

Apoi a oftat și a scotocit prin servietă după ziarele de seară. În cele din urmă, le-a găsit: erau mototolite și, în curând, aveau să devină vechi și neinteresante.

— Nu vrei să te uiți la dezbatere? O să discutăm despre ea la întâlnirea de duminică a Societății Culturale.

Thomas nu i-a răspuns, ci a început să citească Kvällspressen, ziarul unde lucra Annika Bengtzon. Dar nu i-a găsit poza pe nicăieri – probabil că nu scria articole din categoria celor publicate împreună cu o mică fotografie a autorului.

— Thomas…

— Da, ce-i?

[17] Giotto di Bondone (1266-1337): pictor și arhitect italian.

— Nu-i nevoie să țipi. Avem vreo casetă video goală? Vreau să înregistrez emisiunea.

Thomas a pus ziarul jos și a închis ochii.

— Thomas?

— Nu știu. Doamne, lasă-mă să citesc!

Apoi a deschis iarăși ziarul cu un gest demonstrativ. Un bărbat robust, îmbrăcat în negru, se uita la el de pe două pagini ale ziarului – era capul unei rețele de traficanți de țigări. Apoi a auzit-o pe Eleonor făcându-și de lucru cu videoul în sufragerie. Și-a dat seama imediat ce avea să urmeze: Eleonor urma să țipe la aparat și să-l lovească cu palma, apoi avea să-l cheme pe el să vadă ce are.

— Thomas!

A lăsat ziarul din mână și s-a dus în sufragerie cu pași mari.

— Gata, am venit! a zis el. Spune-mi ce naiba vrei să fac, ca dup-aia să mă întorc în bucătărie să-mi citesc ziarul în liniște!

Eleonor s-a uitat la el ca la un strigoi:

— Ce-i cu tine? Ești roșu ca sfecla! Nu vreau decât să mă ajuți un pic cu videoul ăsta – ți se pare că-ți cer prea mult?

— Ai putea să înveți și tu butoanele.

— Vorbește mai încet, a zis ea pe un ton ezitant. Vreau să aud ce zic.

— Nu pierzi nimic: sunt niște toante pline de ifose, care se masturbează reciproc în fața camerelor.

Eleonor se uită la el cu gura căscată:

— Ți-ai pierdut mințile! Fără ele, Suedia ar fi un deșert cultural! Ele definesc și reprezintă statutul nostru cultural, viziunea noastră asupra societății contemporane.

Thomas i-a aruncat o privire: Eleonor vorbea atât de frumos și era atât de branșată la prezent.

S-a întors cu spatele la ea, și-a luat haina și a plecat.

•

Când s-a trezit, Aida și-a dat seama că febra cedase. Avea mintea limpede, iar durerile dispăruseră. Îi era sete.

Femeia pe care o cunoscuse în dimineața aceea stătea lângă ea, pe un taburet.

— Vrei să bei ceva?

Aida a încuviințat din cap, iar femeia i-a dat un pahar de suc de mere.

A luat paharul cu o mână tremurândă – încă era slăbită.

— Cum te simți?

Aida a înghițit în sec, a dat ușor din cap și s-a uitat în jur. O cameră de spital. Simțea o jenă în brațul drept – acul unui perfuzor. Era goală.

— Mult mai bine, mulțumesc.

— Eu sunt Mia, i-a zis femeia. Am să te ajut. O să pleci de aici în seara asta, așa că încearcă să te odihnești cât mai mult. Ți-e foame, vrei să mănânci ceva?

Aida a clătinat din cap.

— Ce-i asta? a întrebat ea, mișcându-și ușor brațul drept.

— O perfuzie cu antibiotice, i-a răspuns Mia. Ai făcut o pneumonie dublă severă. Va trebui să iei antibiotice încă zece zile.

Aida a închis ochii, apoi și-a trecut mâna stângă peste frunte.

— Unde mă aflu? a zis ea în șoaptă.

— Într-un spital departe de Stockholm, a zis Mia. Te-am adus aici soțul meu și cu mine.

— Sunt în siguranță?

— Da. Doctorii sunt niște prieteni de-ai mei. Internarea ta nu a fost înregistrată, iar când plecăm de aici, îți luăm fișa cu noi. Individul care te urmărește n-o să te găsească aici.

Aida a ridicat privirea.

— Deci știți…?

— Mi-a povestit Rebecka, i-a răspuns Mia, apoi s-a aplecat spre ea și i-a șoptit: Aida, să n-ai încredere în Rebecka.

PARTEA A DOUA

Noiembrie

Nimeni nu e fără de greșeală

Nici măcar eu nu pot evita consecințele faptelor mele.

Dar sentimentele de vinovăție nu sunt distribuite proporțional cu greșelile noastre. Nu există nicio justiție divină atunci când sunt împărțite poverile. Deseori, cei care trebuie să suporte greutățile cele mai mari sunt cei mai puternici și cei mai capabili să atragă sprijinul oamenilor compătimitori – și, astfel, reușesc să ducă pe umeri o povară inumană. Însă eu nu vreau s-o port.

Știu ce-am făcut și nu vreau să accept rolul care mi s-a impus. Dimpotrivă. Am de gând să-mi folosesc uneltele în continuare, până când îmi voi atinge scopul. Violența a devenit parte din mine și mă distruge, dar mi-am acceptat distrugerea.

Vinovăția mea s-a cuibărit și mai adânc, mi-a umplut partea din suflet pe care încă o controlez. Nu mă pot schimba în bine, nu mă pot împăca cu propriul meu eșec.

Nu pot obține iertare. Trădarea mea este la fel de mare precum însăși moartea.

Am încercat să mă obișnuiesc cu ea, dar îmi este imposibil, pentru că paradoxul se află chiar în conștiința mea.

Sunt în viață, deci sunt vinovată.

Îmi pot răscumpăra păcatele într-un singur fel.

Joi, 1 noiembrie

Ningea. Fulgii se lipeau de hainele Annikăi, albindu-i părul și partea din față a trupului. Cei care ajungeau pe pământ se topeau imediat, transformându-se într-un fel de terci din apă și sare. Annika a călcat într-o baltă și și-a dat seama că avea încălțările găurite.

Centrul civic din cartier se afla chiar la capătul străzii ei, lângă Fridhemsplan, într-un bloc înalt, cu fațadă din cărămidă. Când s-a uitat în vitrină, a văzut că arăta ca un om de zăpadă. Dincolo de geam, era un mic panou care aducea la cunoștința publicului că, în apropierea parcului Rålambshov, chiar lângă strada care duce spre autostrada Essinge, avea să se construiască un nou hotel, invitând lumea să se pronunțe cu privire la acest proiect.

Annika a apăsat pe butonul soneriei de la centrul civic și a fost primită înăuntru – pereții erau plini cu tot felul de informații. A luat toate pliantele despre centrele de îngrijire și despre serviciile pentru bătrâni. Când a ieșit, a văzut că alături era o firmă de servicii funerare.

Printre fulgii de zăpadă, aerul era rece și curat. Sunetele se auzeau înăbușit, ca și când ar fi fost învelite în pături. A rămas pe loc preț de câteva clipe, ascultând, respirând și explorându-și sentimentele. Era odihnită, iar mintea îi era calmă și limpede.

Existau soluții. Lucrurile se puteau aranja.

Când a ajuns la blocul ei, a pornit ușor pe scări, cu privirea plecată în pământ. Și de aceea n-a văzut-o pe femeia care aștepta lângă ușa apartamentului.

— Sunteți Annika Bengtzon?

Annikăi i s-a tăiat respirația și a călcat greșit pe o treaptă – mai avea un pic și cădea pe spate.

— Cine sunteți?

Femeia i-a întins mâna.

— Mă numesc Maria Eriksson. N-am vrut să vă sperii.

Annika avea impresia că vede totul ca printr-un tunel, iar trupul i-a intrat în defensivă.

— Ce vreți? Și cum ați dat de mine?

Femeia a zâmbit cu un aer îngândurat:

— Sunteți trecută în cartea de telefon… Tot de acolo v-am luat și adresa. Aș vrea să discut ceva cu dumneavoastră.

— Ce?

Nerăbdare.

— Aș prefera să nu discutăm aici.

Annika a înghițit în sec. Nu avea chef de discuții. Nu acum. Voia să stea pe canapeaua ei, învelită cu o pătură, să bea ceai și să se uite pe pliantele despre centrele de îngrijire; voia să găsească soluția cea mai bună, să-și redobândească liniștea sufletească. Era sigură că, orice ar fi vrut să-i spună femeia aceea, pur și simplu nu era problema ei.

— N-am timp, a zis Annika. Bunica mea a suferit un atac cerebral și trebuie să-i găsesc un loc unde să se refacă.

— E foarte important, a insistat femeia pe un ton grav, fără să se îndepărteze niciun pic de ușă.

Iritarea Annikăi a făcut loc furiei, iar apoi, pe neașteptate, fricii. Femeia din fața ei nu avea de gând să se clintească, iar prezența ei impunea respect.

„Aida”, s-a gândit Annika, apoi a coborât o treaptă.

— Cine v-a trimis?

— Nimeni, i-a răspuns Maria Eriksson. A fost decizia mea să vin aici. E vorba despre Fundația Paradis.

Annika a intrat la bănuieli. Se uita țintă la femeia de lângă ușă, iar aceasta a întors privirea în altă parte cu un aer liniștit.

— Nu știu despre ce vorbiți, a zis Annika.

Pe chipul femeii a apărut dintr-odată disperarea:

— Să n-aveți încredere în Rebecka.

„Hopa!” Curiozitatea a pus imediat stăpânire pe Annika. Nu mai voia să scape: era problema ei, una în care hotărâse să se implice.

— Haideți înăuntru, a zis ea, apropiindu-se de ușă ca să descuie.

Și-a agățat haina udă în cuier, a închis ușa și s-a dus să-și dea jos pantalonii și șosetele. A luat haine uscate din șifonier, și-a șters părul cu un prosop, apoi a intrat în bucătărie și a pus ibricul pe foc.

— Vreți o cafea? Sau poate un ceai?

— Nu, mersi. Și poți să-mi spui Mia.

Femeia se așezase pe canapeaua din sufragerie. Annika a făcut un ibric mare de ceai de lămâie și l-a adus pe o tavă.

Maria Eriksson era tensionată, dar stăpână pe sine.

— Te-ai întâlnit cu Rebecka Björkstig, nu-i așa?

Annika a încuviințat din cap, apoi și-a pus o ceașcă de ceai.

— Sigur nu vrei și tu?

Dar femeia părea că nu a auzit-o:

— Rebecka a zis de mai multe ori că pregătești pentru Kvällspressen un amplu material despre Fundația Paradis, în care o să fie prezentată ca o organizație extraordinară. Așa-i?

Annika învârtea în ceai, nefiind în stare să îndepărteze temerile din spatele curiozității care pusese stăpânire pe ea.

— Nu-ți pot spune nimic despre ce o să apară sau nu în ziar.

Dintr-odată, străina care stătea pe canapeaua ei a izbucnit în plâns. Neștiind ce să facă, Annika și-a pus ceașca pe farfuriuță.

— Te rog să nu scrii nimic înainte să afli ce se întâmplă cu adevărat, a rugat-o Maria Eriksson. Așteaptă până când o să ai toate datele.

— E un lucru de la sine înțeles, i-a răspuns Annika. Dar e foarte dificil să afli ce se întâmplă într-o fundație. Totul este atât de confidențial, încât fiecare informație pe care o capăt trebuie să treacă pe la Rebecka.

— Nu o cheamă Rebecka.

Annika a scăpat lingurița în ceașcă și n-a fost în stare să spună nimic.

— Știu sigur că, până de curând, folosea un alt nume, a continuat Maria Eriksson, ștergându-se la ochi cu un șervețel. Dar nu știu exact care… Agneta, parcă. Dar nu mai țin minte numele de familie.

— De unde știi? a întrebat-o Annika.

Maria și-a suflat nasul:

— Rebecka susține că am fost ștearsă din registrele publice.

Annika se uita la tânăra femeie de pe canapea – era atât de reală, atât de aproape. „Ștearsă din registre!”

— Deci organizația funcționează? a întrebat ea.

Femeia a pus șervețelul în geantă:

— Nu. Cred că nu funcționează deloc. Asta-i problema.

— Dar tu ai fost ștearsă din registre?

Maria a izbucnit într-un scurt hohot de râs, apoi a zis:

— Am fost ștearsă cu câțiva ani în urmă. Nu mai apar în niciun registru de multă vreme, dar asta n-are nicio legătură cu Rebecka sau cu Fundația Paradis. Eu însămi am făcut toate

demersurile ca să-mi asigur protecție mie și familiei mele. Problema e că nu-i de ajuns, și de aceea am apelat la Fundația Paradis.

— Deci ai fost luată în grijă de fundație?

— Nu s-a luat o decizie în cazul meu: districtul în care locuiesc încă nu a aprobat contractul, i-a răspuns Maria Eriksson. Altfel zis, încă nu sunt în evidența fundației, dar întrucât am avut de-a face cu oamenii de acolo, am reușit să-mi fac o imagine de ansamblu asupra ei.

Annika și-a luat ceașca, a suflat în ceai și a încercat să-și pună în ordine sentimentele: frică, neîncredere, nerăbdare, uimire. Femeia aceea era atât de reală, atât de blondă și de serioasă, iar privirea ei părea să pătrundă până în miezul lucrurilor. Dar oare spunea adevărul?

Annika era dezorientată.

— Când ai luat legătura cu Fundația Paradis?

— În urmă cu vreo cinci săptămâni.

— Și încă nu ai fost acceptată?

Maria Eriksson a oftat.

— E din cauza Serviciilor sociale, a zis ea. Fac cercetări ca să afle dacă e cazul să plătească pentru mutarea noastră în străinătate.

— Care se va face cu ajutorul fundației?

Femeia a încuviințat din cap.

— Rebecka vrea șase milioane de coroane ca să ne ajute să părăsim țara. Cazul nostru e cât se poate de limpede: Curtea Administrativă de Apel a decis că nu putem duce o viață normală în Suedia. Pot să-ți arăt verdictul…

Annika și-a frecat fruntea:

— Trebuie să-mi notez toate astea. Ai ceva împotrivă?

— Nu, nicio problemă.

Annika s-a dus în hol, și-a luat geanta udă și a răsturnat-o pe podea: o cutie de bomboane mentolate marca Tenor, șervețele de hârtie, un bilet de tren compostat, un carnet, un pix și un colier greu de aur.

Colierul de aur. Annika l-a ridicat de jos. Darul de la Aida – uitase complet de el.

Și-a băgat repede lucrurile în geantă, mai puțin carnetul și pixul.

— De ce e în pericol viața ta? a întrebat-o ea pe Mia, așezându-se iarăși pe canapea.

Maria Eriksson a zâmbit ușor:

— Până la urmă, vreau și eu niște ceai, te rog… Vechea poveste: m-am îndrăgostit de cine nu trebuia. M-am gândit că s-ar putea să mă întrebi, așa că am adus toate actele.

Apoi a scos un dosar gros.

— Sunt numai copii. Dacă vrei, poți să le păstrezi, dar ți-aș fi recunoscătoare dacă le-ai păstra într-un loc sigur.

— Povestește-mi, a îndemnat-o Annika, luând dosarul în mână.

— A încercat să mă stranguleze, a început Maria Eriksson, învârtind în ceașcă. A înfipt cuțitul în mine, m-a bătut și m-a violat. A vrut să ne răpească fata și a provocat tot felul de daune casei în care locuim, ba chiar a încercat să-i dea foc. Și aș putea continua la nesfârșit… Dar nu i-ar păsa nimănui.

Maria a luat cu grijă o gură de ceai. Annika a simțit că o cuprinde un foarte familiar sentiment de furie.

— Știu cum e… a zis ea. Dar poliția de ce n-a făcut nimic?

Maria a zâmbit iarăși:

— Părinții mei încă locuiesc în orașul în care m-am născut. Mi-a zis că dacă iau legătura cu poliția, îi omoară.

— De unde știi că nu e un bluf?

— Deja a încercat să dea cu mașina peste tata.

— Am să mă uit pe dosar mai încolo, a zis Annika, punându-l pe podea.

Nu știa ce să mai spună. Avea să studieze copiile documentelor, dar bănuiala ei era că susțineau povestea Mariei. O credea pe femeia aceea. I se părea convingătoare – poate pentru că era atât de speriată.

Au rămas în tăcere o vreme. Din când în când, se auzea zăngănitul discret al ceștilor.

— Organizația asta chiar există? a întrebat Annika.

Maria Eriksson a încuviințat din cap:

— Rebecka ia bani de la oameni pentru serviciile ei, dar asta-i tot. Din câte mi-am putut da seama, nu au șters pe nimeni din registrele publice. Tot ce face Rebecka e să ceară protejarea datelor personale pentru anumiți clienți.

— Adică?

Maria s-a lăsat pe spate:

— Sunt mai multe modalități prin care poate fi pusă la adăpost o persoană amenințată. Cea mai simplă este protejarea datelor, caz în care, dacă apelezi la surse guvernamentale, nu poți avea acces la CNP-ul, adresa și legăturile de rudenie ale persoanei respective. Singurul răspuns pe care-l primești este: date personale protejate.

Annika a încuviințat din cap: văzuse acel mesaj atunci când căutase datele Rebeckăi pe Regpub.

— E o măsură aplicată destul de rar, nu? a întrebat ea.

— În Suedia, beneficiază de protecția datelor mai puțin de zece mii de persoane, i-a răspuns Maria Eriksson. Măsura e pusă în practică de direcția financiară de care aparții, dar numai după ce s-a stabilit că într-adevăr ai fost victima unor hărțuiri.

— Tu beneficiezi de această protecție?

— Nu, familia mea e protejată prin secretizarea datelor – o metodă mai complicată și mai cuprinzătoare. În astfel de cazuri, nu are acces la noua ta adresă decât o singură persoană, anume șeful direcției financiare de care aparțineai înainte să-ți schimbi domiciliul. Iar ca să ți se poată secretiza datele, trebuie să îndeplinești criterii și mai riguroase. Hărțuirile trebuie să fie suficient de grave, încât să determine instanța să emită un ordin de restricție.

— Câți oameni beneficiază de secretizarea datelor în Suedia?

— Mai puțin de o sută, i-a răspuns Maria.

Deci Maria chiar dispăruse din registrele publice.

— Există și alte modalități?

— Da, poți să-ți schimbi numele și să primești un nou CNP. Schimbarea CNP-ului se face de către fisc la cererea Inspectoratului General al Poliției Suedeze.

Annika și-a dat seama că avea în față o persoană care cunoștea bine aceste mecanisme.

— Tu ți-ai schimbat identitatea?

Maria a ezitat o clipă, apoi a încuviințat din cap:

— Mi-am schimbat numele de mai multe ori, iar o vreme, am avut un CNP nou – am trecut de la Fecioară la Capricorn!

Amândouă au izbucnit în râs.

— Cu ce altceva se mai ocupă Rebecka?

Maria Eriksson a redevenit serioasă:

— Ea ce ți-a zis?

Annika a luat o gură de ceai. Trebuia să ia o hotărâre: sau avea încredere în femeia aceea, sau îi cerea să plece. A ales prima variantă.

— Susține că, în ultimii trei ani, a ajutat șaizeci de persoane și a mutat două familii în străinătate, a zis Annika. Cică fundația are cinci angajați cu un salariu de paisprezece mii de coroane pe lună; toate contactele clienților cu instituțiile sunt mediate de Fundația Paradis prin intermediul unui sistem de numere de ordine; există o linie telefonică la care clienții pot suna la orice oră, iar toate liniile fundației sunt deviate; mi-a zis și că pot face rost de slujbe la stat în alte țări; asigură servicii medicale complete și asistență juridică – ce mai, își îngrijesc clienții de la A la Z.

Maria a oftat și a încuviințat din cap:

— Da, cam asta e povestea pe care o spune tuturor. Dar mă surprinde c-a adus vorba și de mutarea în străinătate, pentru că, de obicei, e foarte precaută.

— Chiar a vorbit destul de mult despre asta.

— Am înțeles… a zis Maria. Ei bine, personalul fundației e alcătuit din ea însăși, fratele, sora și părinții ei. Îmi închipui că toți iau salariu, dar, de fapt, nu fac nimic. În Fundația Paradis nu se muncește deloc. Maică-sa mai răspunde la telefon din când în când, dar asta-i tot.

Tăcere.

— Și spunea că are la dispoziție niște case sigure, a adăugat Annika. Așa-i?

Maria a zâmbit:

— Au o casă dărăpănată în Järfälla. Acolo locuiesc și eu cu familia mea. Tot acolo e și telefonul fundației. Sună destul de des atunci când Rebecka face rost de un caz nou: câte un om disperat sună întruna, dar nu-i răspunde nimeni…

Annika a clătinat din cap:

— Vasăzică totul, până la ultimul cuvânt, e un șir de minciuni sfruntate?

Maria Eriksson a clipit cu lacrimi în ochi:

— Nu știu. Nu știu ce se întâmplă cu ceilalți.

— Care ceilalți?

Femeia s-a aplecat spre Annika și i-a spus în șoaptă:

— Ceilalți oameni care apelează la fundație… Nu știu ce se întâmplă cu ei. Vin acolo, sunt introduși în sistem, apoi dispar.

— Nu sunt ținuți în casa aia?

Maria Eriksson a zâmbit cu jumătate de gură:

— Nu, doar noi stăm acolo. Am închiriat o cameră pentru care plătim pe sub mână. Rebecka se gândește c-o să facă o grămadă de bani de pe urma noastră, pentru că avem un dosar foarte solid, și de-aia locuim acolo. Dar m-am prins ce are de gând să facă. Dacă Serviciile sociale din districtul nostru vor plăti, Rebecka o să fugă cu banii, iar noi n-o să primim nimic.

Maria și-a ascuns fața în palme:

— Și am crezut-o! Am nimerit din lac în puț!

Annikăi i-a zburat gândul la Thomas, funcționarul cu care se întâlnise în Vaxholm cu o zi înainte.

— Trebuie să iei legătura cu autoritățile din districtul tău, a zis ea.

Femeia a scos încă un șervețel:

— Da, știu. Trebuie să ne mutăm de acolo. Soțul meu a găsit o casă la țară și, după ce pune totul la punct, o să plecăm de la Fundația Paradis. Abia apoi o să contactez autoritățile din districtul meu. Dar, câtă vreme stăm în casa fundației, nu pot să fac nimic.

— Cât crezi c-o să mai dureze?

— Câteva zile. Ne mutăm cel târziu în weekendul ăsta.

Annika a stat pe gânduri câteva clipe, apoi a întrebat:

— Știi ceva de amenințările pe care Rebecka susține că le-ar fi primit?

Maria a oftat:

— Zice că mafia e pe urmele ei, dar n-am nici cea mai vagă idee de ce. Mi se pare puțin probabil, totuși. Ce-ar fi putut să le facă Rebecka?

Annika a ridicat din umeri:

— Dar știi cumva ce se întâmplă cu banii?

Maria a clătinat din cap:

— N-am acces în birou. Rebecka ține toate actele într-una din camerele de la parter, iar ușa e mereu încuiată. Dar știu că-și plătește un salariu destul de mare… La sfârșitul săptămânii trecute, am găsit la gunoi un fluturaș de plată.

Annika s-a ridicat în capul oaselor. Un fluturaș de plată? Asta însemna un număr de cont bancar, un CNP – o mulțime de informații.

— Îl ai la tine?

— Da, cred că da…

Maria a scotocit prin geantă și a dat de o hârtie mototolită, pătată cu zaț.

— Arată destul de rău, s-a scuzat ea, întinzându-i-o Annikăi.

Pe fluturaș apăreau toate informațiile: un cont bancar, un CNP, o adresă, procentul de impozitare. Tot, mai puțin numărul de înregistrare al Fundației Paradis. Și un salariu consistent: cincizeci și cinci de mii de coroane pe lună.

— E un cont deschis la banca Föreningssparbanken, a zis Maria. Adresa e identică cu cea a Fundației Paradis, o cutie poștală din Järfälla.

— Dar care e adresa reală a fundației? a întrebat Annika.

Maria i-a spus-o.

•

Ca de obicei, întâlnirea de la ora unsprezece se concentra prea mult asupra viitorului și nu acorda suficientă importanță trecutului. În general, viziunea pe care o aveau redactorii de știri asupra ziarului aducea cu un spectacol de divertisment: jurnalismul de senzație pornește de la premisa că oamenii spun tot ce au pe suflet, mărturisesc sau neagă lucruri scandaloase, își dezvăluie tragediile, furia, durerile, nemulțumirile și nedreptățile pe care le-au suferit. Dezastrele erau prezentate în așa fel încât să pară mai grave decât erau, iar viețile și iubirile celebrităților căpătau proporții mult exagerate. Consecințele noilor inițiative politice erau simplificate la maximum, iar publicul era descris în mod invariabil ca fiind sau câștigător, sau pierzător.

Anders Schyman a scos un oftat: la urma urmei, așa era presa. Entuziasmul excesiv nu-i caracteriza doar pe redactorii de știri de la Kvällspressen. Situația era la fel și în postul național de televiziune, unde lucrase mulți ani, atâta doar că acolo abordarea era un pic diferită. Și la ziar, și în televiziune, punctul de plecare în ședințele de sumar era nevoia de a avea un impact cât mai puternic. Kvällspressen atingea acest scop concentrându-se, de exemplu, asupra unei vedete TV care își scrântise glezna în timpul unei emisiuni, în timp ce pentru o dezbatere televizată, potul cel mare ar fi fost ca o persoană publică să se piardă cu firea și să se facă de râs în direct.

În momentul acela, Ingvar Johansson le prezenta colegilor materialul despre băiatul cu handicap, care dăduse în judecată

Consiliul municipal și câștigase. Le-a schițat paginile de mijloc ale ziarului, în care avea să apară o fotografie cu familia îmbrățișând băiatul – un tort și câteva flori, dar nu și șampanie. Se gândise și la un titlu:

„Kvällspressen a făcut diferența”.

— Ai întrebat familia dacă e de acord să facă fotografia? a intervenit Schyman.

— Nu, a răspuns Ingvar Johansson, dar de asta o să se ocupe reporterul nostru. O să-i viziteze Carl Wennergren, deci n-avem de ce să ne facem griji.

Cu toții au dat admirativ din cap.

— Au apărut noi detalii despre crimele din portul liber, le-a adus la cunoștință Sjölander. Un bărbat care participă la concursurile de orientare pentru seniori a găsit ieri camionul dispărut. Era complet ars și fusese ascuns într-o viroagă aflată în locul unde se întâlnesc provinciile Östergtland, Södermanland și Närke.

— Poate că cineva era mort de frig și voia să se încălzească, a zis Pelle, redactorul foto, stârnind câteva hohote de râs.

— În cabină au fost descoperite două cadavre, a continuat Sjölander, fără să zâmbească. Medicul legist încă nu a întocmit rapoartele, dar poliția a făcut investigații la fața locului și a aflat destul de multe. Se pare că victimele au fost torturate: toate încheieturile le-au fost zdrobite. Polițistul cu care am stat de vorbă mi-a zis că n-a văzut în viața lui ceva atât de înfiorător.

În cameră s-a lăsat liniștea. Nu se mai auzea decât șuierul discret al aerului condiționat.

— Putem publica lucrurile astea? a întrebat Schyman.

Sjölander și-a răsfoit însemnările:

— Poliția a zis că da. Locul în care au fost găsite cadavrele se află într-o zonă accidentată, acoperită cu păduri, la nord de Hävla, în regiunea Finnspång. De-a lungul viroagei unde a fost ascuns camionul se află un drum forestier foarte prost întreținut. Poliția a descoperit și alte detalii interesante. De exemplu, au identificat niște urme de cauciucuri care nu au fost făcute de camion. E vorba de niște cauciucuri de iarnă late, fără ținte. Sunt fabricate de o firmă americană și nu-s folosite decât pentru câteva mărci de mașini, mai exact, pentru vehicule cu tracțiune integrală, precum Range Rover sau cele

mai mari modele de Toyota Land Cruiser. Poliția a scos deja camionul de acolo, ceea ce se pare că n-a fost o treabă tocmai ușoară. Și ar vrea să scriem că toți cei care au văzut ceva suspect în zonă sunt rugați să ia legătura cu poliția.

— Dar cum a fost dus camionul în viroagă? a întrebat Ingvar Johansson.

Sjölander a oftat:

— Au mers cu el până acolo, evident… Au ales o zi în care pământul era înghețat. Proprietarul pădurii e nemulțumit, pentru că au fost rupți sute de puieți.

— Cine e în spatele acestei povești? a întrebat Schyman.

— Mafia iugoslavă, i-a răspuns Sjölander. Nu încape niciun dubiu. Și încă nu s-a terminat. E limpede că tipii din mașină nu le-au putut da nicio informație, pentru că, altminteri, ar fi rămas cu una-două încheieturi întregi. Proprietarii transportului de țigări or să tot omoare oameni până când or să afle unde este. Toți cei care știu ceva despre țigările furate sunt în rahat până la gât.

— Ce mai știm despre mafia iugoslavă? a întrebat Schyman. Mă refer la lucruri pe care le putem publica, desigur.

— Se zice că în spatele lor se află guvernul sârb, a zis Sjölander, dar, până acum, nu s-a putut dovedi nimic. Dat fiind că folosesc resurse foarte ample pentru operațiunile lor, e destul de probabil să beneficieze de sprijinul statului. De aceea nici nu s-a găsit încă un turnător care să aibă o viziune de ansamblu asupra organizației. Cei care știu cum stau lucrurile de fapt sunt sau în guvernul de la Belgrad, sau au legături cu el – comisari de poliție sau militari de rang înalt.

— Ar fi periculos dacă am face investigații? a întrebat Schyman.

Sjölander a ezitat preț de o clipă.

— Nu tocmai, a răspuns el. E cât se poate de inofensiv să scriem despre crimele astea. Mafia se așteaptă la așa ceva. Nu uitați că, pentru ei, e vorba de o zi obișnuită de muncă… E nasol când încerci să-i tragi în piept, când vrei să le furi prada sau să divulgi informații despre făptași.

Apoi au abordat și alte subiecte, dar Anders Schyman nu mai era atent. Nu-și aducea aminte să mai fi avut o astfel de discuție. Era satisfăcut și se simțea foarte ușurat. De la

ciocnirea pe care o avusese cu o zi înainte, fusese îngrijorat, dar acum era sigur.

Câștigase.

•

Perioada de la sfârșitul lui octombrie și începutul lui noiembrie era întotdeauna agitată. Conducerea analiza bugetul în octombrie, iar Comisia pentru Serviciile sociale avea să-și spună cuvântul în noiembrie. În realitate, era un proces care se prelungea până în prima săptămână din decembrie. Aproape toate grădinițele din oraș sunaseră să întrebe dacă era adevărat că nu mai rămăseseră decât trei mii de coroane, iar în acest timp, Thomas Samuelsson trebuia să se ocupe și de bugetul pe ultimul trimestru.

Dar nu se putea concentra. Era foarte preocupat de ieșirile lui. Jurnalista îl întrebase dacă era genul stresat. Thomas se gândise de mai multe ori la asta, dar nu avea niciun motiv să-și piardă cumpătul din cauza stresului. În fond, făcea aceleași lucruri pe care le făcuse în ultimii șapte ani: trăia în aceeași casă, cu aceeași femeie, și avea aceeași slujbă.

Alta era cauza. Dar nu voia s-o formuleze nici pentru el însuși, din pricina consecințelor pe care le-ar fi avut.

Adevărul este că Thomas voia mai mult de la viață. Asta era. Voia să avanseze, pentru că deja își cunoștea slujba pe de rost. Voia să se mute în capitală, să meargă la film și la teatru când avea chef, să se întoarcă acasă pe străzi mărginite de clădiri înalte și restaurante indiene, mergând printre oameni pe care nu-i cunoștea.

Cu o zi înainte, se plimbase câteva ore prin Vaxholm. Știa pe de rost nu doar drumurile pavate cu caldarâm din centru, ci și multe alte străzi de la marginea orașului. A stat o vreme într-un bar ponosit, bând bere, dar a plecat atunci când a dat buzna înăuntru o gașcă de liceeni zgomotoși. În cele din urmă, ajunsese acasă pe la miezul nopții. Sperase că Eleonor avea să-l aștepte, ca să stea de vorbă, dar a găsit-o dormind dusă, cu un exemplar din revista Moderna Tider pe noptieră.

Telefonul a sunat din nou. Îi venea să-l scoată din priză și să-l izbească de perete, dar a reușit să-și stăpânească impulsul.

— Alo! a strigat el.

— Thomas Samuelsson? Annika Bengtzon la telefon. Sunt reportera cu care v-ați întâlnit ieri. Am descoperit câteva

lucruri despre Fundația Paradis. Ați reușit să-i găsiți numărul de înregistrare?

Thomas a oftat:

— Am fost ocupat…

— Îmi pare bine că vă faceți treaba, i-a zis ea. Ați aflat cumva și că Rebecka Björkstig folosea alt nume înainte? Sau că fundația își are sediul într-o casă dărăpănată din Järfälla, că nu are niciun angajat și că tot ce face e să ia bani de la oameni pentru serviciile pe care pretinde că le oferă?

Thomas nu știa ce să zică.

— Toate astea sunt adevărate? a întrebat el în cele din urmă.

Reportera de la celălalt capăt al firului a oftat:

— Așa se pare. Nu sunt absolut sigură, dar am făcut rost de CNP-ul Rebeckăi și am de gând să-l verific la Serviciul de Colectare a Taxelor și Impozitelor din Sollentuna. Iau trenul de navetiști care pleacă peste un sfert de oră. Veniți și dumneavoastră, dacă vă interesează.

Thomas s-a uitat la ceas – ar fi trebuit să anuleze trei întâlniri.

— Nu știu dacă pot să ajung, a zis el.

— E de datoria dumneavoastră, a zis reportera. Dacă veniți, aduceți, vă rog, și numărul de înregistrare al fundației, a zis Annika Bengtzon, apoi și-a luat la revedere.

Thomas a închis agenda de pe birou și s-a dus la asistenta socială care se ocupa de cazul bosniacei Aida Begovic. Era cu un client – un tânăr ras în cap, care își smulgea coșurile de pe față –, dar Thomas n-a ținut cont și a intrat.

— Am nevoie de numărul de înregistrare al Fundației Paradis, a zis el, întrerupând-o pe asistentă.

Femeia din spatele biroului s-a străduit să-și păstreze calmul.

— Sunt ocupată, a zis ea pe un ton apăsat. Ne lași, te rog, să continuăm?

— Nu, a spus Thomas. Am nevoie de numărul ăla. Chiar acum.

Asistenta socială s-a înroșit:

— Dar zău că…

— Imediat! a zis el, ridicând glasul.

Cu un aer alarmat, asistenta s-a ridicat în picioare, a scos o agendă, a deschis-o și i-a întins-o.

— E în colțul din dreapta sus, a zis ea pe un ton sec.

— Dă-mi de știre imediat ce primești vreo factură de la Fundația Paradis, a zis Thomas. Îmi cer scuze pentru întrerupere.

A luat agenda și a plecat. Și-a notat numărul pe un post-it, l-a băgat în buzunar, și-a luat haina și a plecat. În ziua aceea nu venise cu mașina, așa că trebuia să meargă acasă s-o ia.

— Am terminat programul pe ziua de azi, i-a zis el femeii de la biroul de primire când a ieșit din primărie.

În timp ce conducea pe Östra Ekuddsgatan, și-a dat seama că habar n-avea unde se afla Serviciul de Colectare a Taxelor și Impozitelor din Sollentuna. A trebuit să se ducă iarăși acasă și să caute în cartea de telefon. Tingsvägen, nr. 7 – unde naiba venea asta? A rupt pagina douăzeci din harta inclusă în Pagini Aurii, apoi s-a întors la mașină.

Când a ajuns pe autostrada E, traficul a început să se aglomereze. A cotit pe drumul național 262, iar când a ajuns la Edsbyn, a trebuit să se oprească din pricina unui accident, dând cu pumnul în volan de nervi. În cele din urmă, a virat pe Sollentunavägen și a ajuns în centru, unde a aflat că Serviciul de Colectare a Taxelor și Impozitelor se afla în spatele Centrului de conferințe, într-o clădire gălbuie cu multe etaje, în care își mai aveau sediul atât poliția, cât și alte autorități. A parcat pe un loc rezervat și a luat liftul până la etajul șase.

Annika Bengtzon deja era acolo, așezată la o masă din holul de primire. Avea în față un teanc de foi scoase la imprimantă, iar părul îi era ușor ondulat, de parcă și l-ar fi uscat fără ca mai întâi să se pieptene. Când l-a văzut, i-a făcut repede semn să ia loc pe scaunul de lângă ea.

— Vreau să vă arăt ceva, a zis ea. Dacă CNP-ul de care am făcut rost e corect, prietena noastră n-a plătit nicio taxă în ultimii cinci ani. Și probabil că nici înainte, dar registrele fiscale nu conțin date mai vechi de cinci ani; probabil că restul se află pe microfilme.

Thomas a aruncat o privire la teancul de foi scoase la imprimantă.

— Ce-s astea?

Annika s-a ridicat în picioare.

— Dosarul Rebeckăi Björkstig de la Serviciul de Colectare a Taxelor și Impozitelor. O sută șapte plângeri. Vreți niște cafea?

Thomas a încuviințat din cap, apoi și-a dat jos haina și fularul:

— Cu lapte, vă rog.

A luat loc și a început să răsfoiască hârtiile din dosar. Nu-și putea da seama ale cui erau toate acele datorii, pentru că în căsuța pentru nume era scris: „CNP protejat”. Însă datoriile nu erau confidențiale. Se înșirau pe coloane lungi și fuseseră împărțite în publice și private: datorii către autorități, către companii private și persoane private, impozite neplătite, taxe de parcare, citații pentru folosirea nelegitimă a unor autovehicule, mobilă de la IKEA neplătită, mașini închiriate, vacanțe, împrumuturi bancare, datorii la carduri de credit Visa, Ellos, Eurocard, Konsum…

„Dumnezeule!”, și-a zis el, continuând să răsfoiască teancul.

… împrumuturi studențești nerambursate, abonamente TV neplătite, un împrumut făcut de o persoană privată al cărei nume de familie era Andersson, restanțe pentru un televizor închiriat în Thorn…

— Aparatul nu avea lapte, a zis Annika, punând un pahar de plastic maro pe foaia pe care o citea Thomas în acel moment.

Annika își dăduse jos bandajul de pe deget și îl înlocuise cu un plasture.

— Doamne! a zis el. Când ați aflat toate astea?

— În dimineața asta, i-a zis ea, apoi a luat loc oftând. Am obținut de la o sursă de-a mea un CNP care se pare că îi aparține Rebeckăi. Nu-s absolut sigură de chestia asta, din moment ce datele ei sunt protejate, dar, până una-alta, iau informația de bună. N-are decât treizeci de ani, dar a avut suficient timp să se înglodeze în datorii. Și ăsta nu-i decât începutul. Funcționarul cu care am stat de vorbă încearcă să afle dacă nu cumva e implicată și în vreun dosar de faliment. Ați făcut rost de numărul de înregistrare al fundației?

Thomas a scos portofelul și i-a dat post-it-ul.

— Mă întorc imediat, a zis Annika.

Thomas a luat o gură de cafea – era destul de slabă, așa că mergea și fără lapte. Apoi s-a străduit să-și limpezească gândurile.

Ce semnificație avea acel dosar? Problema nu era că Rebecka Björkstig nu-și plătea facturile la timp, pentru că asta n-o împiedica să ajute persoanele amenințate să dispară din

registrele publice. Dar numărul foarte mare de plângeri crea o imagine de ansamblu destul de dubioasă, care dădea de înțeles că toate astea ascundeau o stratagemă.

Thomas și-a terminat cafeaua, a aruncat paharul la coș și a continuat să răsfoiască dosarul.

… facturi American Express neachitate, amenzi pentru depășirea vitezei neachitate, asigurări Folksam neplătite, cereale Finax comandate prin telefon și neachitate, facturi de întreținere neplătite, facturi de telefon, taxe de drum…

Multe dintre aceste datorii nu mai erau de actualitate, fuseseră șterse într-un fel sau altul: prin reținerea unei părți din venituri, prin sechestrarea bunurilor sau prin procedura falimentului.

Dar oare unde era Annika Bengtzon?

Thomas a ieșit din cameră, iar când a dat să ocolească biroul de primire, s-a izbit de ea, simțindu-i sânii prin haine.

— Ce dracu’! a zis ea, împiedicându-se de el și scăpând din mână un teanc de foi.

Thomas a prins-o în brațe, ajutând-o să-și recapete echilibrul.

— Îmi pare foarte rău, a zis el, roșu la față. N-am vrut… Annika s-a aplecat în genunchi să adune foile de pe jos.

— Ia uitați-vă un pic, a zis ea. Tipa asta a dat faliment în toate modurile imaginabile: a intrat în faliment personal de două ori în ultimii patru ani; în plus, se pare că a băgat în faliment o societate pe acțiuni, o societate în nume colectiv și o societate în comandită. Iar Fundația Paradis e înglodată în datorii: mașini, televizoare și două case cumpărate în rate, pentru care nu s-a plătit niciun sfanț…

Annika i-a luat-o înainte și a intrat din nou în holul de primire.

— Trebuie să aflăm ce înseamnă toate astea, a zis ea, luând loc. Nu-i obligatoriu ca Rebecka Björkstig să fie o escroacă, dar imaginea de ansamblu nu e tocmai bună.

Thomas s-a uitat țintă la ea: același gând îi trecuse și lui prin minte cu câteva minute în urmă. S-a așezat lângă ea și a luat în mână foile furnizate de Biroul Firmelor și Patentelor. Voia să vadă când fuseseră înregistrate datoriile și procedurile de faliment, când se înființaseră acele firme și când fuseseră lichidate.

— Cred că am identificat un model, a zis el. Rebecka înregistra câte o firmă, cumpăra o mulțime de lucruri, contracta împrumuturi foarte mari, apoi dădea faliment. Și chestia asta s-a tot repetat – văd că a declarat de mai multe ori că a intrat în faliment personal. Dar, până la urmă, i s-a înfundat, pentru că nimeni n-a vrut să-i mai împrumute niciun sfanț. Așa că a înființat o fundație în spatele căreia să se poată ascunde. E posibil ca oamenii ceilalți trecuți drept cofondatori nici măcar să nu existe.

Annika urmărea cu privirea degetul lui Thomas, care îi arăta tot felul de date.

— Apoi a revenit la vechile obiceiuri și a cumpărat în prostie tot felul de lucruri, a zis ea, scoțând o foaie cu datoriile Fundației Paradis. Nu și-a mai achitat ratele începând de acum patru luni.

— Iar bănuiala mea e că fundația nu e mai veche de atât, a intervenit Thomas.

— Deci nici vorbă de trei ani de funcționare și șaizeci de cazuri rezolvate, a zis Annika pe un ton sec.

Au rămas unul lângă altul pe canapea, fără să spună nimic, răsfoind și parcurgând documentele din dosare. În cele din urmă, Annika s-a ridicat în picioare și a început să strângă foile.

— Trebuie să mai stau de vorbă o dată cu inspectorul care se ocupă de executările silite, a zis ea. Aveți timp să veniți cu mine?

Thomas s-a uitat la ceas. Cea de-a treia întâlnire pierdută în acea zi era pe punctul de a începe.

— Da, sigur, a zis el.

Au străbătut un coridor lung, a cărui mochetă bleumarin absorbea praful și zgomotele. Annika Bengtzon, care mergea înaintea lui, s-a oprit la penultima ușă.

— Bună ziua! a zis ea, intrând. Tot eu vă deranjez. Acesta este Thomas Samuelsson, contabil-șef la Serviciile sociale din Vaxholm.

Inspectorul stătea la biroul său, cu un teanc de dosare în față.

— Ați găsit ce căutați? a întrebat el.

Annika a oftat:

— Am găsit mai mult decât căutam. Nu vă spune nimic numele Rebeckăi Björkstig?

Inspectorul a clătinat din cap:

— Să știți că m-am mai gândit, dar nu, nu mi se pare cunoscut.

— Dar asta? a întrebat ea, dându-i foaia cu datoriile Fundației Paradis.

Bărbatul și-a pus ochelarii și a aruncat o privire pe listă.

— Chestia asta mi se pare cunoscută, a zis el, arătând cu degetul ceva din josul paginii. Săptămâna trecută, am stat de vorbă cu cei de la firma care deține aceste mașini și erau foarte supărați. Nu au reușit să ia legătura cu persoana care le-a închiriat. Și mi-au zis că n-au primit niciun acont.

— Dar cum de i-au închiriat mașinile fără să perceapă un acont? a intervenit Thomas.

Inspectorul s-a uitat la el peste ramele ochelarilor.

— Mi-au zis că femeia părea de încredere, i-a răspuns el, apoi s-a întors spre Annika: Știți cumva unde poate fi găsită persoana care conduce Fundația Paradis?

— Nu, i-a răspuns ea sincer. Am adresa uneia dintre casele folosite de fundație, dar Rebecka Björkstig nu locuiește acolo. Adresa ei ar trebui să figureze în actele creditelor care i-au fost acordate.

Apoi i-a dat ofițerului foile scoase la imprimantă:

— Ce părere aveți de toate datoriile astea?

Inspectorul a oftat:

— O ducem destul de greu… Volumul de muncă a crescut, iar personalul nostru a fost redus de mai multe ori. Dar vă spun sigur că femeia asta nu face parte din categoria persoanelor care nu-și mai pot plăti ratele, pentru că au ajuns în sapă de lemn. Rebecka Björkstig evită să-și onoreze obligațiile financiare în mod patologic.

— Ah, deci mai știți persoane de genul ăsta?

Inspectorul i-a răspuns cu un oftat.

Annika și Thomas i-au mulțumit pentru timpul acordat, apoi au ieșit pe coridor și au pornit spre biroul de primire.

— Mi-a ajuns pentru ziua de azi, a spus Annika Bengtzon, căscând și întinzând mâinile în aer. Trebuie să mă duc acasă s-o sun pe bunica.

Thomas s-a uitat la părul ei ușor ondulat și la fruntea ei catifelată.

— Așa repede?

— Timpul zboară, i-a zâmbit ea. Vreți să vă faceți copii după documentele astea?

Apoi s-a apropiat de biroul de primire, iar Thomas a rămas pe loc – avea mintea goală și o ușoară erecție.

— Vreți să vă las undeva cu mașina? a strigat el după reporteră.

— Ar fi excelent! i-a răspuns ea, aruncându-i o privire peste umăr.

Thomas s-a dus la baie, s-a spălat pe mâini și pe față și a încercat să se relaxeze.

Annika îl aștepta lângă biroul de primire, ținând în mână un dosar de plastic în care se aflau copiile pe care le făcuse pentru el.

— Uau, ce eficientă sunteți! a zis el.

— Nu eu, ci noua mea prietenă.

Thomas n-a înțeles:

— Cine?

— Doamna de la biroul de primire. Unde ați parcat?

•

Era o Toyota Corolla nou-nouță, verde, lustruită cu grijă și prevăzută cu alarmă și cu sistem de închidere centralizat. Bip-bip. Parcase pe locul altcuiva, iar persoana cu pricina îi lăsase sub ștergător un bilet cu un mesaj furios. Thomas l-a smuls, l-a mototolit și l-a aruncat într-un coș de gunoi aflat la trei metri de mașină, apoi, cu un gest neglijent, și-a dat pe spate părul care îi căzuse pe frunte. Pardesiu negru, costum și cravată scumpe.

Annika îl studia cu coada ochiului. Era lat în spate, rapid și agil. Până atunci, nu observase că avea mișcări ferme și, în același timp, elegante – poate pentru că-l văzuse numai în spatele biroului sau așezat pe scaun.

„Pun pariu c-a făcut sport, s-a gândit ea. Are mulți bani. Și e obișnuit să fie luat în serios.”

Thomas și-a pus servieta pe bancheta din spate.

— Ușa e deschisă, i-a spus el.

Annika a intrat în mașină, înghesuindu-și geanta la picioare, și a aruncat o privire în spate, dar n-a văzut niciun scaun pentru copil, deși Thomas purta verighetă. Apoi a urcat și el, a pornit motorul și a dat drumul la sistemul de ventilație.

— Unde stați?

— Chiar în centrul orașului, i-a răspuns ea. Pe Hantverkargatan.

În timp ce dădea cu spatele, Thomas și-a pus brațul în spatele tetierei de la scaunul ei – Annika a simțit că i se usucă gura.

— De obicei, la ora asta, bulevardul Klarastrand e foarte aglomerat, i-a zis ea. Cel mai bine e s-o luați pe Hornsberg… Stăteau unul lângă altul fără să spună nimic, iar după o vreme, Annika a simțit că în mașină se instalase o atmosferă nouă, o altfel de tăcere. Thomas schimba des vitezele și conducea destul de repede cu mâinile lui suple și puternice. Iar părul nu voia deloc să-i stea dat pe spate: coama lui blondă și strălucitoare îi tot cădea în ochi.

— Locuiți de multă vreme în cartierul Kungsholmen? a întrebat-o el, aruncându-i o privire pătrunzătoare.

Annika s-a uitat în ochii lui și a simțit dintr-odată că i se înroșesc obrajii:

— De doi ani. Stau într-un apartament cu trei camere, cu vedere spre curtea interioară. E la ultimul etaj.

— A fost scump? a întrebat el.

Annika a izbucnit în râs. În cercul în care se învârtea el, oamenii își permiteau să cumpere apartamentele în care stăteau.

— Nu, blocul urmează să fie renovat și am un contract de închiriere pe termen limitat, i-a explicat ea. Apartamentele n-au încălzire centrală, nici apa caldă, nici lift, nici toaletă.

Thomas i-a aruncat o privire neîncrezătoare:

— Vorbiți serios?

Annika a râs iarăși – se simțea bine.

— Dar cablu TV?

— Nici cablu, televizorul merge cu antenă.

— V-ați uitat la dezbaterea de ieri de pe TV2?

Annika s-a uitat la el cu un aer precaut. Dintr-odată, vocea lui devenise stridentă – oare de ce?

— M-am uitat câteva minute, a zis ea pe un ton domol. Sinceră să fiu, am închis televizorul. Știu că ce fac femeile alea e important, dar mi se pare că vorbesc pe un ton prea categoric. Pentru ele, tot ce nu e pompos sau elitist e o porcărie. Nu suport atitudinea asta. Se poartă de parcă ar fi niște ființe superioare.

Thomas a încuviințat din cap cu un aer încântat:

— Ați văzut-o pe tipa de la revista literară, aia care îndruga prostie după prostie?

— Cap de pară? În mod sigur am auzit-o!

Au izbucnit amândoi în râs.

— Deci nu faceți parte din nicio asociație culturală? a întrebat-o el, aruncându-i o privire – și iarăși îi căzuse părul în ochi.

— Mă duc la meciuri când joacă Djurgården[18], dacă asta se poate numi cultură.

Thomas și-a luat privirea de la drum și s-a uitat la ea:

— Vă place hocheiul?

Annika a plecat capul:

— Ani de zile am fost săptămânal la meciuri de bandy[19]. Era distractiv, dar mi se făcea al naibii de frig. La hochei e mai bine, nu ți se face frig. Și îți poți lua bilete oricând – numai biletele pentru finala de la Globe Arena se epuizează cu mult timp înainte.

— Ați fost la finala de primăvara trecută? a întrebat-o el.

— Da, am stat chiar în mijlocul suporterilor, a zis ea, apoi a ridicat pumnul în aer și a scandat: Băieții lui Nilsson[20] sunt de fier! Băieții lui Nilsson sunt de fier!

Thomas a izbucnit în râs, dar apoi l-a cuprins melancolia. Annika s-a uitat la el și a fost surprinsă de tristețea care i se citea pe chip.

— Sunteți fan Djurgården?

Thomas a depășit un autobuz folosit de aeroportul din Stockholm pentru transportul pasagerilor de la un terminal la altul.

— Am jucat hochei până la optsprezece ani, a zis el. Eram legitimat la Österkär. Am renunțat pentru că m-am certat cu antrenorul, dar și pentru că voiam să mă concentrez asupra studiilor.

Profilul lui ieșea în evidență pe fundalul ferestrei. Annika a înghițit în sec și a întors capul în cealaltă direcție. Îi ardeau

[18] Djurgården: echipă de hochei pe gheață din Stockholm.

[19] Bandy este un joc pe gheață în care sunt folosite crose și o mică minge rotundă. Regulile sunt foarte asemănătoare celor din fotbal, iar meciurile se joacă de obicei pe un patinoar în aer liber.

[20] Este vorba de Hardy Nilsson, fost jucător suedez de hochei, care, în prezent, antrenează echipa Djurgården.

obrajii și simțea furnicături între picioare. Au trecut de Institutul Karolinska, aflat pe dreapta, iar Annikăi i s-a făcut un pic teamă: în curând, avea să ajungă acasă, iar el avea să plece, și poate că nu avea să-l mai vadă niciodată.

— De câtă vreme locuiți în Vaxholm? l-a întrebat ea, un pic prea emoționată.

Thomas a oftat din rărunchi, ceea ce Annikăi i-a făcut plăcere, deși n-ar fi putut spune de ce.

— De când mă știu, i-a răspuns el.

Annika s-a uitat iarăși la profilul lui și i s-a părut că avea buzele ușor crispate.

— V-ați săturat? a întrebat ea.

Thomas i-a aruncat o privire melancolică:

— De ce întrebați?

— Nu pare un oraș captivant, a zis ea, privind drept în față. Îmi amintește de Hälleforsnäs, orașul meu natal.

— Nici pe-acolo nu se întâmplă lucruri captivante?

Annika și-a luat inima în dinți:

— Sunteți căsătorit?

— De doisprezece ani.

Annika s-a uitat la profilul lui cu un aer surprins:

— Așadar, diferența de vârstă e foarte mare…

Thomas a izbucnit în râs:

— Da, au fost discuții pe tema asta și atunci… Vă las aici?

Annika a înghițit în sec. „La dracu'!”

— Da, e bine.

Thomas a apăsat pedala de frână, cu privirea ațintită în retrovizor, iar Annika și-a dat seama că urmărea autobuzul din spate. A coborât, și-a luat geanta, apoi a băgat iarăși capul în mașină:

— Mulțumesc!

Dar Thomas nu s-a mai uitat la ea. Gândurile îi zburaseră în altă parte.

— Cu plăcere, a zis el.

•

Annika a auzit în receptor niște pârâituri și pocnituri în timp ce asistenta îi făcea legătura cu telefonul din camera bunicii.

— Alo? a zis Annika.

Nu se auzea decât un bâzâit.

— Tu ești, bunico?

— Sunt eu, Barbro.

„Nu mama, ci Barbro…”, și-a zis Annika.

— Cum se simte?

— Nu tocmai bine. Acum doarme.

Tăcere. Îndepărtare. A cuprins-o dorința de a acoperi golul care le despărțea.

— Am căutat centre de îngrijire în Stockholm, a zis Annika. Am găsit câteva chiar în Kungsholmen…

— Nu era nevoie, i-a răspuns maică-sa pe un ton rece, respingând orice încercare de apropiere. Problema asta trebuie rezolvată în districtul ei. Am aflat asta de la cineva cu care am vorbit azi.

Annika a fost năpădită de alte sentimente. Iritare. Nedreptate. Înfrângere.

— Ai vorbit cu cineva de la Serviciile sociale? Of, mamă, dar ți-am zis că vreau să fiu și eu de față.

— Tu ai plecat la Stockholm, iar problema asta trebuia rezolvată imediat.

— Mă întorc mâine. Trebuie să mai fac ceva dimineață, apoi vin acolo.

— Nu, nu-i nevoie. Azi a trecut și Brigitta pe aici. Ne descurcăm, nu-ți face griji.

Annika a închis ochii, a dus mâna la frunte și s-a străduit să nu se lase pradă sentimentului că i se făcuse o nedreptate, că fusese dată la o parte. A încercat să-și înăbușe furia din nou:

— Ne vedem mâine.

Vineri, 2 noiembrie

Thomas Samuelsson a smuls dintr-o singură mișcare sacul de plastic în care era băgat costumul, s-a zgâriat în cârligul ascuțit al umerașului și a tras o înjurătură – curățătoriile astea nenorocite! În același timp, Eleonor ofta din pricina unei perechi de ciorapi cărora le descoperise o gaură.

— S-au dus pe apa sâmbetei șaptezeci și nouă de coroane, a zis ea, aruncându-i în coșul de lângă pat.

— Nu există și mărci mai ieftine? a întrebat el, sugându-și degetul, ca să nu-și păteze hainele cu sânge.

— Ba da, dar nu se mulează la fel de bine ca ăștia, a zis ea, desfăcând ambalajul unei perechi noi. N-ai uitat că în seara asta vin în vizită Nisse și Ulrica, nu?

Thomas s-a răsucit pe călcâie și s-a dus în baie să ia un plasture. S-a uitat în oglindă preț de câteva clipe: părul dat pe spate, cămașa, cravata și butonii. Și-a înfășurat un plasture pe deget și s-a întors în dormitor. Eleonor se străduia să-și pună ciorapii cei noi, care se înțepeniseră în dreptul șoldurilor. Thomas a înghițit în sec.

— Chiar trebuie să primim musafiri în seara asta? a zis el. Aș fi vrut să stăm de vorbă. Trebuie să lămurim câteva lucruri.

— Nu acum, Thomas, i-a răspuns soția, trăgând de ciorapi și forțându-și coapsele și abdomenul să intre în strânsoarea lor.

Thomas s-a apropiat de ea pe la spate, a strâns-o în brațe, cuprinzându-i cu palmele sânii acoperiți de cupele sutienului push-up, și i-a suflat ușor în ceafă.

— Am putea petrece niște timp împreună, i-a șoptit el. Doar noi doi. Bem niște vin, ne uităm la un film, stăm de vorbă.

Eleonor s-a eliberat din strânsoarea lui, apoi s-a dus la șifonier, și-a pus o bluză albă și a scos un umeraș cu o fustă neagră.

— Am vorbit despre vizita asta toată săptămâna. Nisse și cu mine o să discutăm despre câteva detalii ale noului proiect. Știi că nu putem sta de vorbă la bancă.

Thomas se uita țintă la ea. Cât de bine o cunoștea – era sigur că avea să se opună.

— Eleonor, a zis el. Zău că n-am chef de musafiri. Sunt obosit și sătul până peste cap de chestii dintr-astea. Unde mai pui că vreau să stăm de vorbă.

Dar ea nu i-a luat în seamă rugămințile, ci s-a apropiat de el fără să se uite în ochii lui:

— Mă ajuți un pic, te rog? Mersi!

Thomas a luat colierul și i l-a prins la gât, apoi i-a mângâiat umerii și a strâns-o în brațe.

— Vorbesc serios, i-a spus el. Dacă în seara asta îi chemi la cină pe colegii tăi, nu stau acasă. Mă duc să mănânc la un restaurant din Stockholm.

Eleonor s-a eliberat iarăși din strânsoarea lui și s-a dus la șifonier. S-a aplecat, a scos o pereche de pantofi negri cu toc înalt și i-a băgat într-o geantă. Când s-a uitat la Thomas, avea

părul răvășit, era îmbujorată, iar în dreptul pometilor îi apăruseră două pete roșii.

— Mai bine vino-ți în fire! i-a zis ea pe un ton tăios. Nu-ți dai seama că nu poți să vii și să pleci după cum ai chef? Familia asta e alcătuită din două persoane și trebuie să facem amândoi eforturi pentru ca lucrurile să meargă.

— Exact asta zic și eu! i-a răspuns el nervos. Într-adevăr, suntem un cuplu, dar nu înțeleg de ce tu ai toată puterea, în timp ce mie îmi revin toate responsabilitățile!

Eleonor și-a pus jacheta și a ieșit pe hol.

— Ești foarte nedrept, i-a zis ea sec.

Thomas a rămas în dormitorul conjugal, dormitorul lor, dormitorul părinților ei.

„Ducă-se dracului totul!”, și-a zis el. De data asta nu avea de gând să cedeze.

— Mai lasă deoparte aerul ăsta de superioritate! a strigat el, apoi a luat-o la fugă după Eleonor, a ajuns-o aproape de ușa de la intrare și a apucat-o de mână.

— Ia mâna de pe mine! a țipat ea, smulgându-și brațul din strânsoare lui. Ce-ai pățit?

Thomas gâfâia, iar părul îi căzuse în ochi.

— Vreau să mă mut! a zis el. Nu mai vreau să locuiesc în casa asta!

Eleonor se uita țintă la el – era mai mult speriată decât furioasă.

— Nu știi ce vrei, a zis ea, făcând un pas în spate.

— Ba știu, i-a răspuns el cu înverșunare. Știu foarte bine ce vreau. Vreau să ne cumpărăm un apartament în Stockholm sau o casă în Äppelviken ori în Stocksund[21]. Sunt sigur că ți-ar plăcea acolo.

S-a apropiat de ea, a luat-o în brațe, adâncindu-și fața în părul ei parfumat.

— Vreau o slujbă nouă: la Consiliul municipal al capitalei, la Asociația Autorităților Locale, la o firmă de consultanță sau poate chiar la un minister. Știu că tu vrei să rămâi în Vaxholm, dar eu mă sufoc aici. Eleonor, simt că mor dacă mai stau mult în orașul ăsta…

Eleonor l-a îndepărtat ușor. Se simțea rănită și era gata să plângă:

[21] Äppelviken și Stocksund sunt două suburbii ale Stockholmului.

— Mă desconsideri pentru că îmi place aici. Crezi că nu-s ambițioasă, că sunt delăsătoare.

Thomas i-a dat părul pe spate cu ambele mâini.

— Dimpotrivă, te admir, s-a opus el. Mi-aș dori să fiu la fel de ancorat în viața orașului ca și tine, mi-aș dori să fiu mulțumit cu ce avem.

Eleonor și-a șters lacrimile din colțul ochilor.

— Ești atât de imatur și de nedrept, a zis ea cu vocea gâtuită, încât ești gata să renunți la tot ce avem, la tot ce-am reușit să facem împreună în toți anii ăștia.

Apoi s-a răsucit pe călcâie și a pornit spre ușă.

— Nu-i adevărat! a strigat el, uitându-se la spatele ei acoperit de jacheta Armani. Nu vreau să renunț la nimic, vreau să merg mai departe. Am putea să ne mutăm în Stockholm, iar eu aș putea să găsesc o altă slujbă. Iar tu ai putea face naveta o vreme și poate că mai încolo, o să vrei să încerci și tu o nouă slujbă…

Eleonor și-a pus paltonul pe ea, iar Thomas a văzut că-i tremurau mâinile în timp ce își încheia nasturii.

— Viața mea e aici, a zis ea. Îmi place orașul ăsta. Dacă ai nevoie de o schimbare, n-ai decât să-ți iei tu o altă slujbă și să faci naveta.

Thomas a rămas fără replică – ideea asta nu-i trecuse prin cap.

Da, bineînțeles că putea să-și găsească o nouă slujbă în altă parte. Nu trebuie să se mute din Vaxholm. Putea să facă naveta și, la un moment dat, poate își lua un mic apartament în Stockholm, în care să înnopteze din când în când.

Ușa s-a închis în urma Eleonorei, iar clanța a scos un clic de mecanism bine uns. Tristețea l-a învăluit pe Thomas ca o mantie prăfuită, grea și sufocantă.

Ce naiba era în capul lui?

•

Țârâitul i-a pătruns până în străfundul conștiinței. Cu pleoapele grele de somn și cu puchini la ochi, a luat receptorul în mână fără să ridice capul de pe pernă.

— S-a întâmplat ceva îngrozitor! a strigat vocea de la celălalt capăt al firului.

Annika s-a ridicat în capul oaselor, simțind că-i crește pulsul.

— Bunica? Are legătură cu bunica mea?

— Sunt eu, Mia. Mia Eriksson. A dispărut o femeie. A zis c-o să povestească tot consiliului, iar Rebecka și-a ieșit din minți.

Annika și-a frecat fruntea și s-a trântit la loc pe pernă, simțindu-se ușurată. Totul era în regulă, lucrurile aveau să se aranjeze.

— Ce s-a întâmplat?

— Ieri a fost mare scandal aici, așa că am vrut să te sun să-ți povestesc. E important.

Annika simțea că se enervează:

— Și ce treabă am eu cu toate astea?

— Femeia mi-a zis că te cunoaște, că tu i-ai recomandat Fundația Paradis. O cheamă Aida Begovic și e din orașul bosniac Bijeljina.

Annika a închis ochii, simțind că fața îi e măturată de un val de căldură. „Nu se poate! Nu se poate!”

— Ce-a pățit Aida? a reușit ea să întrebe în cele din urmă.

Era roșie la față, iar inima îi bătea cu putere.

— A zis că vrea să se ducă la consiliul municipal de care aparține și să spună că organizația e o escrocherie, iar Rebecka i-a zis c-ar fi bine să aibă grijă, pentru că știe cine o urmărește. Asta se întâmpla aseară, iar acum, Aida a dispărut!

Mia a început să plângă. Annika a dat din cap, încercând să gândească limpede.

— Stai un pic, a zis ea. Liniștește-te. Poate că nu e chiar atât de grav. S-ar putea ca Aida să se fi dus la cumpărături sau ceva de genu’ ăsta.

— N-o cunoști pe Rebecka, a zis Mia Eriksson cu glas întretăiat. Mi-a făcut o confidență: mi-a zis că are de gând să omoare pe oricine o va trăda.

Annika a simțit fiori reci pe șira spinării:

— Astea-s doar vorbe. Rebecka e în stare de multe porcării, dar nu-i o criminală, așa că lasă paranoia deoparte.

— Are un pistol! a zis Mia. L-am văzut cu ochii mei.

Annika a simțit că se înfurie și s-a ridicat iarăși în capul oaselor:

— Nu-ți dai seama că doar încearcă să te sperie? Vrea să se asigure că nimeni n-o să vorbească despre escrocheriile ei.

Însă Mia Eriksson nu era convinsă că așa stăteau lucrurile:

— Am hotărât să plecăm din casa asta. Chiar azi. N-am de gând să mai calc pe-aici.

— Și unde vă duceți?

Femeia de la celălalt capăt al firului a ezitat preț de câteva clipe.

— Departe de locul ăsta, a zis ea în cele din urmă. Am găsit o casă într-o pădure.

Annika n-a fost deloc surprinsă de reticența Miei Eriksson: cu o noapte înainte, parcursese documentele pe care le primise de la ea și înțelegea foarte bine de ce nu spunea nimănui unde anume voia să plece.

Au tăcut amândouă o vreme, fiecare la câte un capăt al liniei telefonice.

— Am de gând să continui cercetările în legătură cu neregulile de la Fundația Paradis, i-a promis Annika.

— Să n-ai încredere în Rebecka, a sfătuit-o Mia.

Annika a oftat:

— Succes!

— Și să scrii numai despre lucrurile pe care le poți dovedi, a adăugat Mia Eriksson.

După ce a închis, dormitorul s-a scufundat în tăcere, iar perdelele au început să se legene ușor, proiectând umbre unduitoare pe pereți. Rămăsese cu gândul la Fundația Paradis.

La un moment dat, a venit poștașul și i-a vârât corespondența prin fanta de pe ușa de la intrare. Când a auzit zgomotul plicurilor pe podea, Annika s-a dat repede jos din pat, le-a adunat și le-a deschis în timp ce cobora la baie. O factură de gaz. O reclamă la un anticariat. O invitație la o întrunire a colegilor de liceu.

— Nu mă duc nici moartă! a bombănit ea, apoi a aruncat la coș toate plicurile, în afară de factura de gaz.

Trebuia să plece la serviciu.

•

Eva-Britt Qvist era la biroul ei și sorta niște teancuri de hârtii.

— A venit lista aia până la urmă? a întrebat-o Annika.

Secretara a ridicat privirea spre ea:

— Se pare că sursele tale nu prea sunt de încredere.

Annika a înghițit replica tăioasă care-i stătea pe limbă și i-a zâmbit:

— O pui, te rog, în cutia mea când o primești?

Și, fără să aștepte un răspuns, s-a răsucit pe călcâie și a plecat. „N-ai decât să stai cu curu’ pe faxul ăla, cloșcă ce ești!”

Apoi s-a conectat la Regpub.

— Știi că fiecare căutare se taxează, nu? a strigat Eva-Britt Qvist după ea.

Annika s-a ridicat în picioare, s-a dus la biroul secretarei, și-a sprijinit palmele pe niște teancuri de hârtii și s-a apropiat de ea.

— Crezi că vin în redacția asta numai ca să-ți fac ție în ciudă? a întrebat-o Annika. Sau pur și simplu încerc să-mi fac treaba, la fel ca și tine?

Eva-Britt s-a sprijinit pe spetează cu un aer indignat, fără să înțeleagă foarte bine ce-i spusese Annika.

— Nu voiam decât să-ți amintesc că eu mă ocup de Regpub.

— Dar nu te ocupi și de buget, nu? Asta e treaba lui Sjölander.

Pe obrajii dolofani ai secretarei au apărut două pete roșii:

— Acum sunt foarte ocupată. Trebuie să dau niște telefoane.

Annika s-a întors la computer, strângând din pumni ca să-și potolească tremurul mâinilor. Oare de ce ținea să aibă întotdeauna ultimul cuvânt? De ce nu era mai relaxată?

S-a așezat pe scaun cu spatele la secretară, și-a scos carnetul și a mijit ochii ca să se poată concentra. De unde să înceapă?

A apăsat tasta F8, a introdus iarăși numele Rebeckăi, dar a obținut același rezultat: date personale protejate.

A oftat din rărunchi. Oare de ce se mai obosea? Apoi a apăsat pe F2, ca să o caute după codul numeric personal. A introdus codul Rebeckăi și a așteptat ca mașinăria să proceseze informația.

După ce a bâzâit câteva clipe, computerul a afișat pe ecran același lucru: date personale protejate.

În cele din urmă, a apelat la F7, tasta pentru căutări istorice, și a introdus încă o dată CNP-ul cu pricina. Bâzâituri, procesarea informației, iar în cele din urmă: Nordin, Ingrid Agneta.

Annika se holba la rezultatul de pe ecran. „Ce dracu’…?”

S-a uitat să vadă dacă nu cumva greșise vreo cifră și a tastat iarăși CNP-ul.

Același rezultat.

Ingrid Agneta Nordin, cu domiciliu în Sollentuna, pe Kunsvägen. Se mutase acolo în urmă cu șase luni. A tastat numele afișat pe ecran și a apăsat tasta F2. Bâzâituri, procesarea informației… „Măi să fie!”

Annikăi nu-i venea să creadă.

Computerul reușise să acceseze datele cu privire la Ingrid Agneta Nordin: pe numele ei figura și o referință istorică la al cărei conținut Annika nu avea acces.

S-a deconectat repede de la Regpub, a pus mâna pe telefon și a format numărul inspectorului de la Serviciul de Colectare a Taxelor și Impozitelor pe care îl întâlnise cu o zi înainte.

— Vă spune ceva numele Ingrid Agneta Nordin? l-a întrebat Annika.

Inspectorul a stat pe gânduri câteva clipe, iar Annika i-a așteptat răspunsul cu sufletul la gură.

— Ah, da, a zis el în cele din urmă. Nu cumva locuia aici, în Sollentuna? Vreo doi ani de zile am avut multe probleme cu o femeie pe care o chema așa.

Annika a răsuflat ușurată. „Perfect!”

— Această femeie și-a schimbat numele în Rebecka Björkstig. Am intrat pe Regpub și am descoperit pe numele ei o referință istorică pe care n-o pot accesa. Ați putea verifica dacă dumneavoastră aveți acces la această informație?

Inspectorul a foșnit niște foi:

— Despre ce fel de informație credeți că e vorba?

— E posibil să fie o schimbare de domiciliu, a zis Annika. Dar ar putea foarte bine să fie vorba de o altă schimbare de nume.

Apoi i-a dictat inspectorului CNP-ul Rebeckăi.

— Când a fost realizată această modificare?

— În urmă cu trei ani și jumătate.

Inspectorul a lăsat receptorul din mână și a lipsit vreo cinci minute.

— Știți ce-am descoperit? a zis el în cele din urmă, dregându-și glasul. Că, într-adevăr, înainte avea alt nume: Eva Ingrid Charlotta Andersson. Și avea domiciliul în Märsta.

Annika a închis ochii. „Punct ochit, punct lovit!”

I-a mulțumit repede inspectorului și a pus receptorul în furcă.

•

Anders Schyman a închis ușa biroului său mic și prăfuit, apoi a luat loc pe scaun și a aruncat o privire prin peretele de sticlă al acvariului său. A văzut-o pe Annika Bengtzon traversând redacția și îndreptându-se cu pași mari spre bufet. La întoarcere, avea s-o cheme la el, pentru că voia să afle dacă făcuse vreun progres.

Ședința din ziua aceea contribuise foarte mult la limpezirea apelor. Torstensson, redactorul-șef, le dezvăluise, în sfârșit, că i se propusese să lucreze pentru Uniunea Europeană. Partidul voia să-l trimită la Bruxelles, unde urma să se ocupe de chestiuni administrative. Le-a dat vestea cu mândrie în glas, iar Schyman punea mulțumirea redactorului-șef pe seama faptului că, în fond, nu-l lega nimic de Kvällspressen. Fusese numit din motive politice, iar Schyman era sigur că Torstensson nu citea ziarul în mod regulat înainte să lucreze acolo.

Dar, deși primise un post foarte bun, Torstensson nu fusese niciodată mulțumit de munca lui. Și nu înțelesese niciodată cum funcționa Kvällspressen. Lua parte la dezbateri televizate și, ori de câte ori deschidea gura, îți dădeai seama cât de puține lucruri știa despre ziar – întotdeauna făcea afirmații care frizau clișeele jurnalistice corecte din punct de vedere politic.

Anders Schyman se întreba cum de apăruse acel post european tocmai atunci. Din câte știa, niciunul dintre partidele suedeze reprezentate la nivel european nu avea nevoie de încă un politician care să meargă la Bruxelles să facă lobby pentru diverse chestiuni administrative, precum accesul cetățenilor la informațiile de interes public. Bănuiala lui era că membrii consiliului administrativ al ziarului se săturaseră să aibă un social-democrat în postul de redactor-șef, dar nu-și permiteau să-l demită pur și simplu, pentru că mass-media ar fi avut reacții negative, iar Torstensson ar fi trebuit să îndure o umilire publică. De aceea, Schyman bănuia că unul dintre ei făcuse presiuni asupra conducerii partidului pentru crearea unui post atrăgător la Bruxelles.

Întrebarea era ce avea să se întâmple la ziar după plecarea lui. Dacă Torstensson urma să accepte postul și dacă voia să-și ducă la bun sfârșit reorganizarea înainte de a pleca, atunci cine avea să-i ia locul? Pe Schyman l-a cuprins o senzație de disconfort, dar a îndepărtat-o imediat.

Când a văzut-o pe Annika trecând iarăși prin fața peretelui de sticlă, Schyman s-a ridicat în picioare, a deschis ușa și a chemat-o în biroul său.

— Cum merg investigațiile despre Fundația Paradis?

Tânăra reporteră s-a așezat pe unul dintre scaunele rezervate musafirilor.

— Dacă i-ați cere femeii de serviciu să dea cu aspiratorul, ar arăta și mai bine, a început ea. Am aflat o mulțime de lucruri despre prietena noastră Evita Perón.

Directorul editorial a clipit cu un aer nedumerit.

— Adică Rebecka Björkstig, i-a explicat Annika Bengtzon, dând energic din mâini. Cunoscută și sub numele de Ingrid Agneta Nordin și Eva Ingrid Charlotta Andersson. Am fost la Serviciul de Colectare a Taxelor și Impozitelor din Sollentuna și am aflat că are o sută șapte datorii personale, iar în douăzeci dintre ele e implicată și Fundația Paradis. A dat faliment în toate modurile posibile. Am o sursă care mi-a spus că tot ce face fundația e să încaseze bani pentru niște servicii pe care nu le oferă, dar încă n-am dovezi.

Schyman își lua notițe. Nu era surprins.

— Dacă toate astea sunt adevărate, atunci avem de-a face cu un caz clasic de infractor cu guler alb.

Annika a încuviințat din cap cu un aer entuziast:

— Exact! Am stat de vorbă cu polițiști din localitățile în care Björkstig – sau cum o fi chemând-o – a locuit de-a lungul timpului. Am discutat cu un detectiv de poliție care încearcă să dea de ea de vreo șase luni. Evita e bănuită de intenții frauduloase în toate cazurile de faliment în care e implicată.

Schyman se uita la tânăra reporteră cu un aer îngândurat. Annika Bengtzon se descurca de minune când venea vorba să scoată la iveală lucruri necurate. Și se vedea că-i făcea plăcere.

— Ce-o să facem cu toate astea? a întrebat el. Când ai putea scrie un articol?

Annika și-a răsfoit carnetul.

— Planul de ansamblu e gata, mai trebuie doar să-l umplu cu detalii. Am stat de vorbă cu o femeie care cunoaște organizația din interior. În plus, știu o altă femeie care a avut de-a face cu fundația asta. Am fost să discut cu un funcționar de la Serviciile sociale din Vaxholm și am de gând să dau o fugă la Järfälla ca să văd ce-i cu adresa de acolo. Deci acum am o imagine mai

clară asupra a ceea ce se întâmplă – presupunând că, într-adevăr, se întâmplă ceva. Și, bineînțeles, trebuie să mă întâlnesc încă o dată cu Rebecka și s-o întreb de ce a mințit.

Schyman a încuviințat din cap: părea un plan rezonabil.

— Și ne putem baza pe o reacție în lanț, a continuat Annika. După ce dăm publicității aceste informații, s-ar putea să aflăm că în dulapul Rebeckăi se află și alți monștri: poate că lumea o să sune să ne spună și alte lucruri dubioase.

— Da, dar nu ne putem baza pe asta, a intervenit Schyman.

— Aveți dreptate, însă trebuie să fim pregătiți pentru toate informațiile pe care le-am putea primi.

— Și probabil că autoritățile locale pe care le-a escrocat vor vrea s-o dea în judecată.

— Interogatorii, investigații, procese, închisoare… a adăugat Annika.

Schyman a zâmbit ușor:

— Bine, mă bucur că ai făcut progrese.

— O să introduc într-un document electronic toate însemnările pe care le-am făcut până acum. Apoi o să plec acasă, pentru că vreau să-mi petrec weekendul cu bunica. A suferit un atac cerebral.

Annika Bengtzon s-a ridicat în picioare, punându-și geanta pe umăr.

— Și în biroul ăsta chiar trebuie dat cu aspiratorul, altminteri o să faceți astm.

•

Zăpada topită de pe trotuar se transformase în gheață, îngreunând mersul, și totul era învești mântat într-o lumină albă și rece de noiembrie. Introducerea notițelor într-un document electronic îi luase Annikăi mai mult decât preconizase, iar soarele deja începuse să coboare spre orizont, mângâindu-i chipul cu razele sale.

A scos un oftat. Nu-i spusese chiar totul lui Anders Schyman. Nu-i spusese că trimisese o femeie la Fundația Paradis, că femeia aceea dispăruse și că Rebecka o amenințase cu moartea.

Presupunând că Mia Eriksson îi spusese adevărul.

A îndepărtat senzația de disconfort, a urcat în autobuzul 62, a coborât la stația de pe Tagelbacken, apoi a pornit pe jos spre gară. Următorul tren spre Katrineholm pleca peste treizeci și

cinci de minute, așa că și-a cumpărat un sandvici și a luat loc pe o bancă de lemn, cu spatele la holul uriaș al gării. Zumzetul oamenilor care treceau prin spatele ei aducea cu o pâclă sonoră, iar gândurile au început să-i zburde în voie.

Rebecka Agneta Charlotta, periculoasă și înșelătoare.

Thomas Samuelsson, bogat și chipeș.

Annikăi i-a trecut prin minte că poate ar fi trebuit să-i spună ce aflase: numeroasele identități ale Rebeckăi, amenințările cu moartea. A terminat sandviciul, și-a adunat lucrurile și s-a apropiat de cabinele telefonice.

Secretara i-a zis că domnul Samuelsson terminase programul pe ziua aceea – voia cumva să-i lase un mesaj?

„A terminat programul și s-a dus acasă, la soția lui”, s-a gândit Annika.

— Nu, mulțumesc. Niciun mesaj.

•

Bunica Annikăi fusese mutată într-un salon foarte asemănător cu primul, atâta doar că avea mai puține echipamente medicale. Bătrâna era trează.

— Îmi pare rău că n-am reușit să ajung mai devreme, a zis Annika, dându-și jos haina și fularul și îngrămădindu-le după ușă înainte să se apropie de pat.

Sofia Katarina se uita la ea cu un aer ușor dezorientat.

— Barbro?

— Nu. Sunt eu, Annika, fata lui Barbro.

— Lumina ochilor mei… a șoptit bătrâna, încercând să zâmbească.

Glasul îi era firav, vorbele nedeslușite, iar privirea împăienjenită.

Annikăi i s-a pus un nod în gât, iar lacrimile i-au acoperit ochii ca un văl.

— V-ați gândit, tu și mama, unde o să stai? a întrebat ea.

Bunica și-a plimbat prin cameră privirea absentă, părând că se concentrează asupra unor amintiri foarte vechi.

— Unde o să stau? Până acum am stat la „Potcoavă”, i-a răspuns ea. Ne-au dat o cameră cu o plită în mijlocul peretelui…

Cuprinsă de duioșie, Annika a luat în mâinile ei puternice mâna paralizată a bunicii, mângâindu-i ușor degetele bătrâne.

— Ați vorbit cu un asistent social? Știi cumva dacă ți-au găsit o locuință?

— O cameră, atâta aveam, i-a răspuns bătrâna cu glas pierit. Mama făcea mâncare pentru cincisprezece bărbați. Gătea totul pe plita din mijlocul peretelui. Și le spăla rufele. Lua zece centime pentru o batistă și cincizeci de centime pentru o salopetă…

Neștiind cum să reacționeze sau ce să spună, Annika și-a umezit buzele și i-a mângâiat mâna.

Bătrâna s-a oprit. A început să respire mai repede, iar ochii ei se mișcau neîncetat: părea că încearcă să surprindă o amintire.

— Ne-a trezit alarma de incendiu, a zis ea în șoaptă. Era întuneric afară, iar alarma urla întruna. Ardea toată turnătoria. Mama și cu mine am dat fuga afară. Era cald, iar eu nu aveam pe mine decât o cămașă de noapte. Focul era atât de mare, încât flăcările păreau să se ridice până la cer. Și ai fi zis că n-avea să se mai termine niciodată.

Annika știa despre ce vorbea bunica ei: marele incendiu de la turnătorie, care izbucnise în dimineața zilei de 21 august 1934. Sofia Katarina avea pe atunci cincisprezece ani.

— Mama și cu mine ne-am strecurat înăuntru și am salvat niște documente din birou – erau niște documente de afaceri foarte importante. Tata făcea parte din lanțul de oameni care cără găleți de apă de la râu. A venit mașina de pompieri de la Flen, apoi a început să plouă…

— Știu, a zis Annika în șoaptă. Ai dat o mână de ajutor la salvarea fabricii.

Bunica a încuviințat din cap.

— Când s-a luminat de ziuă, a venit și o mașină de pompieri de la Eskilstuna. A contribuit și Arvid la stingerea incendiului. A primit o slujba la turnătorie imediat după ce a terminat școala. Douăzeci și una de centime pe oră, zece coroane și zece centime pe săptămână, iar primul lucru pe care și l-a cumpărat a fost o bicicletă.

Sofia Katarina a încercat să zâmbească, dar jumătate de gură nu i-a dat ascultare.

— Și m-a plimbat cu bicicleta de la Fjellskäfte până la biserica mare din Floda. „Aici o să ne căsătorim”, mi-a zis el. Dar nu ne-am căsătorit acolo, ci la biserica din Mellösa…

Annika a plecat capul într-o parte, mângâind mâna rece a bunicii, și a lăsat lacrimile să-i șiroiască pe obraji. Nu-l apucase pe bunicul ei. Murise în toamna dinainte să se nască ea – avea plămânii distruși. Dar fusese o prezență constantă în viața ei: un bărbat plin de funingine, care, deși se întorcea de la muncă soios și obosit, întotdeauna spunea câte o poveste amuzantă sau făcea câte o șotie. Annika crescuse cu istorisirile despre bunicul Arvid, care supraviețuiseră multă vreme după moartea sa și care creaseră în mintea ei o imagine de nesters. Annika se uita la chipul dezorientat al bunicii, care îl vedea cu ochii minții pe Arvid – un tânăr pe bicicletă.

— Ți-e dor de Arvid? a întrebat-o Annika în șoaptă.

Sofia Katarina, care devenise complet lucidă, s-a uitat în ochii ei.

— Mi-e dor de tânărul Arvid, care era puternic și sănătos, nu de bețivul plângăreț care devenise în ultima parte a vieții.

Annika era uimită: era prima oară când auzea că bunicul ei avusese probleme cu băutura.

— Își dădea tot salariul pe băutură, n-aveam cum să-l împiedic. Dar nu se atingea niciodată de al meu: cu banii pe care îi câștigam, mă întrețineam pe mine și pe fata mea și cumpăram mâncare pentru soțul meu…

Dintr-odată, bunica a început să plângă. Întrucât era întinsă pe spate, lacrimile nu i se prelingeau pe obraji, așa că Annika a luat un șervețel și i le-a șters.

— A fost greu pentru Barbro, a șoptit Sofia Katarina. Când era mică, rămânea mult timp singură. Nu puteam s-o iau mereu cu mine – n-aveam cum s-o las să umble de capul ei pe domeniul Harpsund, pentru că acolo veneau președinți, parlamentari și o mulțime de politicieni. Iar singurătatea asta i-a făcut rău: i-a umplut sufletul cu o tristețe de care n-a reușit să scape niciodată.

Bunica și-a așezat mâna sănătoasă peste mâna Annika și s-a uitat în ochii ei:

— Să nu fii foarte aspră cu Barbro. Tu ești mult mai puternică decât ea.

Annika a clipit ca să îndepărteze lacrimile și a încercat să zâmbească:

— Așa am să fac… O să ne înțelegem bine, iar tu o să te însănătoșești.

Bunica a închis ochii vreo două minute, ca să se odihnească, apoi i-a deschis iarăși.

— Annika, a șoptit ea. Pe tine te-am iubit cel mai mult. Cred că a fost o greșeală să iubesc un membru al familiei mai mult decât pe toți ceilalți.

— De-aia sunt atât de puternică, a șoptit Annika.

Tăcerea care a urmat după replica ei i-a dat de înțeles că bunica adormise din nou.

•

Crengile îngreunate de zăpadă ale pinilor alcătuiau un tunel alb în noapte. Mașina care îi purta pe Mia Eriksson, pe soțul ei și pe copiii lor înainta ușor pe drumul înghețat. Vântul din nord se izbea șuierând de parbriz, învăluindu-i în rafale de zăpadă.

— Trebuie să mai punem benzină, a zis Anders.

Mia, care stătea pe scaunul pasagerului, nu i-a răspuns. Se uita la pădurea nesfârșită și impenetrabilă. Știa foarte bine ce-i aștepta. O altă cabană de lemn, friguroasă și prost izolată, cu o sobă pe lemne care scotea mult fum și cu șobolani care mișunau pe sub podele. O altă bucătărie fără apă curentă, cu oale arse și veselă ciobită și desperecheată. Ce mai, un fel de dependință. Mia crezuse că lăsase în urmă toate astea, că Fundația Paradis avea să fie salvarea lor.

— Știu la ce te gândești, a continuat Anders, așezându-și mâna peste a ei. Dar n-o să trăim așa toată viața.

În cele din urmă, au intrat într-un sat: o tutungerie care vindea și bilete de loterie, o pizzerie și o pompă de benzină izolată, unde achitai introducând bancnotele într-un aparat.

— Ai suficienți bani la tine? l-a întrebat Mia.

Anders a încuviințat din cap și a coborât din mașină. Mia a ezitat câteva clipe, dar, în cele din urmă, a hotărât să iasă și ea să-și mai dezmorțească picioarele. Mergeau de foarte mult timp, iar copiii adormiseră pe bancheta din spate. A întâmpinat-o un aer înghețat – era cât se poate de limpede că se aflau în nordul îndepărtat. A ocolit mica pompă de benzină și s-a gândit să se ușureze în spatele ei, dar s-a răzgândit. A băgat mâinile în buzunare și a dat peste ceva metalic. A străbătut-o un fior.

A scos un breloc din plastic în formă de Mickey Mouse, de care atârnau trei chei – una dintre ele era marca Assa. Rebecka sigur avea să se înfurie…

Dar cui îi păsa? Nu aveau s-o mai vadă niciodată. S-a apropiat de coșul de lângă pompă ca să le arunce.

— Vii un pic, te rog? i-a zis soțul. Văd că s-au trezit copiii.

Mia s-a oprit. De ce să le arunce? Preț de câteva clipe, s-a gândit la altă variantă, amintindu-și de vorbele Annikăi Bengtzon: „Am de gând să continui cercetările în legătură cu neregulile de la Fundația Paradis”. Apoi s-a întors spre soțul ei:

— Avem vreun plic la îndemână?

Anders se pregătea să închidă ușa, dar s-a oprit.

— De ce? Îți trebuie acum?

— Nu cumva avem în torpedou certificatele de la revizia mașinii? Dă-mi, te rog, plicul în care sunt puse. Și guma de mestecat a copiilor.

Anders a oftat și i-a dat ce-i ceruse. Mia a vârât repede cheile în plicul rupt, a băgat niște gumă în gură și a mestecat-o energic jumătate de minut. Apoi a lipit plicul cu guma și a scos un pix dintr-un buzunar interior.

— Dă-mi și portofelul, te rog.

Mia a lipit patru timbre în colțul din dreapta sus, apoi a scris numele și adresa: „Hantverkargatan, nr. 32, clădirea din curtea interioară, ultimul etaj”. Iar în partea de jos a adăugat: „Cheile Paradisului. Cu drag, Mia”.

— Ești gata? a întrebat Anders.

— Trebuie să expediez scrisoarea asta, i-a răspuns ea, apoi a pornit spre o cutie poștală galbenă.

Sâmbătă, 3 noiembrie

A auzit strigătele demonstranților înainte să-i vadă: un cor de voci înfundate, scandând ceva ritmat. Mașinile se opriseră în mijlocul străzii și se produsese un ambuteiaj, ba chiar și un pic de haos. Simțurile lui deveneau din ce în ce mai acute: se apropia timpul. S-a uitat la clădirile din jurul său – sticlă și oțel, cărămizi și mortar –, apoi și-a oprit privirea asupra triunghiurilor albe și negre ale pavajului din Piața Sergel. Ea sigur avea să vină. Mai devreme sau mai târziu, avea să apară. Și era foarte important ca el să lovească primul, ca să fie în avantaj. Dar, până una-alta, tremura în aerul rece – era o țară a dracului de friguroasă.

Acum putea vedea manifestația. În fruntea ei se aflau șase femei, care purtau o pancartă și posterul unui lider care fusese băgat la închisoare. Erau urmate de un grup numeros, alcătuit mai ales din bărbați, dar și din câteva femei și copii. Mii de oameni care protestau împotriva cine știe cărui abuz.

A început să bată din picioare, ca să se mai dezmorțească – geaca lui subțire nu-i ținea deloc de cald. Niște tineri aflați chiar în dreptul lui au dat foc unui steag al Turciei, dar entuziasmul lor a fost de scurtă durată, pentru că pânza a ars foarte repede.

În cele din urmă, demonstranții au ajuns în Piața Sergel, acoperind triunghiurile pavajului. Acum a înțeles ce scandau: „Terorism turcesc! Terorism turcesc!” Steaguri, pancarte și postere fluturau în vânt. A fost improvizată o tribună și au fost aduse mai multe boxe. A început să vorbească un suedez, probabil un politician.

— Partidul Muncitoresc din Kurdistan a pornit un război, a strigat el. Ceea ce a dus la încălcări ale democrației și la acte de terorism care nu au nicio justificare. Dar este vorba de acțiuni care au avut loc într-o situație de război, în condițiile în care erau atacați de armata turcă…

Deci despre asta era vorba.

A pornit cu pași iuți prin mulțime, evitându-i cu grijă pe manifestanți, și a vârât mâna în haină, unde avea un pistol cu calibru de nouă milimetri – Beretta 92 –, cu cincisprezece gloanțe în magazie și unul pe țeavă. Arma era prevăzută cu amortizor.

Ușor adus de spate, bărbatul înainta cu grijă pe lângă peretele pasajului.

— Auzi, frate, n-ai să-mi dai și mie niște amfetamine?

L-a expediat cu un gest al mâinii pe drogatul din fața lui, apoi s-a întrebat dacă nu cumva era cazul să pună vizorul pe pistol. Dar a hotărât că avea să se descurce mai bine fără el.

Dintr-odată, a văzut-o. Stătea întoarsă cu spatele, douăzeci de metri mai în față. Mulțimea agitată o îndepărta ușor de el. Perfect.

A iuțit pasul, strecurându-se printre pancarte și cărucioare de copii, iar când a văzut că femeia se uită în jur, a întors repede capul în altă parte. Simțea adrenalina gâdilându-i venele – o senzație familiară.

Când mai avea doar un metru până la ea, a scos pistolul, a făcut un ultim pas, i-a sucit mâna la spate și i-a pus țeava în ceafă, vârând-o printre șuvițele de păr.

— Jocul s-a terminat, a zis el. Ai pierdut.

Zgomotele din jur s-au estompat, mulțimea scanda sloganuri mute. Timpul a rămas pe loc. Femeia împietrise: nu făcea nicio mișcare și nici măcar nu respira.

— Știu că tu ai pus totul la cale, i-a zis bărbatul printre dinți, simțind că-i vibrează oasele craniului.

A tras-o mai aproape și s-a uitat la părul ei, care reflecta lumina albăstruie a neoanelor – voia să-i vadă chipul. Țeava pistolului se sprijinea chiar în adâncitura de sub osul occipital.

— Bijeljina, a șoptit el. Îți aduce aminte de Bijeljina?

Dintr-odată, presiunea de la capătul țevii a dispărut. Femeia și-a smuls brațul din strânsoarea lui și s-a strecurat repede prin mulțime. După o secundă, bărbatul a pornit după ea, împiedicându-se de un căruț. Cu adrenalina urlându-i în sânge, a ajuns-o din urmă și iarăși i-a sucit mâna la spate. De data asta, femeia a început să se zbată – acum avea și ea un pistol în mână. Manifestanții îi înghionteau, împingându-i de la spate, iar el i-a izbit degetele cu patul armei. Femeia a scăpat pistolul din mână. O tânără din mulțime s-a uitat la ei cu un aer speriat, iar bărbatul a încercat să zâmbească.

Apoi i-a pus iarăși țeava în ceafă și, văzând că i se mișcă buzele, s-a apropiat și mai mult de ea.

— Ce-ai zis?

— N-ai să câștigi, i-a șoptit femeia. Ți-am distrus viața.

Bărbatul o privea din profil. Femeia a întors capul și s-a uitat în ochii lui, apoi i-a zâmbit.

Ceva a explodat în mintea și în pântecele lui. A apăsat pe trăgaci, iar femeia a căzut în brațele lui, cu ochii larg deschiși. A întins-o pe pavaj, și-a vârât pistolul în haină și a văzut că oamenii se uitau la el cu un aer nedumerit. Zgomotele au revenit – „Terorism turcesc!” –, iar el a pornit în grabă spre stația de metrou. Imediat după ce a coborât treptele, și-a dat jos geaca și mănușile, le-a aruncat într-un coș de gunoi și s-a îndreptat spre cealaltă ieșire.

Mașina a oprit în dreptul lui chiar când a ajuns în dreptul magazinului Åhléns. S-a urcat pe bancheta din spate, tremurând din tot trupul. Șoferul a trecut pe portocaliu și a

cotit la dreapta, pe Klara Norra Kyrkogata. Trebuiau să iasă din zona aceea înainte s-o încercuiască poliția. Au luat-o pe Olof Palmesgata, au virat la stânga, apoi repede la dreapta, pe Dalagatan, după care au mers cu viteză până la Vanadisvägen. Odată ajunși acolo, au intrat într-o curte, au coborât în parcarea subterană și au parcat. Nu se vedea nimeni.

— Totul a mers bine? a întrebat șoferul.

Bărbatul a coborât din mașină, și-a aprins o țigară, apoi a trântit portiera.

— Scapă de mașina asta, a zis el, apoi a pornit spre lifturi.

Trebuia să se schimbe, să scape de mirosul de transpirație.

•

Fusese o noapte liniștită. Annika dormise pe banca de lângă patul bunicii, fără să se trezească nici măcar o dată. Când s-a crăpat de ziuă, bătrâna încă dormea și au trebuit s-o trezească pentru micul dejun. După ce-a mâncat, Sofia Katarina a ațipit din nou.

Annika a făcut un duș și, pentru că nu avea la ea haine de schimb, și-a îmbrăcat lenjeria intimă pe dos. După aceea, a stat multă vreme alături de bătrână, studiindu-i chipul palid și liniștit, brăzdat de riduri ca niște vălurele. Avea buzele întredeschise, iar Annika îi ștergea din când în când saliva care i se prelingea pe la colțul gurii.

După o vreme, a ieșit din salon și a început să se plimbe agitată pe hol. A sunat-o pe maică-sa – niciun răspuns. Apoi pe soră-sa – la fel. A băut o cafea, apoi și-a luat un pahar de supă de măceșe de la un automat.

„Trebuie să ai grijă de oamenii pe care îi iubești.”

La prânz, Annika a încercat să-i dea de mâncare, dar bunica a zis că nu-i este foame.

Orele după-amiezii se scurgeau încet. Annika nu avea chef de cartea pe care o luase cu ea, așa că a făcut rost de niște ziare. Pe prima pagină din Kvällspressen era un material de Carl Wennergren: găsise o factură din care reieșea că o membră a guvernului cumpărase o ciocolată cu un card de serviciu.

„Doamne! s-a gândit Annika. Dar e limpede că-i vorba de o înscenare!” Cuiva i se păruse că politiciana în cauză era prea tânără, prea frumoasă și prea deșteaptă și că devenea prea puternică. Acest mic scandal abătea atenția de la principalul subiect al congresului social-democraților: cine avea să fie ales

secretar al partidului și, deci, cine avea să aibă o ascensiune fulminantă.

A pus ziarul jos, a ieșit din salon, s-a dus în camera de recreere și a pornit televizorul. A nimerit peste un post turcesc. „Nu trebuie neapărat să stau în Stockholm, și-a zis ea. Aș putea foarte bine să mă mut la Istanbul și să muncesc la hotel cu Nese. Sau aș putea să mă mut în Katrineholm să am grijă de bunica.”

A rămas pe gânduri câteva clipe.

De ce nu? Ce o împiedica să pună pe primul loc persoana cea mai importantă din viața ei? Cariera și toate lucrurile în care credea și pentru care lupta ca jurnalistă. Prietenii – dar și i-ar fi păstrat chiar dacă s-ar fi mutat. Apartamentul ei – cu toate că, sincer vorbind, n-ar fi fost mare pierdere.

A cuprins-o nostalgia și a început să plângă. Îi părea rău că își pierduse entuziasmul pe care îl avea când se mutase acolo. Și-a amintit de camerele inundate de lumină ale apartamentului, de pereții și tavanele care păreau să respire, de liniștea care domnea acolo și de dorința ei de a merge înainte. Atunci le avea pe toate, dar iată unde ajunsese acum.

Un bătrân cu un cadru pentru mers și două femei gălăgioase au intrat în cameră, iar Annika și-a șters lacrimile.

— Urmăriți emisiunea asta? a întrebat-o una dintre ele cu un aer sceptic.

Annika a clătinat din cap, s-a ridicat în picioare și a plecat, iar cele două femei au pus stăpânire pe cameră.

— Tată, la ora cinci se difuzează un concert, a auzit-o pe cealaltă în urma ei. Nu-i așa că vrei să-l urmărești?

Holul era slab luminat. Neoanele fuseseră stinse, iar lumina zilei pătrundea prin ușile deschise, reflectându-se în podeaua lucioasă. Annika s-a apropiat cu pași mici de camera bunicii și iarăși i s-a pus un nod în gât. Sentimentul de nostalgie n-o părăsise: își aducea aminte de vremurile când respira în voie, de zilele fierbinți petrecute la hotelul lui Nese, de clipele frumoase cu Sven. Când a ajuns la salonul bunicii, și-a sprijinit capul de tocul ușii – tânjea după iubire și după un sens în viață. A înghițit în sec și a dus mâna la buzunarul de la spate – într-adevăr, se schimbase: slăbise destul de mult.

Apoi s-a dus la cabina telefonică de la capătul holului și a deschis cartea de telefon. A căutat numărul cuiva care locuia

pe Östra Ekuddsgatan. A format primele șapte cifre și, după ce a ezitat câteva clipe, a format-o și pe ultima. Soneria s-a auzit o dată, de două ori, de trei ori.

— Casa Samuelsson.

O voce de femeie. Vasăzică aveau același nume de familie.

— Alo?

Oare ea luase numele lui sau el pe al ei?

— Alo? Cine e?

Annika a închis fără să scoată un cuvânt, simțind un nod în stomac – și-a dat seama că făcuse o greșeală. S-a întors în salonul bunicii, care dormea în continuare, apoi s-a dus în camera de recreere și a găsit-o goală. A încercat să respire în voie, a încercat să citească.

„Lucrurile or să se aranjeze. Totul o să fie bine.”

•

— Cine era? a întrebat Thomas.

Stătea cu spatele la Eleonor, iar când a văzut că nu-i răspunde, i-a aruncat o privire peste umăr. Soția lui avea un aer iscoditor și îngrijorat.

— Nimeni. Așteptai un telefon?

Thomas a întors capul și s-a uitat la cuțitul pe care îl ținea în mână.

— Ah, nu. De ce?

— E atât de ciudat când te sună cineva care nu spune nimic.

— Poate că a greșit numărul, a zis el, tăind ultima ceapă. Îmi dai, te rog, uleiul?

Eleonor i-a întins sticla cu ulei de porumb – era mai bun pentru temperaturi înalte. Thomas a înclinat sticla, iar uleiul s-a prelins în tigaie sub forma unei șuvițe subțiri și arcuite.

— Ar trebui să luăm un aragaz, a sugerat ea. E mai bun pentru prăjeli. Poate montăm unul când renovăm bucătăria, ce zici?

— E bună și plita electrică, i-a răspuns Thomas, învârtind repede în ceapa mărunțită.

Eleonor s-a apropiat de el și l-a sărutat pe obraz:

— Ce bucătar priceput ești!

Thomas nu i-a răspuns, ci a aruncat în tigaie bucățelele de pui și a învârtit în continuare. A adăugat sos de pește – încântat, ca de obicei, de mirosul său îmbietor –, o linguriță de

pastă de ardei capia, câteva semințe de coriandru în oțet și busuioc proaspăt.

— Deschizi, te rog, laptele de cocos?

Eleonor i-a dat cutia pe care o desfăcuse deja.

— Gata! a zis el când mâncarea a început să fiarbă înăbușit.

— Iar orezul a fiert.

Thomas s-a întors cu fața spre soția lui și s-a uitat la chipul său catifelat, fără niciun pic de machiaj – așa îi stătea cel mai bine. A pus jos lingura de lemn, a făcut un pas spre ea și a strâns-o în brațe, iar Eleonor i-a mângâiat umerii și l-a sărutat pe gât.

— Îmi pare rău, a zis ea cu glas scăzut.

— Nu, eu m-am purtat urât, i-a șoptit el, mângâindu-i părul cu obrazul.

— Știu că ți-a fost greu în ultima vreme, a continuat ea, sărutându-l pe gură.

Thomas i-a răspuns cu buzele lui sărate și un pic uscate, iar trupul i-a fost străbătut de furnicături. A urmat imediat obișnuita întărire din pantaloni.

— Hai în pat, i-a zis ea.

Thomas a pornit în urmă Eleonorei, dar ea s-a oprit lângă ușa de la baie.

— Vin și eu imediat.

Thomas știa ce urma să facă soția lui: avea să-și ungă vulva cu niște lubrifiant, ca să înlesnească penetrarea. S-a apropiat ușor de pat, a dat la o parte cuvertura, apoi s-a dezbrăcat. Eleonor a intrat în dormitor și s-a apropiat de el pe la spate. I-a cuprins coapsele cu palmele și a început să-i mângâie fesele cu pântecele. Thomas a îngenuncheat, iar ea s-a așezat pe marginea patului, și-a desfăcut picioarele și s-a întins pe spate. Thomas s-a uitat la vulva ei strălucitoare, apoi și-a trecut mâinile prin smocul de păr tuns cu grijă, căutându-i clitorisul. L-a mângâiat ușor, până când Eleonor a început să geamă, apoi și-a vârât vârful penisului drept ca o suliță în deschizătura lubrifiată. Eleonor a inspirat adânc, iar el a înaintat încet, până când adâncimea ei caldă l-a învăluit cu totul, făcându-l să geamă. Șoldurile Eleonorei au prins viață sub el, începând să se unduiască și să se rotească. El s-a retras ușor, mângâindu-i cu penisul vulva și clitorisul, iar ea a dat capul pe spate, țipând de plăcere. S-a înfipt iarăși în ea, penetrând-o în ritm alert, până

când i-a simțit spasmul. Apoi și-a dat drumul, plutind în siajul plăcerii ei.

— A fost minunat, iubitule!

Thomas s-a întins peste ea, odihnindu-și capul între sânii ei.

— Cred că e gata puiul, a continuat Eleonor. Îmi dai, te rog, șervețelele?

Dar Thomas nu i-a putut răspunde – avea senzația că se scufundă în salteaua patului. Eleonor a ieșit ușor de sub el, a luat câteva șervețele din cutia de pe noptiera ei și s-a șters între picioare.

— Mă duc să iau tigaia de pe foc, a zis ea.

Thomas s-a întins mai comod și a ațipit. S-a trezit cam după un minut, cu picioarele reci și genunchii moi. S-a ridicat de pe pat clătinându-se, și-a pus halatul și a intrat în baie. A urinat, apoi și-a șters amestecul de lubrifiant și spermă de pe penis.

— Am pregătit eu totul, a strigat Eleonor din bucătărie.

Când a coborât în sufragerie, Thomas a găsit pe măsuță tacâmuri pentru două persoane, vin și o salată. A luat loc, iar soția lui a venit cu puiul în lapte de cocos și cu un trepied. S-a cuibărit lângă el pe canapea și l-a sărutat pe frunte.

— Sexul întotdeauna îmi trezește pofta de mâncare, a zis ea.

Au mâncat și au băut vin în tăcere.

— M-am purtat ca un nenorocit, a zis Thomas după o vreme.

Eleonor s-a uitat la băutura din pahar – un Chardonnay australian destul de aspru.

— Ai fost deprimat, a zis ea. Ni se întâmplă tuturor.

— Nu știu ce-am avut. Nu-mi mai convenea nimic.

— Asta pățim dacă muncim prea mult. Trebuie să ne menajăm, altfel o să ajungem niște stresați.

Thomas a clipit, amintindu-și întrebarea reporterei:

„Sunteți genul stresat?” Și-a dres glasul, a cuprins-o cu brațul pe după umeri, a luat telecomanda cu cealaltă mână și s-a sprijinit pe speteaza canapelei. Deja începuse buletinul de știri al postului național. Se apropia congresul Partidului Social Democrat – cu care simpatizau amândoi –, iar liderii erau implicați într-o dezbatere aprinsă cu privire la un membru al guvernului care folosise un card de serviciu în interes personal. Un incendiu din Filipine amenința un întreg oraș. O femeie kurdă fusese asasinată în timpul unei manifestații din Piața Sergel.

— Vrei să ascultăm niște muzică? a întrebat Eleonor, ridicându-se în picioare.

Thomas a mormăit ceva, dar era atent la știre. Împușcată în cap în mijlocul mulțimii – cum era posibil așa ceva?

— Bach sau Mozart?

— Nu contează, a zis el, înăbușindu-și un oftat. Ce vrei tu.

Duminică, 4 noiembrie

Annika ura duminicile. Erau niște zile interminabile. Toată lumea își omora timpul cu tot felul de preocupări inutile. Societatea se dedica unor îndeletniciri ridicole: vizite la muzee, picnicuri, răsfățarea copiilor, grătare în curte. Zilele de lucru, cele care țineau anxietatea la distanță, păreau foarte îndepărtate. Singura scuză valabilă ca să nu te dedai unor astfel de activități era să muncești: spuneai că ai de lucru și erai scutit de așa ceva.

Iar Annika trebuia să se odihnească, să doarmă câteva ore, ca să poată lucra toată noaptea. Slavă Domnului că era de serviciu în noaptea aceea!

Mama ei și Brigitta au venit la spital după-amiază. Au stat toate trei în salon și au vorbit cu bunica, iar Annika începuse deja să identifice un tipar al discuțiilor: Arvid, turnătoria, părinții ei – mai ales mama –, sora ei mai mică, cea care murise. După vreo oră, bătrâna a obosit și a adormit la loc.

Apoi au coborât la bufet, dar bineînțeles că l-au găsit închis – că doar era duminică, ziua odihnei –, așa că au cumpărat prăjituri Delicato și cafea de la automatele de pe hol.

— Nu-i bine pentru bunica să stea aici, a zis Annika. Trebuie s-o ducem la un centru de recuperare. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Și ce să facem dacă nu găsim niciun loc liber pe nicăieri? a întrebat-o Brigitta pe un ton agresiv. Ai vreo idee?

Annika s-a uitat la ea cu un aer uimit. „E de partea mamei, i-a trecut ei prin minte. Nici ea nu mă place.”

— Da, m-am gândit. Aș putea să am eu grijă de ea.

— Tu? a intervenit maică-sa cu un aer disprețuitor. Unde, în apartamentul ăla fără baie și fără apă caldă? Nu știu cum de poți sta acolo.

Annika a simțit că-i vine să plângă – nu mai suporta. S-a ridicat în picioare, și-a luat haina pe ea, și-a pus geanta pe umăr și s-a uitat la maică-sa:

— Să nu luați nicio decizie fără să vă consultați cu mine.

Apoi s-a întors spre sora ei:

— Pe curând!

S-a răsucit pe călcâie, a pornit pe coridor, apoi a ieșit din spital și s-a dus în parcare. Soarele împrăștia o lumină lăptoasă, iar zăpada îi scârțâia sub tălpi. Era frig.

Și-a înfășurat fularul în jurul capului și a început să respire pe gură. Ochii i s-au umezit, dar n-a izbucnit în plâns.

La gară! Trebuia să se ducă acasă. Să scape.

•

Când a intrat Annika în redacție, Sjölander stătea pe biroul lui Jansson și bea cafea. Deja se întunecase, iar realitatea părea simplu de gestionat. Redacția era încă liniștită, aproape pustie – tura ei începea abia peste vreo două ore, dar nu suporta să stea singură atâta timp. Trenul se oprise înainte să intre în Södertälje din cauza unei erori de semnalizare pe calea ferată – lucru despre care Annika își închipuia că nu se putea întâmpla decât pe Magistrala Verde de la metrou –, iar după ce a ajuns la Gara Centrală, a pornit direct spre redacție.

— Ia zi, ce-am aflat? a întrebat Jansson, apăsând cu putere pe butoanele tastaturii sale – își lua notițe direct pe computer.

— O grămadă de chestii, a zis Sjölander, punându-și însemnările pe birou.

— Câte pot fi publicate? a întrebat Jansson, fără să-și ia privirea de pe monitor.

— Aproape toate, i-a răspuns Sjölander.

— Despre ce-i vorba? a întrebat Annika. Cumva despre tânăra kurdă omorâtă în piața Sergel?

A luat loc lângă ei, și-a scos carnetul și pixul, apoi și-a pornit computerul.

— Da, i-a răspuns Jansson. E o poveste cât se poate de ciudată: cinci mii de martori și nimeni n-a văzut nimic.

— Poliția a găsit câteva dintre hainele criminalului, a adăugat Sjölander. Niște mănuși maro și o geacă subțire din poplin. Mănușile au fost cumpărate de la magazinul Åhléns, aflat în apropiere, și erau pline de amprente – până în prezent, au fost identificate amprentele a optsprezece persoane diferite. Iar

geaca era curată, s-au găsit doar câteva urme de cordită[22] pe mânecă.

— Păi ce, au dat de coșul cu rufe al criminalului, sau cum? a întrebat Jansson.

— Nu, le-au găsit într-un coș de gunoi, de lângă stația T-Centralen[23].

Annika s-a sprijinit pe speteaza scaunului, bucurându-se de sentimentul familiar că încep să i se învârtă rotițele în cap.

— Și nimeni n-a văzut nimic? a întrebat ea.

— Ah, ba da, a zis Sjölander. Cam o sută de oameni cică au văzut un bărbat care părea să fie suedez sau turc, ba chiar arab, de nu chiar finlandez… Se pare că, mai întâi, a stat de vorbă cu victima, apoi a împușcat-o și a întins-o pe jos. După care a fugit spre T-Centralen, pentru că hainele i-au fost găsite într-un coș de gunoi de la gura de metrou. Câțiva martori l-au văzut dându-și jos hainele, iar unul dintre ei e un gardian. Se pare că ucigașul era îmbrăcat cu haine deschise la culoare. Și există mai multe variante cu privire la direcția în care a luat-o. Gardianul zice că a ieșit din nou în stradă. Niște tineri susțin că ar fi coborât să ia metroul. Iar o femeie cu un căruț a zis că l-a văzut întorcându-se în piață – cică era s-o dea jos. În fine, ideea e că a dispărut.

— Trebuie să fie un tip cu nervi de oțel, a zis Jansson. Să comită o astfel de crimă în fața a sute de oameni.

— Poate că i-a fost mai ușor așa: manifestanții au fost un fel de paravan. Ce mai, un ticălos cu sânge rece.

Sjölander părea aproape impresionat.

— Ce altceva mai știm? Avem detalii despre armă?

Șeful de la Investigații și-a răsfoit însemnările.

— E vorba de un pistol. Cu amortizor, bineînțeles. Am date despre glonț, iar poliția a zis că le putem publica. Se pare că a folosit muniție cu cămașă metalică incompletă. Tânăra a fost împușcată la baza craniului, iar dacă ar fi folosit muniție cu cămașă metalică completă, i-ar fi explodat fața, ceea ce ar fi atras atenția tuturor celor din jur. După ce i-a făcut creierul praf, glonțul s-a oprit în cavitatea nazală. Așa că, din față,

[22] Cordită: exploziv preparat din nitroglicerină și nitroceluloză, folosit pentru cartușe.

[23] T-Centralen: stație de metrou de lângă piața Sergel, unde se intersectează toate magistralele din Stockholm.

tânăra părea să nu aibă nimic, de-aia oamenii au crezut că se împiedicase și căzuse.

Annika s-a înfiorat. „Îngrozitor!” Apoi a căscat; prima noapte a turei părea întotdeauna mai lungă decât celelalte.

— Știm numele victimei?

— Da, poliția a reușit s-o identifice. Nu avea nicio rudă aici, era o refugiată – cred că din Kosovo. Dar nici acolo nu mai avea rude. Gata, am găsit. Era din Bije… Cum naiba se pronunță numele ăsta, Bijeljina? O chema Aida, Aida Begovic.

Annika a simțit că redacția se strânge în jurul ei ca un șireang. Vedea totul ca prin tunel. Culorile și zgomotele s-au estompat dintr-odată. S-a ridicat în picioare.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Jansson.

Annika i-a văzut chipul lângă ea, dar vorbele lui păreau să vină de foarte departe. Podeaua s-a aplecat într-o parte, iar vocile celor doi colegi se îndepărtau din ce în ce mai mult:

— Annika, ce s-a întâmplat? Ți-e rău? Ia loc, ești albă ca varul…

Unul dintre ei a așezat-o pe un scaun rotativ, i-a aplecat capul între genunchi și i-a cerut să respire regulat.

Annika se uita la mecanismul de reglare a înălțimii scaunului. A închis ochii și și-a ținut respirația.

Aida, Aida din Bijeljina era moartă și ea era cea care o omorâse.

„Am ucis din nou, s-a gândit ea. Am comis o a doua crimă.”

— Ce s-a întâmplat, Annika? Te simți bine?

Annika a ridicat capul, iar părul îi acoperea fața ca un văl. Părea că se clatină întreaga clădire.

— Mi-e rău, a zis ea cu o voce ciudată. Trebuie să mă duc acasă.

— Chem un taxi, a zis Jansson.

•

Întuneric. Annika nu avea suficientă putere să se ridice și să aprindă lumina. Stătea pe canapea și se uita la unduirea perdelelor și la dansul umbrelor pe podea.

Aida era moartă. O împușcase un bărbat. Deci bărbatul în negru dăduse de ea. Dar cum?

Prin Rebecka, bineînțeles. Aida amenințase că avea să vorbească despre escrocheriile de la Fundația Paradis, iar

Rebecka s-a răzbunat spunându-i urmăritorului ei unde o putea găsi.

„Un monstru! O criminală nenorocită!”

Iar ea, Annika, o vârâse pe Aida într-o capcană. Era vinovată de omor prin imprudență. Strânsoarea din jurul pieptului s-a întețit – parcă ar fi fost prinsă într-o menghină. Curând, foarte curând, avea să se sfărâme. Avea nevoie să stea de vorbă cu cineva, așa că a pus mâna pe telefon.

Anne Snapphane era acasă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Anne. Te simți rău?

— Ai auzit de tânăra care a fost împușcată în piața Sergel, a zis Annika. O cunoșteam… Și e vina mea că a murit.

— Ce tot spui acolo?

Annika și-a ridicat genunchii la piept, și-a petrecut mâna liberă în jurul gambelor și a început să se legene pe canapeaua aspră, plângând în receptor.

— Am trimis-o la Fundația Paradis, iar oamenii de-acolo au trădat-o. Iar acum e moartă…

— Stai un pic, a intervenit Anne Snapphane. Femeia asta a fost omorâtă, nu-i așa? A fost împușcată în cap. Cum poți să spui că tu ești responsabilă de asta?

Annika a inspirat adânc de câteva ori și s-a oprit din plâns.

— Fundația Paradis e o mare escrocherie. Șefa fundației e o șarlatancă. Aida, tânăra împușcată, a amenințat c-o va da în vileag. Și de-aia a murit.

— Hai să luăm povestea de la început, a zis Anne.

Annika și-a adunat puterile și i-a povestit tot. Cum a sunat-o Rebecka, pentru că voia publicitate, și cum s-au întâlnit la hotelul acela ponosit, ca să discute despre organizația ingenioasă pe care o pusese la punct. Că avusese rezerve chiar de la început, dar că se întâlnise încă o dată cu Rebecka, ale cărei informații nu se închegau într-o imagine coerentă. I-a povestit despre presupusele amenințări din partea mafiei iugoslave, despre planul puțin credibil de a muta anumiți clienți în străinătate și despre descoperirile pe care le făcuse în legătură cu Rebecka: datorii, schimbări de nume, falimente, intenții criminale. I-a descris situația Aidei și pericolul în care se afla și i-a zis despre bărbatul care încercase să intre în camera ei de hotel. Apoi i-a spus că îi dăduse tinerei din Bijeljina numărul de telefon al Fundației Paradis și că o

încurajase să meargă acolo să ceară ajutor. Că, într-o bună zi, Mia Eriksson venise la ea la ușă și îi spusese povestea ei, că, la câteva zile după aceea, o sunase și îi spusese pe un ton disperat că Aida dispăruse și că Rebecka o amenințase.

— Și crezi că toate astea s-au întâmplat din vina ta? a întrebat Anne Snapphane.

Annika a înghițit în sec:

— Da.

Anne a oftat:

— Annika, nu ești responsabilă pentru toate răutățile care se întâmplă pe fața pământului. Știu că vrei să salvezi lumea, dar trebuie să existe o limită. Iar tu ai depășit-o. Ești epuizată. De când s-a îmbolnăvit bunică-ta, ai consumat foarte multă energie făcându-ți griji pentru ea, nu-ți dai seama? Te preocupi prea mult de soarta celor din jurul tău, cred c-ar trebui să te menajezi un pic.

Annika nu i-a răspuns; stătea nemișcată în apartamentul ei întunecat, gândindu-se la ce îi spunea prietena ei.

— Nu tu ai împușcat-o pe biata femeie, a continuat Anne. Atunci când ai întâlnit-o, era deja în căcat până la gât, nu? Ai încercat s-o ajuți, dar n-ai reușit. Care era intenția ta? De ce ai trimis-o la Fundația Paradis? Ca s-o ajuți, bineînțeles. Așa că vino-ți în fire, nu ești vinovată de nimic. De absolut nimic. Ai înțeles?

Annika a izbucnit iarăși în plâns, dar acum se simțea mai ușurată.

— Dar a murit. Și îmi plăcea de ea…

— E normal să fii îndurerată. Ai încercat s-o ajuți, însă, până la urmă, tot a murit. E trist, dar nu e vina ta.

— Nu, a șoptit Annika, nu e vina mea.

— Te simți bine? a întrebat-o Anne. Vrei să vin la tine? Am un kil de ciocolată, dacă vrei, pot să-l iau cu mine.

Annika a zâmbit:

— Nu-i nevoie, mersi. Mă simt bine.

— Cum vrei… Dar îți dai seama cum o să arăt după ce o să înfulec singură o pungă de ciocolată? Și încă ceva: s-ar putea să moderez o emisiune TV.

— Tu? Cum așa?

— Ei, nu fi așa surprinsă! Moderatoarea de la Femei pe divan tocmai a primit o ofertă de la un alt post de televiziune, care,

dacă mă întrebi pe mine, a făcut cea mai proastă alegere posibilă. În fine, ideea e că avem nevoie urgentă de o moderatoare, iar cele două candidate suntem eu și regina gâsculițelor – Michelle Carlsson. Doamne, mă trec fiorii numai când mă gândesc c-aș putea să apar în fața camerelor, așa că cel mai bine ar fi să mă îmbuib cu ciocolată…

După ce au încheiat conversația, perdelele și-au continuat unduirea abstractă și neregulată, dar întunericul din apartament devenise mai prietenos.

Nu era vina ei. Era trist, era îngrozitor, dar nu mai putea face nimic. Prea târziu. Prea târziu pentru Aida din Bijeljina.

Annika s-a dezbrăcat în liniște, lăsându-și hainele grămadă lângă canapea, apoi s-a dus în dormitor.

În câteva clipe, s-a scufundat într-un somn fără vise.

Luni, 5 noiembrie

A trezit-o țârâitul prelung al soneriei. Annika s-a dat jos din pat cu un aer buimac, s-a înfășurat în pătură și s-a dus la ușă.

— Nu se face așa ceva, a admonestat-o poștașul, întinzându-i o pungă de plastic în care se aflau niște resturi.

Încă ametită, Annika a clipit și s-a frecat la un ochi – nu înțelegea nimic.

— Poftim? a întrebat ea.

— Spuneți-le prietenilor dumneavoastră ca, pe viitor, să folosească materiale adecvate atunci când vor să vă trimită o scrisoare. Nu e de datoria noastră să ne ocupăm de plicuri zdrențuite precum acesta.

— E pentru mine? a întrebat ea pe un ton neîncrezător.

— Sunteți Annika Bengtzon? Atunci e pentru dumneavoastră.

I-a întins punga de plastic și un teanc de plicuri înguste – toate erau facturi. „O dimineață superbă!”

— Mulțumesc! i-a zis ea poștașului înainte să închidă ușa.

A lăsat pătura să cadă pe podea și s-a uitat în pungă. Ce naiba era în ea? A ridicat-o în lumină ca să vadă mai bine: un plic rupt, un ghemotoc de gumă de mestecat și un breloc. A deschis punga și a răsturnat-o pe măsuța din sufragerie. S-a uitat la adresa de pe plic și a văzut că, într-adevăr, ea era destinatarul. Scrisul era uniform, dar cuvintele fuseseră

așternute în pripă, probabil pe o suprafață neregulată. În partea de jos, fusese adăugat: „Cheile Paradisului”.

Mia.

Annika a luat loc pe canapea. Cheile Paradisului. A luat plicul în mână și s-a uitat la el cu atenție – era un plic folosit, iar scrisoarea fusese trimisă în mare grabă. S-a uitat la ștampila poștei: o localitate din Norrland.

Bineînțeles. Mia nu mai avea nevoie de cheile acelea. Își luase familia și plecase din casa din Järfälla. Annika știa adresa, i-o dăduse Mia. S-a dus să-și ia geanta și a răsturnat-o pe podea: nelipsitele șervețele igienice și bomboane mentolate, un carnet, un pix, un lanț de aur…

A rămas nemișcată preț de câteva clipe. Colierul de aur. S-a așezat pe podea și l-a luat în mână. Colierul de aur cu două pandantive pe care îl primise de la Aida – felul în care îi mulțumise pentru că-i salvase viața.

„Și, până la urmă, tot a murit, s-a gândit Annika. Dar n-a fost vina mea. Am făcut tot ce-am putut.”

Și-a pus la gât colierul rece și greu, apoi a luat carnetul și a băgat restul lucrurilor în geantă. S-a întors în sufragerie și a răsfoit carnetul, căutând adresa din Järfälla. În cele din urmă, a găsit pagina cu pricina și a văzut că avea colțul rupt; copiase adresa pe bucățica aceea de hârtie și i-o dăduse funcționarului Thomas Samuelsson, care jucase hochei pe vremuri, iar acum era căsătorit cu doamna Samuelsson.

A deschis Pagini Aurii și a căutat harta orașului Järfälla.

S-a auzit soneria telefonului, iar Annika a tresărit.

— Cum te simți? Jansson mi-a zis că noaptea trecută ți s-a făcut rău și a trebuit să pleci acasă.

Era Anders Schyman. Annika a înghițit în sec.

— Mă simt mai bine, a răspuns ea pe un ton ezitant.

— Dar ce s-a întâmplat? Ai leșinat?

— Cam așa ceva…

— În ultimele zile, mi s-a părut că ești foarte obosită, a continuat directorul editorial. Bănuiala mea e că ai muncit prea mult la cazul Fundației Paradis.

— Nu, n-am… a început ea.

— Uite ce-ți propun, a întrerupt-o Schyman. Ia-ți concediu medical câteva zile, să vedem cum te simți dup-aia. Lasă

deoparte Fundația Paradis și ai grijă de tine. Unde mai pui că mama ta e bolnavă, nu-i așa?

— Nu, bunica.

— Petrece niște timp cu ea și mai stăm de vorbă când o să fii iarăși de serviciu. Ai grijă de tine.

După ce au încheiat conversația, Annika a simțit în pântece o senzație de căldură. Deci oamenilor le păsa de ea. A oftat și s-a sprijinit de spetează canapelei. Ideea de a-și lua câteva zile libere nu i se părea îngrijorătoare sau amenințătoare, ci plăcută și binevenită.

S-a dus în dormitor, apoi s-a îmbrăcat cu un trening. Mai întâi, trebuia să facă un duș, apoi știa foarte bine ce avea de făcut.

•

Schyman trebuia să fie prevăzător. Nu voia să-i lase să se extenueze pe angajații în care avea încredere. Nu i-ar mai fi fost de niciun ajutor, dacă îi lăsa să se surmeneze. Annika Bengtzon trebuia să mai aibă răbdare o vreme – avea să vină și timpul ei.

A inspirat adânc, simțind parfumul produselor de curățătorie. Faptul că se descotorosise de canapeaua aia veche și împuțită și că ceruse să i se curețe biroul fusese o idee genială.

Simțindu-se relaxat și stăpân pe situație, Schyman s-a sprijinit pe spetează și a deschis ziarul. Dar, pe măsură ce citea, sentimentul de satisfacție i s-a mai atenuat. Pe prima pagină apăruse un material despre crima incredibilă care avusese loc în piața Sergel: o femeie fusese împușcată în cap în timpul unei manifestații. Articolul era ilustrat cu o poză mare, un pic neclară, a victimei. Era tânără și frumoasă. Nu era nimic discutabil în faptul că îi publicaseră numele și fotografia, dar crima aceea oribilă era descrisă cu prea multe detalii. Cititorii nu trebuiau neapărat să afle că ucigașul folosise muniție cu cămașă incompletă și că glonțul îi făcuse creierul praf, iar apoi i se oprise în cavitatea nazală. Schyman a oftat. În fine, nu avea niciun rost să-și facă griji din pricina unor astfel de mărunțișuri…

Următoarele două pagini erau dedicate unei iminente crize guvernamentale: congresul social-democraților urma să înceapă joia aceea și avea să țină o săptămână, iar lupta pentru putere era în toi. Carl Wennergren și-a continuat cercetările în

legătură cu politiciana acuzată că folosise un card de serviciu în interes personal – descoperise că nu plătise la timp taxa pentru grădinița copiilor – și era la un pas de încălcarea principiilor deontologice ale jurnalismului. Ziarul lor încă nu reușise să afle lucrul cel mai important: de ce se făceau cercetări în legătură cu politiciana în cauză exact în perioada aceea. Toată lumea știa că ea era prima opțiune a comitetului de nominalizare pentru funcția de secretar al partidului, ceea ce însemna un pas important către funcția de prim-ministru. Însă lucrul acesta nu era pe placul grăsanilor de vârstă mijlocie din partid, care își propuseseră s-o discrediteze. Iar Schyman ar fi vrut ca în ziarul lor să apară o descriere a celor aflați la putere și a mijloacelor pe care erau dispuși să le folosească pentru a o păstra.

Numele celorlalți candidați încă nu ajunseseră la presă, dar se știa că aveau să se facă trei nominalizări, care urmau să fie aprobate de comitetul executiv – grupul de elită al puterii. Schyman era sigur că nominalizările aveau să declanșeze controverse, deci se anunța un congres palpitant. Se zvonea că Christer Lundgren – fostul ministru al comerțului exterior, care își dăduse demisia în urma scandalului iscat în jurul clubului Studio 69 – se pregătea să se întoarcă la Stockholm din nordul friguros unde se retrăsese. Dar lui Schyman i se părea puțin probabil: scandalul fusese prea mare și nu fusese lămurit în întregime, deci nominalizarea lui ar fi putut aduce în atenția publicului niște chestiuni delicate. Iar Karina Björnlund, ministrul culturii, era în declin: la un moment dat, propusese ca guvernul să aibă dreptul de a numi și schimba redactorii-șefi și directorii executivi ai trusturilor media din întreaga Suedie. Cu toate astea, încă reușea să-și păstreze poziția, iar Schyman știa foarte bine de ce: Annika Bengtzon îi explicase motivul cu vreo doi ani în urmă.

Restul ziarului era destul de inconsistent: ponturile bursiere publicate pe două pagini – „Fii câștigător!” – i-au smuls un oftat. Iar pe paginile de mijloc era un interviu cu o vedetă TV care trecuse de la un post la altul – schimbarea nu părea să fie motivată de un conflict, ci doar de lăcomie. Schyman a oftat încă o dată. În săptămâna anterioară, nu reușiseră să descopere nimic important, ceva care să le asigure material

pentru ediția de luni, în timp ce așteptau ca viața și o nouă săptămână să le aducă noi subiecte.

În fine, ziarul dovedea că toate departamentele își făceau treaba și că erau pregătite pentru subiectele importante. Și, la urma urmei, nu trebuia să treci cu vederea niciunul dintre subiectele care îți ieșeau în cale, oricât de nesemnificative ar fi părut.

•

Lui Thomas îi era un pic greață: mâncase o pizza care îi căzuse greu la stomac – se simțea de parcă ar fi înghițit o cărămidă cu aromă de brânză. După masă, se închisese în biroul lui ca să citească ziarele, sărind peste cafea.

În fața lui se afla o factură de la Fundația Paradis, în care era trecută chiria pentru o locuință secretă pe lunile noiembrie, decembrie și ianuarie. Trei sute douăzeci și două de mii de coroane. Întrucât cunoștea foarte bine bugetul, Thomas știa că Serviciile sociale nu-și puteau permite o asemenea cheltuială. Ar fi trebuit să amâne lucrările de reparații într-o creșă cu igrasie și să dea banii unei șarlatance care avea zeci de datorii.

Asistenta socială îi dăduse factura în timp ce se ducea la masă cu colegii lui.

— Tocmai a venit prin fax, îi spusese ea pe un ton sec, aruncându-i o privire glacială.

Deci nu uitase că o făcuse de rușine în fața unui client.

Thomas îi mulțumise cu un aer mai stânjenit decât ar fi fost dispus să recunoască.

Acum se uita la factură și se întreba ce cheltuieli ar fi putut tăia ca să facă rost de bani pentru Fundația Paradis.

„Ce dracu’! și-a zis el o secundă mai târziu, renunțând să se mai gândească. Doar nu-i problema mea. Comisia a aprobat porcăria asta, comisia să găsească o soluție!”

Thomas a oftat, s-a rezemat pe spetează și a luat de pe birou exemplarul din Kvällspressen. L-a deschis la mijloc și a dat peste un amplu interviu cu o vedetă TV care urma să plece de la un post la altul. „Incredibil de plicticos!”, s-a gândit el, apoi s-a întors la prima pagină. S-a uitat la poza femeii kurde care fusese asasinată sâmbătă, în mijlocul unei demonstrații din piața Sergel. Părea foarte tânără. A citit ce scria sub fotografie: „Aida Begovic din Bijeljina, Bosnia”.

Mintea i s-a oprit preț de câteva clipe. Apoi a aruncat ziarul pe birou și a pus mâna pe factura de la Fundația Paradis – pe ea era trecută data din ziua aceea: luni, 5 noiembrie.

„Nu se poate!” A deschis repede un sertar al biroului, apoi încă unul, a scos toate documentele despre cazul acela și le-a răsfoit în grabă.

Într-adevăr, era vorba de Aida Begovic din Bijeljina, Bosnia.

Furia i-a tăiat respirația. A văzut roșu în fața ochilor. Nenorocita aia! Avea atâta tupeu, încât cerea bani pentru protecția unei femei care fusese ucisă!

Thomas a răscolit documentele de pe birou. Printre ele, trebuia să fie și o bucată de hârtie cu o adresă. În cele din urmă, a găsit-o în teancul de foi cu care se întorsese de la Serviciul de Colectare a Taxelor și Impozitelor din Sollentuna – era un colț rupt de Annika Bengtzon din carnetul ei. A băgat factura și adresa în buzunarul interior al sacoului, și-a luat haina pe el și a plecat.

•

Annika s-a dat jos din tren la Jakobsberg, ținând în mână pagina optsprezece din secțiunea de hărți a Paginilor Aurii. Vântul rece și umed îi șfichiuia pielea. Clădiri maro din anii 1960, asemănătoare cu niște cutii, o școală, un salon de înfrumusețare, o biserică. S-a uitat pe hartă și a văzut că trebuia s-o ia spre nord-vest. A intrat într-un pasaj subteran, care a scos-o pe partea cealaltă a autostrăzii Viksjöleden, apoi și-a luat un hamburger de la fast-food-ul „Emil”.

Când a ieșit din localul acela dubios, a simțit că o cuprinde agitația. Avea gura sleită, iar hamburgerul începuse deja să-i dea arsuri. Urma să facă singură dreptate.

Se uita la casele spălăcite din fața ei, care se distingeau cu greu prin ceață.

„Nu trebuie să fac asta, s-a gândit ea. Sunt în concediu de odihnă. Fundația Paradis poate să mai aștepte.”

A stat pe gânduri câteva clipe, apoi și-a zis: „Aș putea să arunc o privire, totuși. Mă duc să văd cum arată pe afară, nu trebuie neapărat să intru”.

Ușurată că amânase decizia, a pornit spre cartierul Olovslund, care nu părea să fie rezultatul unui proiect urbanistic – uniformitatea lipsea cu desăvârșire. Casele nu semănau deloc între ele și se vedea limpede că fuseseră

construite în perioade și în stiluri diferite: case victoriene, o vilă impunătoare, case ieftine și colțuroase ridicate în anii 1930, vile moderne construite din cărămidă albă și lemn cafeniu închis. Cartierul se întindea pe coastele unui deal, iar multe dintre străzi aveau nume care le descriau amplasamentul: Höjdvägen – strada Culmea Dealului, Sluntvägen – strada Coasta Dealului, Brantvägen – strada Pantei. Altele purtau numele anotimpurilor sau lunilor: Höstvägen – strada Toamnei, Novembervägen – strada Noiembrie.

„Oare cât de bine se cunosc între ei oamenii din cartierul ăsta? s-a întrebat Annika. Îmi închipui că nu foarte bine."

În cele din urmă, a ajuns la strada pe care o căuta. Era o stradă în pantă, cu asfalt zgrunțuros și rigole neîngrijite. Annika a pornit la deal cu pași mici, cu cheile zornăindu-i în buzunar – simțea că-i ard buzunarul.

Casa se afla aproape de vârful dealului, pe coasta de nord. Annika s-a oprit pe trotuar și s-a uitat la ea cu atenție. Grădina plină de dâmburi era lăsată de izbeliște: printre peticele de zăpadă, se vedeau frunzele maronii din vara trecută. Câteva bucăți mari de piatră îi blocau vederea. Casa cu etaj data din anii 1940, poate chiar de la începutul anilor 1950. Tencuiala avea o culoare gri-maronie, care, la origine, poate că fusese albă. Nicio perdea, niciun bec aprins. Ferestrele semănau cu niște goluri într-un șir de dinți cariați.

Annika scotea aburi pe gură, iar inima îi bătea cu putere. S-a uitat de jur-împrejur, dar n-a văzut pe nimeni, iar în casele învecinate nu era nicio lumină aprinsă. Cu mâna pe cheile din buzunar, Annika s-a gândit că, în după-amiezile zilelor lucrătoare, suburbiile suedeze arătau ca după un atac cu bombă nucleară.

Mia Eriksson stătuse cu chirie în casa aceea. Plătise pentru o lună întreagă. Mia îi dăduse adresa și cheile, deci era ca și când i-ar fi făcut o invitație.

Annika a inspirat adânc și a intrat în grădină. Aleea era înghețată și denivelată, pentru că nu fusese curățată de zăpadă așa cum trebuie. A aruncat o privire în spate: nu se uita nimeni la ea și nimeni nu se întreba ce căuta acolo. A urcat repede treptele, simțind că-i transpiră palmele. Și-a apropiat urechea de ușă, dar n-a auzit nimic. A apăsat pe butonul de lângă toc,

iar dinăuntru s-a auzit țârâitul strident al soneriei. Dacă îi răspundea cineva, trebuia să inventeze o scuză plauzibilă: să spună că se rătăcise sau că strângea fonduri pentru o asociație caritabilă, precum Situation Stockholm. A apăsat încă o dată pe butonul soneriei. Niciun răspuns. S-a uitat cu atenție la ușa din anii 1940 – era solidă și avea două yale –, a scos brelocul și a încercat una dintre chei în yala de sus. Dar nu se potrivea. Pe buza de sus i-au apărut broboane de transpirație: dacă era o capcană? Cu degetele tremurânde, a încercat altă cheie – clic! A răsuflat ușurată și a încercat prima cheie în yala de jos – încă un clic! Apoi a băgat cheia Assa în încuietoarea de aceeași marcă, iar ușa s-a deschis cu un scârțâit. A intrat în casă, simțindu-și pulsul în tâmple, apoi a închis ușa.

Pe hol era întuneric, dar nu îndrăznea să aprindă lumina. Așa că a rămas nemișcată câteva minute, așteptând ca ochii să i se obișnuiască cu întunericul, iar inima să i se domolească. Era destul de frig înăuntru, iar aerul umed și stătut. Și-a șters tălpile pe un covoraș jerpelit, ca să nu lase urme.

Holul era nemobilat și avea mai multe uși. Annika a deschis-o pe prima din stânga și a dat peste niște trepte care duceau la etaj – casa scării era luminată de o fereastră îngustă. A închis-o ușor și a deschis-o pe următoarea: a nimerit peste o debara plină cu vechituri, amplasată chiar sub scară.

O mașină a trecut prin fața casei. Annika a înlemnit, iar inima i-a stat în loc.

„Ușa de la intrare! s-a gândit ea. Trebuie s-o încui, altminteri or să-și dea seama imediat că e cineva în casă.”

Annika s-a apropiat de ușă în vârful picioarelor și, cu mâinile tremurânde, a încuiat cele două yale și a răsucit butonul încuietorii Assa. A răsuflat ușurată și a simțit că transpirase la subsuori. A ascultat cu atenție preț de câteva clipe, dar nu s-a mai auzit niciun zgomot de afară. Apoi s-a întors la ușa debaralei, dar, când a pus mâna pe ea, a căzut o cheie pe podea, iar zăngănitul a răsunat în toată casa. „La dracu’!” A băgat repede cheia la loc în broască și a așteptat: nimic. Apoi s-a apropiat de următoarea ușă, cea din față. Era bucătăria, care rămăsese la fel ca în anii 1940: blatul pentru gătit era jos și scorojit, iar chiuveta, ruginită. Două ferestre: una dădea spre nord, cealaltă spre vest. O masă veche, cu tăblia laminată, patru scaune desperecheate și o cafetieră. S-a apropiat de un

dulap și a tras sertarul de sus: câteva tacâmuri și un cuțit pentru dezosat. În următorul sertar – nimic, în al treilea – tot nimic. S-a uitat și în corpurile suspendate: câteva oale și tigăi, dintre care una de fontă, și o strecurătoare. În cămară n-a găsit decât o cutie de macaroane și două cutii de roșii tăiate. Bucătăria era foarte curată, lucru care probabil i se datora Miei.

Pe peretele dinspre răsărit era o ușă glisantă. Annika s-a apropiat de ea și a tras de mânerul lucios. Nimic. A încercat încă o dată, trăgând cu ambele mâini, dar ușa nici măcar nu s-a clintit. S-a uitat la încuietoare: avea nevoie de o cheie mică, iar niciuna dintre cele de la breloc nu se potrivea.

S-a întors pe hol și a deschis ultima ușă. A dat peste o cameră cu pereți deschiși la culoare, mobilată cu o canapea și cu o măsuță pentru cafea. Podeaua era acoperită cu linoleum maro, care imita parchetul, iar într-un colț era un șemineu. Pe peretele din stânga era o altă ușă, care ar fi trebuit să dea în camera de lângă bucătărie. A încercat s-o deschidă, dar era încuiată. A încercat cheile, însă niciuna nu se potrivea.

„Biroul, s-a gândit Annika. Asta e camera la care Mia nu avea acces.”

A vrut să se întoarcă în bucătărie, să vadă dacă nu cumva găsea cheia de la camera încuiată, dar, dintr-odată, a auzit un zăngănit la ușa de la intrare – cineva băgase cheia în yala de sus.

Annika a simțit că i se înmoaie genunchii. Nu se putea mișca – parcă avea picioarele țintuite de podea. Când a auzit cheia în yala de jos, a prins puteri ca prin farmec și a dat fuga la ușa care dădea spre scară, a deschis-o, s-a strecurat înăuntru, a închis ușa în urma ei, a urcat repede treptele fără să facă un zgomot, iar când a ajuns pe holul de la etaj – care era acoperit cu același linoleum cu model de parchet –, a deschis una dintre cele patru uși și s-a ascuns sub patul cel mai îndepărtat de ușă. „Doamne, ajută-mă! Iartă-mă pentru toate prostiile pe care le-am făcut…”

Podeaua de sub pat era foarte prăfuită, așa că și-a acoperit nasul și gura cu mâinile, ca nu cumva să strănute. Cineva umbla prin camera de sub ea; se auzea un jet de apă, deci probabil că era bucătăria. Annika a început să respire adânc și repede.

„Nu! s-a gândit ea. Nu un atac de panică! Nu acum!” Dar plămânii nu voiau să-i dea ascultare și a intrat în hiperventilație. S-a întors repede pe spate și a căutat prin buzunare ceva în care să respire.[24] A scos o mănușă, și-a acoperit gura și nasul cu ea și a respirat așa până s-a liniștit.

Atacul o sleise de puteri. Preț de câteva clipe, Annika a rămas cu privirea ațintită la împletitura de curele care susținea salteaua prăfuită a patului vechi de vreo șaizeci de ani. Apoi s-a întors iarăși pe burtă, lipindu-și urechea de podea. Se auzeau două voci agitate – un bărbat și o femeie. Bărbatul era agresiv, iar femeia, un pic isterică. A recunoscut una dintre voci: Rebecka Agneta Charlotta Evita.

— Era cazul meu, a strigat femeia. Cazul meu! Ce scârbă! Serviciile sociale urmau să plătească pentru ea, iar nenorocita și-a luat tălpășița!

„Probabil că se referă la Mia.” S-a auzit zgomotul unui obiect căzut pe podea, iar Annika și-a închipuit că era cafetiera. Bărbatul a mormăit ceva indescifrabil, după care s-a auzit un țârâit foarte puternic. Annika a ridicat brusc capul și s-a lovit de salteaua cu arcuri. „La dracu’!” Țârâitul s-a oprit. A plecat iarăși capul și a dus mâna la frunte: sângera un pic. Încă un țârâit – era soneria de la intrare. Annika și-a dat seama că difuzorul era montat în partea de sus a unuia dintre pereții bucătăriei.

S-a făcut liniște, iar vocile și-au reluat murmurul. Acum erau mai degrabă surprinse decât supărate, mai mult speriate decât agresive.

— Nu, nu aștept pe nimeni…

— Poate c-o să revină…

Annika a auzit niște pași, iar o picătură de sânge i s-a prelins pe pleoapă. Avea auzul încordat la maximum.

Era un bărbat. Venise încă un bărbat. A urmat o discuție pe un ton ridicat. Ușa de la intrare s-a închis, apoi s-au întors cu toții în bucătărie.

[24] Hiperventilația (creșterea cantității de aer care ventilează plămânii) este unul dintre simptomele atacurilor de panică. Persoanelor care au astfel de atacuri li se recomandă să respire câteva minute într-o pungă sau să limiteze în alt mod aportul de oxigen.

— Dacă îți închipui c-o să plătim factura asta, te înșeli amarnic! a zis unul dintre bărbați, iar Annikăi i s-a tăiat respirația.

„Thomas Samuelsson!”

Prin tavan s-a auzit vocea rece și disprețuitoare a femeii:

— Primăria a semnat un contract și trebuie să-l onoreze.

— Dar femeia a murit, pentru numele lui Dumnezeu!

Funcționarul public vorbea pe un ton aprins.

— A fugit! i-a răspuns Rebecka Evita. A ales să plece, dar asta nu vă scutește de plată.

Thomas Samuelsson a coborât glasul, iar Annikăi i-a fost greu să înțeleagă ce spune. I s-a părut că a zis: „O să mă duc la poliție, escroaco! Știu totul despre datoriile și falimentele tale, și poți să fii sigură că n-o să tragi în piept și primăria din Vaxholm!”.

Celălalt bărbat a început să urle, Thomas Samuelsson i-a răspuns cu aceeași monedă, iar femeia țipa ca din gură de șarpe. Apoi s-a auzit zgomot de lemn rupt și o bufnitură, urmate de alte strigăte și de niște îmbrânceli.

— Bagă-l acolo! a strigat Rebecka.

O nouă bufnitură – una mai îndepărtată de data asta –, strigăte înăbușite și lovituri de pumni.

— Și ce dracu’ facem acuma? a întrebat bărbatul.

— Fă-l să tacă! a țipat femeia.

Lovituri de pumn – buf, buf, buf – și strigăte furioase: „Dați-mi drumul, șarlatani nenorociți!” Zgomot de pași și încă o bufnitură. Apoi liniște.

— A murit? a întrebat Rebecka.

Annika își ținea respirația.

— Nu, a răspuns bărbatul. O să-și revină.

Annika a închis ochii și a răsuflat ușurată.

— De ce l-ai lovit atât de tare, prostule? Nu putem să-l lăsăm aici, pe podea!

— Trebuie să aducem mașina, a zis bărbatul.

— Eu n-am de gând să-l car!

— Nu te mai plânge atâta, ce naiba! Îți spun că…

Ușa de la intrare s-a închis, întrerupându-le vocile. În liniștea care a urmat, Annika a rămas nemișcată, prăfuită și transpirată. Un fulg a căzut printre arcurile saltelei și a aterizat

chiar sub nasul ei. Timpul a rămas în loc, iar Annikăi i s-a iuțit respirația.

„Or să se întoarcă. În curând or să vină înapoi cu o mașină. Or să-l ia pe Thomas Samuelsson, iar apoi o să fie prea târziu.”

Ultimele cuvinte i-au răsunat în minte: „prea târziu, prea târziu…” Prea târziu pentru Aida din Bijeljina, prea târziu pentru Thomas Samuelsson din Vaxholm.

Annika a suflat fulgul de sub nas, a ieșit de sub pat și a strănutat. Era plină de praf din cap până-n picioare. Apoi a mers în patru labe până la fereastră și s-a uitat afară. Rebecka și bărbatul coborau panta, trecând pe lângă o mașină pe care a recunoscut-o imediat: Toyota Corolla verde a lui Thomas Samuelsson.

S-a așezat pe podea, fără nicio idee în cap. Ce să facă? Habar n-avea în cât timp aveau să se întoarcă Rebecka și însoțitorul ei. Poate că cel mai bine ar fi fost să rămână sub pat și să aștepte să-l ia de acolo pe contabil, apoi să iasă pe furiș din casă, la adăpostul întunericului.

S-a uitat iarăși pe fereastră. Încă un pic și se înnsera. Rebecka deja nu se mai vedea. Dacă voia să facă ceva, trebuia să acționeze cât mai repede.

S-a așezat iarăși pe podea și a închis ochii, neputând să ia o decizie.

De n-ar fi fost atât de lașă! De n-ar fi fost atât de slabă! De-ar fi avut mai mult timp!

„Ce fricoasă ești, și-a zis ea. Nici măcar nu știi cât timp ai la dispoziție. Poate c-ai reușit să-l scoți din casă, dacă ai ieși acum.”

S-a ridicat în picioare, a ieșit pe hol și a coborât treptele cu grijă, ținându-și respirația de spaimă. Când a ajuns la parter, s-a uitat în jur și a văzut pe podea tigaia de fontă. Oare unde îl duseseră?

Un geamăt slab dinspre debaraua de sub scară a făcut-o să se răsucească pe călcâie. Cheia era în broască. S-a apropiat de ușă și a răsucit cheia.

Bărbatul s-a prăvălit peste Annika, iar ea l-a prins în brațe și a căzut în genunchi. Capul lui Thomas se sprijinea pe umărul ei. Avea o rană pe frunte, iar părul lui blond era pătat cu sânge închegat. I-a slăbit cravata, iar contabilul a gemut încă o dată.

Annikăi i-au dat lacrimile de furie. „Criminali nenorociți! Mai întâi Aida, acum Thomas.” Când aveau de gând să se oprească?

— Hei! a zis Annika, lovindu-l ușor pe umăr. Trebuie să plecăm de-aici!

A încercat să-l așeze în capul oaselor, însă l-a scăpat din mâini, iar Thomas a căzut pe burtă.

— Thomas! Thomas Samuelsson din Vaxholm! Unde ai pus cheile de la mașină?

Contabilul a gemut și s-a întors pe spate, sprijinindu-și capul pe covorașul jerpelit din hol.

Annika a început să-i scotocească prin buzunare – material moale, mâini neîndemânatice – și, în cele din urmă, le-a găsit. S-a dus în camera cu șemineu și s-a uitat pe geam să vadă dacă nu cumva se întorcea Rebecka. Pe stradă nu era nimeni.

Când a dat să se întoarcă pe hol, a văzut că ușa camerei în care nu putuse intra mai înainte era acum întredeschisă. A ezitat preț de o clipă: trebuia să plece cât mai repede din casa aia, dar trebuia și să arunce o privire în camera de lângă bucătărie.

— Doamne, ce s-a întâmplat? s-a auzit o voce sugrumată și buimacă de pe hol.

Annika s-a întors la Thomas:

— Te-au pocnit în cap cu o tigaie. O să plecăm imediat de-aici, dar mai întâi trebuie să verific ceva.

Thomas Samuelsson a încercat să se ridice, dar a căzut iarăși pe podea.

— Așteaptă un minut, mă întorc imediat.

Apoi s-a dus la ușa întredeschisă, a dat-o de perete și a aruncat o privire înăuntru.

Era dezamăgită.

Annika nu știa la ce se așteptase, dar, cu siguranță, nu la ce avea în fața ochilor. Un birou. Un telefon. Un fax. Și o bibliotecă plină cu dosare – pe unul dintre rafturi era și un teanc de foi. Întrucât nu se auzea niciun zgomot suspect, a intrat în cameră și a scos dosarul pe care scria: „Documente confidențiale”.

Era gol.

Pe următorul era scris: „Evaluări”. Gol.

Următorul: „Facturi, Servicii sociale”. Erau vreo douăzeci. Consiliul municipal din Österåker, persoană de contact: Helga

Axelsson. Consiliul municipal din Nacka, persoană de contact: Martin Huselius… Pe fiecare factură era trecută o sumă considerabilă, de cel puțin o sută de mii de coroane. Apoi s-a uitat repede pe dosarele de pe raftul de sus: „Recuperare clienți”, „Locuințe secrete”, „Mutări în străinătate”.

Toate erau goale.

Teancul de foi cuprindea date personale, decizii ale tribunalelor, certificate și formulare de la Biroul de Asigurări Sociale – informații confidențiale despre oamenii ale căror vieți erau în pericol.

Annika s-a întors cu spatele la bibliotecă și s-a mai uitat prin birou. Chiar trebuia să plece. Oare îi scăpase ceva?

„Biroul.” S-a dus repede lângă el și a tras de sertare, dar toate erau încuiate. „Asta e, las-o baltă”, și-a zis ea.

Thomas Samuelsson stătea în capul oaselor, sprijinit de perete, cu capul plecat între genunchi.

— Te simți bine? l-a întrebat ea.

— Nu prea.

Annika a descuiat cele trei yale, apoi a îngenuncheat în fața lui.

— Thomas, a zis ea, înghițind în sec. Or să se întoarcă din clipă-n clipă. Trebuie să plecăm de-aici. Poți să mergi?

Contabilul a clătinat din cap, legănându-și moțul însângerat.

— Pune o mână pe după umerii mei și am să te ajut eu. Haide.

Thomas a făcut ce i-a cerut. Era mai greu decât se aștepta Annika. Genunchii i s-au îndoit sub greutatea lui. L-a târât până la ușă, apoi a deschis-o cu piciorul. Încă un pic și se înnopta de-a binelea. A trebuit să-l pună pe trepte, pentru că era foarte amețit. Annikăi îi tremurau mâinile atât de tare, încât a scăpat cheile. Era cât pe-aci să izbucnească în plâns. „Fir-ar a dracului de treabă!” Sau poate c-ar fi fost mai bine să nu mai piardă timp cu încuiatul ușii? Nu se auzea niciun zgomot de mașină. A sărit peste bărbatul amețit, a luat cheile de jos, apoi s-a întors la ușă. I-a trecut prin minte că ar fi fost indicat să încuie și ușa debaralei, așa că a dat fuga înăuntru, după care a ieșit din casă și a încuiat cele trei yale în mare grabă. L-a ridicat pe Thomas și l-a târât până la Toyota. S-a auzit un bip-bip zglobiu, iar ușile s-au deschis. L-a pus în scaunul pasagerului, apoi a ocolit botul mașinii și a urcat la volan. Îi tremurau mâinile atât de tare,

încât a trebuit să țină cheia cu ambele mâini ca s-o poată băga în contact. Motorul a pornit imediat. „Slavă Domnului!” A trecut în viteza întâi, apoi a pornit spre culmea dealului.

Ultimul lucru pe care l-a văzut în retrovizor a fost o mașină care urca strada în pantă.

A mers tot înainte, simțind că o cuprinde panica. Îi era teamă să nu intre iarăși în hiperventilație. La prima intersecție, a virat brusc la dreapta. Thomas a venit peste ea și a trebuit să-l împingă la loc pe scaun.

Doamne, oare cum avea să iasă din cartierul ăla? În ce direcție era Stockholmul?

A coborât dealul, gândindu-se că, în cele din urmă, avea să dea de o stradă principală. Cum se chema strada pe care era acum? Mälarvägen?

A aruncat o privire în retrovizor și n-a văzut decât farurile unor mașini care nu păreau s-o urmărească, apoi a ajuns la o intersecție semaforizată. Cumva ajunsese la o stradă principală? Se numea Viksjölden. A cotit iarăși la dreapta, lăsând în urmă casa și pe Rebecka. Dar, în scurtă vreme, și-a dat seama că, de fapt, se învârtea în cerc. Până la urmă, a ajuns la o stradă pe care o cunoștea: Järfällavägen – a recunoscut imediat outletul Barkarby. I-a revenit în minte glasul vesel al Annei Snapphane: „Azi e ziua outletului!” Mergeau acolo în fiecare toamnă și primăvară, ca să-și cumpere geci de piele, adidași și haine ultimul răcnet la prețuri de producător. De acolo știa să ajungă acasă. A luat-o pe autostrada E18 spre Stockholm, încadrându-se pe banda de viteză.

Dintr-odată, Thomas a început să verse. S-a umplut de vomă pe haină și pe pantaloni, apoi s-a lovit cu capul de bord.

— Of, la naiba! Ai nevoie de ajutor? l-a întrebat Annika.

Thomas a gemut și a vomitat încă o dată. Annika se uita cu disperare după o rampă pe unde să iasă de pe autostradă, simțindu-se neputincioasă, ca și cum ar fi fost prinsă într-o cursă.

Sprijinit în continuare cu capul de bord, Thomas și-a dus mâinile la cap.

— Ce naiba s-a întâmplat? a întrebat el cu glas stins.

— Rebecka și tovarășul ei te-au pus la pământ.

Thomas a ridicat privirea spre ea:

— Hei, dar tu ce cauți aici?

Annika era atentă la drum. Autostrada devenea din ce în ce mai aglomerată.

— I-am auzit când te-au încuiat în debara, iar când au plecat după mașină, am venit și te-am scos de-acolo. Te-au lovit în cap și ți-ai pierdut cunoștința, ar trebui să te vadă un doctor. Te duc la spitalul Sankt Göran.

— Nu, a protestat Thomas pe un ton neconvingător. Mă simt bine. Doar mă cam doare capul, asta-i tot.

— Prostii! a zis ea. S-ar putea să fi făcut o contuzie. Poate că ai o hemoragie cerebrală. Nu-i de glumă cu chestii de genu' ăsta!

Annika s-a pierdut un pic cu firea când a ajuns la rampele care făceau legătura cu autostrada E4, dar, în cele din urmă, a reușit să se încadreze cum trebuie. A trecut pe lângă restaurantul Järva, apoi a intrat în cartierul Hornsberg, a parcat lângă secția de urgențe a spitalului și a scos cheia din contact. Acum nu-i mai tremurau mâinile – scăpaseră de pericol.

Se întunecase de-a binelea, iar obiectele din jur erau învăluite în lumina gălbuie a unui stâlp stradal.

— Dar nu pot să merg așa, a protestat Thomas, uitându-se la sacoul său pătat de vomă.

— Îl băgăm în portbagaj, a zis Annika, apoi s-a dus să-i deschidă portiera. Haide, coboară. Te ajut eu.

Thomas s-a ridicat în picioare. Era plin de vomă.

— Iar acum dăm jos sacoul, a zis Annika, trăgând ușor de o mânecă.

— De unde ai apărut? a întrebat-o Thomas, legănându-se ușor și uitându-se la ea de parcă ar fi fost o stafie.

— Îți explic mai încolo, i-a răspuns ea. Hai înăuntru!

Annika și-a pus pe umeri un braț al lui Thomas, și-a petrecut o mână pe după mijlocul lui, apoi au pornit spre secția de urgențe. Angajata de la biroul de primire i-a amintit de cea de la spitalul din Katrineholm, unde o internase pe bunica ei – același stil și același geam de sticlă.

— Pantalonii… a zis Thomas. Sunt pătați de vomă.

— Nu-i nimic, o să mergem la budă și o să-i spălăm… a zis Annika. Bună seara! Numele lui e Thomas și a fost lovit în cap. A fost inconștient câteva minute, a vomat și are dureri de cap. E un pic ametit și dezorientat.

— Aveți noroc. Nu suntem foarte ocupați acum, așa că puteți intra imediat. Am nevoie de CNP-ul dumneavoastră.

— Pantalonii… a șoptit Thomas.

— Excelent! a zis Annika. Dar, mai întâi, trebuie să meargă la baie…

•

Consultația a durat foarte puțin: Thomas se simțea destul de bine, nu prezenta simptomele unei leziuni cerebrale și era destul de lucid. Medicul l-a însoțit până în sala de așteptare, unde i-a întâmpinat Annika.

— O să am nevoie de multă odihnă? a întrebat Thomas.

Medicul i-a zâmbit:

— Nu. Activitatea fizică obișnuită e benefică: ajută la îndepărtarea durerilor de cap și a senzației de oboseală.

Annika și Thomas s-au întors la mașină – amândoi erau frânți de oboseală, dar relaxați.

— Te duc acasă, a zis el, dând să se urce la volan.

— În niciun caz! a exclamat Annika. Azi nu mai conduci. Eu o să te duc acasă.

Răspunsul lui a venit foarte prompt:

— Nu vreau să merg acasă.

Annika nu s-a arătat deloc surprinsă. Se uita la el cu un aer pe care Thomas n-a reușit să-l descifreze, dar era limpede că evalua situația.

— Bine, a zis ea în cele din urmă. Mergem la mine. Dar trebuie să te odihnești un pic înainte să urci din nou la volan.

Thomas n-a protestat, ci a urcat pe scaunul pasagerului și și-a pus centura de siguranță. Era ceva neobișnuit pentru el: niciodată nu stătea în dreapta – Eleonor nu-i conducea niciodată Toyota, avea un BMW.

Au pornit spre Fridhemsplan, iar Thomas se uita pe fereastră în tăcere. O mulțime de lumini și o mulțime de oameni anonimi. Existau atâtea moduri diferite de a-ți trăi viața, atât de multe opțiuni.

— Te doare rău capul? a întrebat Annika.

Thomas i-a aruncat o privire și a zâmbit:

— Da, mă cam doare.

Spre surprinderea ei, erau destul de multe locuri de parcare libere în jurul blocului.

— În noaptea asta urmează să vină mașina de curățenie, i-a explicat ea. Toți cei care parchează aici după miezul nopții trebuie să se aștepte la o amendă de patru sute de coroane.

Thomas și-a pus brațul pe după umerii ei și au urcat scările împreună. Pentru o femeie atât de slabă, era destul de puternică. Din când în când, îi atingea sânii cu vârful degetelor.

Tot apartamentul jurnalistei era zugrăvit în alb, iar podelele erau atât de vechi, încât se deformaseră din loc în loc.

— Clădirea a fost construită în anii 1880, i-a explicat Annika, în timp ce-și punea hainele în cuier. Iar proprietarul a dat faliment în timpul crizei imobiliare de la începutul anilor 1990, așa că n-a mai avut timp s-o renoveze. Vrei niște cafea?

Thomas și-a netezit pantalonii umezi, întrebându-se dacă miroseau urât.

— Da, aș bea o cafea. Sau niște vin, dacă ai.

Annika a stat pe gânduri câteva clipe, cu spatele drept și ochii limpezi.

— Cred că am în frigider o cutie de vin desfăcută, dar nu știu dacă e bine să bei alcool acuma. Tu ce zici?

Thomas i-a zâmbit cu un aer ușor amețit, apoi și-a dat părul pe spate, atingând ușor cele cinci copci de pe frunte, și-a netezit sacoul și și-a potrivit cravata.

— Cred că nu-i nicio problemă. Ai auzit doar că activitatea fizică obișnuită e benefică.

Annika s-a dus în bucătărie, iar Thomas a rămas în picioare, ușor amețit și nesigur pe el. Ce sufragerie ciudată. Pereți de un alb mat, perdele albe simple, o canapea, o masă, un televizor, un telefon, iar în rest, nimic. Un geam spart fusese astupat cu o pungă de hârtie, iar curentul legăna ușor perdelele imaculate. Podeaua era de un cenușiu mat și avea consistența unui burete.

— Ia loc, te rog, a zis Annika, întorcându-se cu o tavă pe care se aflau două cești, un pahar, o cutie de vin și un espressor.

Le-a aranjat pe masă cu mișcări grațioase și îndemânatice, iar colierul gros de aur îi atingea ușor sânii.

Thomas a luat loc pe canapeaua care nu era tocmai confortabilă.

— Îți place apartamentul ăsta? a întrebat-o el.

Annika a luat loc lângă el, și-a pus o ceașcă de cafea, iar lui un pahar de vin, apoi a oftat:

— Uneori, da.

Și-a luat ceașca de cafea și s-a uitat în ea preț de câteva clipe.

— Îmi plăcea foarte mult înainte, a zis ea cu glas scăzut. Când m-am mutat aici, mi se părea un apartament extraordinar. Era atât de luminos, încât părea să plutească. Dar apoi… lucrurile s-au schimbat. Nu apartamentul, ci împrejurările, viața mea…

S-a oprit și a luat o gură de cafea. Thomas a băut un pic de vin și i s-a părut surprinzător de bun.

— Dar tu? a întrebat ea, ridicând privirea spre el. Ești fericit?

Thomas a vrut să zâmbească, dar și-a dat seama că nu avea rost:

— Nu prea. Sunt sătul până peste cap de viața mea.

A luat o gură mare de vin, surprins de sinceritatea lui. Annika a dat ușor din cap, fără să-l întrebe de ce.

— Dar ce căutai în Järfälla? a continuat ea.

A închis ochii, simțind că-i zvâcnesc tâmplele, și a încercat să-și aducă aminte motivul pentru care se dusese acolo:

— Am primit o factură de la Fundația Paradis… Oare am pierdut-o? O aveam la mine când am intrat în casă. Trei sute douăzeci și două de mii de coroane pentru protejarea unei cliente pe o perioadă de trei luni. A fost trimisă prin fax azi dimineață, cu toate că femeia în cauză murise deja. Șarlatani nenorociți!

— N-am văzut nicio factură, a zis Annika. Dar mi-ai zis ceva despre ea. E drept că nici nu m-am uitat cu atenție în debara. Ai căutat în buzunarele sacoului?

Thomas și-a băgat mâinile în buzunarele exterioare: nimic. Apoi s-a uitat în buzunarul interior și a dat peste o hârtie împăturită.

— Asta e! Slavă Domnului!

A aruncat o privire pe factură, apoi a întors capul spre Annika:

— Dar ce s-a întâmplat de fapt? Tu de unde ai apărut?

— Cred c-o să beau și eu niște vin, a zis ea.

S-a ridicat în picioare și s-a dus în bucătărie să aducă încă un pahar.

— Aveam de gând să te sun, a continuat ea după ce s-a întors. Am descoperit și alte potlogării făcute de prietena noastră Rebecka Björkstig. Și-a schimbat numele de mai multe

ori și e bănuită de fraude majore în legătură cu toate falimentele în care e implicată.

Annika și-a turnat niște vin în pahar, apoi i-a mai pus și lui Thomas.

— Azi dimineață, am primit un plic cu niște chei de la o femeie care a avut de-a face cu Fundația Paradis. Mai exact, a locuit cu familia ei în casa aia din cartierul Olovslund. Vinerea trecută, s-a mutat de acolo și mi-a expediat cheile dintr-o localitate din Norrland. Imediat ce mi le-a adus poștașul, am plecat spre Järfälla.

Thomas se uita la ea cu un aer contrariat:

— Deci te-ai dus acolo și ai intrat în casă așa, pur și simplu? Nu era nimeni înăuntru?

Annika a clătinat din cap:

— Nu, dar s-au întors la puțin timp după ce am intrat. M-am ascuns la etaj, apoi ai apărut tu și lucrurile s-au precipitat. Cred că te-au lovit cu o tigaie de fontă. Rebecka și tipul cu care era au plecat după o mașină, iar eu am coborât, te-am scos din casă, te-am urcat în Toyota și am plecat.

Thomas și-a frecat fruntea, încercând să-și pună ordine în gânduri.

— Deci erai acolo când am ajuns eu?

— Da.

— M-ai scos din debara și m-ai târât până la mașină?

— Exact. Și am încuiat atât ușa de la debara, cât și ușa de la intrare, așa că-ți poți închipui ce fețe au făcut când au venit să te ia de-acolo.

Annika a zâmbit, iar Thomas s-a uitat la ea câteva secunde și abia apoi a râs:

— Ai încuiat ușa debaralei? Și ușa de la intrare?

— Toate cele trei yale!

Au izbucnit amândoi în râs: Thomas hohotea din toată inima, iar Annika râdea cu lacrimi.

— Nu-mi vine să cred! a zis el.

— Probabil și-au închipuit că te-ai dematerializat.

Thomas s-a liniștit, iar hohotele s-a transformat în zâmbete:

— Că ce?

Annika a zâmbit și ea:

— Că te-ai dematerializat, dizolvat, aneantizat… Cică așa o să călătorim în viitor: o să te dematerializezi și o mergi dintr-un

loc în altul cu ajutorul computerului – e un mijloc rapid și nici nu dăunează mediului. Și gândește-te cât de convenabil ar fi în cazul călătoriilor spațiale.

Thomas se uita țintă la ea – oare despre ce vorbea?

— Numai în Calea Lactee există de la zece mii până la o sută de mii de civilizații la fel de evoluate ca a noastră sau poate chiar mai dezvoltate. Oamenii de știință au descoperit că viața evoluează mai ușor decât se credea înainte. Se pare că nu e un proces chiar atât de complicat. Dacă se creează condițiile necesare, viața poate apărea oriunde și oricând. Dar trebuie neapărat se existe apă în formă lichidă.

Thomas a râs cu un aer surprins:

— Ce asocieri de idei interesante! Cum de ți-au venit toate astea în minte?

— Mă întreb cum arată făpturile de pe alte planete, a continuat Annika. Închipuie-ți ziua în care o să-i întâlnim! O să fie un eveniment extraordinar! Gândește-te numai la alimentele pe care o să le descoperim. M-am săturat de morcovi și de cartofi! O să fie o mulțime de legume noi. Și de mirodenii. În cosmos sigur există mii și mii de alte lumi, și m-am săturat până peste cap de asta în care trăim.

Annika a tăcut. Nu mai zâmbea.

— De ce? a întrebat Thomas.

Annika s-a uitat în ochii lui cu un aer serios.

— Dar tu de ce te-ai săturat? l-a întrebat ea, revenind la ce spusese el mai înainte.

Thomas a oftat ușor, apoi a dat gata paharul de vin, simțindu-se un pic mai beat decât ar fi trebuit să fie:

— Nu-mi mai place viața mea.

Nu-și dădea seama de ce, dar îi era foarte ușor să-i spună totul: știa că avea să-l înțeleagă și că nu-l va judeca. S-a uitat la ea. Era obosită și un pic prea slabă, iar mâinile ei puternice i se odihneau în poală.

— Îmi iubesc soția, a continuat el. Avem o casă, câștigăm bine, avem o mulțime de prieteni, lucrez într-un domeniu care îmi place, dar…

A tăcut, a ezitat câteva clipe, apoi a oftat, și-a dat jos cravata, a împăturit-o și a pus-o pe canapea.

— Ne dorim lucruri diferite, a zis el în cele din urmă. Ea vrea să se concentreze asupra carierei, să promoveze în cadrul

băncii unde lucrează. Se gândește c-ar fi bine să se grăbească, pentru că în primăvară o să facă patruzeci de ani.

Au tăcut amândoi o vreme.

— Cum v-ați cunoscut? a întrebat Annika.

Thomas a oftat, a zâmbit și, spre surprinderea ei, i s-au umezit ochii.

— Eleonor era sora lui Jerker, unul dintre colegii mei din echipa de hochei. Și era cu câțiva ani mai mare decât noi. Din când în când, ne ducea cu mașina la antrenamente sau la meciuri. Arăta bine. O tipă sigură pe ea. Unde mai pui că avea permis de conducere.

Ca să-și țină în frâu accesul de sentimentalism, Thomas a început să râdă.

— Era femeia din fanteziile tale secrete? a întrebat Annika, îmbujorându-se un pic.

— Se poate spune și-așa. Uneori, mă gândeam la ea înainte să adorm. Odată, când am rămas peste noapte la Jerker, am văzut-o ieșind din baie doar în sutien și chiloți. Era superbă. În noaptea aia m-am masturbat ca un nebun.

Au izbucnit amândoi în râs.

— Și cum v-ați combinat? a întrebat ea.

Thomas s-a uitat în paharul gol, gândindu-se că n-ar fi trebuit să mai bea și, în același timp, turnându-și restul de vin din cutia de carton.

— În vara în care am împlinit șaptișpe ani, eu și mare parte dintre colegii de echipă am hotărât să ne cumpărăm un abonament Interrail și să ne plimbăm cu trenul prin mai multe țări din Europa. Toți trebuia să ne găsim câte o slujbă ca să strângem niște bani și urma să plecăm la jumătatea lui iulie. Era ușor de bănuit ce avea să se întâmple…

Annika a zâmbit:

— Dar nimeni n-a găsit slujbe de vară.

— Nimeni, în afară de mine, bineînțeles. Părinții mei au un magazin ICA în Vaxholm, așa că n-am avut scăpare – am lucrat la raionul de delicatese. Unde mai pui că am lucrat și în weekenduri, și de sărbători, așa că, la jumătatea lui iulie, aveam mulți bani puși deoparte.

— Dar n-aveai cu cine să mergi prin Europa, a adăugat Annika.

— Iar mama nu voia să mă lase să merg singur. Eram foarte necăjit: trânteam ușile prin casă și nu voiam să stau de vorbă cu prietenii. N-aveam chef de nimic. Dar, dintr-odată, s-a produs o minune.

Annika a luat cravata și a despăturit-o.

— Prietenul Eleonorei, un idiot de bani gata, a părăsit-o chiar înainte să plece împreună într-o excursie în Grecia. Eleonor a rupt biletele și i le-a aruncat în obraz. Apoi a hotărât să vadă Europa cu un abonament Interrail – lucru pe care fostul ei prieten îl considera sub demnitatea lui –, atâta doar că nu voia să meargă singură.

Annika și-a pus cravata și și-a dus mâna la tâmplă, imitând salutul militar:

— Așa că te-a luat pe tine pe post de escortă.

Thomas a tras de cravată, iar Annika s-a prefăcut că se sufocă și au izbucnit amândoi în râs.

Au tăcut o vreme.

— Și ce s-a întâmplat? a întrebat Annika, dându-și jos ștreangul improvizat.

Thomas a luat o gură de vin.

— La început, Eleonor n-a fost tocmai prietenoasă. Mi-a zis așa: „Mergem împreună până în Grecia, apoi mai vedem.” Dar, la München am greșit trenul și am ajuns la Roma. Erau vreo patruzeci de grade acolo. Cât timp am fost să cumpăr apă, Eleonor a fost jefuită de o gașcă de adolescenți. Când m-am întors, era furioasă pe mine, pe Roma și pe toată lumea. Îmi era rușine că nu fusesem în stare să am grijă de ea. Am închiriat o cameră murdară la un hotel din apropierea gării – pentru care am plătit din banii mei – și ne-am îmbătat criță. Ne-am plimbat prin oraș clătinându-ne pe picioare și ținând fiecare în mână câte o sticlă de chianti, acoperită cu împletitură de paie. Eleonor vorbea tare și se dădea în spectacol, sprijinindu-se de trecători și luându-mă pe după umeri. Bineînțeles c-am luat-o și eu pe după umeri… Totul a fost în regulă până am ajuns la piața Navona. Când a văzut Fântâna celor patru fluvii, Eleonor a vrut să se bage în bazin, la fel ca Anita Eckberg[25].

— Dar a greșit fântâna… a intervenit Annika.

[25] Aluzie la filmul *La dolce vita*, de Federico Fellini, în care personajul Sylvia, interpretat de actrița suedeză Anita Eckberg, intră în bazinul Fântânei Trevi.

Thomas a încuviințat din cap.

— Iar momentul era cum nu se poate mai nepotrivit. În piață erau vreo șapte mii de fani ai unei echipe de fotbal și toți erau beți. Eleonor și-a udat tricoul și bineînțeles că se vedea prin el… Câțiva fani au vrut să-i rupă hainele de pe ea – mai aveau un pic și o violau chiar acolo, în bazin.

Annika a zâmbit și a dus iarăși mâna la tâmplă:

— Dar ai salvat-o tu!

— Am strigat ca bucătarul Joe din *Doamna și vagabondul*[26]: „Idiotule, am să-ți dau un pumn în nas!” Apoi am scos-o din bazin și am dus-o la hotel.

— Și… v-ați băgat în pat?

— Din păcate, nu, a zis Thomas. Eleonor a vomitat toată noaptea. A doua zi era verde la față. Apoi am stat toată dimineața la poliție, dând declarații în legătură cu banda de tâlhari, iar după-amiaza ne-am petrecut-o la Ambasada Suediei, unde am făcut demersuri pentru obținerea unui pașaport în regim de urgență. În seara aia, ne-am dus la autostrada A1 cu gând să luăm o ocazie spre nord și să ne întoarcem în Suedia. Am stat pe marginea drumului o veșnicie. Era insuportabil de cald și am amețit de la atâtea gaze de eșapament. În cele din urmă, ne-a luat un tip mic și îndesat cu o mașină roșie. Era la fel de mahmur ca Eleonor și nu știa niciun cuvânt în nicio limbă străină. A oprit la prima benzinărie care ne-a ieșit în cale și ne-a făcut semn să mergem cu el la bar. A comandat trei pahare cu ceva roșu și vâscos, a zis ceva și a golit paharul dintr-o înghițitură. După care l-a trântit pe masă, s-a uitat la noi cu un aer poruncitor și a dat din mâini spunând: „Prego, prego!” Ne era teamă că, dacă nu beam, avea să ne lase pe marginea drumului, așa că am dat pe gât băutura aia scârboasă și ne-am urcat iar în mașină. Și la fel s-a întâmplat la fiecare benzinărie. Trei pahare, gâl-gâl, zdrang pe tejghea. În scurtă vreme, am început cu toții să cântăm. Se făcuse foarte întuneric. În cele din urmă, am ajuns într-un oraș minunat, cocoțat pe vârful unui munte. „Perugia!”, ne-a zis șoferul, apoi a vorbit cu un prieten al lui brutar să dormim la el. Ne-a dat o cameră de deasupra brutăriei. Avea tavan înclinat și tapet cu trandafiri. Și am făcut dragoste. Pentru mine, era prima oară.

[26] Film de desene animate produs de studiourile Disney în 1955.

Thomas a tăcut, iar amintirile pluteau prin cameră ca niște suspine. Annika a înghițit în sec, simțindu-se aproape și, în același timp, departe de el. Avea un sentiment dureros de pierdere.

— Primăvara trecută am fost în regiunea viticolă din Toscana, a continuat el. Iar într-o zi am fost în Umbria. Am trăit un sentiment foarte ciudat când am ajuns în Perugia – e un oraș care întotdeauna a reprezentat ceva special pentru noi. Suntem împreună de la prima noastră vizită acolo…

Thomas a tăcut iarăși.

— Și cum a fost? a întrebat Annika.

— N-am mai recunoscut nimic. Perugia noastră era ca un tablou: un oraș medieval liniștit, cu clădiri din piatră, înălțate pe vârful unui munte. Dar Perugia adevărată era un oraș plin de viață, generos și exuberant, care adăpostea o universitate importantă. Eram fascinat: aveam impresia că Perugia semăna cu relația noastră, care începuse ca o fantezie adolescentină și se transformase într-un parteneriat vital și intelectual foarte generos. Voiam să mai stăm acolo, dar Eleonorei nu i-a plăcut ideea. Era dezamăgită de oraș. Ei nu i se părea că Perugia era imaginea simbolică a căsniciei noastre – își pierduse visul.

Au tăcut amândoi o vreme.

— Dar de ce n-ați recunoscut nimic?

Thomas a oftat:

— Probabil pentru că nu fusesem niciodată acolo. Șoferul bondoc era atât de beat, încât nu-i exclus să se fi înșelat. Sau poate că n-am înțeles noi bine. Cine știe, poate că am fost într-un alt oraș din Umbria: Assisi, Terni, Spoleto…

Annika se uita la Thomas, care se lupta cu amintirile, aplecat în față, cu coatele sprijinite pe genunchi, cu moțul blond mânjit cu sânge închegat, și a făcut un efort să-și înfrângă impulsul de a-i da părul într-o parte. Ce bărbat atrăgător era.

— Ți-e foame? a întrebat ea.

Thomas a întors capul spre ea cu un aer ușor dezorientat.

— Da, a zis el după câteva clipe.

— Nu prea mă pricep, dar pot să pregătesc niște paste cu sos de la cutie. Ce zici?

Thomas a încuviințat din cap fără să stea pe gânduri.

Annika s-a dus la bucătărie și a aruncat o privire pe fereastră. Cineva stătea pe closet în baia de pe partea cealaltă

a curții interioare. A pus la fiert o oală cu apă, apoi a scos o cutie de tagliatelle și o cutie de sos de roșii preparat după o rețetă italiană. Thomas stătea în ușă, cu capul sprijinit de toc.

— Încă ești un pic amețit? l-a întrebat ea.

— Cred că e de la vin. Ce bucătărie mișto! Are și aragaz.

— Modelul din 1935.

— Unde e baia?

— Trebuie să cobori jumătate de etaj. Ia niște papuci, că e murdar pe jos.

Annika a aranjat masa și i-a trecut prin minte să pună și niște șervete. Dar a căzut imediat pe gânduri. Șervete? Însă ea nu folosea niciodată așa ceva. De ce-ar fi început acum? Ca să impresioneze? Ce rost avea să joace teatru?

Thomas s-a întors de la baie, iar Annika tocmai scurgea pastele. L-a auzit descălțându-se și dregându-și glasul. Când a intrat în bucătărie, Annika a observat că avea mai multă culoare în obraji.

— Interesantă toaletă, a zis el. De câtă vreme zici că locuiești aici?

— De doi ani și ceva. Vrei un șervet?

Thomas a luat loc la masă:

— Da, te rog.

Annika i-a dat un șervet de hârtie de un galben aprins, care îi rămăsese de la Paște, iar Thomas l-a desfăcut și l-a pus pe genunchi cu aerul cel mai natural. Annika l-a lăsat pe al ei lângă farfurie.

— Sunt bune, a zis el.

— Ei, nu-i nevoie să le lauzi, i-a răspuns ea.

Au mâncat cu poftă, fără să vorbească. Din când în când, se uitau unul la altul și zâmbeau, iar genunchii li se tot loveau pe sub masa mică din bucătărie.

— Spăl eu vasele, s-a oferit Thomas.

— N-am apă caldă, a zis Annika. Le spăl eu mai încolo.

Au lăsat farfuriile pe masă și s-au întors în sufragerie. Între ei se instalase un alt fel de tăcere, iar Annika simțea niște furnicături în pântece. Rămăseseră în picioare de o parte și de alta a măsuței de cafea.

— Dar tu? a întrebat-o el. Ai fost căsătorită?

Annika s-a așezat pe canapea:

— Doar logodită.

Thomas a luat loc lângă ea, iar distanța mică dintre ei crea o atmosferă intimă.

— De ce s-a terminat? a întrebat el pe un ton preocupat și călduros.

Annika a inspirat adânc, încercând să zâmbească. Întrebarea era atât de prietenoasă, de normală. „De ce s-a terminat?” Căuta cuvintele cele mai potrivite.

— Pentru că…

Și-a dres glasul, trecându-și mâna peste tăblia mesei. O întrebare normală merita un răspuns normal.

— A fost chiar atât de greu? Te-a părăsit?

Vocea lui era plină de căldură și de înțelegere. Ceva a cedat înăuntrul ei: lacrimile au început să-i șiroiască pe obraji. Annika s-a aplecat în față, sprijinindu-și capul în mâni. Și-a dat seama că Thomas era surprins, că nu se simțea la largul său și nu știa ce să facă, dar nu se putea abține.

„O să plece, s-a gândit Annika. O să se ridice de pe canapea și n-o să se mai întoarcă niciodată. Și ce dacă?”

— Hei, ce s-a întâmplat? a întrebat el.

— Îmi pare rău, n-am vrut să… a zis ea printre suspine, ștergându-și nasul cu mâna.

Thomas a bătut-o ușor pe spate și a mângâiat-o pe păr de câteva ori:

— Annika, spune-mi ce s-a întâmplat.

Annika a încercat să se calmeze și să-și domolească respirația. Din nas îi curgea un mucus apos, care îi picura pe genunchi.

— Nu pot să-ți spun. Pur și simplu nu pot.

Thomas a apucat-o ușor de umeri și a întors-o spre el. Dar Annika și-a ferit în mod instinctiv fața umflată de plâns.

— Arăt îngrozitor, a șoptit ea.

— Ce s-a întâmplat cu logodnicul tău?

Annika nu voia să se uite la el:

— Nu pot să-ți spun. Ai să mă urăști.

— Să te urăsc? De ce?

A ridicat privirea spre el, știind că avea nasul roșu și că genele i se lipiseră între ele. Thomas avea un aer preocupat și îngrijorat, iar ochii lui erau de un albastru strălucitor. Se vedea că îi pasă. Chiar voia să afle. Annika a plecat iarăși privirea,

respirând repede pe gură. A mai ezitat preț de câteva clipe, apoi și-a luat inima în dinți:

— L-am omorât, a zis ea în șoaptă, cu capul plecat.

În cameră s-a lăsat o liniște apăsătoare. Thomas s-a încordat.

— De ce? a întrebat el cu glas scăzut.

— Mă bătea. Mai avea un pic și mă sugruma. Trebuia să-l părăsesc, altminteri aș fi murit. Când m-am despărțit de el, a luat un cuțit și mi-a spintecat pisica. Avea de gând să mă omoare… L-am lovit și a căzut într-un furnal dezafectat…

Annika privea țintă în podea, simțind distanța dintre ei.

— Și a murit?

Vocea lui Thomas se schimbase: era mai reținută. Annika a încuviințat din cap, iar ochii i s-au umezit iarăși:

— De-ai ști ce îngrozitor a fost… Dacă aș putea schimba ceva în viața mea, ar fi ziua aia, lovitura pe care i-am dat-o…

— A avut loc un proces?

Rece? Îndepărtat?

Încă o încuviințare din cap.

— Am fost condamnată pentru omor prin imprudență, dar am fost eliberată condiționat. Ofițerul de poliție care se ocupa de mine m-a pus să fac terapie timp de un an de zile. Dar nu mi-a folosit la nimic – psihoterapeutul meu era un țicnit. Nu m-am simțit deloc bine de când a avut loc accidentul ăsta.

S-a oprit și a închis ochii, închipuindu-și că Thomas avea să se ridice și să plece. Iar el chiar s-a ridicat. Annika și-a acoperit fața cu mâinile și a așteptat să audă zgomotul ușii de la intrare. A simțit că i se cască sub picioare o prăpastie fără fund și a cuprins-o un sentiment intens de disperare, de singurătate și de zădărnicie. „Ajută-mă, Doamne…”

Dar, după câteva clipe, i-a simțit mâna pe păr.

— Poftim, a zis el, întinzându-i un șervet de Paște. Suflă-ți nasul.

Apoi s-a așezat iarăși lângă ea:

— Știi, sincer să fiu, s-ar putea să nu fie chiar atât de rău ca oamenii de genul ăsta să fie omorâți.

Annika a ridicat capul, iar el i-a zâmbit ușor:

— Lucrez pentru Serviciile sociale de șapte ani. Și am avut de-a face cu tot felul de cazuri. Să știi că nu ești singura femeie în situația asta.

Annika a clipit.

— Viața unei femei se poate transforma într-un adevărat iad, a continuat el. După părerea mea, n-ar trebui să te simți vinovată. A fost vorba de legitimă apărare. Mare păcat că ai avut de-a face cu un ratat de genu' ăsta. Câți ani aveai când ați început să vă vedeți?

— Șaptișpe, i-a răspuns Annika în șoaptă. Șaptișpe ani, patru luni și șase zile.

Thomas a mângâiat-o pe obraz:

— Biata de tine. Meritai mai mult.

În clipa următoare, Annika stătea în brațele lui Thomas, cu capul sprijinit pe pieptul lui, simțindu-i bătăile inimii. Apoi i-a cuprins mijlocul și i-a strâns cu putere trupul mare și cald.

— Cum ai reușit să mergi mai departe? i-a șoptit el în păr.

Annika a închis ochii, ascultându-i inima puternică.

— Haos, a zis ea, cu capul cuibărit la pieptul lui. La început, totul era un haos de nedescris. Nu puteam să vorbesc, nu puteam să gândesc, nu puteam să mănânc. Eram amorțită și totul în jur era… întunecat. Iar dintr-odată, mi-am dat seama ce se întâmplase și am simțit că totul se prăbușește brusc – am crezut că o să mor. Nimic nu mai era ca înainte. Și nu îndrăzneam să mă culc de teama coșmarurilor. În cele din urmă, a trebuit să mă internez într-un spital câteva zile. De-aia m-a pus ofițerul de poliție să fac terapie…

Thomas a mângâiat-o pe păr și pe spate:

— Cine a avut grijă de tine?

Ce voce blândă avea.

— Bunica, i-a răspuns Annika. În primul an după accident, mă duceam să stau cu bunica ori de câte ori puteam. Vorbeam cu ea, mă plimbam prin pădure și plângeam foarte, foarte mult. Bunica m-a sprijinit de fiecare dată – o femeie incredibilă. Haosul a dispărut, dar n-a rămas nimic în urma lui. Totul era pustiu și rece. Zadarnic.

Thomas a legănat-o ușor, inspirând parfumul părului ei.

— Cum te simți acum?

Annika a înghițit în sec:

— Bunica e bolnavă, ceea ce mă sperie foarte tare. A făcut un atac cerebral. Mă gândeam să-mi iau concediu ca să am grijă de ea. Măcar atâta lucru pot să fac și eu pentru ea.

— Dar cum te simți? a întrebat el.

Annika a închis ochii, strângând din pleoape cu putere ca să nu plângă, și i-a răspuns cu glas scăzut:

— Așa și-așa. Nu prea am poftă de mâncare, dar, încetul cu încetul, încep să mi-o recapăt. În afară de necazul cu bunica, îmi merge destul de bine. Și mă bucur că te-am cunoscut.

A rostit ultimele cuvinte fără să stea pe gânduri, iar mângâierile lui Thomas au încetat brusc.

— Da? a întrebat el.

Annika a încuviințat din cap, cu obrazul lipit de pieptul lui. Thomas s-a aplecat ușor și s-a uitat în ochii ei întunecați, sondându-i cu privirea lui albastră și văzând suferința din adâncul lor. Annika i-a mângâiat obrazul și l-a sărutat. Thomas a ezitat o clipă, apoi i-a răspuns, sărutându-i și mușcându-i buzele…

Annika și-a scos puloverul, dându-și la iveală sânii și lanțul de aur. Nu avea sutien. Thomas se uita la ei cu un aer fascinat – erau atât de mari – și a luat unul în mână: era foarte cald și catifelat. Annika i-a dat jos sacoul și i-a descheiat cămașa, dezvelindu-i pieptul solid, fără mult păr, i-a sărutat umărul și l-a mușcat ușor. Thomas a gemut, a sărutat-o pe gât, și-a plimbat limba pe mandibula ei, apoi i-a sărutat lobul urechii, prinzându-l ușor între dinți, în timp ce mâinile ei îi alunecau pe spate, zgâriindu-l ușor cu unghiile. S-au oprit preț de câteva clipe, s-au privit în ochi, fiecare a recunoscut în celălalt emoția și dorințele care îi stăpâneau, apoi le-au dat frâu liber, și-au smuls hainele de pe ei și s-au năpustit unul asupra altuia, devenind un ghem de mâini, picioare, buze, sâni, pântece, organe genitale…

Thomas stătea pe canapea în capul oaselor, iar Annika s-a așezat deasupra lui, strângându-l între coapse. Îl simțea împingându-se în ea, umplând și posedând spațiul acela ascuns de care aproape că uitase, iar Thomas îi simțea căldura, apăsarea, pulsul și voia să continue, dar, dintr-odată, Annika i-a spus:

— Stai!

S-au privit iarăși în ochi, lăsându-se în voia ei. Pe Thomas l-a cuprins un sentiment intens de euforie, care i-a dat o ușoară amețeală. A închis ochii, a dat capul pe spate și a gemut, iar Annika a început să se miște ușor. Thomas voia s-o grăbească, însă Annika nu l-a lăsat. Thomas gemea cu respirația întretăiată, simțind că mai avea un pic și se dezintegra.

Annika se uita la el, stăpânită de aceeași dorință intensă, lăsându-i membrul să alunece în ea foarte ușor, până ce li s-au contopit și sufletele. Adânc, foarte adânc, iar și iar, până când s-a produs explozia de plăcere. Annika a simțit fiorii calzi coborându-i în coapse, Thomas s-a încordat, toți mușchii i s-au întărit dintr-odată, iar sperma a țâșnit în jeturi puternice. Annika s-a prăbușit peste el, iar Thomas a îmbrățișat-o cu putere, fără să iasă din ea, mângâindu-i ușor părul. Erau transpirați și alunecoși. Nasul ei era lângă clavicula lui, iar Annika îi inspira mirosul puternic și un pic acru.

— Cred că te iubesc, i-a șoptit ea, ridicând privirea spre el.

Thomas a sărutat-o, apoi au început iarăși să se miște, mai întâi încet, cu grijă, apoi din ce în ce mai repede.

Erau atât de uzi și de lipicioși.

•

Thomas s-a trezit din pricina frigului și a simțit că îi amorțise piciorul peste care stătea Annika. După respirația ei adâncă și regulată, și-a dat seama că dormea.

— Annika, a zis el în șoaptă, mângâindu-i părul. Trebuie să plec.

Annika a tresărit, s-a uitat la el cu un aer ametit și i-a zâmbit.

— Bună…

— Bună, i-a răspuns el, sărutând-o pe frunte. Trebuie să plec.

Annika a tăcut câteva clipe.

— Da, a zis ea în cele din urmă, ridicându-se cu greu în picioare, apoi l-a tras de pe canapea.

Stăteau față în față, goi și transpirați, ea cu jumătate de cap mai mică decât el, și s-au sărutat. Annika s-a ridicat pe vârfuri, petrecându-și brațele pe după gâtul lui, iar el i-a simțit pe piept sânii incredibil de catifelați.

— Trebuie să mă duc acasă, a zis Thomas în șoaptă.

— Da, dar nu acum. Hai să dormim un pic.

Annika l-a luat de mână și l-a dus în dormitor – patul fără tăblie era nefăcut –, apoi s-a întins pe saltea și l-a tras lângă ea.

Au făcut dragoste încă o dată.

•

Clădirea era un colos întunecat și amenințător. Ratko a aruncat o privire la fațada de cărămidă, ale cărei ferestre reflectau lumina stâlpilor stradali. Mașinile vâjâiau în spatele lui și își simțea gura uscată.

Oare de ce îl chemaseră în toiul nopții? Ceva nu era în regulă.

S-a apropiat de intrarea principală, a dat colțul și a văzut mașinile oficiale: una era a consulului, cealaltă a ambasadorului. A urcat treptele și a ciocănit ușor.

I-a deschis grasul.

— Ai întârziat, a zis el, apoi i-a întors spatele și s-a îndepărtat de ușă.

Ratko l-a urmat pe gras, iar acesta a urcat cele câteva trepte care duceau la o cameră mare – sala de așteptare. Ratko s-a simțit dintr-odată ca la Belgrad: obișnuiții pereți verzi din blocul comunist și scaune din plastic cenușiu. În față era biroul de primire, iar în stânga, un perete de sticlă. A văzut că în biroul consulului lumina era aprinsă.

— De ce am fost chemat aici? a întrebat el.

Grasul i-a făcut un semn spre ușa de lângă peretele de sticlă și i-a spus:

— Du-te să iei loc și așteaptă.

Ratko a traversat sala de așteptare, trecând pe lângă masă și scaune, apoi a străbătut coridorul îngust unde se afla biroul grasului. A intrat în salonul de primire, care arăta la fel ca de obicei: câteva scaune aliniate lângă perete, o canapea, niște biblioteci și o hartă a Iugoslaviei de dinainte de dezmembrare. S-a gândit să ia loc, dar, până la urmă, a rămas în picioare. Ori de câte ori venise acolo, împrejurările fuseseră plăcute sau măcar amicale. Dar altfel stăteau lucrurile acum. Nu putea să ia loc, pentru că asta l-ar fi pus într-o situație dezavantajoasă atunci când aveau să intre superiorii lui.

Pe masă se vedeau urme de la sticlele de șliboviță, iar Ratko și-a dat seama dintr-odată cât de sete îi era. Ar fi băut o votcă rece, fără gheață. A înghițit în sec, umezindu-și buzele cu limba.

Dar unde naiba erau? Ce făceau? Îl aveau la mână și nu-i plăcea deloc sentimentul ăsta.

Ratko a făcut câțiva pași prin cameră, apoi a aruncat o privire pe coridor și a văzut câțiva bărbați pe care nu-i știa, îmbrăcați cu toții în costume maro, care nu le veneau tocmai bine. Ce naiba se întâmpla? S-a tras repede la o parte, fără să scoată un sunet, iar pe frunte i-au apărut broboane de sudoare.

Și-a dat seama că erau ofițeri RDB de la Belgrad. Dar ce căutau acolo? Oare veniseră după el?

— Poți să intri la consul.

Ratko s-a întors în sala de așteptare, a trecut pe lângă gras și a intrat în biroul consulului. Necunoscuții nu i-au dat nicio atenție.

— Ratko, a zis consulul. Mâine, la șapte dimineața, ai o cursă spre Skopje, cu escală la Viena. La aeroport or să te aștepte oamenii noștri. Pleci imediat.

Ratko se uita țintă la bărbatul scund și chel care răsfoia niște hârtii de pe birou. Despre ce naiba era vorba?

— De ce?

— Am primit vești proaste de la Haga.

L-a cuprins teama: „La dracu'! Tribunalul Internațional!"

— Mâine la ora douăsprezece după-amiază, te vor acuza de crime de război.

Ratko a înghițit în sec, simțind transpirația țâșnindu-i prin pori. Și ce amestec aveau bărbații în maro?

Consulul a făcut teanc documentele pe care le avea în față, s-a ridicat în picioare și a venit în față biroului:

— Ți-am făcut acte noi. Musafirii noștri au muncit toată noaptea să ți le întocmească. Mai trebuie doar să le semnezi și să-ți facem o poză.

În cele din urmă, mintea lui Ratko s-a pus în mișcare.

— Dar informațiile de genul ăsta nu-s confidențiale până în momentul în care sunt date publicității de către tribunal? De unde le-ai aflat?

Consulul s-a apropiat de el. Era cu un cap mai mic decât Ratko și avea o privire inexpresivă. Era limpede că se afla într-o situație care nu-i făcea deloc plăcere.

— Pur și simplu le-am aflat. După ce-ți primești pașaportul, trebuie să părăsești Suedia. Avionul decolează de la aeroportul Gardemoen din Oslo.

Ratko voia să se relaxeze, să bea niște votcă, să-și lămurească lucrurile. La ora prânzului nu avea să fie în siguranță, ci într-un avion, undeva între Viena și Macedonia, iar drumul de la Skopje la Belgrad avea să-i mai ia câteva ore.

— Dacă ajungi la timp, n-o să mai poți părăsi Serbia în viitorul apropiat, a adăugat consulul. Presupun că nu mai ai nimic de rezolvat pe aici.

Ratko a înghițit în sec, uitându-se țintă la consul.

— Ți-am făcut un pașaport norvegian. Noul tău nume e Runar Aakre. Sperăm că actele pe care ți le-am făcut or să te ajute să treci granița.

Ca la un semn, necunoscuții în costume maro s-au apropiat de el. Fiecare avea o treabă precisă și toți erau foarte grăbiți.

Marți, 6 noiembrie

Casa era întunecată – o prezență prevestitoare de rău pe malul mării. Thomas a înghițit în sec, știind că Eleonor era trează. Îl aștepta cu lumina stinsă. Nu mai lipsise niciodată în felul acesta – nici măcar o dată în cei șaisprezece ani de când erau împreună.

A închis portiera cu grijă, iar cele două bipuri ale sistemului de alarmă au ricoșat în fațadele caselor învecinate. A inspirat adânc de trei ori, a închis ochii și a încercat să-și lămurească sentimentele.

Tânăra pe care o lăsase dormind în pat îl însoțea ca o prezență foarte caldă. Doamne, nu se simțise niciodată așa! Totul fusese atât de intens. Era incredibilă – atât de vie, atât de autentică.

„Annika.”

Numele ei îi răsunase în minte din centrul Stockholmului până în Vaxholm. De-a lungul acelui drum prin noapte, hotărâse ce avea să facă – era cât se poate de evident.

Avea să fie sincer. Avea să-i spună totul Eleonorei. Mariajul lor era mort, iar Eleonor trebuia să înțeleagă acest lucru. El voia să trăiască alături de cealaltă femeie, să aibă un alt fel de trai, să înceapă o nouă viață. Nu voia să divorțeze din pricina Annikăi, ea era doar cea care îl ajutase să ia această decizie.

Thomas s-a apropiat de casă, simțindu-se ușurat că luase o hotărâre. Gazonul înghețat îi trosnea sub tălpi.

Avea să fie greu, dar Eleonor sigur avea să treacă peste despărțire. Putea păstra casa – nu voia să rămână în ea. Însă Eleonor trebuia să-i dea niște bani pentru partea lui: profitul pe care îl obținuseră atunci când crescuseră prețurile la proprietățile imobiliare nu era numai al ei.

Îmbrăcată cu un halat roz, Eleonor îl aștepta în hol, palidă de furie:

— Unde-ai fost?

Thomas a pus servieta pe podea, și-a agățat haina în cuier și a aprins lumina.

— Ce s-a întâmplat? a strigat Eleonor. Ce-ai pățit?

S-a apropiat imediat de el și i-a pipăit copcile de pe frunte, dar Thomas a făcut un pas în spate și i-a prins mâna.

— Mă doare, i-a explicat el.

Eleonor l-a luat în brațe, și-a lipit trupul de al lui și a izbucnit în plâns, apoi a ridicat privirea spre el și i-a mângâiat părul.

— Am fost foarte îngrijorată! Ce s-a întâmplat? Ce-ai pățit?

Thomas a evitat s-o privească în ochi și a îndepărtat-o ușor. Nu voia s-o atingă, nu voia să-i simtă cupele tari ale sutienului pe sub halat.

— Trebuie să mă bag în pat, a zis el. Sunt frânt de oboseală.

A ocolit-o și a pornit spre baie, dar Eleonor l-a apucat de mână și l-a tras înapoi.

— Spune-mi! a strigat ea, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Ce s-a întâmplat? Ai avut un accident de mașină?

Thomas și-a dat seama că soția lui era în pragul unei crize nervoase: avea părul răvășit, iar obrajii îi erau brăzdați de lacrimi. Eleonor stătea nemișcată, ca paralizată, și își căuta cuvintele, dar nu reușea să le găsească.

A făcut un pas spre el, cu buzele albite.

— Nu-ți dai seama cât de tare m-am speriat? a zis ea în șoaptă. Ce m-aș fi făcut dacă te-aș fi pierdut?

Eleonor a închis ochii, iar lacrimile îi șiroiau în continuare pe obraji. Thomas se uita țintă la ea: n-o văzuse niciodată atât de tulburată pe soția lui, femeia pe care promisese s-o iubească și s-o prețuiască până la moarte.

— Dacă pățeai ceva grav, cred c-aș fi murit, a zis ea, deschizând ochii și uitându-se țintă la el.

Dintr-odată l-a cuprins un sentiment de vinovăție atât de puternic, încât a crezut c-o să se sufoce. Doamne, ce făcuse? Ce-o fi fost în capul lui?

A luat-o în brațe, a strâns-o cu putere și a mângâiat-o pe păr, iar Eleonor plângea pe cămașa lui, la fel cum plânsese și cealaltă femeie…

— Îmi pare rău, i-a șoptit el. Am stat toată noaptea la secția de urgențe.

Eleonor s-a desprins din brațele lui și s-a uitat la el:

— De ce nu m-ai sunat?

Dar Thomas a luat-o iarăși în brațe, pentru că nu voia s-o privească în ochi:

— N-am avut cum. Mi-au făcut investigații toată noaptea: radiografii, tot tacâmul…

— Dar ce-ai pățit?

Dintr-odată, Thomas a simțit un miros pe care trupul său n-ar fi trebuit să-l degaje: un vag miros de sex. A înghițit în sec, apoi și-a mângâiat soția pe spate – plușul halatului ei i s-a părut puțin cam aspru.

— Pune de-o cafea, a rugat-o el. Trebuie să fac un duș. Apoi o să-ți spun tot. E o poveste lungă.

S-au îndepărtat un pic unul de altul și s-au privit în ochi. Thomas i-a susținut privirea și s-a străduit să zâmbească.

— Mă simt bine, i-a spus el, sărutând-o pe frunte. Te iubesc.

Eleonor l-a sărutat pe bărbie, i-a dat drumul și s-a dus în bucătărie. Thomas a intrat în baie, și-a pus toate hainele în coșul cu rufe murdare, a intrat în cabina de duș și a pornit apa caldă. Annika îi rămăsese pe fiecare bucățică de piele, în fiecare por. Parfumul ei s-a amestecat cu aburul și s-a împrăștiat în toată baia. Își amintea de trupul ei mlădios sub el, de sânii catifelați și de părul răvășit. A închis ochii și i-au apărut în minte ochii ei negri și adânci, iar penisul i s-a întărit din nou. A pornit și apa rece, apoi s-a spălat bine între picioare cu șampon pentru volum marca Wella.

L-a cuprins disperarea și iarăși a simțit că nu poate lua o decizie.

•

Încă o ședință. La naiba, nu făcea altceva decât să ia parte la tot felul de ședințe! Cum să scoată un ziar ca lumea, din moment ce toată lumea stătea la palavre?

Anders Schyman și-a lăsat deoparte proasta dispoziție, dar efortul de a fi tot timpul un lider responsabil, blând și înțelegător era foarte solicitant.

Însă era obișnuit să aibă o atitudine paternă față de angajați și să discute la nesfârșit chestiuni legate de etica presei. Nu asta era adevărata problemă, ci un element nou, cu care nu mai avusese de-a face: lupta pentru putere.

Schyman nu era obișnuit cu așa ceva. Toate slujbele pe care le avusese, toate posturile în care lucrase îi fuseseră oferite

pentru că cineva voise ca el să le primească. Obținuse putere fără să lupte pentru ea, mâncase la masa oamenilor cu influență fără să fie nevoit să calce pe cadavre.

A aruncat o privire prin redacție. Activitatea era în toi: reporterii vorbeau la telefon, iar redactorii tastau de zor – priveau, evaluau, apăsau pe butoanele mouse-urilor și făceau modificări. În curând, avea să străbată cei patruzeci și cinci de metri până la biroul de pe colț al redactorului-șef. Schyman era un om puternic, de aceea, când străbătea redacția, conversațiile se întrerupeau, ochii deveneau atenți și toată lumea își îndrepta spatele.

Ce erau dispuși să facă oamenii puternici pentru a-și păstra puterea? A văzut cu coada ochiului că bărbații se ridicaseră deja de la locurile lor, îndreptându-și spinările acoperite cu flanel spre zona conducerii – un hol primitor și câteva birouri spațioase, cu vedere frumoasă. I-a urmat și, când a intrat în biroul redactorului-șef, toată lumea a luat loc și a făcut liniște.

— Să trecem la treabă imediat, a zis Schyman, uitându-se la Sjölander, șeful de la Investigații. Încotro duce povestea asta cu mafia iugoslavă? Cumva are legătură cu femeia asasinată în piața Sergel?

Toate privirile s-au întors spre Sjölander, care și-a îndreptat un pic spatele.

— S-ar putea, a răspuns șeful de la Investigații. Cele două cadavre găsite în camionul incendiat din pădure au fost identificate. Erau doi tineri care stăteau în tabăra pentru refugiați din Upplands Väsby, aflată la nord de Stockholm. Aveau nouăsprezece și, respectiv, douăzeci de ani. Dispăruseră de ceva vreme, iar poliția și conducerea taberei și-au închipuit că au fugit ca să nu fie repatriați. Unul dintre ei a fost identificat cu ajutorul fișei dentare – după ce venise în Suedia, fusese la un dentist. Identitatea celuilalt tânăr n-a fost stabilită cu exactitate, dar toate indiciile confirmă ipoteza că e prietenul celui care a fost identificat. Potrivit poliției, s-ar putea să existe o legătură între femeie și cei doi băieți.

— Ce fel de legătură? a întrebat Schyman. Și ei erau din Bosnia?

— Nu, a zis Sjölander, erau albanezi din Kosovo. Dar Aida, femeia asasinată în piața Sergel, a stat în aceeași tabără de refugiați. E drept că asta s-a întâmplat înainte ca tinerii să

ajungă acolo, dar conducerea taberei spune că Aida mai trecea pe-acolo din când în când să vadă ce mai fac refugiații pe care îi cunoștea. E posibil să-i fi știut și pe cei doi tineri.

Directorul editorial s-a lăsat pe spetează.

— Ce înseamnă toate astea? a întrebat el. Despre ce-i vorba în povestea asta?

Toți au întors capul spre el cu nerăbdare, neștiind ce să spună. Schyman s-a uitat pe rând la toți cei care alcătuiau gașca în flanel: șefii diferitelor departamente – investigații, comentarii și analize, divertisment, informații interne, sport –, cărora li se adăugau Torstensson și redactorul foto.

— În ceva mai mult de-o săptămână au avut loc cinci crime, a zis Schyman. Și toate au fost spectaculoase. Mai întâi, cei doi tineri de la portul liber, împușcați în cap de aproape, cu o pușcă de vânătoare de mare calibru. Apoi, bieții tineri din camion, care au fost torturați până au murit. Iar ultima victimă, femeia din piața Sergel, împușcată de aproape, în mijlocul a cinci mii de martori. Ce ne spun toate astea?

Toți se uitau țintă la el.

— Putere, le-a explicat el. E vorba de o luptă pentru putere. S-ar putea ca miza ultimă să fie banii sau poate că cineva vrea să aibă un cuvânt de spus, încă nu știm. Dar cert este că, în politică și în lumea crimei organizate, e foarte important să dețiii puterea asupra vieții cuiva. Și cred că povestea asta încă nu s-a încheiat. Sjölander, vreau să ne ținem la curent cu evoluția situației.

Toți au încuviințat din cap – Schyman a constatat că toată lumea era de acord cu el.

Putere. Schyman era pe cale de a intra în lupta pentru obținerea ei.

•

Tavanul plutea deasupra ei, strălucind în semiîntuneric. Preț de câteva clipe, a rămas nemișcată, întrebându-se unde se afla. Era stăpânită de o senzație de plutire, de un sentiment de bucurie. Apoi și-a dat seama că ceva nu era în regulă.

Annika s-a ridicat brusc în capul oaselor și a pus o mână pe perna de lângă ea: era singură în pat. A cuprins-o un sentiment de zădărnicie – o durere ascuțită și rece.

Thomas plecase. Plecase acasă la soția lui pe nume Eleonor, Eleonor Samuelsson.

Annika a sărit din pat să vadă dacă îi lăsase vreun bilet: câteva cuvinte despre întâlnirea lor sau promisiunea că avea s-o sune. S-a uitat în bucătărie, pe hol și prin sufragerie. S-a întors în dormitor și a dat la o parte plapuma, să verifice dacă nu cumva i-l lăsase pe pernă sau pe cearșaf. Apoi a tras patul și s-a uitat sub el.

Nimic.

Annika a încercat să-și pună sentimentele în ordine: bucurie, trădare, zădărnicie, încredere, fericire amețitoare.

S-a întins pe spate între cearșafuri, ațintindu-și iarăși privirea în tavan.

Fericire. Nu se mai simțise niciodată fericită – nu în felul acela. Cu Sven, erau prezente tot timpul un curent întunecat, năzuința obositoare spre perfecțiune, obligația de a fi fericită.

Dar, de data asta, era altfel. Ușor, cald, nou, fantastic. S-a întors pe o parte, ridicând genunchii – încă avea coapsele lipicioase de la sperma lui. A tras plapuma peste ea, inspirând mirosul lui.

„Thomas Samuelsson, birocratul."

Annika a izbucnit în râs, dând frâu liber sentimentelor puternice care o stăpâneau.

Thomas Samuelsson, cu păr strălucitor, piept lat și o gură care putea săruta, mângâia, linge și mușca.

Annika s-a făcut covrig și a început să se legene și să fredoneze o melodie.

Îl dorea. Era sigură. Nu avea niciun dubiu. „Thomas Samuelsson, birocratul."

S-a ridicat în capul oaselor și a pus mâna pe telefon.

— Îmi pare rău, dar Thomas Samuelsson n-a venit la serviciu astăzi, i-a răspuns femeia de la biroul de primire al primăriei din Vaxholm. Am aflat că l-a atacat cineva și cu toții suntem foarte îngrijorați pentru el.

Annika a zâmbit în sinea ei, știind că Thomas era într-o formă destul de bună. I-a mulțumit femeii și a închis. Preț de câteva secunde, a rămas cu receptorul în mână, neștiind ce să facă. Apoi a format cele opt cifre din care era alcătuit numărul de acasă al lui Thomas. Asculta soneria telefonului, iar inima îi bătea cu putere – în curând, aveau să se vadă iarăși. „Curând, curând, curând." Annika a zâmbit, simțind că o cuprinde un val de căldură.

— Casa Samuelsson.

Eleonor era acasă. Nu se dusese la bancă, ci rămăsese acasă cu el.

— Alo? Cine sunteți? Ce doriți?

Cu gura uscată, Annika a pus încet receptorul în furcă. „La dracu'!" Era stăpânită în continuare de dorință, iar la ușa sufletului ei bătea singurătatea.

Și i-a imaginat împreună. Bărbatul pe care îl cunoștea și silueta vagă a unei femei – femeia viselor lui din adolescență. A înghițit în sec, frământându-se din pricina episodului neplăcut de mai înainte. S-a îmbrăcat cu echipamentul de jogging, s-a plimbat un pic prin casă, s-a dus la toaletă, apoi și-a făcut o cafea, și-a luat notițele și telefonul și s-a dus în sufragerie.

Thomas Samuelsson și soția lui. „La dracu'!"

A sunat-o pe Anne Snapphane, dar nu i-a răspuns. Apoi pe maică-sa: nimic. Apoi la spitalul Kullbergska: bunica ei dormea.

— Am să trec în seara asta pe la ea, i-a spus Annika asistentei.

Următoarea ei mișcare a fost să formeze numărul din redacție al lui Berit Hamrin, dar nu i-a răspuns nimeni, așa că l-a sunat pe Anders Schyman. Gâfâind ușor, directorul editorial a răspuns tocmai când Annika se pregătea să închidă.

— Sunteți ocupat? l-a întrebat ea.

— Tocmai am terminat o ședință. Cum te simți?

Annika s-a simțit un pic vinovată – ar fi trebuit să se simtă rău.

— Așa și-așa, a zis ea. Ieri am fost la casa din Järfälla deținută de Fundația Paradis. A fost o vizită interesantă.

La celălalt capăt al firului s-a auzit un zgomot de mobile mutate dintr-un loc în altul, urmat de un ușor oftat.

— Nu ți-am zis să lași treaba asta pe mai încolo?

— Mă simțeam bine, a zis Annika, așa că am zis să fac o plimbare până acolo. Se pare că informațiile pe care le-am obținut de la sursa mea sunt exacte. M-am uitat printr-un birou și n-am găsit nicio dovadă din care să reiasă că fundația chiar face lucrurile pe care le promite. Singura lor activitate e să trimită facturi: sunt foarte buni când vine vorba să ceară bani pentru așa-zisele lor servicii. Toate dosarele erau goale…

— Stai un pic, a intervenit directorul editorial. Rebecka te-a lăsat să intri în biroul ei?

Annika a închis ochii și a strâns din dinți.

— Nu tocmai, a zis ea. Dar nici n-am intrat prin efracție. Am fost invitată acolo, și aveam cheile de la casă.

— Te-a invitat Rebecka?

— Nu, o femeia care stătea acolo cu chirie. Ei bine, în timp ce eram în casă, a venit Rebecka. Și nu era singură, ci însoțită de un bărbat, care s-ar putea să fi fost fratele ei…

— Iar tu erai în casa lor?

Annika s-a enervat dintr-odată și s-a ridicat în picioare:

— Și să vă spun ce s-a întâmplat. M-am ascuns repede, iar apoi a venit Thomas Samuelsson, funcționarul din Vaxholm despre care v-am spus deunăzi. Era foarte furios, pentru că, în dimineața aceea, Rebecka îi trimisese o factură, iar clienta pentru care primăria trebuia să plătească era moartă!

Au urmat câteva clipe de tăcere. Annikăi i se părea că numele contabilului – Thomas Samuelsson – încă răsuna în aer, că vocea ei sunase ciudat când pronunțase cele două cuvinte, devenind caldă și catifelată.

— Continuă, a zis Schyman. Și ce s-a întâmplat?

Annika și-a dres glasul.

— Rebecka și bărbatul l-au atacat, l-au închis într-o debara, apoi au plecat să aducă o mașină. Iar eu l-am scos de acolo și l-am dus la spital cu mașina lui.

— Doamne, deci sunt violenți și periculoși! Annika, să nu te mai duci acolo, ai înțeles?

Annika s-a scărpinat pe frunte, simțind zgârieturile pe care i le făcuseră arcurile de sub pat, și a luat o hotărâre: nu avea să-i spună șefului ei despre Aida.

— Bine, a zis ea.

— Și n-are niciun rost să ținem povestea asta la sertar, a continuat Schyman. Ce mai aștepți să scrii un articol?

Annika a stat pe gânduri câteva clipe.

— Mărturii care să vină în sprijinul descoperirilor mele. O să fac niște interviuri cu juriști, asistenți sociali și așa mai departe. Organizația asta trebuie pusă într-un context. S-ar putea să-mi ia timp. În plus, ar trebui să aflăm și ce are de zis Rebecka despre toate astea.

— Crezi că tipul ăsta de la Consiliul municipal e dispus să vorbească?

Annika a înghițit în sec și iarăși i s-a muiat glasul:

— Thomas Samuelsson? S-ar putea.

— Cunoști și alte persoane oficiale care ar putea depune mărturie?

Annika a închis ochii cu un aer concentrat:

— S-ar putea să nu aibă valoare juridică, dar am văzut câteva facturi pe care erau trecute niște persoane de contact. Pe una o chema Helga, Helga Axelsson, parcă. Și era din… Österåker. Iar cealaltă era un tip din Nacka, Martin și nu mai știu cum: era un nume care se termina în „lius”, deci ar trebui să fie ușor de găsit. Eram foarte grăbită și n-am avut timp să mă uit și pe celelalte facturi.

— Ce-ai făcut tu se cheamă violarea unei proprietăți private, a zis Schyman, dar Annika n-a reușit să-și dea seama dacă era mulțumit sau îngrijorat.

— Așa-i, dar numai dacă ești prins. În plus, aveam cheile de la casă și n-am lăsat nicio urmă.

— Aveai mănuși?

Annika nu i-a răspuns. Nu purtase mănuși. Unde mai pui că avea cazier.

— Nu cred că Rebecka o să cheme poliția.

— Vrei să te ajute cineva? a întrebat-o directorul editorial.

„Numai să nu fie Eva-Britt Qvist…”, și-a zis Annika.

— Aș vrea să lucrez cu Berit Hamrin.

— Am s-o rog pe Berit să te sune, i-a răspuns el.

— Bine.

Tăcere. Annika și-a închipuit că bărbatul de la celălalt capăt al firului stătea pe gânduri.

— Uite cum îți propun să facem, a zis Anders Schyman în cele din urmă. Te scutesc de următoarea tură de noapte. Zilele astea te relaxezi și vii la redacție abia lunea viitoare. O să lucrezi în tura de zi până când termini cu povestea asta. Ce zici?

Annika a închis ochii și a respirat ușurată.

— Da, sigur, a răspuns ea cu un zâmbet larg.

•

Annika a străbătut drumul până la gară aproape zburând. Înainta în pași de dans, abia atingând pământul, fără să simtă vântul tăios. Așadar, greul trecuse și visul era pe cale să i se împlinească. „Da, da, da!” Era sigură că urma să i se dea iarăși un post de reporter. Interviuri, articole, investigații despre

oamenii aflați la putere, demascarea corupției – cu asta avea să se ocupe. Urma să-i reprezinte pe cei lipsiți de putere și să-i apere pe cei năpăstuiți.

După ce a urcat în tren, a avut de ales între a se uita la suportul pentru bagaje sau la pinii de un verde maroniu care treceau prin fața geamului. A închis ochii, iar zgomotul roților îi amintea de contabilul din Vaxholm: Tho-mas, Tho-mas, Tho-mas…

Însă buna dispoziție a început să pălească, iar locul ei a fost luat de furie, de sentimentul că fusese nedreptățită. Thomas nu o sunase. Nu-i lăsase niciun bilet. O lăsase în pat fără să-i spună nimic. Oare se uitase la ea înainte să plece? O mângâiase pe obraz? La ce se gândise? Și ce simțise? Rușine, regret? Bucurie, fericire amețitoare?

Faptul că nu știa toate astea îi dădea dureri fizice: avea o arsură în piept și tremura ușor.

Annika a strâns din dinți și s-a uitat pe fereastră.

„Bu-nica, bu-nica, bu-nica, bu-nica, bu-nica, bu-nica…”

Ce s-ar fi ales de ea dacă n-ar fi avut parte de iubirea și de echilibrul bunicii? Bătrâna reprezenta lumea ei, reperul ei, rădăcinile ei într-o viață care se schimba precum nisipurile mișcătoare. Annika ar fi trebuit să stea alături de ea, dar nu avea suficientă putere pentru asta și nici nu voia s-o facă. S-a ghemuit rușinată pe scaun. I se făcuse frig.

Reușise în sfârșit. După anii de facultate, după munca de rutină de la ziarul local și după ce stătuse atâta timp în tura de noapte ca să-și răscumpere greșelile, venise timpul să primească răsplata. Oare ar fi trebuit să renunțe la toate lucrurile pentru care luptase și să-și asume o responsabilitate care, de drept, aparținea societății? Dar oare chiar așa era? „Ce le datorăm oamenilor pe care-i iubim?” Pe măsură ce trenul înainta, zăpada devenea din ce în ce mai abundentă, blocând vederea. Când Annika a coborât în stația din Katrineholm, vremea era destul de urâtă. Viscolul îi șfichiuia fața ca o mătură cu fire ascuțite. Furia și sentimentul că era nedreptățită i s-au accentuat: „De ce trebuie să fiu aici? De ce acum?”.

Clătinându-se, a traversat piața din fața gării și a pornit spre Trädgårdsgatan. Vântul bătea din față cu putere, iar strada devenea din ce în ce mai alunecoasă. Norii joși întunecau cerul, iar zgomotele din jur erau estompate. Strada

era brăzdată de farurile slabe ale mașinilor și de cauciucurile lor cu ținte. În cele din urmă, a văzut pe dreapta spitalul Kullbergska, o clădire scundă, vopsită în gri. A intrat în hol, s-a scuturat de zăpadă, s-a sprijinit de un perete și a stat câteva clipe să-și tragă sufletul. Două tinere se îndreptau spre ieșire. Amândouă erau însărcinate și purtau paltoane matlasate.

Annika a întors capul în altă parte, prefăcându-se că nu le vede.

„Mai bine mor decât să trăiesc în orașul ăsta.” Annika s-a apropiat cu pași mici de salonul bunicii, imaginându-și orele plicticoase care o așteptau, povestirile bunicii despre trecut și banca tare pe care avea să doarmă în noaptea aceea.

Pe coridorul pustiu, scăldat în lumina albăstruie și tremurătoare a neoanelor, se auzeau voci din camera asistentelor. Annika a trecut pe lângă ea, fără să-și anunțe venirea. Prin ușile întredeschise ale câtorva saloane se auzeau tusetele și gâfâiturile bătrânilor. Ușa bunicii era închisă. Când a deschis-o, a simțit un curent de aer rece. Camera era întunecată, iar bătrâna stătea întinsă pe pat. Annika s-a apropiat de ea și a aprins mica veioză de pe noptieră, care și-a împrăștiat lumina peste pătura galbenă a spitalului de stat.

A zâmbit și i-a mângâiat obrazul:

— Bunico?

Bătrâna era întinsă pe spate. Annika a observat că avea trăsăturile foarte destinse și a înțeles imediat ce se întâmplase. Era prea nemișcată și prea palidă, iar când i-a atins pielea cenușie, a simțit că era rece. Certitudinea că ceva nu era în regulă i s-a înfipt în trup ca un cuțit, cuprinzându-i imediat pieptul, creierul, plămânii. Apoi a țipat. A țipat, a țipat și iar a țipat. Asistentele și doctorița au apărut imediat, dar ea țipa în continuare.

— Salvați-o! Trebuie să faceți ceva! Masaj cardiac, electroșocuri, ventilație artificială… Faceți ceva! Faceți ceva!

Doctorița cu părul prins în coadă s-a apropiat de ea. Era luminată din spate și avea un aer serios.

— Annika, Sofia Katarina a murit.

— Nu! Nu! a țipat Annika, făcând un pas în spate și răsturnând ceva.

Nu mai vedea nimic în fața ochilor. Haos.

— Annika…

— Trebuie s-o readuceți la viață! Faceți ceva, operați-o…

— A murit în somn, fără să simtă nimic. Era foarte bolnavă, Annika. Poate că e mai bine așa…

Annika se uita țintă la doctoriță, văzând-o ca printr-un tunel.

— Mai bine? V-ați pierdut mințile? N-ați avut grijă de ea, ați lăsat-o să zacă aici până a murit! Ați neglijat-o! Ați omorât-o! O să vă fac reclamație, nenorociților!

Trebuia să iasă din salon, să scape. A pornit spre ușă, dar personalul medical îi stătea în cale. S-a întors cu spatele, s-a lovit de o asistentă, iar doctorița a apucat-o de umeri.

— Annika, liniștește-te! Ți-ai pierdut cumpătul! Am trecut pe la Sofia Katarina în urmă cu mai puțin de o oră și dormea liniștită.

Annika s-a smuls din strânsoarea doctoriței.

— Cum de-a murit? Doar era într-un spital! De ce n-ați avut grijă de ea, de ce-ați lăsat-o să moară? Nenorociților, nenorociților…

Cineva a luat-o de mâna, dar s-a tras îndărăt și a țipat. Voiau să-i facă și mai mult rău: voiau s-o ia de lângă bunica. Dar n-avea să le dea voie!

— Lăsați-mă în pace! Lăsați-mă să stau cu ea. Ați lăsat-o să moară, acum lăsați-mă să am eu grijă de ea…

În jurul ei s-au strâns câteva chipuri. Dar nu voia să le vadă, așa că s-a dat în spate. Au început să strige la ea: „Annika!” Dar a țipat și ea, refuzând să asculte.

— Criminali nenorociți! a urlat ea. Ați lăsat-o să moară!

Au pus-o cu forța pe bancă. Deci voiau să scape și de ea? Annika țipa și se zbătea.

— Aduceți niște sedative, a zis o voce. Trebuie s-o calmăm.

Annika n-a mai rezistat și s-a prăbușit pe bancă. Suferința i-a tăiat respirația. Luminile au dispărut, n-a mai avut putere să țipe și i s-a făcut frig. Simțea că nu mai are aer și se străduia să ia o gură de oxigen, inspirând cu disperare.

— A început să hiperventileze, a strigat cineva. Aduceți o pungă.

Totul în jur s-a încețoșat, apoi s-a înnegrit.

•

Mama Annikăi era lângă ea. Își pusese haina de nurcă pe un scaun. Annika stătea întinsă pe banca tare din salon. Îi dăduseră niște pastile. Pereții păreau foarte îndepărtați și își

pierduseră contururile – ai fi zis că plutesc. A ridicat privirea spre fereastră: afară era foarte întuneric.

„Habar n-am cât e ceasul”, s-a gândit ea.

Bunica stătea întinsă pe pat, palidă și nemișcată. De o parte și de alta a patului ardeau lumânări, iar flăcările lor semănau cu niște cerculețe aurii în întuneric.

Annika s-a ridicat în capul oaselor. Mama ei plângea.

— N-am reușit să vin la timp, a zis Barbro printre suspine. M-au sunat, dar când am ajuns, mama deja murise. Mi-au zis c-a murit în somn, fără să simtă nimic.

Annika își simțea gura uscată, iar camera se legăna ca și când s-ar fi aflat pe mare.

— De unde știu? a întrebat ea. Eu am descoperit c-a murit. Și ce-i cu lumânările alea?

Annika s-a ridicat în picioare și a pornit cu pași împleticiți spre patul bunicii, vrând să arunce lumânările și să readucă viața în trupul acela neînsuflețit.

Mama ei s-a ridicat de pe scaun și a luat-o de mână.

— Ia loc. Nu strica momentul ăsta. Hai să ne luăm adio de la mama într-o atmosferă calmă și demnă.

Apoi a dus-o înapoi la bancă.

— Poate că e mai bine așa, a continuat Barbro, uitându-se țintă în ochii ei. Sofia nu s-ar mai fi putut întoarce niciodată la vechiul ei mod de viață. Mamei îi plăcea foarte mult să stea pe-afară, așa că închipuie-ți cât de îngrozitor ar fi fost pentru ea să rămână țintuită la pat. Nu i-ar fi plăcut deloc.

Annika s-a așezat pe bancă, păstrându-și cu greu echilibrul. Imaginea lui Barbro se ridica și cobora ușor, precum valurile mării.

— Au omorât-o.

— Prostii! i-a răspuns maică-sa. Doctorii mi-au spus că a făcut încă o hemoragie, probabil în aceeași parte a creierului ca prima oară. Nu se putea face nimic.

Annika se uita la bunica ei: din iubirea, puterea și reperul ei nu mai rămăsese decât acel trup mic, atât de alb și atât de slab. În curând, avea să dispară pentru totdeauna. Acum, Annika era singură.

— Cum o să pot merge mai departe? a zis ea în șoaptă.

Barbro s-a ridicat în picioare, s-a apropiat de pat și s-a uitat la chipul îmbătrânit al maică-sii:

— Avea și ea ciudățeniile ei. Uneori era nedreaptă și critică, dar acum că s-a dus dintre noi, trebuie să uităm toate astea. Ar trebui să ne aducem aminte numai de calitățile ei.

Annika nu știa ce să zică, întrucât nu era în stare să-și pună ordine în sentimente și nu voia să debiteze platitudini. Dar nu voia nici să-i cânte în strună maică-sii, așa că a plecat capul și n-a spus nimic. Amintindu-și cât de rece și de moale era obrazul bunicii, și-a vârât mâna la subsuoară ca s-o încălzească.

— Da, avea și defecte, a continuat Barbro. Dar cine n-are? Întotdeauna mi-am dorit o mamă care să țină la mine, care să aibă grijă de mine. Când eram mică, toate celelalte fetițe aveau astfel de mame…

Annika nu i-a răspuns. Se străduia să nu audă ce spunea mama ei, care vorbea mai ales pentru sine.

— Dar fiecare om își iubește mama. E o relație foarte strânsă.

— Pe bunica am iubit-o cel mai mult, a șoptit Annika.

A simțit că i se împăienjenesc ochii și că lacrimile încep să i se prelingă pe obraji, dar n-a făcut nimic ca să le oprească, ci s-a lăsat copleșită de suferință.

Barbro i-a aruncat o privire rece și posomorâtă:

— Chiar trebuia să spui asta acum?

Apoi s-a apropiat de fiica ei, cu buzele strânse și ochii roșii.

— Mama te-a protejat întotdeauna, a zis ea în șoaptă. Dar acum a plecat dintre noi și nu mai poate să facă asta.

Annika a închis ochii, simțind trupul mamei aproape de ea.

— Tot timpul ai fost pe primul loc pentru ea: Brigitta era mereu pe locul doi, iar tu erai în prim-plan. Cum crezi că s-a simțit sora ta?

Annika și-a ascuns fața în palme:

— Brigitta te-a avut întotdeauna pe tine.

— Iar tu nu? Te-ai întrebat vreodată de ce? Poate că are legătură cu felul tău de a fi. Uită-te la mine!

Annika a ridicat capul și a clipit. Barbro stătea în picioare chiar în fața ei. Avea o privire aspră, iar chipul îi era schimonosit de durere și de dispreț.

— Întotdeauna ne-ai tulburat apele, i-a spus maică-sa în șoaptă. Aduci ghinion, e ceva în neregulă cu tine. De când te-ai născut, ai fost o sursă de necazuri.

Annika a suspinat și s-a dat în spate:

— Mamă, nu știi ce spui.

Barbro s-a aplecat spre ea:

— Fără tine, am fi fost o familie fericită.

Dintr-odată s-a deschis ușa. Doctorița a intrat în salon și a aprins neoanele.

— Ah, îmi pare rău. Vreți să vă las singure?

Barbro și-a îndreptat spatele, uitându-se țintă la Annika:

— Nu, nu-i nevoie. Eu tocmai mă pregăteam să plec.

Și-a luat haina și poșeta, a dat mâna cu doctorița, a îngăimat ceva, apoi i-a mai aruncat o privire mamei sale moarte și a ieșit.

Annika a rămas nemișcată, cu gura întredeschisă și cu fața brăzdată de lacrimi. Era distrusă. Auzise bine? Oare mama ei chiar rostise vorbele acelea, pe care le presimțise întotdeauna, dar care rămăseseră mereu nespuse? Oare chiar auzise acea frază-cheie care îi încuiase și îi definise copilăria?

— Cum te simți? a întrebat-o doctorița, așezându-se lângă ea.

Annika a plecat capul și a tras aer în piept.

— Am să-ți dau un certificat medical. Ai nevoie să-ți iei concediu până la sfârșitul lunii. Și am să-ți dau o rețetă pentru un sedativ: douăzeci și cinci de tablete Sobril, cu o concentrație de 15 miligrame. Nu sunt suficient de puternice cât să poți lua o supradoză, dar ai grijă să nu le amesteci cu alcool – ar putea fi periculos.

Annika și-a acoperit fața cu mâinile și a încercat să-și oprească tremurul, iar doctorița a rămas lângă ea în tăcere preț de câteva clipe.

— Erai apropiată de bunica ta? a întrebat ea în cele din urmă.

Annika a încuviințat din cap.

— Ai făcut un șoc foarte puternic. Sau mai degrabă două. Tu ai fost cea care a găsit-o și acasă, nu-i așa?

Annika a încuviințat iarăși din cap.

— Când pierde pe cineva drag, orice om trece prin anumite etape, i-a explicat doctorița. Durata lor poate să varieze, dar etapele sunt aceleași. Prima etapă – cea în care te afli tu acum – e șocul, și, de obicei, e urmată de furie, apoi de negare, iar în cele din urmă, de acceptare. Va trebui să ai răbdare: e posibil să faci crize de anxietate și să ai insomnii sau probleme cu stomacul. Toate astea sunt normale și or să treacă. În caz că situația se agravează, trebui să apelezi la un specialist. Dacă te simți foarte rău, ia pastilele pe care ți le-am prescris. Și sună la

spital dacă simți nevoia să stai de vorbă cu cineva. Dacă vrei, pot să te programez la un consilier.

Annika a clătinat din cap:

— Nu, fără consilieri.

Doctorița a mângâiat-o pe spate:

— Dacă te putem ajuta cu ceva, să ne spui. Iar acum o s-o mutăm pe Sofia Katarina. Ai nevoie de un însoțitor până acasă?

— Sofia Katarina, a zis Annika în șoaptă. Am fost botezată după ea: Annika Sofia.

— Bine, Annika Sofia. Ai grijă de tine.

Annika a ridicat privirea spre doctoriță: era atât de aproape de ea, și totuși atât de departe.

Nu i-a răspuns.

PARTEA A TREIA

Decembrie

Rușinea este cel mai mare tabu

Putem vorbi despre orice, mai puțin despre lucrurile de care ne este cel mai rușine. Alte sentimente, chiar și cele mai complicate, pot fi aduse la lumină și împărtășite celor din jur, dar nu și rușinea. Acest lucru face parte din natura ei. Rușinea este cel mai adânc și mai întunecat secret, iar caracterul ei secret este o formă de pedeapsă.

Când vine vorba de rușine, nu există îndurare. Orice altceva poate fi iertat – violența, răul, nedreptatea, vinovăția –, dar pentru ofensa cea mai atroce nu există iertare. Acest privilegiu nu este acordat rușinii.

În cazul meu, rușinea și vinovăția se întrepătrund. Se întâmplă destul de des, dar nu este obligatoriu. Eșecul meu a fost trădarea. Tot ce am făcut în ultimul an a fost o încercare de a-mi ispăși lașitatea. În acest sens, rușinea este o forță creatoare: încurajează acțiunea și invită la răzbunare.

Nu sunt în stare să fac față rușinii mele. E un sentiment care, împreună cu violența, mă distruge. Nu sporește, nici nu scade – e ca un cancer la temelia conștiinței mele.

Rușinea stă mereu la pândă.

Și mă macină pe dinăuntru.

Luni, 3 decembrie

Bărbatul în negru a sărit din vagon și a aterizat silențios pe peron. În momentul impactului, genunchii i s-au îndoit, înăbușind o parte din zgomot, iar tălpile de cauciuc ale încălțărilor au absorbit restul. S-a uitat în jur și a răsuflat ușurat: el era singura persoană care coborâse. S-a întors rapid și a închis ușa. Prezența lui trebuia să treacă neobservată.

Aerul era rece și proaspăt. L-a cuprins un sentiment de triumf.

Ratko se întorsese în Suedia. Totul mersese exact așa cum plănuise. Pentru a reuși, trebuia să ai voință și energie și să nu faci compromisuri. Credeau că-l păcăliseră, că-l aveau la mână.

Îl aveau pe naiba!

Controlorul a deschis ușa unui vagon, iar Ratko a pornit cu pași grăbiți spre clădirea gării din Nässjö – un bărbat care traversa peronul la adăpostul întunericului, un suflet neliniștit.

S-a uitat la ceas: 03.48. Trenul ajunsese aproape la timp. Când a dat colțul gării, a aruncat o privire peste umăr. Controlorul era întors cu spatele: nu-l observase.

Și de ce l-ar fi observat?

S-a întors cu fața spre orașul adormit. Cetățeanul norvegian Runar Aakre ar fi trebuit să doarmă liniștit în cușeta lui, așteptând să ajungă la Stockholm.

A traversat esplanada, gândindu-se că nu mai fusese în localitatea aceea de foarte multă vreme. Dintr-odată, l-a cuprins o senzație de disconfort: dar dacă ceva nu mergea conform planului? Era mai bine să nu ia lucrurile drept sigure. Poate că mașina pățise ceva: fusese furată, fusese acoperită de gheață sau poate că-i murise bateria.

„Ghinionul e ultima chestie la care ar trebui să mă gândesc”, și-a zis el iritat.

Când a ajuns în Stortorget, piața principală, deja i se făcuse frig. Avea să fie un drum lung și răcoros.

A văzut câteva biciclete parcate lângă centrul cultural de pe Rådhusgatan și a urcat repede pe una de damă, care nu era legată cu lanț. În felul acesta, avea să-i fie și mai frig, dar cel puțin scurta drumul. A luat-o spre nord, spre Jönköpingsvägen, pedalând repede.

Era al naibii de greu: era întuneric, vântul bătea din față, iar drumul era alunecos. Deja începuse să gâfâie.

„Nu mai e mult, și-a zis el. O s-ajung acolo în curând.”

Călătoria cu trenul îl vlăguise. Pașaportul fals îi ardea în buzunar. Fusese agitat și aproape că se pierduse cu firea la fiecare control vamal. Avea și de ce.

Ratko nu mai era stăpân pe situație. Îi luaseră puterea. I se dăduse voie să-și păstreze clubul de noapte, dar celelalte privilegii îi fuseseră retrase. Iar lucrul acesta era ușor de observat într-un oraș precum Belgrad. Oamenii își pierduseră respectul față de el. Soția lui voia să divorțeze. Nici măcar reputația lui de erou de război nu-i mai folosea la nimic: pentru poporul său, devenise „un fost”, care nu făcuse ce trebuia în Kosovo, iar pentru superiori, era tipul a cărui neglijență îi costase un transport în valoare de cincizeci de milioane. Muncitorii de la fabrica de țigări fuseseră nevoiți să lucreze fără salariu o vreme și întreaga organizație avusese de suferit. Acum toată lumea trebuia să muncească de două ori mai mult ca să recupereze pierderea – o pierdere provocată de greșeala lui. Dar cum de putea acea eroare să facă uitați cei zece ani de acțiuni profitabile?

Ratko pedala în continuare. La naiba, uitase că era un drum cu hârtoape, năpădit de mușchi – o adevărată pacoste.

Se așteptau ca Ratko să renunțe, fiind siguri că demersurile Tribunalului de la Haga aveau să-l oblige să se retragă într-o magherniță de la marginea orașului și să-și petreacă restul vieții mergând la meciuri de fotbal o dată pe săptămână, bând șliboviță și trăgându-și-o cu minore. Ei bine, se înșelaseră!

Acum era liber, devenise propriul său stăpân. Așa că avea să facă ce-l tăia capul.

Iar târfa aia de nevastă-sa n-avea decât să putrezească în Serbia și să-și găsească pe altul care să-i cumpere haine și băutură.

Călătoria până la Belgrad din urmă cu o lună decursese fără incidente. Nimeni nu-i pusese la îndoială pașaportul fals și, conform planului, fusese așteptat la Skopje de niște tovarăși. Drumul cu mașina până la Belgrad fusese la fel de monoton ca de obicei, dar noroc că avusese la îndemână niște șliboviță cu care să-și alunge plictisul. Când au ajuns, erau cu toții destul de amețiți, așa că nimeni n-a avut grijă să-i ia pașaportul.

După aceea, fusese lăsat de izbelişte. Superiorii n-au luat legătura cu el, iar dacă voia bodigarzi, n-avea decât să-i plătească din buzunarul lui.

Lui Ratko îi intrase frigul în oase şi pedala cu viteză şi mai mare.

Se gândea că toţi erau nişte papă-lapte şi că nu aveau nici cea mai vagă idee cum e să acţionezi pe teren. Habar n-aveau ce trebuie să faci pentru a supravieţui pe teritoriul inamicului.

Drumul a început să coboare. Ratko s-a relaxat, înfruntând vântul tăios cu un aer victorios.

Îi trăsese în piept! O ştersese din Serbia fără să bage de seamă cineva. Nimeni nu ştia unde era: dispăruse în ceaţă.

Runar Aakre de la Crucea Roşie închiriase la Belgrad o maşină pentru o călătorie în Ungaria. Când ajunsese la graniţă, le explicase vameşilor – în engleză – că trebuia să rezolve nişte probleme în Szeged şi că urma să termine totul în vreo două ore. Avea toate actele la îndemână: paşaportul, cartea verde, asigurarea medicală internaţională. Vameşii s-au uitat la el cu atenţie, cercetându-i maşina cu lanternele. Pe scaunul pasagerului era un exemplar din cotidianul norvegian Verldens Gang. Era un număr apărut în urmă cu douăzeci şi cinci de zile, dar vameşii n-au observat – Ratko îl cumpărase de la aeroportul din Oslo, ştiind că avea să-i folosească.

În cele din urmă, i-au făcut semn să treacă.

Bineînţeles că nu s-a dus la Szeged, ci a pornit direct spre Budapesta. Odată ajuns acolo, a dormit câteva ore pe bancheta din spate, apoi a abandonat maşina în parcarea unui magazin de mobilă.

Biletele îl aşteptau într-o cutie poştală de la un oficiu din centrul Budapestei. Le comandase prin telefon dintr-un bar, le plătise cu un card de credit sigur şi ceruse să-i fie expediate în acea cutie poştală – o mai folosise de câteva ori.

Vântul şi-a schimbat direcţia şi s-a înteţit, împingându-l într-o parte. Cauciucurile bicicletei patinau pe zăpada topită, iar Ratko gâfâia. Dar putea face abstracţie de vremea rea, pentru că, în curând, avea să scape de ea pentru totdeauna. Noile lui operaţiuni aveau să se desfăşoare în locuri unde nu ningea niciodată. Tot ce trebuia să facă acum era să pună la punct ultimele detalii cu privire la finanţare, clienţi şi asociaţi.

Desigur, nu era deloc înțelept să plece din Serbia când Tribunalul de la Haga încerca să-i dea de urmă. Nimeni nu credea că o să facă una ca asta – cu toții se așteptau să putrezească în maghernița lui de la marginea orașului. Dar, dacă luai numai trenuri expres, puteai umbla neobservat prin toată Europa de Vest. Desigur, nu era recomandat să folosească rutele obișnuite ale imigranților din Blocul de Est, dar trenurile destinate celor care făceau naveta între marile orașe din Occident erau foarte sigure, pentru că rareori opreau la graniță. Într-adevăr, făcea un ocol destul de mare, dar era o precauție absolut necesară. Trebuia să ajungă în Suedia, iar apoi să ia legătura cu omul lui de nădejde din est.

Călătoria cu trenul îl obosise, dar fusese lipsită de incidente: Viena, München, Hamburg, Copenhaga. Iar cu o noapte înainte, luase un feribot și coborâse în districtul Limhamn din Malmö, împreună cu vreo patru sute de suedezi care se întorceau acasă, cărând cu toții lăzi de bere. Ba chiar a luat și el o ladă, ca să treacă drept unul dintre ei. Iar când a ajuns la punctul de control vamal, a început să cânte împreună cu un tip beat din Trellborg.

Urcase în trenul de noapte spre Stockholm – care plecase la 22:07, așa cum era programat – și dormise buștean până a doua zi, pe la 12:30.

A trecut de Äng, pedalând repede și încercând să nu facă niciun zgomot, pentru că nu voia să fie observat de nimeni. Întreg satul era adormit.

Apoi a cotit la dreapta, intrând în pădure, pe un drum în pantă. Trunchiurile copacilor erau un camuflaj excelent, dar drumul era foarte prost. Ratko pedala cu greu, ba chiar a căzut de două ori. În cele din urmă, a văzut în stânga drumul pe care îl căuta. A pus frână, dându-și seama dintr-odată cât de obosit era. Gâfâia, îi tremurau picioarele, pe degete îi apăruseră primele semne ale degerăturilor, iar nasul îi curgea abundent. S-a sprijinit de ghidon și s-a odihnit câteva clipe, apoi a azvârlit bicicleta în pădure – „Mânca-te-ar rugina, hârbule!” – și a pornit spre garaj, călcând pe zăpada înghețată.

În cele din urmă, l-a zărit. Era vopsit în cărămiziul tipic din regiunea Falun, districtul minier al Suediei. A simțit că-i crește pulsul. Și dacă ceva nu era în regulă? Ce avea să facă?

Cu mâini tremurânde, Ratko a pipăit peretele din spate al garajului, gândindu-se, preț de o clipă, că nu mai era acolo. L-a cuprins panica. Dar a găsit ce căuta: cheia era acolo, exact unde o lăsase.

A mers împleticindu-se la celălalt capăt al garajului, a descuiat lacătul, apoi a deschis ușile, împingându-le cu umărul că să îndepărteze stratul subțire de zăpadă așternut în fața lor. A rămas în picioare, uitându-se la mașină. Era o rablă din 1987 – un Fiat Uno cu două uși. A scos din haină placa de înmatriculare pe care o desfăcuse de la un camion din Malmö și a lipit-o peste numărul Fiat-ului cu banda dublă adezivă pe care o avea în buzunar; placa nu prea se potrivea, dar nu-ți puteai da seama decât dacă te uitai de aproape.

Gata!

Ratko a vârât mâna deasupra cauciucului drept din față și a dat de cheile mașinii. A descuiat mașina, a urcat la volan și a băgat cheia în contact.

Motorul a tușit, a scuipat, apoi iar a tușit și a murit. Ratko a înghițit în sec.

Încă o încercare. Motorul a scuipat și a tușit din nou, dar, de data asta, a pornit. Ratko a răsuflat ușurat și a văzut în retrovizor că, în ciuda frigului, fruntea îi era acoperită cu broboane de sudoare. A turat motorul de câteva ori, ca să-l încălzească și să-i pună uleiul în mișcare.

În timp ce motorul se dezgheța, s-a aplecat în dreapta și a deschis torpedoul, căutând o cheie mică de alamă. A găsit-o imediat.

A închis ochii, simțind cum își recapătă încrederea în sine.

Banii erau în siguranță. Îi pusese la SE-Banken, într-un seif de la filiala din centrul vechi al Stockholmului. Când îi depozitase acolo, nu-și propusese să-i folosească pentru el însuși, ci pentru cheltuielile necesare traficului cu țigări. Însă lucrurile se schimbaseră. Și ei erau singurii vinovați: îl lăsaseră de izbeliște, iar acum trebuiau să plătească.

Ratko nu înțelegea de ce îl lăsaseră la greu. Într-adevăr, transportul ăla nenorocit valora foarte mulți bani, dar asta nu explica de ce superiorii lui îl trataseră cu o asemenea răceală. Nici măcar faptul că era căutat de Tribunalul de la Haga n-ar fi trebuit să aibă asemenea urmări. Serbia era plină de indivizi

suspectați de crime de război, care erau în continuare foarte respectați.

Trebuia să fie altceva, deși nu-și putea da seama ce anume. Poate că era vorba de un grangur care voia să-l treacă pe linie moartă ca să-i preia puterea și autoritatea.

„Nimeni nu mă poate înlocui, s-a gândit el. Nimeni n-are experiența și relațiile mele."

Apoi a turat iarăși motorul. Interiorul mașinii începuse să se încălzească.

În afară de bani, Ratko avea de rezolvat și alte treburi la Stockholm. Chiar dacă transportul dispăruse pentru totdeauna, lucrurile trebuiau lămurite până la capăt.

În cele din urmă, a ieșit din garaj și a pornit în noapte.

•

La ferestrele apartamentului de serviciu de pe cealaltă parte a curții interioare atârnau stele de Crăciun împletite din paie. Fuseseră puse cu câteva zile înainte de o femeie de la compania de construcții, care venise să-l decoreze. Erau legănate ușor de căldura caloriferelor, iar Annika se uita la ele din bucătărie. I se părea uimitor că oamenii dedicau atâta timp și efort unor activități inutile, precum decorarea casei pentru Crăciun.

S-a băgat iarăși în pat, uitându-se țintă la peretele din față: încerca să distingă modelul tapetului de sub stratul subțire de vopsea – medalioane. Clădirea era pustie. Nu era acasă decât rockerul. A închis ochii, ascultând basul muzicii care venea tocmai de la parter.

„Nu-i în regulă, și-a zis ea. Nu pot trăi așa."

S-a întors pe spate și a deschis ochii. Curentul de la geamul spart legăna ușor pânzele de păianjen de pe tavan. A urmărit cu privirea crăpăturile neregulate ale vopselei și a identificat iarăși fluturele, mașina și craniul. Melopeea singurătății a început să-i răsune în urechea stângă. S-a întors iarăși pe o parte, punându-și o pernă pe cap, dar țiuitul nu voia să dispară – Annika nu se putea ascunde niciodată de el. A cuprins-o disperarea, s-a încordat toată și s-a făcut covrig. A dat capul pe spate și a auzit zgomotul. Zgomotul hohotelor ei necontrolate. L-a recunoscut imediat, dar nu i s-a făcut frică. S-a lăsat scuturată de ele, știind că, până la urmă, aveau să înceteze, întrucât trupul ei nu putea rezista la nesfârșit.

După ce s-a oprit, era epuizată și însetată din pricina efortului. Durerea din spate era cea mai neplăcută, nu dispărea niciodată de tot. Era atât de încordată, încât îi chiorăia stomacul. Gâfâia și își simțea trupul greu. A rămas nemișcată o vreme, așteptând ca lacrimile să i se usuce pe obraji.

„Oare ce-or fi zicând vecinii? Și-or fi închipuind că mi-am pierdut mințile."

Annika s-a ridicat în picioare și a pornit spre bucătărie. Era ametită și se sprijinea de pereți. Stelele de paie se legănau ușor. Țeava de la chiuvetă picura. Frigiderul era gol.

S-a așezat pe un scaun, și-a pus coatele pe masa rece, și-a sprijinit capul în palme și s-a uitat la sfeșnicul de alamă al bunicii. Era un dar de nuntă primit de Sofia Katarina și Arvid, și stătuse tot timpul pe bufetul de la Lyckebo.

Annika a închis ochii. Bunica se prăpădise. Nu-și amintea bine înmormântarea, ci doar disperarea, lacrimile și sentimentul de neputință. Venise multă lume: mulți ochi holbați, șoapte și priviri pline de reproș.

„Din pământ te-ai născut, în pământ te-ai întors…"

S-a ridicat de pe scaun și s-a dus în sufragerie. A luat loc pe canapea, ridicând un norișor de praf. S-a uitat la telefon. Brigitta o sunase după înmormântare și o întrebase de ce fusese atât de rea cu mama lor.

— Nu te mai saturi odată? țipase Annika la ea. Când ai de gând să mă lași în pace? Cât trebuie să fiu pedepsită pentru că am avut parte de iubirea bunicii? Când o să fii satisfăcută? Când o să mor?

— Ești nebună! îi spusese Brigitta. Are dreptate lumea… Biata de tine!

Bunica n-a lăsat mare lucru în urma ei, dar, după cum era de așteptat, familia s-a repezit să-și împartă moștenirea. Annika n-a vrut să ia decât sfeșnicul.

A dus genunchii la piept și a început să se legene. Punga de hârtie de la magazinul ICA se mișca în fereastră.

Thomas n-o sunase. Nici măcar o dată. Părea că noaptea pe care o petrecuseră împreună nu existase cu adevărat, iar sentimentul covârșitor din dimineața aceea nu fusese decât amintirea unui vis. Se legăna ușor și plângea din pricina iubirii care nu apucase să se înfiripe. Luni, 5 noiembrie – aceea era ziua lor, noaptea lor, cea care dispăruse. Totul se întâmplase cu

douăzeci și opt de zile în urmă, iar acum Annika era cu aproape o lună mai bătrână. Iar de la moartea bunicii trecuseră douăzeci și șapte de zile, care o făcuseră să se simtă cu douăzeci și șapte de ani mai bătrână. Oare cât timp va trebui să mai numere zilele de după ce fusese părăsită: un an, doi ani, șapte ani?

Crampele din stomac nu se domoleau, iar spatele o durea în continuare. S-a oprit din legănat și s-a uitat la tăblia mesei. Apartamentul acela o înghițise cu totul: acolo își petrecuse ultimele patru săptămâni, fără să vadă aproape pe nimeni. Doctorița din Katrineholm îi prescrisese concediu de odihnă până la sfârșitul anului. Anne Snapphane trecuse pe la ea de câteva ori pe săptămână, aducându-i mâncare, un video și un casetofon.

— Sunt ale casei de producție, îi explicase Anne. Le-am împrumutat pentru o vreme.

Liniștea și singurătatea trebuiau să concureze cu filmele de la centrul de închirieri și cu muzica lui Jim Steinman și Andrew Lloyd Webber.

I-ar fi plăcut să-l aibă alături de ea. Îl avusese doar în noaptea aceea, în urmă cu douăzeci și opt de zile. Era o noapte pe care, în curând, avea s-o uite.

Un junghi în pântece. Era o senzație familiară: îi venise ciclul. Annika a oftat și s-a dus în dormitor să ia un tampon.

Dar pachetul era gol. A rămas în picioare cu ambalajul mototolit în mână, gândindu-se dacă nu cumva mai avea vreun pachet de tampoane pe undeva.

S-a dus pe hol și a cotrobăit prin geantă. Ambalajele subțiri se desfăcuseră, iar tampoanele se umpluseră de scame. Era atât de ametită, încât a trebuit să se așeze pe podea. I s-a făcut greață.

S-a uitat în chiloți. Nimic. Nici urmă de ciclu. În urmă cu douăzeci și opt de zile…

Annikăi i s-a tăiat respirația. I-a trecut prin minte un gând tulburător și a scos repede agenda din geantă. Numele zilei erau Oskar și Ossian, luna era în scădere, iar în anul acela, Ajunul Crăciunului avea să pice într-o luni.

Făcea calcule în minte și își scotocea memoria: oare când îi venise ciclul ultima oară? Cumva pe 20 sau 21 octombrie? Nu-și putea aduce aminte.

„Dar dacă…?”

Annika nu și-a dus gândul până la capăt. Se uita țintă la agendă și, fără să-și dea seama, și-a pus mâna pe pântece, chiar sub buric.

Nu putea fi adevărat.

•

— Aveți câteva minute libere?

Anders Schyman a ridicat privirea: Sjölander și Berit stăteau în prag. Le-a făcut semn cu mâna spre scaunele de lângă biroul său.

— Suntem gata să publicăm materialul despre Fundația Paradis, a zis șeful de la Investigații. Berit a făcut ultimele retușuri la schițele pregătite de Annika Bengtzon. Organizația asta e o mare escrocherie.

Anders Schyman s-a lăsat pe spetează, iar Berit Hamrin a pus pe birou un teanc de hârtii.

— E tot ce-am scris până acum, a zis ea. Puteți să le citiți mai încolo. N-am pomenit numele Rebeckăi Björkstig. Sjölander vrea să-i publicăm numele și fotografia, dar propun să discutăm despre asta mai încolo, după ce vă prezint imaginea de ansamblu.

Directorul editorial a așteptat ca Berit să grupeze foile în mai multe teancuri.

— Am pregătit o serie de articole, a zis ea. Informațiile pe care le-a aflat Annika sunt exacte. La început, autoritățile din Nacka și Österåker au fost destul de reticente, dar, după ce funcționarul din Vaxholm a povestit ce i s-a întâmplat, au acceptat să vorbească.

Berit a luat primul articol de pe birou și l-a răsfoit:

— Pentru prima zi de publicare, am pregătit o prezentare a Fundației Paradis – versiunea Rebeckăi – și o trecere în revistă a tuturor minciunilor și neregulilor pentru care avem dovezi.

— Pe cine citățm? a întrebat Schyman.

— Mai ales pe tipul din Vaxholm, un contabil foarte amabil care lucrează pentru Serviciile sociale. Îl cheamă Thomas Samuelsson. Se poate spune că este eroul întregii povești. Când s-a dus să discute cu Rebecka despre o factură, a fost atacat.

— Mi-a povestit Annika. A reclamat incidentul la poliție?

— Sigur că da. Apoi avem declarațiile funcționarilor de la celelalte două consilii municipale, care confirmă că Fundația Paradis e o escrocherie, dar vor să-și păstreze anonimatul.

— Cât au plătit consiliile astea?

— Unul dintre ele, 955 500 de coroane, iar celălalt, 1 274 000. Plățile au fost făcute în rate. Dar consiliul din Vaxholm a refuzat să plătească, deoarece clienta lor deja murise în momentul când a ajuns factura.

Directorul editorial a fluierat ușor.

— Sunteți destul de familiarizat cu restul poveștii, a zis Berit, dar e un lucru care ne îngrijorează.

Apoi a luat în mână un alt articol:

— E posibil ca Rebecka Björkstig să fi pus la cale comiterea unei crime.

Schyman a rămas cu gura căscată:

— Cum naiba?

Berit i-a dat articolul:

— Sigur vă aduceți aminte de femeia care a fost omorâtă în piața Sergel în urmă cu o lună. Ei bine, era o clientă a Fundației Paradis.

— Nu se poate! a zis Schyman.

Reportera a oftat:

— Femeia asasinată, Aida Begovic, a amenințat că va da în vileag escrocheriile fundației, iar Rebecka a zis c-o să pună pe cineva s-o omoare. Asta n-ar fi ceva surprinzător, pentru că a făcut astfel de amenințări de mai multe ori. Toate femeile care au luat legătura cu fundația și-au dat seama foarte repede că nu aveau să primească niciun ajutor. Bineînțeles că multe dintre ele au fost nemulțumite, iar clientele din Nacka și Österåker aveau de gând să semnaleze acest lucru Serviciilor sociale.

— Dar cum au luat legătura cu Fundația Paradis? a întrebat Schyman.

— În aceste două cazuri, femeile hărțuite s-au întâlnit cu Rebecka prin intermediul unui reprezentant al Serviciilor sociale. Rebecka le-a servit aceeași poveste gogonată și, în mod surprinzător, amândouă au crezut-o pe cuvânt. După ce a fost plătită prima factură, clientelor li s-a dat voie să stea în casa din Järfälla deținută de fundație. Rebecka le-a luat toate

documentele, le-a studiat cu atenție ca să se asigure că primise toate informațiile relevante, apoi le-a dat afară.

— Le-a dat afară pe cele două cliente?

Berit a încuviințat din cap cu buzele strânse.

— Una dintre ele era o mamă singură cu doi copii, iar cealaltă, o mamă singură cu trei copii. Pe amândouă le-a amenințat așa: „Știu cine te urmărește și, dacă sufli o vorbă autorităților, am să-i spun unde ești”.

— Doamne! a exclamat Schyman.

— Iar Aida a murit, a adăugat Sjölander. O altă clientă a auzit-o pe Rebecka amenințând-o, iar a doua zi, Aida a fost omorâtă.

— Poliția ce-a zis?

Berit a luat în mână al treilea articol.

— Am stat de vorbă cu ei de curând. Departamentul care se ocupă de investigarea fraudelor o caută pe Rebecka de mai multă vreme, iar informațiile astea arată că se face vinovată de și mai multe infracțiuni – dintre care unele sunt foarte grave. Poliția ar vrea s-o aresteze imediat, așa că trebuie să publicăm articolele cât mai repede.

— Bine, a zis Schyman. Prima zi o să fie dedicată prezentării fundației, escrocheriilor și amenințărilor. Ce avem pentru a doua zi?

Berit și-a răsfoit însemnările:

— O să scriem despre femeile care au avut de-a face cu fundația. Annika a pregătit articolul principal înainte să se îmbolnăvească: e vorba despre o femeie pe nume Mia Eriksson. Iar eu am strâns informații despre celelalte două cliente. În plus, după ce o să publicăm primul material, e posibil ca oamenii să ne sune și să ne povestească despre alte cazuri.

Schyman își lua notițe:

— Am înțeles, o să fim pregătiți. Și pentru a treia zi?

— Reacții, a zis Berit. Deja am pregătit câteva: un profesor specializat în drept penal, unul specializat în psihologie socială și directorul Asociației Naționale a Adăposturilor pentru Femei Maltratate. Până atunci, mă aștept ca și poliția să facă o declarație, ba poate chiar și procurorul general și ministrul sănătății și problemelor sociale. E posibil ca și alte consilii municipale să-i aducă acuzații Rebeckăi Björkstig.

— Dar cum explică ea toate astea? a întrebat directorul editorial.

— Zice că informațiile noastre nu-s decât niște calomnii la adresa ei și că habar n-are cine are interes s-o defăimeze în felul ăsta. Cică organizația ei încă nu e complet pusă la punct, iar a susține că și-a amenințat clientele e o minciună sfruntată.

— Un lucru pe care îl putem infirma fără putință de tăgadă, a intervenit Schyman. A amenințat cumva c-o să ne dea în judecată pentru calomnie dacă publicăm informațiile astea?

Reportera a scos un oftat:

— Da. Și a zis ce daune are de gând să ceară – treizeci de milioane de coroane.

Anders Schyman a zâmbit:

— Dar nu ne poate da în judecată dacă nu-i publicăm numele și fotografia. Dacă n-o menționăm explicit, nu putem fi acuzați că am încălcat principiile etice ale jurnalismului.

— Eu cred că ar trebui să-i publicăm numele și fotografia, a zis Sjölander. Femeia asta ar trebui să simtă și ea cum e să fii încolțit.

Schyman i-a aruncat o privire neutră:

— De când e ziarul ăsta un instrument de pedeapsă? Rebecka Björkstig nu e o celebritate, nicio persoană publică. Bineînțeles, o să scriem despre manevrele ei dubioase, despre schimbările de identitate și despre amenințările la adresa clientelor. Dar, la momentul ăsta, materialul nostru n-o să devină mai bun dacă îi dezvăluim numele.

— Ne facem scrupule inutile, a zis Sjölander. De ce să nu publicăm tot ce știm? De ce să ne purtăm cu mănuși cu o nenorocită ca asta?

Anders Schyman s-a aplecat în față.

— Pentru că noi promovăm adevărul, i-a explicat el. Nu suntem aici ca să înfierăm criminalii. Trebuie să respectăm niște principii etice. Am fost învestiți cu puterea și autoritatea de a descrie realitățile din societatea în care trăim. Și nu vom folosi această putere pentru a distruge pe nimeni, fie că e vorba de politicieni, criminali sau celebrități. A scrie despre cineva în ziar nu înseamnă a-l încolți.

Obrajii lui Sjölander s-au înroșit ușor, dar Anders Schyman și-a dat seama că șeful de la Investigații nu pusese la inimă

această mustruluială. Sjölander știa să înghită hapul. Deja îl înghițise.

— Am înțeles, a zis el. Dumneavoastră sunteți șeful.

Directorul editorial s-a lăsat iarăși pe spetează:

— Ba nu, șeful e Torstensson.

S-au uitat unii la alții, apoi au izbucnit în râs. Torstensson? Ce glumă bună!

— Ce mai avem în afară de Fundația Paradis?

— Nu mare lucru, a zis Sjölander oftând. Nu s-a mai întâmplat nimic de ceva vreme. Ne-am gândit să mai publicăm ceva despre asasinarea lui Palme – Nils Langeby a descoperit o nouă pistă.

Fruntea lui Schyman s-a încruntat ușor:

— Ai grijă, pentru că nu am încredere totală în sursele lui Langeby. N-a apărut nimic în legătură cu implicarea mafiei iugoslave în crimele din portul liber?

Sjölander a oftat din nou:

— Nimic. Și se pare că Ratko, tipul suspectat de poliție, a plecat din țară.

— El e făptașul?

Șeful de la Investigații s-a răsucit în scaun și a ezitat câteva clipe, amintindu-și de mustruluiala lui Schyman de mai înainte.

— Poate că nu, a zis el în cele din urmă. Ratko n-a fost condamnat niciodată pentru crimă, dar e un tip foarte dur. A jefuit bănci, a amenințat și a bătut oameni. Și sigur a fost agent de presiune pentru o organizație mafiotă. Specialitatea lui era să bage oamenii în sperieți și să-i facă să vorbească. Cică avea obiceiul să vâre țeava unei puști-mitralieră în gura câte unui individ, iar în cele din urmă, acesta își dădea drumul la limbă.

— Și e acuzat de crime de război, le-a amintit Berit celor doi bărbați.

— Îmi închipui că i-a fost destul de greu să treacă de controalele vamale, a zis Anders Schyman.

Marți, 6 noiembrie, în jurul prânzului, Tribunalul de la Haga emisese un mandat pe numele lui. Ratko era acuzat de crime de război, comise la începutul conflictului din Bosnia.

— Probabil că o să-și petreacă restul zilelor îmbătându-se într-o suburbie a Belgradului, a zis Sjölander.

Schyman a oftat:

— Și tânăra bosniacă ucisă în piața Sergel? S-a aflat cine a omorât-o?

Berit și Sjölander au clătinat din cap.

— O să fie înmormântată mâine, a zis Berit. O poveste îngrozitoare…

— Bine, a zis Schyman. O să citesc articolele și, dacă nu vă dau niciun semn, înseamnă că le puteți publica exact în forma asta.

Berit și Sjölander s-au ridicat și au ieșit din birou.

•

Annika se uita pe un număr vechi de doi ani al revistei despre bebeluși Vi Föräldrar. Răsfoise deja trei numere din Amelia – o revistă pentru femei –, două pliante despre SIDA și ediția din ziua precedentă a ziarului gratuit Metro. Nu-i venea să se întoarcă acasă, pentru că nu voia să fie singură. Îi spusese asistentei că o să aștepte până când rezultatul testului avea să fie gata, iar aceasta îi aruncase o privire mirată, dar nu protestase.

Timpul deja nu mai conta. Annika se simțea redusă la statutul de simplă spectatoare. Nu-și putea imagina care avea să fie reacția ei.

Odată, pe vremea când era cu Sven, crezuse că rămăsese însărcinată. Se întâmplase aproape de sfârșitul relației lor, iar ea căuta o cale de ieșire. Fusese extrem de îngrijorată: ar fi fost un dezastru dacă ar fi rămas însărcinată. Testul ieșise negativ, dar nu se simțise ușurată. Nici acum nu înțelegea de ce avusese acel sentiment de zădărnicie și dezamăgire.

— Annika Bengtzon?

I-a crescut pulsul, i s-a pus un nod în gât și a înghițit în sec. S-a ridicat în picioare și a pornit după halatul alb, care a condus-o la un birou dinăuntrul clinicii prenatale.

— Testul dumneavoastră a ieșit pozitiv, i-a zis femeia calm, cu glas scăzut. Asta înseamnă că sunteți însărcinată. Când v-a venit ciclul ultima oară?

Mintea Annikăi s-a pus în mișcare: „Însărcinată… Urmează să am un copil… Doamne, un copil…”

— Nu știu sigur. Cred că în jur de douăzeci octombrie.

Avea gura uscată.

Asistenta s-a uitat pe un calendar:

— Înseamnă că sunteți însărcinată cam de șapte săptămâni. Am început numărătoarea de la ultimul ciclu. Deci n-a trecut mult timp. Vreți să întrerupeți sarcina?

Annika simțea că se învârte podeaua și a pus mâna pe tejghea.

— Nu… știu, a zis ea, înghițind în sec.

— Dacă vă hotărâți s-o întrerupeți, atunci cu cât faceți mai repede avortul, cu atât mai bine. Dacă vă hotărâți s-o păstrați, vă pot face o programare: primul control prenatal durează cam o oră. Apoi vă vom da în grija unei moașe, care va fi persoana dumneavoastră de legătură aici, la clinica noastră, pe toată durata sarcinii. Locuiți în Kungsholmen?

— Sunteți sigură? a întrebat Annika. Chiar sunt însărcinată? Sigur nu e o greșeală?

Femeia a zâmbit:

— Sunteți însărcinată. Nu încape niciun dubiu.

Annika s-a răsucit pe călcâie și a pornit spre ușă. Simțea dureri și înțepături în spate. Și dacă ar fi întrerupt sarcina?

— Și avorturile? a întrebat ea. Sunt frecvente?

— Destul de frecvente, i-a răspuns asistenta. Primele douăsprezece săptămâni sunt cele mai grele. Dar putem discuta toate aceste detalii la primul consult, dacă vă hotărâți să păstrați copilul. Sunați-ne și spuneți-ne ce ați decis.

Annika a ieșit pe casa scării și a coborât treptele elegante ale spitalului – Serafimerlasarettet. La spitalul acela vechi erau înscrise toate persoanele care domiciliau în Kungsholmen: acolo se afla medicul ei de familie și tot acolo trebuia să meargă pentru a-și îngriji viitorii copii.

Copiii ei.

La fiecare treaptă coborâtă simțea o ușoară zvâcnire în pântece.

„Dă, Doamne, să pot duce sarcina la capăt! Dă, Doamne, să nu i se întâmple nimic copilului meu!” I s-au umezit ochii. „O să am un copil! Thomas și cu mine o să avem un copil.” Bucuria i s-a împrăștiat în tot trupul.

„Un copil! Un copilaș, un motiv să trăiesc!”

S-a apropiat de un zid, s-a sprijinit de el și a izbucnit în plâns – lacrimi de ușurare, lacrimi curate și mângâietoare.

Un copil. Copilașul ei.

Afară se întunecase. Fusese o zi mohorâtă. Cerul era brăzdat de nori cenușii ca niște butoaie uriașe. În curând avea să ningă iarăși. A pornit cu grijă spre casă: nu cumva să alunece și să cadă, nu cumva să-i facă rău copilului.

În apartament era foarte frig. A aprins toate becurile și a luat loc pe canapea cu telefonul în poală.

Trebuia să-l sune pe Thomas cât mai repede, înainte să plece de la serviciu. Nu voia să audă iarăși vocea Eleonorei. Inima îi bătea cu putere. Ce naiba avea să-i spună?

„Sunt însărcinată.”

„O să avem un copil.”

„O să fii tată.”

Annika a închis ochii, a inspirat adânc de trei ori, a încercat să-și potolească inima și a format numărul.

Cu vocea ușor răgușită, i-a cerut femeii de la biroul de primire să-i facă legătura cu Thomas. Zumzetul din cap i s-a întețit, iar mâinile au început să-i tremure.

— Thomas Samuelsson la telefon.

Dar Annikăi i s-a tăiat respirația și n-a reușit să scoată niciun cuvânt.

— Alo? a zis el cu o undă de iritare în glas.

Annika a înghițit în sec.

— Bună, a zis ea cu glas foarte scăzut. Sunt eu.

Inima a început să-i bată foarte repede, iar respirația i s-a accelerat. Nu s-a auzit niciun răspuns de la celălalt capăt al firului.

— Annika Bengtzon la telefon, a zis ea. Sunt eu, Annika…

— Nu mă suna aici, i-a șoptit el pe un ton tăios.

Annikăi i s-a tăiat respirația:

— Ce vrei să spui?

— Te rog, lasă-mă în pace. Nu mă mai suna.

De la celălalt capăt al firului s-a auzit clicul receptorului pus în furcă. Tăcerea s-a instalat imediat, umplând totul cu vidul ei.

Annika a luat receptorul de la ureche. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât i-a fost greu să-l așeze în furcă. Avea palmele jilave, iar ochii i se umeziseră. „Doamne!” N-o voia, nu voia copilul lor. „Ajută-mă, Doamne!”

Telefonul i-a sunat în poală, vibrațiile făcând-o să tresară. „Mă sună! Mă sună!”

A înhățat receptorul.

— Annika? Bună, sunt Berit. Vreau doar să-ți spun că mâine o să publicăm articolele tale despre Fundația Paradis… Dar ce s-a întâmplat?

Annika izbucnise în plâns.

— Of, draga mea! a zis Berit pe un ton îngrijorat. Ce s-a întâmplat?

Annika a inspirat adânc, străduindu-se să-și vină în fire.

— Nimic, a zis ea, ștergându-se la nas cu dosul palmei. Sunt tristă, asta-i tot. Îmi pare rău.

Și-a acoperit cu mâna nasul și gura, ca să-și mai domolească suferința, după care i-a răspuns lui Berit:

— Ce bine! Mă bucur.

— Lucrul cel mai trist e ce-a pățit Aida. O înmormântează mâine. Biata femeie… Nu avea nicio rudă: nu i-a revendicat nimeni cadavrul. Iar înmormântarea o să fie o ceremonie simplă în Cimitirul de Nord…

— Îmi pare rău, Berit, dar chiar trebuie să închid.

— Hei, cum te simți? Pot să te ajut cumva?

— Nu, i-a răspuns Annika în șoaptă. Totul e în regulă.

— Promite-mi c-o să-mi spui dacă te pot ajuta cu ceva.

— Da, sigur, a zis ea cu glas stins.

Annika a pus iarăși în furcă receptorul greu și cald.

„Nu mă vrea. Nu vrea copilul nostru.”

•

Nu era niciun loc de parcare liber pe toată insula Kungsholmen[27]. Thomas se învârtea cu mașina de vreo douăzeci de minute și nu găsise niciunul. Oricum, nu conta. De fapt, nu avea nimic de făcut acolo, ci pur și simplu se plimba în cerc: pe Scheelegatan, apoi la dreapta, pe Hantverkargatan, trecând pe lângă numărul 32, urca panta, intra pe Bergsgatan, pe lângă secția de poliție, după care cobora pe Kungsholmsgatan și o lua de la început.

Făcuse ce trebuia, singurul lucru acceptabil. Eleonor era soția lui, iar el era un om responsabil: își respecta promisiunile și angajamentele.

Și totuși, când auzise vocea Annikăi la telefon… S-a pierdut cu firea. Reacționase într-un mod neașteptat – atât de visceral, atât de aspru. Nu mai putuse munci în ziua aceea. Ieșise din

[27] Kungsholmen: insulă din centrul Stockholmului, care adăpostește cartierul omonim.

primărie și aproape că o luase la fugă spre țărm. Bătea vântul și ningea. Își adusese aminte de vocea și trupul ei… Doamne, ce făcuse? Oare de ce era amintirea ei atât de puternică, atât de persistentă?

A rămas pe mal până când zăpada și aerul umed al mării i-au udat părul și haina. În minte îi răsuna întruna o voce firavă și tristă. După o vreme, a pornit spre casa lui mare și goală. Eleonor era la cursul de leadership, așa că a urcat în mașină și a plecat în Stockholm. Nu știa ce avea de gând să facă. Nu voia să gândească, ci pur și simplu conducea.

„Mănâncă ceva, și-a zis Thomas. Oprește-te la un restaurant, bea o bere și citește ziarele.”

Un restaurant din Kungsholmen…

Dar nu avea să ia legătura cu ea. Avea să se țină tare. Voia doar să vadă cum ar fi fost viața acolo: ce fel de oameni ar fi văzut, ce fel de mâncăruri ar fi mâncat.

Ceea ce-i făcuse Eleonorei era de neiertat. În prima săptămână, se înroșise deseori de rușine; se străduise să vorbească și să se poarte normal, să facă dragoste ca de obicei. Eleonor nu observase nimic în neregulă – sau oare observase?

La început, s-a gândit deseori la Annika, dar, apoi, amintirea ei se estompase. Până în ziua aceea. Thomas a lovit volanul cu pumnul: de ce naiba îl sunase? De ce nu-l lăsa în pace? Situația era și-așa dificilă.

Dintr-odată i-a venit să plângă. A strâns din dinți și a călcat pe accelerație – trebuia să găsească un loc unde să mănânce. A cotit pe Agnegatan și a parcat neregulamentar – cui îi păsa?

A încuiat mașina: bip-bip. Era cartierul Annikăi. S-a uitat la fațadele dărăpănate ale clădirilor – ar fi trebuit să fie reparate cu douăzeci de ani în urmă.

Poate că era acasă. Poate că era în apartamentul ei de la etajul trei, într-una din camerele albe, ce păreau rupte dintr-un vis, citind o carte sau uitându-se la televizor.

Gândul acela i-a uscat gura și i-a accelerat bătăile inimii. Gangul care ducea în curtea interioară era luminat slab. Poarta era deschisă. I-ar fi fost atât de ușor să intre. Încetul cu încetul, era atras spre blocul ei, văzând ce vedea ea în fiecare zi: graffiti pe pereți și tencuială coșcovită.

Și dacă apărea Annika? Thomas s-a oprit. Nu trebuia să-l vadă. A rămas multă vreme în gang, privind în sus.

Două ferestre: luminile erau aprinse, iar în locul unuia dintre geamurile de la cea din dreapta era o pungă de hârtie. Apartamentul ei. Era acasă.

Apoi a văzut-o. A apărut la fereastra din stânga și a luat ceva de pe pervaz. Preț de o clipă, i-a văzut silueta umbrită pe fundalul luminos al camerei: părul, trupul subțire, mâinile delicate. Apoi Annika s-a întors și a stins lumina.

Poate că se pregătea să plece.

Thomas s-a răsucit pe călcâie și a dat fuga la mașină, a urcat la volan și a dat să plece fără să lase frâna de mână. Și-a dat seama că inima îi bătea foarte repede.

Nu avea s-o mai vadă niciodată.

Marți, 4 decembrie

Annika n-a vrut să se uite la panoul publicitar, al cărui fundal era mai galben ca niciodată. Era atât de strident, iar caracterele, atât de mari, încât ai fi zis că anunța începutul unui nou război mondial. „NUMAI ÎN KVÄLLSPRESSEN: UN PARADIS PERICULOS!”

A trecut pe lângă el cu portofelul în mână, neavând suficientă putere să se concentreze asupra literelor de-o șchioapă, apoi și-a strâns haina mai bine. A urcat repede treptele până la magazinul Rosetten, tremurând de frig: vânzătorul nu apucase să expună ziarele, așa că a luat un exemplar direct din teanc.

Fotografia de pe prima pagină înfățișa o femeie, probabil Rebecka. Se vedea că fusese făcută pe furiș, iar ochii și părul fuseseră descompuse în pătrățele, ca să nu poată fi recunoscută. Annika a mijit ochii – un truc binecunoscut prin care puteai limpezi imaginea –, dar tot n-a reușit să-și dea seama cine era femeia.

Annika a cântărit ziarul în mână. Era atât de ușor – la urma urmelor, rezultatele eforturilor ei nu erau chiar atât de importante. L-a îndoit și l-a pus în coșul de cumpărături; avea să-l citească acasă. S-a dus la raionul alimentar, a luat niște iaurturi, o pâine feliată, o bucată de brânză și niște hot-dogi. A plătit la tejghea, a pus ziarul la subraț și a ieșit. Vremea era senină și rece, iar soarele se apropia de orizont. A pornit în grabă spre blocul ei, alunecând de câteva ori. Inima îi bătea cu

putere și abia aștepta să ajungă acasă – Fundația Paradis era subiectul ei!

A pus punga cu mâncare pe podeaua din hol, s-a dus cu ziarul pe canapeaua din sufragerie și a citit încă o dată titlul de pe prima pagină. Povestea se continua pe paginile 6, 7, 8, 9, 10 și 11. I s-a zbârlit părul de pe mâini: ieșise un ditamai materialul!

Trecând repede peste paginile cu editoriale și peste cele de cultură, Annika a ajuns la primul articol, cel care conținea descrierea Rebeckăi cu privire la modul de funcționare a Fundației Paradis. Materialul era ilustrat cu mai multe fotografii în care apărea Rebecka, înconjurată de alte persoane, probabil rudele ei. Annikăi i s-a părut că distinge în fundal casa din cartierul Ovoslund, dar pozele acelea ar fi putut fi făcute oriunde altundeva. A citit toate articolele cu multă atenție: erau scrise de Berit, dar se bazau pe investigațiile Annikăi. Sub titlurile lor erau trecute două nume: al lui Berit și al ei.

Annika s-a uitat la numele ei o vreme, încercând să-și dea seama ce simțea. Mândrie, poate. Un pic de teamă – articolele acelea urmau să aibă consecințe. Și o oarecare detașare. Parcă nu-i venea să se bucure.

A oftat, a dat pagina și i s-a tăiat respirația.

Thomas Samuelsson se uita la ea dintr-o fotografie alb-negru publicată pe pagina opt. Fusese făcută în biroul lui de la primăria din Vaxholm: a recunoscut biblioteca din fundal. Titlul îl descria drept: „Contabilul care a tras semnalul de alarmă”. Articolul lui Berit demonta toate declarațiile Rebeckăi, dezvăluind minciunile, datoriile și schimbările ei de nume. Thomas Samuelsson apărea drept eroul care dăduse în vileag escrocheriile fundației. Avea o rană pe frunte, iar textul de sub fotografie preciza că funcționarul fusese atacat atunci când încercase să pună capăt fraudelor. Erau și declarațiile unor funcționari de la alte consilii municipale, care confirmau că Fundația Paradis era o escrocherie: îi plătiseră Rebeckăi niște sume fabuloase – în total, peste două milioane de coroane.

Dar Annika nu se putea concentra asupra textului. Voia să se uite la bărbatul din fotografie. Thomas avea un aer serios și hotărât. Părul îi căzuse pe frunte, avea sacoul încheiat la nasturi, nodul de la cravată era perfect și ținea o mână pe birou – mâna lui caldă și puternică.

A străbătut-o un fior. Doamne, ce atrăgător era! Aproape că uitase cum arăta. Ochii i s-au umezit dintr-odată, iar lacrimile i-au căzut pe ziar.

— O să avem un copil, a șoptit ea, uitându-se la poză. Un băiețel. Știu c-o să fie un băiețel, iar tu nu ne vrei. Vrei o cravată perfect înnodată, o soție care lucrează la bancă și o casă elegantă.

Annika a mângâiat fotografia cu un deget, urmărind linia mandibulei și mângâindu-i părul.

„Dacă nu-l vrei, nu pot să-l păstrez…”

A pus ziarul jos și a izbucnit în hohote de plâns. Când n-a mai putut continua, când a rămas fără lacrimi, a pus mâna pe receptor și a sunat la spital. Se putea duce la consult chiar în ziua aceea.

•

Ratko avea mult timp la dispoziție. Cercetase locul în amănunt cu o zi înainte, ținând în mână o greblă și prefăcându-se că îngrijește mormintele. Nu atrăsese atenția nimănui: era îmbrăcat cu niște haine banale, de culoare neagră. Parcase Fiat-ul pe Banvaktvägen, lângă o spărtură în gard. Și-a închipuit că gardul de sârmă fusese tăiat de niște bicicliști care voiau să-și scurteze drumul traversând cimitirul. În portbagaj avea o geantă sport cu un trening și o rachetă de tenis. Banii și armele erau ascunse sub haine. Era agitat și îngrijorat, ba chiar i se părea că era un pic caraghios. Oare începea să-și piardă stăpânirea de sine?

Ratko s-a apropiat de intrarea principală, aflată pe Linvävargatan. În partea aceea, pietrele funerare erau mari și vechi – morminte din primele decenii ale secolului XX, care adăposteau oameni înstăriți și pe familiile lor. Cimitirul fusese amenajat în așa fel, încât să inspire un sentiment de pace, ceea ce nu era tocmai ușor, dat fiind că, cincizeci de metri mai încolo, era o autostradă gălăgioasă. Ratko s-a sprijinit în greblă și s-a uitat de jur-împrejur: chiparoși tunși cu grijă, stejari uriași cu ramurile desfrunzite, pini contorsionați și garduri din fier forjat vopsit în negru. Era foarte diferit de cimitirele de război din Bosnia. S-a sprijinit de un gard și a oftat, amintindu-și de anii șaptezeci, când lucra pentru poliția secretă din Iugoslavia: contribuise la asasinarea multor opozanți politici

refugiați în Germania, Italia și Spania, jefuise bănci, stătuse câțiva ani la închisoare.

„N-o să mai ajung acolo niciodată!”, s-a gândit el. A oftat încă o dată și s-a înfiorat.

Ratko a pornit cu pași mici spre capelă – Norra Kapellet –, care era cât o biserică. Era renovată de curând, iar acoperișul acoperit cu țiglă smălțuită de culoare maronie strălucea în soare. Se înălța pe culmea unui deal de la capătul cimitirului, pe fundalul unor blocuri azurii cu apartamente ieftine – cartierul Hagalundsgatan, poreclit „Blues”. Ratko a ocolit un crâng și a ajuns în sectorul 14 E, aflat în partea de vest a cimitirului. S-a oprit la marginea crângului și s-a uitat la groapa proaspăt săpată: locul de veci al Aidei. Groapa era despărțită de stradă printr-un gard viu, căruia îi căzuseră toate frunzele. Pe cealaltă parte a străzii era o benzinărie și un McDonald’s. S-a întors cu spatele, a luat grebla în mână și a pornit ușor spre secțiunea evreiască.

Înmormântarea era programată la ora două după-amiază – sunase ca să se asigure –, așa că mai avea câteva ore la dispoziție. Oare pornise pe un drum greșit? Își pierduse mințile? Cumva totul era doar o amăgire? Superiorii lui chiar îl lăsaseră de izbeliște? Și ce legătură ar fi putut avea Aida din Bijeljina cu toate astea?

În fond, nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Nu-l interesa decât propriul lui viitor. Voia să afle cu cine avea de-a face, împotriva cui lupta – trebuia să-și identifice dușmanii. Iar înmormântarea Aidei avea să-l ajute.

Și-a aprins o țigară. A tras câteva fumuri adânci, a simțit că i se umplu plămânii și că i se duce nicotina la creier. „La naiba!” Ce țară friguroasă!

Dacă totul mergea conform planului, nu trebuia să se mai întoarcă niciodată acolo. Avea să părăsească țara aceasta îngrozitoare, dar, mai întâi, trebuia să-și spele hainele murdare și să le pună la uscat.

•

— Thomas, ai apărut în ziar!

Asistenta socială care se ocupase de cazul Aidei Begovic s-a ridicat de la birou și a dat buzna spre el. Roșie în obraji și cu fruntea strălucitoare, flutura cu entuziasm un exemplar din Kvällspressen, afișând un zâmbet timid.

Thomas s-a străduit să-i răspundă tot cu un zâmbet:

— Da, știu.

— Au scris tot ce-ai făcut…

— Știu…

A intrat în biroul său și a închis ușa ferm, nefiind în stare să facă față atenției din partea colegilor. S-a trântit pe scaun, apoi și-a acoperit fața cu palmele. În dimineața aceea, îi fusese imposibil să lucreze. Consiliul municipal aprobase bugetul, iar rapoartele trimestriale erau gata – reușise să termine totul la timp. Iar acum trebuia să ia totul de la început, pentru a opta oară: în fiecare an, resursele se împuținau, iar cheltuielile creșteau, se făceau reduceri de personal și apăreau în presă materiale despre oameni nedreptățiți de autorități – oameni furioși, necăjiți, triști, resemnați. Din ce în ce mai mulți angajați își luau concediu medical pe perioade îndelungate, iar banii alocați pentru recuperare erau din ce în ce mai puțini.

A oftat și s-a îndreptat de spate, uitându-se la numele Annikăi tipărit sub titlul unuia dintre articole. Le citise înainte să fie tipărite, dar nu știa că fuseseră scrise de ea. Îl sunase o altă femeie, Berit Hamrin, o reporteră mai în vârstă. De ce nu sunase Annika?

A respins gândul cu iritare – nu voia ca Annika să-l sune – și a netezit foaia de ziar din fața lui. Era o fotografie îngrozitoare: avea părul căzut pe frunte, ceea ce-i dădea un aer neîngrijit. A citit iarăși articolul, articolul Annikăi. Thomas și-a dat seama că fusese sinceră cu el: îi spusese tot ce descoperise în legătură cu fundația.

S-au auzit ciocănituri în ușă. În mod instinctiv, a împăturit ziarul și l-a pus în sertarul de sus al biroului.

— Pot să intru?

Era șefa lui. Thomas a înghițit în sec.

— Sigur, luați loc, vă rog.

Măsurându-l din priviri, femeia s-a așezat pe scaunul destinat musafirilor, cel pe care stătuse și Annika. Thomas a simțit un fior de neliniște pe șira spinării, cu toate că discutase cu șefa lui despre publicarea articolelor și stabiliseră ce anume putea divulga. E drept că ea nu le citise, dar nu prea avea ce obiecții să facă.

— Știu că ai trecut printr-o perioadă dificilă, i-a zis șefa, dar vreau să știi că toți te apreciem foarte mult.

Vorbea pe un ton serios, dar prietenos, uitându-se țintă în ochii lui. Thomas și-a plecat privirea la un document de pe birou.

— Sunt foarte mulțumită de munca ta. Știu că ți-a fost destul de greu în ultima perioadă și sper că acum, după adoptarea bugetului, o să te simți mai bine. Dacă ai nevoie să stai de vorbă cu cineva, poți veni oricând la mine.

Thomas s-a uitat brusc la ea, neputând să-și ascundă uimirea. Dar, de data asta, șefa lui a fost cea care a întors privirea în altă parte.

— Voiam să știi asta, a zis ea, apoi s-a ridicat în picioare.

Thomas s-a ridicat și el, îngăimând câteva cuvinte de mulțumire.

După ce șefa a închis ușa în urma ei, s-a așezat iarăși pe scaun, cu un aer perplex. „Ce-a fost asta?”

Dar chiar în clipa aceea i-a sunat telefonul, făcându-l să tresară.

— Thomas Samuelsson?

Era unul dintre directorii de la Asociația Autorităților Locale. Doamne, oare ce voia? Și-a îndreptat spatele în mod reflex.

— Nu știu dacă mă mai ții minte, dar ne-am întâlnit anul trecut la seminarul despre Serviciile sociale de la Langholmen.

Thomas își amintea seminarul – dezbaterile fuseseră destul de plicticoase și se întinseseră pe trei zile –, dar nu-și mai amintea de bărbatul acela.

— De atunci am mai auzit numele dumneavoastră de câteva ori, iar când am văzut articolele din ziare, ne-am dat seama că sunteți persoana cea mai potrivită pentru postul pe care îl avem liber.

Thomas și-a dres glasul, dând de înțeles că voia să afle mai multe detalii.

— Căutăm un administrator de proiect care să investigheze diferențele existente între cuantumurile contribuțiilor sociale înregistrate la nivelul diferitelor districte. Este un post cu normă întreagă, dar, dacă preferați să lucrați cu jumătate de normă, vă va lua cam un an să terminați. Vă interesează?

Luat prin surprindere, Thomas a închis ochii, dându-și ochii peste cap. Era copleșit: să lucreze la cel mai înalt nivel, să investigheze, să administreze un proiect… Doamne, era exact ce visase dintotdeauna să facă!

— Da, bineînțeles! a reușit el să spună în cele din urmă. Pare să fie un proiect important și extrem de interesant.

S-a oprit: era prea entuziast.

— Și mi-ar plăcea să discutăm termenii acestei colaborări, a continuat el pe un ton mai calm.

— Excelent! Ați putea trece pe aici joi?

După ce a închis, Thomas s-a uitat țintă la telefon preț de un minut. Oferta pe care tocmai o primise i-a pus tot sângele în mișcare: simțea că îi curgea prin vene ca un pârâu primăvăratic. „Ce ocazie! Ce slujbă!” Zâmbetul care îi lumina chipul venea din adâncul sufletului său. Vasăzică așa se explica felul ciudat în care se purtase șefa lui mai devreme – probabil că directorul de la Asociația Autorităților Locale o sunase mai întâi pe ea.

Îi văzuseră numele în ziar.

A deschis sertarul biroului și a scos iarăși exemplarul din Kvällspressen, a citit încă o dată numele Annikăi și a scos un oftat.

Avea s-o uite. Totul avea să fie bine. Trebuia să-și respecte angajamentele.

Luase decizia corectă.

•

Annika a tresărit când a simțit atingerea gelului albăstrui pe pântece: era atât de rece. Femeia în halat alb își făcea de lucru cu o sondă cu ultrasunete. Cu ochii larg deschiși, Annika îi urmărea fiecare mișcare.

— Mulțumită gelului, imaginile sunt mai clare, i-a explicat doctorița.

Annika stătea întinsă pe masa de examinare acoperită cu vinilin. Femeia a luat loc lângă ea, a apăsat sonda pe gel și a început s-o miște pe pântecele ei. Annika a tresărit încă o dată – „La naiba, ce rece e!” –, iar doctorița a coborât sonda foarte mult, până aproape de părul pubian, pătându-i cu gel albastru marginea de sus a chiloților. A răsucit un buton de pe o cutie metalică, iar pe micul monitor alb-negru de lângă ea au apărut niște dâre albe care se răsuceau ca niște viermișori. Apoi s-a oprit.

— Aici, a zis doctorița, arătându-i ceva cu degetul.

Annika s-a ridicat un pic și s-a uitat pe ecran. În colțul din dreapta sus, se vedea un cerculeț alb.

— Asta e sarcina dumneavoastră, a adăugat femeia, răsucind butonul.

Annika s-a uitat la punctul acela cu un aer neîncrezător – se mișca ușor și părea că se zvârcolește.

Copilul ei. Copilul lui Thomas. A înghițit în sec.

— Vreau să fac avort, a zis ea.

Ginecologa i-a luat sonda de pe abdomen, iar imaginea bulei agitate a dispărut. Asistenta i-a dat o bucată de hârtie creponată verde să se șteargă.

— Vreau să vă fac și un examen ginecologic, a spus doctorița, dându-i asistentei sonda cu ultrasunete ca s-o curețe. Mergeți să urcați pe scaunul ginecologic.

Avea un ton amical, eficient și indiferent. Annika a rămas nemișcată.

— Chiar trebuie să mă… examinați? a întrebat ea.

— Deja suntem un pic în urmă, i-a zis asistenta cu glas scăzut.

Doctorița a oftat:

— Vă rog să urcați pe scaun.

Annika și-a dat jos blugii și chiloții, apoi s-a așezat docil pe acel instrument de tortură. Doctorița s-a așezat între picioarele ei și și-a pus o pereche de mănuși chirurgicale.

— Un pic mai jos. Încă un pic. Încă. Iar acum relaxați-vă.

Annika a inspirat adânc și a închis ochii, iar doctorița i-a depărtat labiile cu degetele.

— Relaxați-vă, altminteri o să vă doară.

A strâns și mai tare din pleoape, în timp ce ginecologa îi apăsa abdomenul cu o mână, iar cu cealaltă îi răscolea vaginul. Durere și greață.

— Aveți uterul înclinat, i-a spus doctorița. E ceva neobișnuit, dar n-ar trebui să vă facă probleme.

Când doctorița și-a retras mâna, s-a auzit un plescăit discret, iar Annikăi i s-a făcut jenă.

— Gata! Puteți să vă îmbrăcați. După ce terminați, veniți în biroul meu.

Ginecologa a aruncat mănușile într-o găleată și s-a dus repede în camera alăturată. Cu un aer dezorientat, Annika și-a coborât genunchii, simțindu-se vulnerabilă și un pic scârbită.

Avea ceva lipicios între picioare, dar n-a îndrăznit să ceară un șervețel ca să se șteargă. Și-a tras repede chiloții și blugii –

și partea de jos a pântecului era lipicioasă –, apoi a urmat-o pe asistentă în biroul alăturat.

— Aveți o sarcină de șapte săptămâni, a zis doctorița. Spuneți că vreți să faceți avort?

Annika a încuviințat din cap, a înghițit în sec, și-a dres glasul și a luat loc.

— Aveți dreptul să stați de vorbă cu un consilier mai înainte. Vreți?

A clătinat din cap, ascunzându-și mâinile între coapse – dintr-odată, i se părea că sunt prea mari.

— În regulă. Vă pot face o programare pentru vineri, 7 decembrie. Ce ziceți?

„Nu, vreau acum! și-a zis ea. Acum! Vineri? Asta ar însemna să mai aștept trei zile. Nu se poate, nu mai suport! Nu pot ține copilul ăsta în mine încă trei zile. Nu vreau să-i simt greutatea, să mi se facă greață, să mi se umfle sânii, să simt că pulsează ceva în mine.”

— Deci ce ziceți, vă convine data de 7 decembrie? a întrebat-o doctorița încă o dată, uitându-se la Annika peste rama ochelarilor.

Annika a încuviințat din cap.

— Să veniți la șapte dimineață. Să nu mâncați și să nu beți după miezul nopții, pentru că o să vă facem un anestezic slab. Primul pas va fi să vă introducem un supozitor în colul uterin, ca să se relaxeze, apoi o să vă anesteziem. Vom face un avort prin aspirație, procedură care presupune dilatarea uterului și aspirarea conținutului său. Totul durează cam un sfert de oră, așa că o să vă puteți întoarce acasă după-amiază. Este recomandat ca, două săptămâni după intervenție, să nu întrețineți raporturi sexuale, ca să nu vă infectați. Vreți să-mi puneți vreo întrebare?

„Un sfert de oră… Conținutul este aspirat…”

— Nu, n-am nicio întrebare.

— Bine, atunci ne vedem vineri.

Apoi Annika a ieșit pe holul lung și cenușiu al spitalului. Din neatenție, a dat peste o tânără care se îndrepta spre salonul de consultații – nu s-au uitat una în ochii celeilalte. Apoi a auzit în spate vocea doctoriței: „Bună ziua!”. Amețeala, greața și durerea de spate au revenit – trebuia să iasă cât mai repede de acolo.

•

Autobuzul 48 se legăna întruna, iar Annika mai avea un pic și vărsa pe podea. A coborât împleticindu-se în piața Kungsholm și a pornit în grabă spre blocul ei. A rămas o vreme în curtea interioară, ca să-i treacă greața, apoi s-a târât pe scări până la etajul trei.

Cumpărăturile erau tot pe podeaua din hol. Dar era atât de epuizată, încât nu s-a sinchisit să le ia de acolo, ci s-a dus direct în sufragerie și s-a prăvălit pe canapea, uitându-se țintă la peretele din fața ei.

„O băsicuță, un punct alb…”

Știa că era băiat, un băiețel blond, la fel ca Thomas. A închis ochii, a izbucnit în plâns, apoi și-a suflat nasul cu o pagină din Kvällspressen – cea în care era tipărită caricatura zilei. A deschis iarăși ziarul la paginile dedicate Fundației Paradis și a citit în grabă ultimul articol. Potrivit poliției, Rebecka era suspectată de uneltire în vederea comiterii unei crime. Amenințase o clientă pe nume Aida Begovic, care fusese omorâtă la o zi după aceea, în piața Sergel. Înmormântarea tinerei urma să aibă loc în ziua aceea, la ora paisprezece.

A pus ziarul jos, copleșită de un sentiment de eșec, și s-a aplecat în față. O durea stomacul, bula albă se zvârcolea înăuntrul ei, iar inima îi bătea din ce în ce mai tare. Totul se învârtea în jurul ei, iar vocea lui Berit îi răsuna în minte: „Nu avea nicio rudă: nu i-a revendicat nimeni cadavrul. Iar înmormântarea o să fie o ceremonie simplă în Cimitirul de Nord…”

„Niciun om n-ar trebui să fie abandonat de toată lumea, și-a zis Annika. Toți meritățm un ultim adio.”

A închis ochii și s-a lăsat pe speteaza canapelei. Încă trei zile cu copilul în pântece.

S-a uitat la ceas.

Dacă pleca atunci, avea timp să ajungă la înmormântarea Aidei.

•

În capelă erau câțiva oameni.

Annika s-a oprit în prag, simțindu-se brusc în nesiguranță, și s-a uitat în jur. Niște femei și un băiat s-au întors spre ea.

Pe catafalcul de la celălalt capăt al capelei se vedea un sicriu mic, alb și lucios, pe al cărui capac erau așezați trei trandafiri.

Annika a înghițit în sec, nesigură pe picioare și un pic îngrețoșată, a făcut câțiva pași în față, și-a dat jos haina și a luat loc pe o bancă goală din spate. Și-a dat seama dintr-odată că venise cu mâinile goale: uitase să ia flori.

Tăcerea era apăsătoare, iar lumina, sărăcăcioasă. Razele soarelui pătrundeau în capelă prin ferestrele cu vitralii de sub cupolă, proiectând pete colorate pe podea și pe pereții galbeni.

Se auzeau câteva șoapte. Annika îi studia discret pe cei veniți la înmormântare. Erau mai ales femei: jumătate dintre ele arătau a suedeze, iar celelalte păreau venite din Iugoslavia. În total, erau doisprezece până la paisprezece oameni, și toți veniseră cu flori.

Uimirea de la început a Annikăi s-a transformat în iritare. „Unde erați atunci când Aida avea nevoie de voi? E al naibii de ușor să fii săritor când e prea târziu.”

Clopotul a început să bată deasupra ei, iar dangătele lui grave și amenințătoare se pogorau peste băncile aproape goale. Annika le simțea ca pe niște lovituri care îi răvășeau trupul. I s-au umezit ochii.

Dangătele au încetat, iar în liniștea care a pus iarăși stăpânire pe capelă s-au auzit suspine, glasuri drese și foșnetul cărților de imnuri. Cineva a pornit un CD, iar Annika a recunoscut primul acord din *Recviem*-ul lui Mozart. Muzica domoală compusă de muribundul Wolfgang Amadeus i-a învăluit trupul și a izbucnit în plâns.

După o vreme, CD-ul a fost oprit, iar un bărbat în costum negru – pastorul care oficia ceremonia – s-a ridicat în picioare, s-a apropiat de sicriu și a început să debiteze platitudini despre viață și moarte. După câteva minute, Annika a închis ochii, ascultând cuvintele pastorului ca pe o melodie: „Amurgul e timpul cel mai frumos…”, „Toată iubirea Cerului…” Dar când a început piesa pop *Mă simt ca acasă acolo unde sunt liber să hoinăresc*, Annika s-a enervat iarăși.

„Liber să hoinăresc…” Ce Dumnezeu însemna asta? Aida fusese liberă să hoinărească prin piața Sergel. Oare acolo se simțise ca acasă? Ce neghiob alesese piesa aceea?

Annika și-a șters lacrimile cu un gest iritat. Toată audiența părea să plângă. S-a uitat la pastor, care stătea în primul rând cu capul plecat – un gest de respect fără nicio acoperire. „Ce

știi tu despre Aida?” Nu avea nimic personal de zis în legătură cu ea, nu se întâlnise niciodată cu ea.

Annika a închis ochii, încercând să și-o amintească: bolnavă, speriată și urmărită.

„Cine erai? De ce ai fost omorâtă?”

Bărbatul în costum negru s-a ridicat iarăși în picioare și a început să citească cu glas melodios o poezie de Edith Södergran[28]. Apoi, una dintre femeile din primul rând s-a apropiat de catafalc și a început să cânte a capella cu o voce puternică și frumoasă. Versurile erau în sârbo-croată, așa că Annika n-a înțeles nimic. Notele se înălțau spre cupolă, lovindu-se de pereți și amplificându-se, iar dintr-odată, suferința din capelă a devenit autentică. „De ce? De ce? De ce?” Annika plângea în palme, copleșită de vinovăție, simțind durerea ca pe un nod în piept.

„Facem toate astea pentru noi înșine, nu pentru Aida, s-a gândit ea. Pentru ea, nu mai contează.”

Încă un imn – unul cunoscut, care fusese cântat și la înmormântarea bunicii. Annika rostea versurile în șoaptă: „Gloria pământească pălește în fața gloriei cerești / În rai vom intra, aducând laudă Domnului”.

A plecat capul și a strâns din buze.

În capelă s-a lăsat liniștea. Annika simțea că nu mai poate să respire. Clopotele au bătut din nou și s-a terminat: Aida avea să fie dată uitării, avea să dispară pentru totdeauna. Annika voia să se opună, să-i împiedice pe bărbații care au ridicat sicriul și l-au purtat pe culoarul dintre bănci, trecând la un metru de ea. „Nu sunt pregătită să renunț, trebuie să aflu de ce!” Cuprinsă de o ușoară greață, Annika s-a ridicat în picioare și a așteptat ca procesiunea funerară să se perinde prin fața ei – toți se uitau la ea cu un aer curios. Ea a fost ultima persoană care a ieșit din biserică.

Aerul era rece și curat, iar zăpada strălucea în lumina soarelui. Bărbații au pus sicriul pe un dric. Cei prezenți stăteau pe trepte și pe alee, suflându-și nasul și vorbind în șoaptă.

„Toți o știau pe Aida. Toți aveau o legătură cu ea. Și cu toții o știau mai bine decât mine.”

Annika s-a apropiat încet de o femeie care se oprise câteva trepte mai jos de ea.

---

[28] Edith Södergran (1892-1923): poetă finlandeză de limbă suedeză.

— Scuzați-mă că vă deranjez, a zis Annika, apoi s-a prezentat. Nu cunosc pe nimeni de-aici… Mi-ați putea spune cum ați cunoscut-o pe Aida?

Femeia i-a zâmbit prietenos, apoi s-a șters la ochi cu un șervețel.

— Sunt directoarea taberei de refugiați unde a fost trimisă Aida când a ajuns în Suedia.

Au dat mâna. Amândouă au inspirat adânc și au zâmbit un pic stânjenite.

— Eu sunt jurnalistă, a zis Annika. Am venit pentru că am crezut că Aida era singură pe lumea asta.

Femeia a încuviințat din cap:

— Chiar era singură pe lume. Multă lume a încercat să se apropie de ea, dar era foarte greu. Cred că voia să fie singură.

Annika a înghițit în sec. Era al naibii de comod să dai vina pe Aida, chiar și după moarte.

— Și ceilalți? a continuat Annika. Dacă Aida nu avea prieteni, ei cine sunt?

Directoarea i-a aruncat o privire uimită:

— Sunt tot refugiați. Au cunoscut-o pe Aida în tabără. După ce a plecat, venea în vizită pe acolo din când în când… L-am recunoscut pe un vecin al ei din Vaxholm. Au venit și trei reprezentante din partea Asociației Culturale Bosniace. Femeia care a cântat e una dintre ele. Nu-i așa c-a fost foarte frumos?

— Dar nu era nimeni care s-o poată ajuta? a întrebat Annika. Nu avea pe nimeni la care să apeleze?

Femeia s-a uitat la ea cu un aer trist:

— N-o cunoșteați foarte bine, nu-i așa?

Bărbații au pornit încet spre groapă, trăgând dricul după ei. Directoarea taberei s-a alăturat celorlalți, iar Annika s-a dus după ea.

— Într-adevăr, a zis Annika în șoaptă. Nu o cunoșteam foarte bine. M-am întâlnit cu ea de câteva ori înainte să moară, asta-i tot. Când a venit în Suedia?

Femeia i-a aruncat o privire și a ezitat câteva clipe înainte să răspundă.

— Cu puțin timp înainte de sfârșitul războiului, a zis ea cu glas scăzut. Fusese împușcată în mai multe locuri și era ciuruită de schije – arăta înfiorător. Delira, tremura, transpira abundent și nu prea își dădea seama unde era. Și bea foarte

mult. Am făcut tot ce-am putut s-o ajutăm: i-am adus doctori, consilieri, psihoterapeuți… Dar nu cred c-am reușit. Aida era bântuită de niște demoni devastatori.

Annika a făcut ochii mari:

— La ce vă referiți?

O altă femeie a venit lângă directoare, i-a zis ceva în șoaptă, apoi s-au apropiat de o refugiată care plângea atât de tare, încât mai avea un pic și leșina. Annika s-a uitat în jur cu un aer dezorientat, a alunecat pe o bucată de gheață și era cât pe-aci să cadă. I s-a făcut un pic greață. La un moment dat, dricul a cotit, scârțâind în aerul rece. Sicriul înainta pe alee, ascuns de trunchiurile copacilor, iar, în cele din urmă, nu l-a mai putut vedea. Annika și-a înfrânt impulsul de a da fuga după el să bată cu pumnii în capac.

„Spune-mi despre demonii tăi! Ce ți-au făcut?”

•

Groapa era înfiorătoare – un tablou întunecat și rece. „De ce le fac atât de adânci?” Annika s-a aplecat cu grijă deasupra ei și s-a uitat în jos: și-a văzut umbra dispărând în întunericul gropii și s-a dat înapoi imediat.

Sicriul era așezat lângă groapă, pe câteva grinzi, și lumea se strânsese în jurul lui – toți aveau ochii roșii. Pastorul a mai zis câteva cuvinte, iar Annika tremura de frig și voia să plece acasă. Aida nu mai era în sicriu: Aida dispăruse de mult de pe lumea aceasta, luându-și cu ea demonii și secretele.

Cu coada ochiului, Annika a văzut apropiindu-se două mașini mari și negre, cu geamuri fumurii și plăci de înmatriculare albastre. Au încetinit, iar în cele din urmă, s-au oprit. Annika se uita la ele cu o mină surprinsă.

Toate ușile s-au deschis dintr-odată: din cele două mașini au coborât cinci, șase, șapte bărbați îmbrăcați cu costume gri. Pastorul și-a întrerupt cuvântarea, iar participanții la înmormântare schimbau între ei priviri nedumerite. Nou-veniții se uitau cu un aer încruntat la oamenii strânși în jurul gropii.

Un bătrân a făcut câțiva pași în față. Annika se uita la el cu gura întredeschisă: era un militar cu un mers țeapăn și cu o mină severă, care se uita țintă la sicriu. Purta o uniformă cu multe decorații și avea în mână o pungă de hârtie. Toată lumea s-a dat în spate când s-a apropiat de mormânt. Annika stătea de cealaltă parte a gropii. Spre surprinderea ei, bătrânul a

îngenuncheat, și-a scos chipiul și a spus cu glas scăzut câteva vorbe de neînțeles. Prin părul rar și cărunt i se vedea pielea capului. A rămas în genunchi o vreme, rugându-se în șoaptă și respirând zgomotos.

Annika se uita țintă la el, ascultându-i cu atenție vocea îndurerată.

În cele din urmă, bătrânul s-a ridicat în picioare cu mari eforturi, a băgat mâna în punga de hârtie și a scos ceva. Pământ! O mână de pământ, pe care l-a împrăștiat peste sicriu.

Murmurul lui s-a întețit. Annika îl asculta cu un aer transfigurat, iar bătrânul a împrăștiat încă o mână de pământ peste sicriu. Alte vorbe: triste, grave, pline de înțeles. A urmat o a treia mână de pământ, după care murmurul a încetat. Bătrânul a pus punga într-un buzunar și și-a scuturat mâinile.

„O cunoșteai bine pe Aida, s-a gândit Annika. Știi totul despre demonii ei.”

Bătrânul a pornit spre cele două mașini, iar Annika a ocolit repede groapa, s-a apropiat de el și l-a apucat ușor pe mână:

— Așteptați un pic, vă rog!

Surprins, bătrânul s-a oprit și i-a aruncat o privire peste umăr.

— Cine sunteți? l-a întrebat ea în engleză. De unde o cunoșteați pe Aida?

Bătrânul s-a uitat la ea, smulgându-și mâna din strânsoare.

— Sunt jurnalistă, a continuat Annika. Am cunoscut-o pe Aida cu câteva zile înainte să moară. Dumneavoastră cine sunteți?

Bărbații în costume gri s-au apropiat dintr-odată și s-au așezat între ea și bătrân. Erau agitați și îl întrebau ceva, repetând de câteva ori același cuvânt. Militarul i-a îndepărtat cu un gest al mâinii, apoi s-a întors cu spatele la ea, după care a pornit spre mașini însoțit de ceata lui cenușie. Au urcat, au pornit motoarele și au dispărut printre copaci.

Palidă și transpirată, Annika i-a urmărit cu privirea. Reușise să descifreze un singur cuvânt din ce spusese bătrânul pe marginea gropii. Era sigură că-l rostise de mai multe ori.

Bijeljina.

Una câte una, femeile au trecut pe lângă sicriu, au spus câteva cuvinte și au pus flori pe capac. Annika era neliniștită: nu adusese flori și nu avea nimic de zis – doar că-i părea rău

pentru că o lăsase la greu pe Aida și că o împinsese în ghearele morții.

S-a întors cu spatele, alunecând ușor; nu mai putea sta, trebuia să plece de acolo.

Aida și bătrânul acela sigur fuseseră apropiați. Poate că era chiar tatăl ei.

„Și dacă știe ce-am făcut?”, i-a trecut Annikăi prin minte. „Dar nu încercam decât s-o ajut, a protestat ea în gând. N-am vrut să-i fac rău.”

A pornit spre stația de autobuz, clătinându-se pe picioare din pricina rușinii și a sentimentului de vinovăție. Îi era greață și îi venea să vomite.

După ce a ieșit prin gaura din gard și a făcut câțiva pași, cineva s-a apropiat de ea pe la spate și i-a acoperit gura cu mâna.

Primul ei gând a fost că indivizii în costume gri se întorseseră după ea și că bătrânul voia să se răzbune pentru ce-i făcuse Aidei.

— Ți-am pus pistolul în șale, i-a zis printre dinți un bărbat. Ia-o înainte.

Dar Annika nu se putea mișca. Rămăsese împietrită pe trotuar, cu Ratko în spate.

Ratko a apucat-o de păr și i-a tras capul pe spate:

— Dă-i drumul!

„O să mor, și-a zis ea. O să mor…”

— Mișcă-te, nenorocito!

Speriată și cu respirația tăiată, Annika a închis ochii și a luat-o din loc cu pași împleticiți. Bărbatul îi sufla în ceafă – îi mirosea urât gura. După vreo zece metri, s-a oprit.

— Urcă în mașină, i-a zis el.

Annika s-a uitat în jur. Avea gâtul încordat și o ustura pielea capului. „Care mașină?”

Bărbatul a lovit-o peste față. Annika a simțit că-i curge ceva cald din buză și dintr-odată mintea i s-a pus în mișcare. Violența era ceva familiar, îi putea face față fără probleme.

— Și dacă nu mă urc? a întrebat ea, simțind că buza deja i se umflase un pic.

Bărbatul a lovit-o încă o dată:

— Atunci te omor chiar aici!

Annika s-a uitat la el: avea ochii încercănați și fața roșie de frig. Annikăi i s-a iuțit respirația, iar vederea i s-a încețoșat un pic. Nu avea suficientă forță pentru așa ceva. Și nici nu avea chef de așa ceva.

— N-ai decât! a zis ea.

Cuvintele ei l-au scos din sărite. A luat o funie, a îmbrâncit-o spre mașina de lângă ei – o mașină mică, de culoare albastră –, i-a sucit mâinile la spate și a legat-o. Apoi i-a pus țeava pistolului în ceafă:

— Știi ce-a pățit Aida.

A închis ochii, iar în clipa următoare, mecanismele ei de apărare au intrat în acțiune. Nu mai simțea nimic. „Trebuie să fac ce-mi cere."

— Urcă dracu' în mașină!

Ratko a deschis portiera mașinii albastre. Cu trupul înțepenit, Annika s-a prăvălit pe bancheta din spate, iar Ratko a ocolit mașina, a urcat la volan, a pornit motorul și a demarat. Annika se uita la ceafa lui: era roșie și ridată, iar pe gulerul negru avea mătreață. Se simțea desprinsă de realitate, ca și când ar fi văzut lumea printr-un geam de plexiglas. Prin fața ferestrei se perindau clădiri cu contururi difuze, dar nu se vedea niciun om, nimeni căruia să-i pese de ea.

— Am pistolul în poală, a zis Ratko. Dacă încerci ceva, te împușc pe loc.

Soarele se apropia de orizont, cerul era roșu, iar aerul, rece. Mergeau pe Solnavägen, trecând pe lângă blocurile din cartierul Blues. Annika vedea pe geam mașini și oameni, dar nu putea striga după nimeni – nu era nimeni care s-o poată ajuta. Stătea pe bancheta din spate a unei mașini mici și murdare, sprijinindu-se pe mâinile legate la spate. Ca să n-o mai doară încheieturile, a încercat să-și schimbe poziția.

Bărbatul de la volan i-a observat mișcarea și a întors capul spre ea:

— Nu te mișca!

Annika a înlemnit:

— E o poziție foarte incomodă.

— Taci!

Au intrat pe autostrada care mergea spre nord, spre Norrtull, Sveaplan și Cedersdalsgatan. Erau înconjurați de mii de oameni

în mașinile lor, dar Annika era atât de singură, mereu atât de singură.

A închis ochii și și-a amintit de sicriul Aidei, de capul plecat al bătrânului și de șoaptele lui.

„Poate c-a venit rândul meu…”

Traficul s-a blocat chiar înainte să ajungă la Roslagstull, iar Annika se uita într-o mașină de lângă ei, în care se aflau doar o mămică și copilașul ei. Se uita țintă la femeie, încercând să-i atragă atenția. În cele din urmă, dându-și seama că se uita cineva la ea, femeia a întors capul. Annika a făcut ochii foarte mari și a rostit doar din buze, fără să scoate niciun sunet:

— Ajutor! Ajută-mă!

Femeia a întors capul imediat.

„Nu! și-a zis Annika în gând. Uită-te la mine! Ajută-mă!”

— Ajutor! a strigat ea, lovindu-se cu capul de geam. Ajută-mă! Ajută-mă!

Geamul era rece și tare, iar loviturile au amețit-o. Ratko s-a încordat, dar nu s-a mișcat, ci a mers mai departe spre Roslagsvägen.

Annika țipa cât o țineau puterile:

— M-a răpit! Ajutați-mă! Ajutor!

Mașinile treceau pe lângă ea una câte una, la doar un metru de ea, dar șoferii erau atât de indiferenți, încât păreau la mii de ani lumină de mașina albastră în care se afla. Annika striga și se arcuia spre tavan, transpirând abundent. Era amețită și avea vocea răgușită. S-a năpustit spre portieră, dându-se cu capul de geam. Un bărbat într-un Volvo nou s-a uitat în ochii ei cu un aer preocupat, dar Ratko s-a întors spre el, a ridicat din umeri și a zâmbit. Bărbatul i-a răspuns tot cu un zâmbet.

Annika s-a oprit. Gâfâia și se simțea umilită.

Nu avea niciun rost să încerce. Oamenii erau prea preocupați de treburile lor. De ce-ar fi vrut să aibă de-a face cu o nebună care țipa într-o mașină de pe banda alăturată?

În cele din urmă, s-a liniștit – o durea capul de la atâtea lovituri – și a izbucnit în plâns. Ratko n-a zis nimic. Traficul s-a mai rărit când au ajuns la Roslagstull, apoi au trecut pe lângă Muzeul de Istorie Naturală și au cotit spre Albano[29].

Lacrimile șiroiau pe obrajii Annikăi. „S-a sfârșit… Cine ar fi crezut că totul o să se termine așa?”

[29] Albano: zonă industrială din Stockholm.

Mașina a străbătut câteva străduțe – Björknäsvägen, Fiskartorpvägen –, apoi a intrat într-o pădure. De jur-împrejur nu se vedeau decât copaci.

În cele din urmă, s-au oprit. Annika s-a uitat în față și a văzut un șopron vechi. Ratko s-a dat jos, a ocolit mașina, a scos ceva din portbagaj, a deschis portiera pasagerului și a aplecat în față speteaza scaunului.

— Coboară, i-a zis el.

Annika i-a dat ascultare.

— Ce vrei de la mine? a întrebat ea cu glas răgușit.

O durea gâtul de la atâta țipat.

— Intră în șopron, i-a poruncit el.

Apoi i-a dat un brânci, iar Annika a făcut câțiva pași în față. Îi era greață și se simțea slăbită.

Era frig în șopronul de lemn. Lumina amurgului nu-și putea croi drum printre scânduri, iar lemnele de foc și pânzele de păianjen erau cufundate în semiîntuneric.

Ratko a așezat-o pe o buturugă de tăiat lemne aflată într-un colț. Annikăi i-au trecut fiori pe șira spinării, iar pereții șopronului au început să se învârtă. Ratko a înfășurat o funie în jurul buturugii și a legat-o de picioare, apoi și-a apropiat gura de urechea ei și i-a spus cu glas scăzut și răgușit.

— Eu o să pun întrebările, iar tu o să dai răspunsurile. N-ar niciun rost să faci pe nebuna: mai devreme sau mai târziu, toată lumea vorbește. Dar dacă te hotărăști să vorbești din prima, o să te scutești de multă suferință.

Annikăi i s-a iuțit respirația, simțind că o cuprinde panica. Ratko a înhățat geanta sport, a scotocit un pic prin ea și a scos o pușcă mitralieră. Apoi s-a postat în fața Annikăi, cu țeava îndreptată spre fața ei.

— Unde e încărcătura? a întrebat el.

Annika a înghițit în sec, a inspirat o dată, și încă o dată, apoi a înghițit iarăși.

— Unde dracu’ e încărcătura? a urlat el.

Annika a început să tremure fără să se poată controla. A închis ochii, nemaifiind în stare să vorbească.

— Unde e?

A simțit țeava puștii atingându-i fruntea și, cuprinsă de panică, a izbucnit în plâns.

— Nu știu! a reușit ea să spună în cele din urmă. Nu m-am întâlnit cu Aida decât o dată.

Ratko a ridicat țeava și i-a dat o palmă peste față.

— Lasă prostiile! a zis el, înhățându-i colierul. Văd că porți lanțul ei de aur!

Annika tremura, iar lacrimile îi șiroiau pe obraji și pe gât.

— Mi l-a făcut cadou, a zis ea în șoaptă.

Annika stătea nemișcată. Era paralizată de frică și incapabilă să gândească. Bărbatul a dat drumul colierului și a tăcut preț de câteva clipe. Annika și-a dat seama că o măsura din priviri.

— Cine ești? a întrebat el cu glas scăzut.

Annika a inspirat adânc:

— Sunt… reporteră. Aida a sunat la ziarul pentru care lucrez. Avea nevoie de ajutor. M-am întâlnit cu ea la un hotel. Și chiar atunci ai apărut tu, iar eu… te-am păcălit. Apoi i-am dat Aidei numărul de telefon al unei persoane care o putea ajuta…

— De ce m-ai păcălit? a țipat bărbatul, întrerupându-i explicația înfricoșată.

— Voiam s-o salvez pe Aida, a zis ea în șoaptă.

A simțit că bărbatul se mișcă, apoi chipul lui a coborât lângă al ei.

— Cine era individul de la înmormântare? a întrebat el cu ochi scăpărători.

Annika se uita la el cu un aer dezorientat:

— Cine?

— Militarul, a urlat el, împroșcând-o cu salivă. Zi, nenorocito, cine era militarul?

— Nu știu, a șoptit ea, închizând iarăși ochii

— Și ce dracu’ i-ai zis?

Annika a inspirat de câteva ori, apoi a răspuns:

— Exact asta l-am întrebat: cine e… și de unde o știa pe Aida…

— Și ce-a zis?

Annika tremura din tot trupul și n-a fost în stare să-i răspundă.

— Ce-a zis?

— Nu știu, a răspuns ea suspinând. Când a venit lângă groapă a zis Bijeljina… Bijeljina, Bijeljina – sunt sigură… I-a luat câteva secunde până și-a dat seama că Ratko se calmase.

— Bijeljina? a zis el pe un ton neîncrezător. Orașul ei natal?

Annika a înghițit în sec și a încuviințat din cap.
— Cred ca da.
— Ce altceva?
— Nu știu sârbo-croată.
— Și ce-au zis gealații care îl însoțeau?
Annika s-a uitat la el cu un aer nedumerit.
— Cine?
Ratko și-a legănat pușca în fața ei:
— Gărzile de corp, indivizii de la ambasadă îmbrăcați în costume gri! Ce-au zis?
Annika și-a scotocit memoria:
— Nu știu! N-am înțeles nimic!
— Nu mă interesează ce-ai înțeles! Vreau să aflu ce-au zis!
Ratko i-a pus iarăși țeava pe frunte, iar Annika a închis ochii, respirând din greu cu gura întredeschisă.
— Dacă n-ai de gând să vorbești, atunci nu prea mai ai nevoie de gură, nu-i așa?
Apoi i-a vârât țeava în gură, lovindu-i dinții. Annika a simțit gustul metalului rece. Creierul i s-a blocat preț de câteva clipe și a început să tremure.
— Ce-au zis gealații?
Frig și întuneric – oare avea ochii închiși sau se întunecase de-a binelea?
— Te întreb pentru ultima oară: ce i-au zis gărzile? Spune-mi!
Annika a dat ușor din cap. Țeava s-a retras, lovindu-i iarăși dinții. Acum putea respira în voie, dar îi venea să vomite.
— Au zis ceva de mai multe ori, a șoptit ea. Poru… nu mai știu cum. Porucin… Porucin…?
— Porucinic? a întrebat Ratko pe un ton încordat.
— S-ar putea, a răspuns ea cu glas scăzut.
— Altceva? Ce-au mai zis?
— Nu știu…
Țeava îi apăsa iarăși buzele.
— Mici… a zis ea. Mici… Micici.
— Micici?
Ratko a îndepărtat pușca, iar Annika a încuviințat din cap:
— Da, asta au zis: Micici.

•

Ratko se uita la muierea jalnică din fața lui și simțea victoria ca pe niște furnicături în pântece. Ce noroc! Nimerise exact la

țintă! Acum înțelegea: acolo, în șopronul întunecat, lucrurile începeau să se lege.

Porucinic Micici.

Și-a strâns repede lucrurile și a îndesat pușca în geantă. Dar funia a lăsat-o, pentru că putea fi cumpărată de la orice magazin de unelte din Suedia și nu păstra amprentele.

— Știu unde să dau de tine.

Era replica standard servită tuturor celor de la care reușea să smulgă informații.

— Dacă scoți o vorbă despre toate astea, s-a zis cu tine, ai înțeles?

Annika era aplecată în față, cu capul între picioare, și nu dădea semne că l-ar fi auzit.

— Ai înțeles? i-a urlat el în ureche. Dacă nu-ți ții gura, te omor!

Femeia tremura din tot trupul, iar Ratko a simțit dintr-odată că se săturase. S-a uitat la ceas: trebuia să plece.

— Încă o dată: dacă povestești ceva, ai mierlit-o! O să-ți bag pușca în gură și-am să-ți împrăștii creierii peste tot Stockholmul! Ai băgat la cap?

Ratko a deschis ușa și i-a aruncat o ultimă privire. Sigur avea să-și țină gura. Și dacă ar fi vorbit, ce? Dacă l-ar fi arestat, l-ar fi putut acuza de chestii mult mai grave decât asta.

A ieșit în noaptea de iarnă, a închis ușa în urma lui și a răsuflat cu un aer triumfător.

Porucinic Micici. Mai exact, Porucnik Misici.

Gata, aflase răspunsul. Nu-i venea să creadă ce noroc avusese.

A deschis portbagajul, a scos armele din geanta sport și le-a vârât sub o pătură murdară.

„Noroc pe dracu'!”, și-a zis el. Era vorba de pricepere! Începi interogatoriul cu o chestie pe care nu dai doi bani și abia apoi treci la ce te interesează cu adevărat.

A urcat la volan, a pus geanta pe scaunul pasagerului, a băgat cheia în contact și a pornit spre portul liber.

Colonelul Misici, o figură legendară din KOS, serviciul de contraspionaj al armatei iugoslave. Individul supraviețuise tuturor epurărilor administrative, iar acum era în grațiile lui Miloșevici.

Ratko a pornit sistemul de încălzire, gândindu-se că, în scurtă vreme, avea să scape și de frig, și de marginalizare.

Nu știa de ce, dar era limpede că Aida și colonelul fuseseră apropiați. Natura exactă a relației lor nu-l interesa câtuși de puțin, dar acum știa faptele. Știa ce mersese prost și de ce îi luaseră puterea.

Probabil că Aida avea un protector căruia îi trimisese un mesaj înainte să moară.

Și-a răsucit umerii ca să-și mai relaxeze mușchii încordați. Nu-i mai păsa nici cât negru sub unghie de Aida din Bijeljina – n-avea decât să putrezească în groapa ei nenorocită de lângă benzinăria din cartierul Solna.

A cotit pe Tegeluddsvägen și a luat-o spre port, aruncând o privire pe un indicator: Tallinn, Klaipeda, Riga, Sankt Petersburg. A găsit un loc de parcare și a oprit. A văzut că era rezervat, dar îl durea fix în cur. A înhățat geanta sport plină cu bani și haine, apoi a întors capul spre briza sărată și a inspirat adânc.

Proiectoarele scăldau depozitele într-o lumină aurie. A văzut parcarea pentru camioane de la capătul îndepărtat al portului.

Ratko s-a gândit că totul începuse acolo începuse totul.

Sau, mai degrabă, că totul avea să se termine acolo.

S-a uitat la ceas.

Venise momentul.

•

Simțind încă gustul metalic al țevii, Annika a auzit o mașină demarând și îndepărtându-se de șopron.

Stătea aplecată în față, iar în jurul ei era liniște și întuneric.

Îi era frig. Avea trupul amorțit și mintea paralizată. Era cât pe-aci să ațipească și să cadă de pe buturugă. Frigul se întețea, iar ea era din ce în ce mai moleșită.

Ce ușor ar fi fost. Ce bine ar fi fost să poată adormi. Funia de la picioare nu era foarte strânsă. Și-a eliberat picioarele, apoi s-a întins pe jos. Stătea nemișcată, cu obrazul lipit de pământul aspru, simțind că i se răcesc și îi amorțesc mâinile. Melopeea familiară a singurătății a început să-i țiuie în urechea stângă.

„În curând. În curând, o să se termine totul. În curând, o să se facă liniște.”

Ar fi fost sfârșitul ei.

Gândul acesta i-a alungat țiuitul și a trezit-o la realitate. Pământul de sub obraz era înghețat și mirosea urât. Brațul pe care și-l prinsese sub trunchi îi amorțise de la cot în jos.

A gemut.

Dacă mai rămânea mult în frig, totul în jur avea să se liniștească pentru totdeauna.

S-a străduit să se ridice în capul oaselor, sprijinindu-se de buturuga de tăiat lemne. Frigul îi străpunsese blugii, iar coapsele îi amorțiseră.

Și dacă se întorcea?

Gândul acesta a făcut-o să respire mai repede preț de câteva clipe, apoi s-a liniștit.

Se simțea epuizată. A izbucnit iarăși în plâns.

„Vreau să merg acasă. Azi am cumpărat hot-dogi… Vreau să merg acasă.”

A plâns o vreme, tremurând de frig, apoi și-a zis: „Trebuie să ies de-aici!”

S-a ridicat în picioare, simțind dureri în încheieturile mâinilor din pricina legăturii. Funia nu era foarte strânsă, așa că și-a răsucit mâinile cam un minut și, în cele din urmă, și-a eliberat mâna stângă, după care funia a căzut pe pământ. A rămas nemișcată în întuneric și s-a uitat după niște dâre de lumină care să-i arate unde era ușa.

Dar dacă o încuiase?

S-a apropiat cu mers împleticit de perete și a început să pipăie scândurile, simțind cum îi intră așchii în degete, până când a ajuns la ușă și a împins-o. Annika a simțit o rafală puternică de vânt rece și a avut impresia că distinge un drum îngust și o pădure.

„Doamne, oare unde sunt?”

S-a sprijinit de ușă și a închis ochii, frecându-și fruntea cu mâna.

Intraseră pe Roslagsvägen, apoi cotiseră nu departe de Universitate. Deci se afla undeva în nordul insulei Djurgarden, în pădurea din Stora Skuggan[30]. S-a frecat la ochi – îi avea uscați și roșii.

„Autobuzul 56”, s-a gândit ea. Merge de la Stora Skuggan în Kungsholmen.

[30] Stora Skuggan: numele sub care este cunoscută o zonă din nordul insulei Djurgarden.

A ieșit clătinându-se și a văzut că, în fața șopronului, chiar era un drum. S-a oprit și s-a uitat pe cer. În dreapta ei se vedea lumină: orizontul era colorat în nuanțe galbene și portocalii.

„Nu-i soarele, s-a gândit ea. Sunt luminile orașului.”

A pornit într-acolo.

Miercuri, 5 decembrie

Ca de obicei, întâlnirea de la ora unsprezece a început cu o întârziere de zece minute. Anders Schyman simțea că se enervează. Gândul care îi trecuse prin minte în ultimele zile și-a făcut iarăși apariția: „Când o să preiau puterea, am să stabilesc un orar pe care să-l respecte toată lumea”.

Tocmai se așezase pe un scaun, ceea ce pentru gașca în flanel – redactorul de sport, redactorul de politică internă, șeful departamentului de investigații, redactorul de divertisment, redactorul economic și redactorul departamentului de opinii și editoriale – era semnul că trebuiau să ia și ei loc și să asculte. Dar, chiar în clipa aceea, a ciocănit la ușă Torstensson.

Schyman a ridicat din sprâncene: redactorul-șef venea foarte rar la ședințele de sumar.

— Bine-ai venit! a zis directorul editorial pe un ton un pic prea sarcastic. Ședința tocmai a început.

Cu un aer ușor stânjenit, Torstensson s-a uitat în jur după un scaun.

— E unul liber în colț, i-a zis Schyman, făcându-i semn spre capătul îndepărtat al mesei.

Redactorul-șef și-a dres glasul și a rămas în picioare.

— Am să vă spun ceva important, a început el cu un ușor tremur în glas.

Anders Schyman nu s-a sinchisit să se ridice în picioare și să-i ofere lui Torstensson scaunul din capul mesei.

— Ia loc, te rog, i-a spus el, făcând iarăși semn cu mâna spre scaunul liber.

Redactorul-șef s-a strecurat până la celălalt capăt al mesei, a tras scaunul, frecându-l de podea, și a luat loc. Nu se auzea nici musca. Cu toții se uitau la bărbatul acela mic de statură, care și-a dres iarăși glasul și a zis:

— Numirea mea în postul de la Bruxelles a fost amânată indefinit. Secretarul partidului tocmai m-a informat că lobby-ul

pentru accesul cetățenilor la informațiile de interes public nu mai este considerat o chestiune prioritară. Dată fiind această situație, nu voi mai pleca de la ziar.

Apoi a tăcut. Biroul a fost cuprins de amărăciune. Redactorul departamentului de opinii și editoriale a scos un mormăit compătimitor, iar restul celor din birou îl studiau pe Schyman cu coada ochiului.

Dar pe fața directorului editorial nu s-a mișcat niciun mușchi: era atât de surprins, încât nici nu mai putea gândi. Nu-i trecuse prin cap că partidul s-ar putea să nu fie de acord cu această modalitatea de retragere a lui Torstensson de la ziar.

— Ei bine, a zis Schyman pe un ton neutru, atunci să trecem în revistă sumarul ediției de azi.

Redactorii au început să răsfoiască hârtii, ziare și fotografii, arătându-se încântați sau nemulțumiți de ce vedeau la colegii lor. Torstensson stătea cu mâinile goale pe scaunul din capul mesei.

— Pelle, a zis Schyman, arată-ne pozele cu impostoarea.

Redactorul foto a luat în mână niște fotografii care fuseseră făcute în Järfälla chiar în dimineața aceea. În ele apărea Rebecka Björkstig: avea cătușe la mâini și era condusă de trei ofițeri spre o mașină de poliție.

— Torstensson, a continuat Schyman, ce crezi, ar fi bine să publicăm acum poza și numele femeii ăsteia?

Redactorul-șef a clipit:

— Poftim…?

— Poza și numele femeii, a repetat directorul editorial. Dacă le publicăm, am putea fi dați în judecată pentru calomnie. Crezi că ne putem asuma riscul ăsta în cazul Rebeckăi Björkstig?

— În cazul cui?

„Sunt un om rău, i-a trecut prin minte lui Schyman. Știu cât de puține cunoaște Torstensson despre ziar și vreau să-l fac de râs.”

— În fine, sigur nu le putem publica pe prima pagină a ediției de mâine, a adăugat Schyman pe un ton amical. Ei, ce părere ai, Torstensson?

— De ce nu le putem publica pe prima pagină? a întrebat redactorul-șef.

Schyman a lăsat tăcerea să vorbească de la sine, așteptând ca gașca în flanel să digere impactul acestei întrebări. Cu toții

știau de ce nu puteai pune pe prima pagină același subiect trei zile la rând: oricât de interesantă ar fi fost povestea, în cea de-a treia zi, vânzările scădeau. Schimbarea subiectului de pe prima pagină în cea de-a treia zi era o regulă elementară a jurnalismului. O știa toată lumea, în afară de redactorul-șef.

— E o fotografie foarte bună, a zis Schyman. Propun s-o publicăm într-o casetă mică în partea de sus a paginii: punem doar fața și păstrăm pătrățelele, ca să nu-i dezvăluim identitatea. Desigur, dacă nu cumva ai tu altă propunere.

Directorul editorial se uita la Torstensson, dar acesta a clătinat din cap.

— În regulă, a zis Schyman. Atunci ce punem pe prima pagină?

Toată gașca în flanel a început să-și răsfoiască frenetic materialele, încântați că un articol scris în departamentul lor ar fi putut apărea pe prima pagină.

— Cum să scoți cel mai mare profit din acțiunile companiei Telia, a sugerat redactorul economic.

Biroul s-a umplut de proteste.

— Nu văd pe nimeni sărind în sus de bucurie, a zis Schyman cu un zâmbet. Ce mai avem?

— Am mai descoperit un politician care și-a folosit cardul de serviciu în interes personal, a intervenit Ingvar Johansson.

Toată lumea a oftat. Toți politicienii procedau așa: ar fi fost o știre dacă găseai pe unul care să nu facă asta.

— Am aflat că un consiliu local a hotărât să nu mai acorde asistență pentru un copil retardat mintal din Motala, a zis redactorul de știri. Băiatul locuiește doar cu maică-sa, care trăiește din ajutorul de șomaj. Femeia ne-a sunat plângând și ne-a zis că nu mai poate continua așa. Întrebarea e dacă putem publica povestea asta, dat fiind că am scos de curând ceva similar.

— Seamănă foarte mult cu seria de articole despre Fundația Paradis, a zis Schyman. Mai întâi terminăm cu povestea asta, apoi mai vedem. Altceva?

— Urmează să fie testat avionul de luptă JAS, a intervenit redactorul de știri interne. Nu se știe niciodată când se prăbușește peste noi un avion…

Toată lumea s-a arătat interesată: avionul de luptă JAS – când, unde?

— Testele or să înceapă azi, în jurul prânzului, i-a lămurit domnul-în-flanel-de-la-departamentul-de-știri-interne. Au fost invitați mulți potentați străini, care or să vină să se holbeze la avioane și poate or să și cumpere câte ceva. Iar asta înseamnă că or să vină și mulți spioni neinvitați.

— Da, ar fi bine să dăm o fugă până acolo, a zis Schyman. Dar o să publicăm un material despre asta numai dacă aflăm ceva interesant. Altceva?

— O să scriem un articol despre noua moderatoare a emisiunii Femei pe divan, a intervenit redactorul de divertisment. O tipă pe nume Michelle Carlsson. Arată trăsnet!

S-au auzit comentarii entuziaste:

— Are sânii mari?

— Ar fi dispusă să pozeze cu trupul pictat?

— Am aflat care o să fie cel mai tare cadou de Crăciun? a întrebat Schyman. Sau știm cumva dacă se difuzează și anul ăsta programul de Crăciun pregătit de studiourile Disney?

Redactorii au ridicat din sprâncene: cu toții își aduceau aminte de scandalul care izbucnise în anul când se anulase programul Disney. Vorbeau unii peste alții, iar Schyman i-a lăsat să pălăvrăgească, uitându-se la redactorul-șef, care stătea într-un colț. Torstensson avea un aer debusolat, iar pe frunte îi apăruseră broboane de transpirație.

„Sunt un om rău, s-a gândit iarăși Schyman. Dar, pe de altă parte, și-a zis el, măcar știu ce fac. Sincer vorbind, e bine să lași un om incompetent să fie lider? Ar trebui să-i dau voie unui prost ca Torstensson să distrugă ziarul, să lase fără locuri de muncă sute de oameni și să înăbușe o voce importantă din peisajul media?”

— Ce părere ai, Torstensson? a întrebat el calm. Ce să punem pe prima pagină?

Redactorul-șef s-a ridicat în picioare:

— Trebuie să mă pregătesc pentru o ședință.

Apoi a împins scaunul la loc, frecându-l iarăși de podea, și a ieșit din birou.

După ce redactorul-șef a închis ușa cu furie, Anders Schyman a ridicat din umeri, prefăcându-se nedumerit:

— Așa, deci unde rămăsesem?

•

Annika s-a dat jos din pat. Îi era frig și avea mintea goală. S-a dus în bucătărie, simțind încă în gură gustul amar al metalului impregnat cu praf de pușcă, și s-a spălat pe dinți, frecându-se insistent. A turnat niște iaurt într-o cană, a luat o gură și i s-a făcut greață. Apoi a luat loc pe un scaun și a rămas nemișcată o vreme, uitându-se la sfeșnicul bunicii, inspirând, expirând, inspirând, expirând. Stelele de paie de la fereastra de vizavi se legănau ușor.

Nu-și mai amintea decât vag cum ajunsese acasă cu o noapte înainte. Ieșise din șopron, se apropiase de drum. Mersese o vreme – nu foarte mult –, iar în cele din urmă ajunsese la un centru pentru tineret și dăduse peste o stație de autobuz. În timp ce aștepta, mai avea un pic și adormea pe bancă. Apoi venise autobuzul 56, iar pasagerii se comportaseră perfect normal: nimeni n-o luase în seamă, nimeni nu văzuse că era blestemată, condamnată la moarte.

Avusese un somn agitat, plin de coșmaruri și se trezise de câteva ori din pricina propriilor ei țipete. Bărbații de la emisiunea Studio 69 încercaseră s-o sufoce și îi fusese foarte greu să respire, așa că trebuise să se ridice în capul oaselor. Simțea că dormitorul era prea strâmt, așa că s-a dus în sufragerie, unde i s-au tăiat picioarele și a căzut pe podea. Și-a adus genunchii la piept, strângându-și gambele în brațe, și a început să respire din ce în ce mai precipitat. Era epuizată și avea dureri în tot trupul. A rămas unde era, incapabilă să se miște. A adormit și s-a trezit când a sunat telefonul. Dar nu s-a dus să răspundă.

Apoi s-a așezat pe canapea și a închis ochii. Și-a amintit de sicriul alb și de militarul care bolborosea pe marginea gropii, iar gura i s-a umplut cu un gust metalic.

Pereții păreau că se umflă și tremură, iar Annika a inspirat adânc de câteva ori: „O să treacă, o să treacă”. S-a dus în bucătărie, unde strălucea sfeșnicul bunicii, a băut multă apă, încercând să scape de gustul din gură, și a izbucnit în plâns. A deschis dulapul și s-a uitat încă o dată la cutia cu pastile, în care erau două blistere: douăzeci și cinci de tablete de Sobril, cu o concentrație de cincisprezece miligrame. Și-a amintit ce-i spusese doctorița: „Nu sunt suficient de puternice cât să poți lua o supradoză, dar ai grijă să nu le amesteci cu alcool – ar putea fi periculos”.

A scos blisterele din cutie și le-a mișcat ușor, uitându-se la tabletele care se agitau în alveolele de plastic. A pus prima pastilă din primul blister deasupra unei căni de cafea și a apăsat pe alveolă: pastila a căzut cu un ușor clinchet pe porțelanul lucios. Apoi a scos următoarea pastilă, și pe următoarea, și tot așa până a golit blisterul.

Pe fundul căniii se afla acum o grămăjoară de pastile. Annika s-a apleca și a inspirat pe nas: niciun miros. A luat una și a pus-o pe limbă: era amăruie. Le-a învârtit în cană și a închis ochii. Presiunea din piept creștea. Se străduia să respire, iar lacrimile i se prelingeau pe obraji și pe gât.

„Să nu le amesteci cu alcool."

A pus cana pe tejghea, s-a dus în hol, s-a încălțat și s-a șters la ochi. A ieșit din casă și a coborât treptele, ținându-se de balustradă. Când a ajuns în stradă, a pornit pe Agnegatan, sprijinindu-se de pereții clădirilor, apoi a cotit pe Garvargatan și s-a apropiat de Systembolaget, magazinul de băuturi alcoolice din piața Kungsholm. Era aproape gol: stăteau la coadă doar niște bătrâne și o gașcă de beți. S-a întors cu spatele la ei, a văzut pe tejghea un exemplar mototolit din Kvällspressen și s-a uitat la literele negre de pe prima pagină, fără să înțeleagă ce scrie. Când i-a venit rândul, tremura și se bâlbâia, iar vânzătorul i-a aruncat o privire bănuitoare. A cumpărat o sticlă mare de votcă și a plecat spre casă pe același drum. Mergea bălăngănindu-se pe trotuarul îngust, cu ziarul la subsuoară și cu sticla de votcă în mână. În cele din urmă, a ajuns în apartament, înghețată și epuizată. S-a dus în bucătărie, a pus cana, ziarul și sticla lângă sfeșnicul bunicii, s-a așezat pe scaun și a izbucnit în plâns.

Gata, se săturase, nu mai putea suporta.

Victimele Fundației Paradis își spun povestea, pag. 8-11, a descifrat ea pe prima pagină a ziarului.

Și-a sprijinit capul pe brațele încrucișate și a închis ochii, ascultându-și respirația. Pentru Aida, totul se terminase, așa că nu mai avea de ce să lupte.

S-a ridicat în picioare, a luat sticla de votcă și i-a rupt sigiliul.

Nu mai avea niciun rost să amâne. Putea să termine chiar atunci.

Ținând votca într-o mână și pastilele în cealaltă, a închis iarăși ochii. Sticla era mai rece decât ceramica.

„Nu mi-a mai rămas nimic…”, s-a gândit ea.

Apoi a deschis ochii.

Din lac în puț: Mia Eriksson, una dintre femeile păcălite și folosite de Fundația Paradis, descrie în exclusivitate pentru Kvällspressen teroarea prin care a trecut. Astăzi vă dezvăluim toate secretele acestei organizații.

Annika a pus jos sticla și cana. A ezitat o clipă, apoi s-a dus în sufragerie și s-a așezat pe canapea, luând cu ea pastilele, votca și ziarul.

Pe pagina opt fusese publicat articolul ei despre Mia, iar pe pagina nouă, interviurile lui Berit cu funcționari de la consiliile locale din Nacka și Österåker. Pe paginile zece și unsprezece erau prezentate alte cazuri asemănătoare – informațiile fuseseră obținute de la persoane care sunaseră la redacție.

A lăsat ziarul jos și s-a sprijinit de speteaza canapelei.

„Aida a murit din cauza mea.” E drept că Rebecka era cea care o trădase pe tânăra din Bijeljina, dându-i în vileag ascunzătoarea, dar ea îi oferise Rebeckăi această șansă. Annika și-a acoperit fața cu mâinile și i-au revenit alte flashbackuri de la înmormântare: razele soarelui sub cupolă, „Mă simt ca acasă acolo sunt liber să hoinăresc”, Porucinic Micici, Porucinic Micici, Porucinic Micici…

Telefonul a sunat din nou. Dar nu s-a dus să răspundă, ci a așteptat să se oprească. Liniștea care s-a lăsat după aceea era densă și apăsătoare. S-a ridicat în capul oaselor și a desfăcut capacul sticlei. A simțit o mișcare în pântece – copilașul – și a învârtit pastilele în cană. Îi era milă de ea însăși.

„Nimic n-are niciun sens. Cu toții avem o soartă nenorocită. Sărmana Aida, sărmana Mia…”

A luat ziarul în mână și i-a netezit paginile ca să citească mărturisirea Miei. Tatăl primului ei copil o bătuse, o amenințase, o urmărise și o violase. Când Mia s-a căsătorit cu un alt bărbat și a făcut un copil cu el, abuzurile s-au înmulțit.

Le-a spart toate geamurile casei, l-a atacat pe soțul Miei în timpul nopții, a încercat să-i calce cu mașina pe Mia și pe copiii ei, a încercat să-i taie gâtul fiicei lui, iar de atunci, fata nu mai putea vorbi.

Autoritățile erau depășite. Făcuseră tot ce le stătea în putință, dar nu era suficient. Și-au pus gratii la ferestre, iar ori de câte ori ieșea din casă, Mia era însoțită de asistenți sociali.

În cele din urmă, Serviciile sociale hotărâseră că familia ei trebuia să trăiască într-ascuns.

Timp de doi ani, au stat în tot felul de moteluri dărăpănate. Nu puteau spune nimănui unde se află și nu aveau voie să iasă pe afară. Nici măcar părinții Miei nu știau dacă mai erau în viață. Curtea Administrativă de Apel a emis o hotărâre în care se stipula că familia nu mai putea locui în Suedia. Trebuiau să plece din țară, dar unde să se ducă? Rebecka susținea că avea o soluție pentru problemele lor, dar, până la urmă, s-a dovedit că nimeriseră din lac în puț.

Annika a pus ziarul în poală și a început să plângă. Condiția omului pe lume era atât de îngrozitoare, iar prețul vieții era atât de mare… De ce tinere din Europa erau rănite în războaie, fiind nevoite să fugă din țările lor? De ce nu ne asumăm responsabilitățile care ne revin? De ce-i lăsăm să moară pe cei dragi? De ce nu putea Mia să ducă o viață liniștită? De ce nu avea și ea dreptul la o viață normală, la fel ca toată lumea, cu un soț, copii, o slujbă și drumuri zilnice la grădiniță?

S-a ridicat în picioare, s-a dus în bucătărie să ia un pahar cu apă, apoi s-a întors pe canapea și a luat ziarul în mână.

Problemele oamenilor trebuiau să fie la fel de simple ca alegerea decorațiunilor de Crăciun sau ca alte decizii de același fel: dacă îți vizitezi bunica vineri sau sâmbătă, dacă ceri să fii promovat sau nu, dacă locuiești într-un apartament sau îți cumperi o casă. Mia și-ar fi dorit să aibă astfel de probleme, dar nu avea acest privilegiu.

Annika se uita la coloanele articolului, la cuvintele și concluziile lui.

Dreptul de a avea un soț, copii, o slujbă și o viață normală.

Nu doar pentru Mia și Aida, ci și pentru ea însăși. Gândul acesta i-a tăiat respirația. S-a uitat la cana cu pastile și la sticla de băutură și a rămas nemișcată, lăsând intuiția pe care tocmai o avusese să i se răspândească în tot trupul.

Forța care o priva de propria-i viață era ea însăși. Ea voia să renunțe, să se dea bătută, să coboare din carusel înainte de sfârșitul călătoriei, să părăsească lumea aceasta înainte să afle ce soartă îi era rezervată.

Îi răsuna în minte vocea mamei: „Nu termini niciodată nimic! Întotdeauna o dai în bară! Ești leneșă și fricoasă și aduci numai necazuri!”

Annika a dus mâna la obraz, simțind și acum usturimea palmei pe care i-o dăduse cu douăzeci de ani în urmă.

„Nu, mamă, n-aveai dreptate, nu era adevărat. Voiam să duc lucrurile la bun sfârșit, dar întotdeauna mă precipitam și mă gândeam la mai multe feluri în care aș fi putut face ce-mi cereai, iar asta te înfuria – îți închipuiai că sunt flușturatică. Brigitta nu era niciodată flușturatică.”

Nu se mai gândise la copilăria ei de ani de zile. Oare ce-i venise acum?

„Când ne spuneai să desenăm o pasăre, Brigitta asta făcea, desena o pasăre, în timp ce eu desenam o pădure cu multe păsări și animale, ceea ce te înfuria. Greșeam, nu-ți dădeam ascultare.”

Au năpădit-o amintirile: cum se înfuria mama ei când mergeau la schi sau la înot, sau sâmbăta, când făcea curat prin casă. Întotdeauna găsea un motiv să țipe la ea: dacă termina repede curățenia, pentru că făcea treaba de mântuială; dacă făcea curat pe îndelete, pentru că pierdea prea mult timp; dacă îi scăpa schiul din picior, pentru că voia să strice ziua tuturor; dacă prindea viteză, pentru că mergea prea repede; dacă încerca să meargă în ritmul lor, pentru că le stătea în cale.

„Întotdeauna i se părea că nu făceam lucrurile cum trebuie”, s-a gândit Annika, surprinsă de concluzia ei, fără să-și dea seama de unde venise.

„Dar nu era vina mea.”

Cuvintele acelea au avut un impact fizic asupra ei, dându-i furnicături în buricele degetelor.

Ieșirile mamei nu aveau nicio legătură cu ea. Mama ei era cea care avea o problemă. Mama ei era nemulțumită de viața pe care o ducea și își vărsa amarul pe ea.

Annika se uita în gol cu gura întredeschisă. Se ridicase o cortină, care dăduse la iveală un peisaj virgin: acum putea vedea cauzele și efectele, contextul și consecințele.

Mama ei nu avea puterea de a o iubi. Era trist și dureros, dar Annika nu putea schimba acest lucru. Mama ei făcuse tot ce-i stătea în putință, dar nu reușise să-i ofere afecțiune. Alta era adevărata problemă: cât timp avea de gând Annika să se mai pedepsească? Adevărata problemă era când anume avea să-și ia în stăpânire propria-i viață. Când avea să rupă cercul vicios și să devină o femeie-adultă?

Annika o putea lăsa pe Barbro să facă pe șefa în continuare, iar ea să accepte rolul victimei, rolul persoanei care strică lucrurile pentru toți cei din jur, care stă tot timpul în calea altora și care nu face nimic cum trebuie.

Dar, la urma urmei, Annika era stăpână pe propria ei viață și era îndreptățită să aibă tot. Cine o împiedica să reușească, dacă nu ea însăși?

Iarăși a început să plângă. Dar nu era o criză violentă de plâns – lacrimile erau calde și pline de regret.

•

Securitatea era o preocupare a trecutului – poate tocmai de aceea societatea rusă nu era deloc eficientă cu un deceniu înainte.

Ratko mergea repede și hotărât, cu mâinile în buzunare. Pe vremuri, orașul era cunoscut sub numele de Leningrad și nu era plin de gangsteri ca acum. Prostituatele puteau umbla pe străzi în toiul nopții, fără să-și facă griji din pricina autorităților. Dar toată lumea – inclusiv el – trebuia să aibă un ochi în ceafă. Bandele acționau nestingherit, așa că orice țărănoi putea să facă avere comițând jafuri și stâlcind oase.

„Capitalism! și-a zis el scârbit. Asta-i dovada clară că nu merge.”

A încercat să se relaxeze. Nevsky Prospekt era cât se poate de sigur. La fel ca majoritatea arterelor principale, de altfel. Trebuia să cotească pe Marakovksaya, apoi să traverseze două străzi și ajungea la destinație.

Strada aceea era mai slab luminată. A văzut niște siluete mișcându-se în întuneric și a trecut repede pe celălalt trotuar ca să le evite. Apoi i s-a făcut rușine: și-a dat seama că devenea paranoic.

Ușa de la intrare era încuiată, așa că a apăsat pe un buton al interfonului. Încuietoarea a făcut clic, fără că cineva să-l întrebe nimic – n-a fost nevoie decât să se uite în obiectivul camerei fixate deasupra tocului.

Casa scării mirosea îngrozitor. Pe fiecare palier erau coșuri de gunoi pline ochi. Vopseaua era coșcovită, iar prin colțuri erau grămăjoare de tencuială.

„Unele lucruri nu se schimbă niciodată, s-a gândit el. Cum de oamenii ăștia nu-s în stare să facă ordine și curățenie?”

Trebuia să ajungă la ultimul etaj. Iar clădirea nu avea lift. Soneria nu mergea, așa că a ciocănit în ușa de lemn, de pe care căzuse aproape toată vopseaua. S-a deschis fără niciun zgomot. Pe dinăuntru era întărită cu tablă de oțel.

— Ratko, șnapanule! Am auzit că ești căutat.

Vechiul lui prieten din est era mai gras ca niciodată. S-au îmbrățișat și s-au sărutat pe obraji.

— Trebuie să sărbătorim! Aduceți de băut!

Tinerii din cameră s-au răspândit în toate părțile ca șobolanii. Ratko și prietenul său au străbătut un coridor cu tapet decolorat, al cărui parchet scârțâia sub linoleum, au intrat în camera din capătul lui și au luat loc. După ce șobolanii au adus băutură, pahare și țigări, vechiul lui prieten le-a cerut să plece.

Ușa s-a închis, prietenul a umplut paharele, au băut, apoi au trecut la treburi serioase.

— Am nevoie de bani, a zis Ratko. Vreau să pun pe picioare o nouă afacere.

I-a spus care erau planurile lui, cum avea să funcționeze noua afacere, cine erau clienții, persoanele de contact și asociații. Prietenul l-a ascultat fără să-l întrerupă, cu picioarele foarte depărtate, cu capul plecat și cu un pahar în mână.

— Am șapte milioane de coroane suedeze, bani gheață, a zis Ratko. Dar îți dai seama că am nevoie de mai mulți bani ca să pun afacerea pe picioare. Și am nevoie de oameni de încredere.

Prietenul și-a golit paharul și a încuviințat din cap:

— Și nouă ce ne iese?

Ratko a zâmbit:

— Industria asta e abia la început și o să crească într-un ritm amețitor, așa că cel mai bine e să intri în ea acum.

— Termenii sunt aceiași ca de obicei?

— Bineînțeles, a zis Ratko.

— Și cum ajungi acolo? a întrebat prietenul, suflând din greu, ca un astmatic.

— Cu un zbor direct până la Cape Town. Am un pașaport norvegian nou-nouț. M-a costat foarte mult să intru în țară și o să mă coste și mai mult să ies. Trebuie să plec în noaptea asta.

Prietenul nu i-a răspuns, nici măcar nu s-a clintit. Au mai băut câte un pahar.

— De câți bani ai nevoie?

Ratko a zâmbit încă o dată.

Joi, 6 decembrie

Asociația Suedeză a Autorităților Locale avea un sediu somptuos, aflat în apropiere de Slussen[31]. Thomas se uita la contururile impecabile ale clădirii cu stucaturi aurite – era bastionul puterii, locul unde se luau deciziile. A ajunge acolo era scopul lui în viață, sau mai degrabă unul dintre scopurile lui. A inspirat adânc, simțindu-și palmele jilave.

Doamne, cât de mult își dorea slujba aceea.

Holul de la intrare era spațios și luminos, iar în spatele geamului de la biroul de primire stătea o femeie cu căști la urechi, care părea foarte ocupată. Thomas a spus cum îl cheamă și a luat loc pe o canapea de lângă ușă, ținându-și servieta pe genunchi. A încercat să citească un exemplar din Metro, dar îi era imposibil să se concentreze.

— Domnule Thomas Samuelsson, ce bine îmi pare să vă revăd!

S-a ridicat în picioare și a încercat să zâmbească. Directorul s-a apropiat de el, venind dinspre lifturi, i-a strâns mâna și l-a bătut cu putere pe umăr.

— Mă bucur foarte mult că ați reușit să veniți într-un timp atât de scurt. Ați mai fost aici?

Dar directorul n-a mai așteptat răspunsul, ci l-a condus pe niște scări, apoi pe un hol și printr-o curte interioară, iar, în cele din urmă, au intrat într-un lift cu care au urcat câteva etaje.

„N-am să găsesc ieșirea din labirintul ăsta”, s-a gândit Thomas.

Au trecut pe lângă nenumărate uși – unele deschise, altele închise – și pe lângă mulți angajați care vorbeau, purtau dispute sau citeau.

„Oare cu ce se ocupă toți oamenii ăștia?”, s-a întrebat el cu un aer dezorientat.

În cele din urmă, au ajuns la biroul directorului – o cameră frumoasă de la etajul șapte, cu vedere spre acoperișurile clădirilor de pe Hornsgatan. Au luat loc față în față, pe niște

[31] Slussen: zonă din centrul Stockholmului, unde se află ecluza care separă lacul Mälaren de Marea Baltică.

scaune confortabile așezate în jurul unei mese. O femeie le-a adus cafea, pricomigdale și brioșe, apoi a ieșit discret din birou.

Thomas a înghițit în sec, străduindu-se să pară relaxat.

— Autoritățile locale cheltuiesc anual mai mult de douăsprezece miliarde de coroane pentru ajutoare sociale, a început directorul, turnând cafea în două cești inscripționate cu sigla instituției. Costurile acestea cresc de la an la an, dar politicienii au de gând să le reducă.

Directorul s-a lăsat pe spetează, sorbind din cafea. Thomas s-a uitat în ochii lui: era un om inteligent și abil.

— Pentru angajații din administrațiile locale, oamenii care beneficiază de ajutoare sociale reprezintă o prioritate. Dar populația activă consideră că oamenii de genul acesta sunt niște paraziți incomozi, ca să vorbim pe șleau. În plus, mai mult de două treimi dintre politicieni sunt de părere că ajutoarele sociale se obțin prea ușor. Iar consecințele sunt dezastruoase. Serviți, vă rog! Sunt proaspete și bune.

Thomas i-a făcut pe plac și a luat o gură dintr-o brioșă – era incredibil de dulce.

— Anul trecut, a continuat directorul, consiliile locale din întreaga țară au monitorizat performanțele Serviciilor sociale la nivelul consiliilor municipale. Rezultatele au fost foarte îngrijorătoare și cred că problema aceasta trebuie abordată cu simț critic, dar într-o manieră constructivă.

Apoi i-a întins un raport, iar Thomas l-a deschis și a început să-l răsfoiască.

— În linii mari, se poate spune că Serviciile sociale au o imagine negativă în rândul opiniei publice: oamenilor li se pare că angajații au o atitudine rece, lipsită de compasiune. E greu chiar și să-ți faci o programare pentru examinarea dosarului. Multor solicitanți li se închide ușa în nas, iar când sunt primiți în audiență, li se spune că nu îndeplinesc condițiile necesare și, întrucât nu primesc o decizie scrisă, nu pot face apel. În felul acesta, ideea de dreptate este compromisă într-un mod inacceptabil.

Thomas răsfoia raportul.

— Din ce în ce mai mulți oameni se simt umiliți de atitudinea Serviciilor sociale, a continuat directorul, dar nu din vina personalului. Sunt sigur că cei mai mulți dintre angajați fac tot ce le stă în putință, dar volumul de muncă a crescut, ceea ce îi

obligă să-și asume prea multe sarcini și, astfel, apar erorile. E o situație inacceptabilă.

Thomas a închis dosarul.

— Sincer să fiu, a zis directorul, sunt al naibii de îngrijorat. Nu reușim să controlăm stratificarea și segregarea socială. La nivel local, ar trebui să putem contracara tendințele negative sau ostile, dar nu aveam mijloacele necesare: nici datele, nici resursele. În dimineața asta, m-a sunat o femeie disperată din Motala. În ultimii zece ani, a avut grijă de fiul ei retardat mintal, trăind doar din ajutorul de șomaj. În octombrie, autoritățile locale au hotărât ca băiatul să nu mai beneficieze de serviciile unei asistente personale, așa că, acum, e îngrijit doar de mama lui. Biata femeie nu se putea opri din plâns – mă simt foarte stânjenit în situațiile de genul ăsta.

Directorul a dus mâna la ochi, iar Thomas a fost surprins să-și dea seama că reacția lui era cât se poate de sinceră.

— Cred că e o decizie împotriva legii, a zis Thomas. Sigur se poate face apel.

— Am încercat să-i spun asta, a zis directorul. Dar biata femeie abia mai avea puterea să-și pună hainele pe ea dimineața. Dacă i-aș fi explicat detaliile legale și procedurile de apel, ar fi fost ca și când i-aș fi dat o palmă peste față. Am sunat la Serviciul de urgențe sociale din Motala și le-am prezentat situația. Mi-au zis că or să vadă ce se poate face.

Thomas se uita la dosarul pe care îl ținea în poală – viața era foarte grea pentru unii oameni.

— Va trebui să coordonăm informațiile și resursele de care dispunem, a continuat directorul. Aici ar trebui să intervenți dumneavoastră. Oamenii care solicită ajutor social sunt tratați în mod diferit în funcție de localitatea unde trăiesc, de procedurile agenției căreia i se adresează și de asistentul social cu care au de-a face. De aceea, avem nevoie de proceduri cât mai limpezi, de o strategie comună. Trebuie să reevaluăm cazurile în mod regulat și să facem vizite la domiciliul solicitanților. În plus, trebuie să dezvoltăm abilitățile de lucru în echipă atât în cadrul fiecărei agenții, cât și între agenții. Și, nu în ultimul rând, trebuie să avem o documentație foarte bună pentru fiecare caz în parte.

Directorul a oftat și a zâmbit ușor:

— Sunteți omul de care avem nevoie?

Thomas i-a răspuns tot cu un zâmbet:

— Sigur că da!

•

Annika a ieșit de la duș, cu dureri musculare de la atâta alergat. Uitase cât de mult îi plăcea joggingul, cât de plăcut era să străbați distanțe mari și să simți că zbori. A traversat în grabă curtea interioară – era în halat și cu niște cizme de cauciuc – și a urcat scările, simțindu-și cu plăcere bătăile inimii.

A mâncat un mic dejun consistent, și-a făcut niște cafea, apoi a luat ziarele și s-a așezat pe canapea.

Când a văzut prima pagina din Kvällspressen, a simțit că o ia cu amețeală: „Doamne, au arestat-o pe Rebecka! I-au venit de hac!”

În ediția aceea, Fundația Paradis nu mai era știrea de pe prima pagină, dar în partea de sus era o casetă cu poza Rebeckăi, care trimitea cititorul la materialul din interior. Cu mâini tremurânde, Annika a deschis ziarul la paginile șase și șapte: Rebecka – cu fața descompusă în pătrățele, ca să nu i se recunoască identitatea – era dusă spre o mașină de către trei polițiști. „Ce bine!”

Annika s-a uitat cu atenție la fotografie, concentrându-se asupra detaliilor: hainele deschise la culoare, cizmele elegante, copacii neîngrijiți din fundal – probabil că poza fusese făcută în fața casei din Olovslund. S-a dus în bucătărie să-și mai pună niște cafea, apoi s-a întors în sufragerie și s-a așezat pe canapea cu telefonul în poală. A ezitat câteva clipe, iar în cele din urmă a format un număr de la sediul central al poliției.

— Ia te uită! a zis Q. Nu ne-am mai auzit de mult.

Annika a zâmbit:

— Ai avut onoarea de a face cunoștință cu prietena mea Rebecka Björkstig?

— Te iubește! i-a răspuns polițistul. Chiar că știi să-ți alegi prietenii.

Annikăi i-a dispărut zâmbetul de pe față:

— Ce vrei să spui?

— Dacă ce-ai scris în ziar e adevărat, ar fi bine să ai mare grijă. În fond, ești singura persoană care a dat-o în gât pe Rebecka.

— Îmi închipui că acum nu prea are timp să se răzbune, pentru că e ocupată cu alte treburi. Cum ar fi să stea de vorbă cu tine.

— Se prea poate. Ia zi, ce vrei?

— E vinovată?

— De ce anume? De neplata datoriilor, schimbarea numelui, furnizarea unor informații inexacte consiliilor municipale? Bineînțeles, deși e greu de spus dacă vreuna dintre chestiile astea reprezintă un delict. De uneltirea în vederea săvârșirii unei crime? Nu-s la fel de sigur ca tine.

— Dar ai aflat dacă organizația ei chiar funcționa?

— A funcționat cel puțin într-un caz: în cazul ei. A reușit să se șteargă din registrele publice. Nu-i proastă deloc. Întrebarea e dacă a făcut-o cu bună credință sau în scopuri ilicite.

— Dar schimbările alea de nume nu ți se par dubioase?

— Nu știu ce să zic. Mai întâi, și-a luat numele de fată al maică-sii și și-a schimbat prenumele, apoi a inventat un nou nume de familie. Multă lume face chestii dintr-astea.

Tăcere.

— Altceva? a întrebat Q.

— Crimele din portul liber, a zis Annika. Ați făcut progrese în cazul ăsta?

La celălalt capăt al firului s-a auzit un oftat adânc.

— Răspunsul este nu. Nu știm ce să credem: se pare că mafia iugoslavă și camionul cu țigări furat din port au o legătură cu crimele, dar nu știm exact ce s-a întâmplat. E vorba de ceva mai complicat decât simpla contrabandă cu țigări, dar nu reușim să ne dăm seama care-i miza reală.

Annika a inspirat adânc:

— Toate astea au legătură cu Aida Begovic?

Q a tăcut câteva clipe.

— Probabil, a zis el pe un ton sec.

— E implicată și Rebecka Björkstig?

— Încercăm să aflăm.

— Mi-a zis că a fost amenințată de mafia iugoslavă. E posibil să fie adevărat?

Polițistul a oftat:

— Mafia iugoslavă face o mulțime de chestii ilegale, despre care nimeni nu știe nimic, dar uneori e învinovățită de chestii pe care nu le-a făcut. Björkstig ne-a zis și nouă de amenințările

astea: se pare că unul dintre creditorii ei, un tip pe nume Andersson, a amenințat-o că o să-și pună cunoștințele mafiote pe urmele ei.

— Deci se pare că nu există nicio legătură între Rebecka și sârbi?

— Nyet.

Annika a închis ochii și a făcut o pauză.

— Dar Ratko, șeful contrabandei cu țigări? a zis ea în cele din urmă. Știi cumva unde se află acum?

— Cel mai probabil, în Serbia – e singura țară din Europa în care se poate simți în siguranță. Nu poate umbla nestingherit prin niciun alt stat.

— N-ar putea fi în Suedia?

— Dacă ar veni încoace, sigur ar fi vorba doar de o foarte scurtă vizită. De ce întrebi?

Annika a înghițit în sec și iarăși a simțit gustul de metal în gură.

— Că tot veni vorba… a zis ea. Știi cumva ce înseamnă poruci… porucinic micici?

— Poftim?

— Porucinic micici. Cred că e în sârbo-croată.

— De parcă aș vorbi toate limbile pământului…

— E important, a zis Annika. Știi pe cineva care vorbește sârbo-croată?

Polițistul a oftat:

— Avem câțiva interpreți. Cât de important e?

— Mucho!

Q a pus receptorul pe birou, iar Annika a auzit zgomot de pași, apoi o voce îndepărtată: „Nikola, ce naiba înseamnă porucinic micici?”

În cele din urmă, pașii au revenit lângă telefon:

— E un rang militar și un nume. Porucnik înseamnă „colonel”, iar Misici e un nume de familie foarte răspândit.

— La dracu’!

— Ce-i? a întrebat Q. Mi-ai stârnit curiozitatea.

— Ieri, la înmormântarea Aidei, a venit un militar cu uniforma plină de însemne și decorații.

— Deci era o rudă a ei. Și ce-i cu asta?

— A venit cu o mașină a ambasadei și era însoțit de multe gărzi de corp. Nu ți se pare ciudat?

— Cred c-a venit în Suedia să vadă avionul de luptă JAS – cu ocazia asta, au dat năvală o mulțime de cumpărători dubioși. Ce însemne avea pe uniformă?

Annika și-a scotocit memoria:

— Frunze.

— Frunze?

— Exact. Și multe decorații, cum ți-am zis.

— Ai văzut ce era pe ele?

Annika a închis ochii, încercând să-și aducă aminte.

— Cred că pe una dintre ele scria „Santa” și nu mai știu cum.

Detectivul a fluierat în receptor:

— Ești sigură?

— Bineînțeles că nu. Ce, crezi că-s aparat foto?

— Poate că face parte din KOS, a zis Q. Dar, din câte știu, s-a desființat.

Annika s-a întins pe canapea, ațintindu-și privirea în tavan:

— Ce e KOS?

— Te-ai gândit la insula aia grecească, nu-i așa? KOS este serviciul de contraspionaj al armatei iugoslave. Dar Miloșevici l-a desființat. În ultimii cinșpe ani, s-a dat o luptă crâncenă pentru putere între KOS și RDB, iar KOS a pierdut, ceea ce a nemulțumit vechea gardă.

— RDB? a întrebat Annika pe un ton confuz.

— Băieții lui Slobodan, poliția secretă – crema cremei. Ăștia controlează atât crima organizată, cât și poliția din Serbia. Ce mai, niște indivizi foarte duri.

Annika a stat pe gânduri câteva secunde:

— Scuză-mă, dar unde naiba ai lucrat înainte să te faci detectiv?

— Asta e o informație secretă, a zis Q, iar Annika și-a dat seama că zâmbea.

— Dacă un colonel KOS ar veni la Stockholm să vadă avioanele JAS, unde ar sta?

— Dacă s-ar înțelege bine cu ofițerii RDB de la ambasadă, atunci ar sta acolo. Dacă nu, s-ar caza la unul dintre marile hoteluri din Stockholm.

— Cum ar fi?

— În locul tău, aș încerca mai întâi la Royal Viking…

— Vai, am să te iubesc o viață pentru sugestia asta.

— Nu mai spune! i-a răspuns Q pe un ton sec, apoi a închis.

•

Colonelul Misici era cazat la hotelul Sergel Plaza. Annika a stat în fața ușii lui vreo două minute, cu mâna ridicată și cu inima bătându-i galopant, dar, în cele din urmă, și-a făcut curaj și a atins lemnul cu încheieturile degetelor. Dinăuntru s-a auzit: „Da?”, iar Annika a ciocănit încă o dată.

Ușa s-a întredeschis.

— Da?

Annika a văzut un obraz nebărbierit, un umăr păros și un maiou.

— Colonelul Misici? Mă numesc Annika Bengtzon și aș vrea să stau un pic de vorbă cu dumneavoastră, i-a explicat ea, afișând un zâmbet nesigur.

Bărbatul se uita țintă la ea. Chipul îi era umbrit, iar Annika nu-și putea da seama ce expresie avea.

— De ce? a întrebat el cu glas răgușit.

— Am cunoscut-o pe Aida, i-a răspuns ea pe un ton șovăielnic, un pic agitat.

Colonelul nu i-a răspuns, dar nici n-a închis ușa.

— V-am văzut la înmormântare, a continuat Annika. Am stat de vorbă cu dumneavoastră.

Bărbatul ezita:

— Ce vreți?

— Să stăm de vorbă, atâta tot, a zis ea repede. Vreau să vorbim despre Aida, să discut cu cineva care o cunoștea de mai multă vreme.

Bătrânul a făcut un pas în spate și a deschis larg ușa. Era desculț și își trăsese pe el o pereche de pantaloni ale căror bretele îi atârnau în dreptul genunchilor.

— Intrați. Luați loc. Mă duc să-mi iau o cămașă.

Annika a intrat într-o cameră dublă destul de mică, cu două paturi înguste, un televizor, un mini-bar, un birou și un scaun cu picioare cromate. A auzit ușa camerei închizându-se în spatele ei și a înghițit în sec. Colonelul a intrat în baie, iar pe Annika a cuprins-o panica.

Dacă ieșea de acolo cu o pușcă mitralieră? Sau cu un cuțit?

Poate că el o omorâse pe Aida!

Inima i-a luat-o razna. Tocmai când Annika era pe punctul de a fugi din cameră, bătrânul a ieșit din baie cu o cămașă albă neîncheiată la nasturi și cu o pereche de șosete în mână.

— Cât de bine o știați pe Aida? a întrebat-o el într-o engleză stricată.

Annika a plecat privirea.

— Nu foarte bine, a recunoscut ea, apoi s-a uitat în ochii încețoșați ai bătrânului. Mi-aș fi dorit s-o cunosc mai bine.

— Văd că purtați colierul ei. Crinul bosniac și o inimă – simbolul iubirii. L-am cumpărat pentru Aida. Avea și o amuletă în formă de vultur cu două capete, stema Serbiei, dar l-a dat jos.

Annika a dus mâna la colier și a simțit că se înroșește.

Colonelul a luat loc pe unul dintre paturi, a ridicat un picior pe genunchi și și-a pus o șosetă.

— Luați loc.

Cu genunchii muiați, Annika s-a așezat pe patul din fața bătrânului, punându-și geanta pe podea.

— De ce faceți asta? a întrebat-o el.

Annika se uita cu atenție la colonel: peri cărunți pe obrajii nebărbieriți, umeri încovoiați, trup masiv, păr rărit și o cămașă largă, care trebuia să-i cuprindă burta.

Și-a dat seama că era copleșit de durere. Genul de durere care te poate îmbolnăvi.

Oare după ea ar suferi cineva în felul acela?

Annikăi i s-au umezit ochii. Și-a acoperit fața cu palmele.

Bărbatul a rămas nemișcat pe pat, fără să scoată o vorbă.

— Îmi pare rău, a șoptit ea în cele din urmă, ștergându-și lacrimile cu dosul palmelor. Mi-a murit bunica de curând și, în ultima vreme, nu m-am mai simțit în apele mele.

Colonelul s-a ridicat în picioare, s-a dus în baie și s-a întors cu un sul de hârtie igienică.

— Mulțumesc, a zis Annika, apoi a luat sulul și și-a suflat nasul.

Bătrânul se uita la ea cu atenție, fără niciun pic de ostilitate:

— Cum de purtați colierul Aidei?

Annika și-a șters lacrimile cu niște hârtie igienică.

— Am cunoscut-o cu câteva zile înainte să moară. Era bolnavă și foarte speriată. Sunt jurnalistă, iar Aida a sunat la ziarul nostru ca să ne ceară ajutor. Am încercat s-o ajut…

— Cum?

Annika a inspirat adânc și a expirat ușor:

— Era singură pe lume, nu avea cine s-o ajute. Era urmărită de un bărbat și se temea c-o să fie omorâtă. Am acceptat să mă întâlnesc cu ea pentru că avea informații despre două crime comise aici, în Stockholm. Dar n-am putut s-o las așa – era atât de bolnavă… De aceea i-am dat numărul unei fundații numite Paradis… Am crezut că or s-o ajute.

I-a aruncat o privire colonelului: o asculta cu atenție, dar n-a reacționat în niciun fel atunci când a pomenit numele organizației.

— Dar femeia care conduce Fundația Paradis s-a dovedit a fi o escroacă, a continuat Annika. Mă simt atât de vinovată că am trimis-o acolo.

A plecat capul și iarăși a început să plângă, așteptând ca furia colonelului să se dezlănțuie.

Dar nu s-a întâmplat așa.

— E bine să ajuți pe cineva, a zis el. Îmi închipui că Aida a apreciat ce-ați făcut pentru ea, din moment ce v-a dat colierul ei.

— Îmi pare atât de rău, a șoptit Annika.

Bătrânul s-a ridicat în picioare, s-a apropiat de fereastră și s-a uitat spre piața Sergel.

— Aici a murit, a zis el cu glas scăzut. Aici a murit Aida.

Tăcerea era apăsătoare. Annika a simțit disperarea din vocea colonelului și a văzut că îi tremurau umerii. A rămas așezată pe pat, cu mâinile reci, neștiind ce să facă. În cele din urmă, a rupt o bucată de hârtie igienică și s-a apropiat încet de el. Lacrimile îi șiroiau pe obraji, oprindu-se în perii cărunți, dar bătrânul n-a întins mâna să ia hârtia.

— Iertați-mă, a zis Annika cu glas scăzut. Am crezut că așa o ajut…

Colonelul i-a aruncat o privire, apoi a întors iarăși capul spre piață.

— De ce vă simțiți vinovată? a întrebat-o el.

— Femeia care conducea fundația… Cred că era… Dintr-odată, bătrânul s-a răsucit pe călcâie, s-a dus la frigider, a scos o sticlă de șliboviță și a turnat într-un pahar.

— Aida a ales să moară, a zis el.

S-a oferit să-i toarne și ei, dar Annika a clătinat din cap, așa că a pus dopul sticlei și a băgat-o la loc în frigider. S-a întors

legănându-se lângă pat și s-a trântit pe saltea, făcând arcurile să scârțâie.

— Cine era Aida? a întrebat Annika. Cum ați cunoscut-o?

— M-am născut în Bijeljina, la fel ca Aida.

Annika a luat loc pe celălalt pat.

— Cunoașteți Bijeljina? a întrebat-o el.

Annika a zâmbit ușor:

— Nu, dar am văzut poze din Bosnia. Mi s-a părut foarte frumoasă: munți înalți și palmieri…

— În Bijeljina nu-i așa, a întrerupt-o colonelul. E un oraș de câmpie, aflat la nord-est de Tuzla. Iernile sunt grele, iar primăvara e un șir nesfârșit de ploi și furtuni.

Privirea bătrânului era ațintită într-un punct de deasupra capului ei.

A oftat și s-a uitat la Annika:

— Probabil că ați văzut poze ale Drinei, râul care desparte Bosnia de Serbia… Cele mai faimoase sunt cele făcute lângă Gorazde[32].

Annika a clătinat din cap.

— Mormane de cadavre, a continuat el. Cadavrele aruncate în Drina s-au strâns undeva lângă Gorazde. Un fotograf danez a trecut linia frontului și s-a dus acolo: pozele lui au făcut înconjurul lumii.

Annika a înghițit în sec: da, își amintea acele fotografii. Citise o carte despre ce se întâmplase acolo, iar Kvällspressen cumpărase drepturile de difuzare a pozelor în Suedia.

Colonelul Misici a tăcut, uitându-se iarăși pe geam. Annika a așteptat.

— Dumneavoastră sunteți sârb? a întrebat ea în cele din urmă.

Bătrânul militar i-a aruncat o privire obosită:

— Când eram mici, nu ne gândeam la ce trecut avea fiecare. Eu am fost singur la părinți, iar în copilărie, cel mai bun prieten al meu era tatăl Aidei – îmi era ca un frate. Jovan era foarte inteligent, dar, întrucât era musulman, nu avea șanse să se afirme în viața publică. Așa că s-a făcut brutar – și a devenit un foarte bun brutar.

Bărbatul s-a oprit, apoi și-a trecut mâna peste ochi – o mână păroasă, cu degete păroase.

[32] Gorazde: oraș din sud-estul Bosniei.

— Dar dumneavoastră nu v-ați făcut brutar, a zis Annika cu glas scăzut.

— Am urmat cariera militară, a zis colonelul. La fel ca tata și bunicul. Eu nu m-am căsătorit, dar Jovan și-a făcut o familie minunată: o femeie frumoasă și trei copii talentați. Îi vizitam în fiecare an, vara și de Crăciun. Dintre copiii lui, cel mai mult îmi plăcea de Aida. Era drăgălașă ca un înger și avea o voce cristalină…

Bătrânul a golit paharul dintr-o înghițitură și s-a șters la gură cu dosul palmei.

— De ce vă interesează Aida? a întrebat el.

— Sunt jurnalistă, a zis ea. Scriu adevărul despre lucruri importante, cum ar fi condițiile…

— Ha! a exclamat colonelul. Jurnaliștii sunt niște lachei. Un fel de soldați care luptă cu minciuni în loc de arme.

Luată prin surprindere de această izbucnire, Annika a clipit.

— Nu-i adevărat, a zis ea pe un ton liniștit. Eu nu mă supun decât adevărului.

Bătrânul a plecat capul și s-a uitat în fundul paharului:

— Serios? Deci sunteți în tabăra celor buni. Dar ia spuneți-mi, nu sunteți plătită pentru ce faceți?

— Bineînțeles că sunt plătită, a zis ea ridicând palmele în aer, dar lucrez pentru un ziar necenzurat, care nu are nicio îngrădire…

— Un ziar comercial, al cărui scop e să facă bani? Cum poate un astfel de ziar să fie liber de orice îngrădire? E o voce care s-a vândut, o voce coruptă și înșelătoare.

Bărbatul s-a ridicat în picioare și și-a umplut iarăși paharul, fără să se mai obosească s-o întrebe dacă vrea și ea. Când s-a așezat iarăși pe pat, Annika a văzut o anumită strălucire în ochii lui: era un om căruia îi plăcuse să dezbată probleme, un om cu darul elocvenței, care cândva avusese putere.

— Capitalul nu-și este fidel decât sieși, a continuat el. Singurul său scop este să sporească, indiferent de costuri.

— Nu-i adevărat, a ripostat ea, surprinsă de propria-i vehemență. Presa trebuie să fie un agent liber și independent, care să poată garanta democrația…

— Democrația! Ha! Democrația nu face decât să creeze competiție și instabilitate, politicieni care își vând serviciile ca

niște curve și capitaliști care își exploatează semenii! Așa că nu prea am încredere în democrația voastră.

— Și care-i alternativa? a întrebat Annika. Un stat totalitar, în care presa e cenzurată?

Colonelul s-a aplecat spre ea cu un ușor zâmbet:

— Doar guvernul își poate asuma responsabilitatea pentru cetățenii săi. Statul n-ar trebui să aibă nicio altă obligație în afară de aceea de-a face tot ce-i stă în putință pentru binele poporului. Datoria presei e să informeze și să educe, dar fără niciun câștig financiar. Presa voastră nu e vocea libertății, ci vocea capitalismului.

Annika a clătinat din cap:

— Vă înșelați. Cât de bine vă merge în Serbia cu Slobodan Miloșevici la cârma țării?

Colonelul s-a întunecat la față, iar Annikăi îi venea să-și muște limba. De ce naiba nu-și ținea gura niciodată?

— Îmi pare rău, a zis ea în șoaptă. N-am vrut să vă jignesc…

— Miloșevici e un țărănoi, a zis bătrânul pe un ton calm. Uitați-vă în ce hal mi-a adus țara! A distrus KOS, singura organizație care era în stare să mențină ordinea și să asigure respectarea legilor. Ne-a tăiat fondurile până nu ne-a mai rămas nimic și a redirecționat toți banii către RDB!

Colonelul a dat cu pumnul în noptieră atât de tare, încât Annika a sărit de pe pat.

— Uitați-vă ce-au făcut din țara mea nenorociții ăia de la RDB! Niște țărănoi criminali irosesc resursele Serbiei! Dacă la cârma țării ar fi rămas KOS, Iugoslavia ar fi fost încă o forță de care să se țină seama, o națiune sârbă unită. Noi n-am fi acceptat niciodată ca țara să fie divizată.

Colonelul Misici stătea pe pat cu capul plecat și cu coatele proptite pe genunchi, iar Annika nu îndrăznea să facă nicio mișcare.

— Până la sfârșitul anilor optzeci, s-au respectat anumite principii etice în Balcani, a continuat el cu glas scăzut. Existau valori și norme, dar toate astea au fost înlocuite cu un regim barbar. Puterea a fost dată pe mâna unor oameni ca Ratko, care-s niște simpli executanți, niște criminali tâmpiți.

Annika și-a umezit buzele, ca să îndepărteze gustul de metal care voia să-i invadeze gura:

— Cine e Ratko?

Bătrânul a oftat și și-a îndreptat spatele:

— Provine dintr-o familie bogată care a pierdut totul atunci când puterea a fost preluată de către comuniști: bogățiile trebuiau să fie împărțite poporului. Taică-su a fost nevoit să lucreze într-o turnătorie – era o muncă cinstită, dar a fost o adevărată lovitură pentru mândria familiei. Ei bine, Ratko a hotărât să ducă o viață mai bună, așa că a venit în Suedia să-și încerce norocul, dar a ajuns să lucreze pe banda de producție a unei fabrici.

Și-a văzut compatrioții istoviți de muncă, așa că a hotărât să aleagă o altă carieră: cea a crimei.

Misici a luat o gură de șliboviță, apoi a continuat:

— Ratko și taică-su considerau că noile legi nu li se aplicau și lor. Comunismul îi jefuise: le furase trecutul și statutul superior în societate. Legea era dușmanul lui Ratko: dacă ar fi respectat-o, ar fi pierdut totul. Singurele forțe motrice ale oamenilor sunt lăcomia și dorința de a obține câștiguri materiale.

— Nu-i adevărat, a zis Annika.

— Numai statul își poate asuma responsabilitatea pentru cetățenii săi, a zis colonelul.

— Dar statul suntem noi, a zis Annika. Statul nu poate fi niciodată mai bun decât oamenii pe care îi reprezintă.

Misici s-a uitat în ochii ei:

— Societatea e întotdeauna mai mult decât suma oamenilor care o compun. Dacă ne considerăm niște indivizi izolați, va prevala egoismul.

— Dar nu trebuie să fie așa, a zis Annika. Statul e alcătuit din cetățeni: deci dacă ceva merge prost, nu putem da vina decât pe ei. Noi singuri ne construim destinul – statul suntem noi. Suntem responsabili față de semenii noștri și nu ne putem eschiva de la această responsabilitate. Fiecare individ poate face diferența.

— Și tocmai în cazuri dintr-astea se duce totul de râpă! a strigat colonelul Misici, dând iarăși cu pumnul în noptieră. Uitați-vă la Serbia! Când Miloșevici s-a pus deasupra statului, totul s-a dus dracului! Oamenii din RDB nu au cunoștințele și experiența necesare, și de-aia nu se descurcă, deși au la dispoziție toate resursele țării. Le folosesc în mod greșit, pentru propria lor înavuțire – fac abuz de putere și sprijină crima organizată…

Colonelul s-a oprit, gâfâind ușor.

Annika se uita țintă la el: îi apăruseră broboane de sudoare pe chelie.

— Cât de multe știți? l-a întrebat ea cu glas scăzut.

— Știu tot.

— Tot?

— Tot.

— Și despre mafie?

Bătrânul a ridicat privirea spre ea, studiindu-i chipul, părul și mâinile.

— Cavalerul neprihănit al libertății de expresie! a zis el. Sunteți în stare să suportați orice fel de adevăr?

Annika a clipit:

— Doar dacă e vorba de adevăruri verificabile, care prezintă interes pentru publicul larg.

— Ah! Și cine hotărăște asta?

— Mai întâi eu, apoi conducerea ziarului.

— Cenzorii, a conchis bătrânul.

— Nicidecum, a ripostat Annika. Noi nu ne plecăm în fața nimănui – slujim doar adevărul.

— N-ați îndrăzni să publicați adevărul meu. Nimeni n-ar putea publica ce știu eu.

— Nu mă pot pronunța în privința asta câtă vreme nu-mi spuneți ce știți.

Colonelul Misici s-a uitat în ochii ei o vreme. Annikăi i s-a făcut pielea de găină – se simțea de parcă ar fi fost goală.

— Aveți un pix și ceva pe care să scrieți? Atunci notați-vă povestea mea. Și o să vedem dacă îndrăzniți s-o publicați.

Annika s-a aplecat să-și ia geanta și a scos pixul și carnetul.

— Puteți începe.

— Mafia e statul, iar statul e mafia. Totul e controlat de regimul de la Belgrad. RDB, poliția secretă, coordonează toate operațiunile. Contrabanda cu arme e principala lor sursă de venit: trei sferturi din veniturile lor provin din vânzarea de armament. Și-au însușit și au stocat tot armamentul fostei Republici Iugoslave, așa că pot continua luptele o veșnicie, ba chiar ar putea declanșa un nou război. Fac multe tranzacții cu Irakul și cu țările din Orientul Mijlociu. Coreea de Nord e foarte interesată de armele biologice, iar Belgradul o poate ajuta. În plus, guvernul sârb întreține mai multe conflicte

militare din Africa, furnizând armament câtorva state de pe continentul negru. Armamentul e transportat cu ajutorul unor submarine poloneze din portul Gdansk: armele sunt încărcate în Serbia, apoi trec prin canalul Suez, unde vameșii sunt mituiți de oamenii guvernului de la Belgrad.

Annika se uita țintă la colonel – nu-și notase niciun cuvânt.

— Toate astea sunt adevărate? a întrebat ea.

— O altă activitate de amploare este contrabanda cu țigări, a continuat Misici. În plus, fac contrabandă cu alcool, trafic de droguri și trafic de carne vie. Țigările sunt fabricate într-ascuns și ambalate în pachete falsificate – de Marlboro, spre exemplu –, apoi sunt încărcate în camioane sigilate și transportate în Finlanda. Când ajung în Suedia, li se desfac sigiliile și se descarcă țigările. Apoi, camioanele sunt trimise la Ambasada Iugoslaviei pentru a li se aplica un nou sigiliu – lucrul ăsta e posibil, deoarece statul sârb este proprietarul oficial al camioanelor. În cele din urmă, camioanele sunt trimise înapoi în Finlanda, unde își descarcă așa-zisa încărcătură: niște cutii de carton goale…

Annika a plecat capul:

— Stați un pic. Repetați, vă rog, prima parte? Cea despre arme, Africa și Coreea de Nord.

Bătrânul a repetat totul cu răbdare.

— În ceea ce privește prostituția, a continuat el, cele mai multe dintre femei provin din Ucraina și Belarus, și sunt expediate în bordelurile din Europa Centrală, mai ales în Germania, Ungaria, Cehia și Polonia. Grosul drogurilor provine din Afganistan – producția de droguri e controlată de opoziția afgană, nu de talibani. Acestea intră în Europa prin Turcia, iar în cele din urmă, ajung la albanezii din Kosovo, care, la rândul lor, vând materia primă sârbilor. Iar sârbii prelucrează materia primă și obțin narcoticele propriu-zise. În operațiunile astea sunt implicate spitale întregi, precum și o parte însemnată din industria agriculturii.

Annika a înghițit în sec. Simțea că i se învârte capul, iar acum scria atât de repede, încât o durea mâna. Oare toate astea chiar erau adevărate?

— Guvernul controlează și niște fabrici enorme de alcool. Băuturile sunt îmbuteliate în sticle cu etichete contrafăcute: scotch vechi de douăzeci de ani, de exemplu, sau votcă

finlandeză. Dacă toate aceste operațiuni ar înceta, statul ar intra în colaps în câteva zile. Muncitorii n-ar mai fi plătiți, iar sistemul s-ar duce de râpă.

Colonelul Misici a oftat, apoi a continuat:

— RDB poate falsifica tot felul de pașapoarte – scandinave, franțuzești, americane – și are în Europa o rețea eficientă de baruri, discoteci, așa-zise asociații culturale sârbești și cluburi de șah.

Bătrânul a izbucnit într-un râs amar.

— Serviciile secrete sârbești au un obicei ciudat: nu fac arestări decât miercurea. Dacă reușești să te ascunzi în zilele de miercuri, poți să stai liniștit o săptămână întreagă. Patrulele RDB sunt alcătuite din trei până la cinci membri, iar când acționează pe teritoriu străin, scapă cu ajutorul ambasadelor și consulatelor. În Suedia, consulatul din Trelleborg[33] este implicat foarte activ în aceste operațiuni.

Misici a tăcut, iar Annika și-a terminat notițele și a rămas cu pixul pe hârtie preț de câteva clipe.

— Cum aș putea să verific toate astea? a întrebat ea.

Colonelul s-a ridicat de pe pat, s-a dus în hol, a deschis șifonierul și a deschis încuietoarea cu cifru a unui mic seif. Când s-a întors, avea în mână câteva documente, dintre care unele erau tipărite pe hârtie albastră.

— Le-am furat de la ambasadă, a zis el. E vorba de două sigilii TIR. În curând, or să le observe lipsa.

Colonelul le-a pus pe pat, chiar lângă ea. Annika s-a uitat la documente, apoi a ridicat privirea spre colonel, fiind din ce în ce mai surprinsă.

— Toate astea mi se par incredibile, a zis ea.

Misici s-a trântit iarăși pe pat și a continuat:

— Sârbii au în Suedia multe depozite secrete de armament, plus mari cantități de droguri, alcool și țigări. Dețin blocuri pline de sârbi fără acte, camioane, mașini, ambarcațiuni…

Annika a înghițit în sec:

— Știți unde se află toate astea?

Bătrânul i-a aruncat o privire și a încuviințat din cap.

Apoi a continuat să vorbească.

•

[33] Trelleborg: cel mai sudic oraș al Suediei.

Când colonelul Misici a terminat tot ce avea de spus, întreg trupul Annikăi era inundat de adrenalină – erau niște informații incredibile!

— Încă ceva, a zis ea. Ce-o să se întâmple dacă public toate astea sub numele meu? O să vină mafia după mine?

Bătrânul s-a uitat la ea cu un aer obosit:

— Vă faceți griji pentru propria piele? Sunteți mai importantă decât adevărul? Națiunea dumneavoastră de cetățeni liberi nu vă poate proteja?

Annika a plecat capul și s-a înroșit.

— E vorba de afaceri, i-a explicat bătrânul. Nu e ceva personal. Lui Ratko nu i-a mai rămas niciun prieten – nimeni n-o să vă mătrășească numai ca să se răzbune pe dumneavoastră. Dacă distrugeți cadrul în care își desfășoară operațiunile ilegale, n-o să mai fie nimeni care să vă facă rău, pentru că n-ar mai avea niciun rost.

Annika a ridicat privirea:

— Dar ambasada? Dacă ce spuneți e adevărat, înseamnă că în spatele tuturor acestor operațiuni se află ambasada.

— Ambasada Iugoslaviei va fi cea mai bună asigurare de viață pentru dumneavoastră. O să aibă tot interesul să nu pățiți nimic. Pe de altă parte, nu v-aș recomanda să vizitați vreuna dintre țările balcanice în următoarea perioadă, pentru că s-ar putea să dați peste cine nu trebuie.

Annika s-a uitat la notițele ei, apoi și-a dres glasul:

— Ce-o să se întâmple cu Ratko?

Misici a ezitat o clipă:

— Ratko a dispărut. Nimeni nu știe unde e. Dar dacă pune piciorul în Europa, e un om mort. Bănuiala mea e că s-a dus în Africa, la cineva cu care făcea trafic de arme.

— Iar dumneavoastră ce-o să vi se întâmple?

Colonelul s-a uitat în ochii ei câteva clipe, iar în cele din urmă a zis:

— Eu mi-am trăit traiul. Toți cei care însemnau ceva pentru mine au murit. Aida era ultima.

— Dar cum a pornit totul?

Bătrânul s-a ridicat din nou, s-a apropiat de fereastră și s-a uitat la piața Sergel, peste care se lăsaseră umbrele amurgului.

— Ratko a omorât toată familia Aidei, mai puțin pe ea. A fost preludiul violențelor din Bosnia. S-a întâmplat în martie 1992.

Annikăi i s-a tăiat respirația:

— Dumnezeule! Toată familia?

— Pe Jovan, pe soția lui, pe fiul lui cel mic – care avea doar nouă ani – și pe cumnata lui însărcinată. Fiul cel mare era în armată și a murit pe front șase luni mai târziu.

— I-a omorât Ratko?

Cu ochii ațintiți la triunghiurile albe și negre ale pieței Sergel, colonelul Misici a continuat:

— Ratko și Panterele lui. Apăruseră tensiuni politice de ceva vreme, iar în Croația se dăduseră deja lupte, dar masacrul de la Bijeljina a fost primul din Bosnia.

— Iar familia Aidei a fost nimicită…

— Nu știu cum a reușit Aida să supraviețuiască. Nu mi-a povestit niciodată.

Annika a simțit că îi dau iarăși lacrimile: ce poveste înfiorătoare.

— Dar ce s-a întâmplat cu ea? Cum a ajuns în Suedia?

Colonelul se uita în continuare spre piață – începuse să ningă.

— Pe vremea aceea, avea șaptesprezece ani și, din câte știu, a mers pe jos până la Tuzla, după masacru. Apoi a luat o ocazie până la Sarajevo și s-a înrolat în Armija BiH[34]. Unchiul ei, fratele mai mic al lui Jovan, locuia la Sarajevo și a primit-o în grupul de forțe speciale pe care îl conducea.

Annika aștepta restul poveștii cu sufletul la gură și cu lacrimile șiroindu-i pe obraji:

— Și apoi?

— Un grup de forțe speciale… a repetat Misici, accentuând fiecare cuvânt. Și a devenit trăgător de elită. Când am aflat, nu m-am mai interesat de ea, am întrerupt orice contact.

Annika a clipit, iar bătrânul a continuat pe un ton foarte necăjit:

— Trăgător de elită… A învățat cum să se cațere pe acoperișuri și să împuște oameni pe stradă: bărbați, femei, copii – nu conta…

Annikăi i s-a tăiat respirația:

— Nu…!

Misici s-a întors spre ea:

[34] Armija BiH: Armata Republicii Bosnia și Herțegovina.

— Și vă pot asigura că a ajuns foarte bună. Numai Dumnezeu știe câți oameni a omorât Aida.

Bătrânul s-a așezat iarăși pe pat, în fața ei:

— Nu știați?

Annika a clătinat din cap.

— Cum…? a început ea, dar s-a oprit și a înghițit în sec. Cum a ajuns aici, în Stockholm?

Colonelul s-a frecat la ochi:

— Într-o bună zi, a fost rănită. Au scos-o din Sarajevo printr-un tunel și au dus-o pe muntele Igman. Aida a aranjat să plece din țară cu un grup de femei și copii însoțit de Crucea Roșie. Au avut probleme când au vrut să iasă din Bosnia. La un moment dat, transportul a fost oprit, iar câteva tinere au fost scoase din autobuz de niște soldați beți – niște barbari. Nu știm ce s-a întâmplat, dar în urma autobuzului, doi soldați au fost găsiți morți, împușcați în gură cu propriile lor arme. Sigur a fost mâna Aidei.

Misici a plecat capul. Annikăi îi era un pic greață.

— De ce voia să ajungă în Suedia? a întrebat ea în șoaptă.

— Aflase că Ratko e aici. Jurase să se răzbune. Era singurul lucru care conta pentru ea. Ratko îi omorâse familia, îi distrusese viața. Ani de zile, n-am mai auzit nimic despre ea. Și lucrul ăsta mă doare: am greșit, ar fi trebuit să păstrez legătura cu ea. N-ai cum să te descurci singur. Aida ar fi avut nevoie de mine.

Colierul de la gâtul Annikăi părea dintr-odată încins și greu – un dar de mulțumire de la o criminală.

— Pe 3 noiembrie anul ăsta, mi-a trimis o scrisoare, a zis colonelul cu glas scăzut. Zicea că misiunea ei era aproape încheiată. Luase legătura cu Ratko și stabilise o întâlnire cu el – unul dintre ei avea să moară.

— A luat legătura cu Ratko? a întrebat Annika. Sunteți sigur că ea a avut inițiativa? Că n-a trădat-o nimeni?

Colonelul a plecat capul:

— Voia să aibă o confruntare finală cu Ratko. Și mi-a cerut să-i duc planul la bun sfârșit, dacă ea o să dea greș. Am supraviețuit tuturor epurărilor: Miloșevici are încă încredere în mine. Aș fi putut să-l distrug pe Ratko…

Umerii au început iarăși să-i tremure și și-a acoperit fața cu mâinile.

— Acum plecați, i-a cerut el.

Annika a înghițit încă o dată:

— Dar…

— Plecați!

S-a aplecat să pună în geantă carnetul și pixul. A ezitat o clipă, dar în cele din urmă, a luat și sigiliile TIR de la Ambasada Iugoslaviei.

— Vă mulțumesc pentru tot, a zis ea în șoaptă.

Misici nu i-a răspuns.

Annika s-a ridicat în picioare, s-a apropiat de hol în tăcere, a deschis ușa și a ieșit pe coridorul hotelului.

•

Bătrânul militar a rămas așezat pe pat până când s-a lăsat întunericul. Îl dureau umerii, spatele și mâinile. Avea picioarele reci și amorțite. „Jurnalista a luat sigiliile cu ea. Ce bine!” Nu puteau dovedi că el le furase, chiar dacă ar fi bănuit că el era făptașul.

A hotărât să se spele. S-a dus în baie, a aprins lumina, a pus dopul la cadă și a dat drumul numai la apa caldă. Cât timp s-a umplut cada, Misici a stat pe closet, lăsând răceala gresiei să i se împrăștie în picioare. Îi făcea bine senzația aceea de durere. Când apa a dat pe afară și i-a ajuns la tălpi, a oprit robinetul. S-a întors în dormitorul întunecat, s-a dezbrăcat, și-a împăturit hainele cu grijă și le-a pus pe un scaun.

Apoi s-a vârât în apa fierbinte până la gât și a închis ochii, simțind că parcă i se dizolvă trupul.

Când s-a răcit apa, s-a ridicat în picioare, s-a șters cu grijă, s-a ras, s-a pieptănat și a scos din dulap uniforma cu decorațiile și medaliile primite pentru serviciile deosebite aduse țării. S-a îmbrăcat pe îndelete, netezindu-și reverele cu palmele și potrivindu-și chipiul. Apoi s-a dus la seif și a scos pistolul de serviciu.

S-a uitat în oglindă. Camera lui plutea deasupra triunghiurilor albe și negre ale pieței Sergel. Privirea din oglindă era calmă și hotărâtă. Și-a îndreptat ochii obosiți spre piața de sub el, fixându-și privirea asupra locului în care fusese ucisă Aida.

„O să fim împreună”, s-a gândit colonelul Misici. Apoi și-a pus pistolul în gură și a apăsat pe trăgaci.

•

Eleonor și-a șters fruntea cu dosul palmei.

— Friptura e gata, a zis ea. Uită-te la cartofii gratinați.

Thomas a deschis ușa cuptorului și a gustat din mijlocul tăvii.

— Mai trebuie lăsați un pic.

— Ce zici, să acoperim tava cu niște folie de aluminiu, ca să nu se ardă deasupra?

— Nu cred că e cazul, a zis Thomas.

Eleonor s-a spălat pe mâini, s-a șters pe șorț și a respirat ușurată.

— Mi s-au înroșit obrajii de la gătit? a întrebat ea zâmbind.

Thomas a înghițit în sec și i-a răspuns tot cu un zâmbet:

— Ești tare simpatică așa.

Eleonor și-a desfăcut șorțul, l-a agățat în cui și s-a dus în dormitor să-și schimbe pantofii. Thomas s-a dus în sufragerie cu bolul de salată și l-a pus pe masa cu pahare de cristal, farfurii din porțelan englezesc și tacâmuri fine din argint. A verificat dacă totul era în ordine: aperitivele, șervețelele, apa minerală, salata – în afară de vin, totul era la locul său.

A scos un oftat. Era obosit și ar fi preferat să-și petreacă seara uitându-se la televizor și gândindu-se la noua lui slujbă. Toată după-amiaza citise declarații ale persoanelor care beneficiau de ajutoare sociale: că traiul la limită îi epuiza, că era foarte neplăcut să explici de ce copilul tău are nevoie de o nouă pereche de adidași, că asistenții sociali păreau întotdeauna grăbiți, făcându-i pe solicitanți să se simtă umiliți, aproape ca niște cerșetori, că trebuiau să aleagă între a-și face dinții și a-și cumpăra medicamentele prescrise de doctor, că nu-și permiteau niciodată să pună carne pe masă, că nu le puteau lua copiilor skateboarduri și biciclete.

Disperarea acestor oameni i se cuibărise în suflet și nu-i dădea pace – era ca o rană. „Dacă aș avea puterea să schimb lucrurile…”, s-a gândit el, închizând ochii și rămânând nemișcat o vreme.

Apoi a auzit zgomotul unei mașini în fața casei și a așteptat scrâșnetul și scârțâitul pașilor pe zăpadă și pietriș.

— Au venit! a strigat el spre dormitor.

A urmat melodia veselă a soneriei, iar Thomas s-a șters pe mâini și s-a dus pe hol să deschidă ușa.

— Bine ați venit! Intrați, vă rog. Dă-mi blana să ți-o pun în cuier.

Nisse, de la filiala locală a băncii, directorii filialelor din Täby și Djursholm și directorul regional din Stockholm: trei bărbați și o femeie.

Calmă, zâmbitoare și frumoasă, Eleonor a apărut în sufragerie, chiar când Thomas turna vinul în pahare.

— Ce bine îmi pare să vă văd! a zis ea. Bine ați venit!

— Avem multe de sărbătorit, a zis directorul regional. Ce casă frumoasă aveți!

Apoi a sărutat-o zdravăn pe obraji. Thomas a observat că Eleonor s-a înroșit și s-a simțit iritat.

— Ce drăguț din partea ta! i-a răspuns Eleonor. Și nouă ne place foarte mult.

I-a aruncat o privire lui Thomas, iar el i-a răspuns cu un zâmbet forțat.

Au luat câte o gură de vin, după care Eleonor i-a întrebat:

— Ce-ați zice dacă am face un tur al casei?

Au luat-o din loc cu entuziasm, iar Thomas a rămas singur în sufragerie. Modulațiile cristaline ale vocii Eleonorei ajungeau până la el:

— Ne-am gândit să reamenajăm bucătăria. Vrem să montăm un aragaz, pentru că ne place foarte mult să gătim, și nimic nu se compară cu o flacără adevărată… Avem de gând să schimbăm sistemul de încălzire din podele și să punem marmură, preferabil verde – e o culoare atât de odihnitoare… Iar ăsta e subsolul. Ne-am gândit să amenajăm o pivniță pentru vinuri – ar trebui să avem mai multă grijă de colecția noastră…

Thomas a pus paharul pe masă și a observat că-i tremura mâna. „Care colecție de vinuri?” Părinții Eleonorei aveau o frumoasă pivniță pentru vinuri în casa de la țară, plină cu soiuri vechi, dar el și Eleonor încă nu strânseseră nimic: nu avuseseră timp.

Dintr-odată, a simțit că-l cuprinde panica și i s-a făcut frig. „Nu! s-a rugat el. Nu acuma! Să nu-mi pierd controlul acum! E o cină foarte importantă pentru Eleonor.” S-a dus în bucătărie, a desfăcut o sticlă de vin roșu și a lăsat-o să respire un pic. Apoi a desfăcut un vin spumos și a umplut cupele de șampanie.

— Ce casă frumoasă! a zis directorul regional când s-au întors în sufragerie. Casele construite pe un teren înclinat arată foarte bine.

Thomas a încercat să zâmbească, dar nu prea i-a ieșit.

— Servim masa? a întrebat el.

Eleonor a afișat un zâmbet crispat:

— E o cină simplă. Thomas și cu mine suntem foarte ocupați. Soțul meu este director financiar la primăria din Vaxholm.

— Lucrez pentru Serviciile sociale, a precizat el.

Apoi s-au dus în sufragerie, iar Eleonor le-a spus musafirilor care unde să se așeze:

— Nisse, tu stai aici. Leopold, lângă mine. Iar Gunvor…

Musafirii au lăudat mâncarea și vinul, iar în scurtă vreme, atmosfera s-a animat. Thomas prindea frânturi din diferite conversații despre profituri, rezultate și piețe. A încercat să mănânce, dar îi era greu să înghită. Se simțea ametit și fără vlagă. Directorul regional a atras atenția tuturor lovindu-și ușor paharul, apoi a zis pe un ton solemn:

— Vreau să propun un toast pentru Eleonor, minunata noastră gazdă, în cinstea realizărilor ei extraordinare de anul acesta. Țin să-ți spun, Eleonor, că noi, cei din conducerea băncii, apreciem foarte mult reușitele, hotărârea și entuziasmul tău. Noroc!

Thomas s-a uitat la soția lui: laudele o îmbujoraseră ușor.

— Și, ca să încununăm această seară, vreau să vă dezvălui cum are de gând conducerea să-și exprime recunoștința.

Cei patru directori de filială de la masă și-au îndreptat spatele. Thomas și-a dat seama că era punctul culminant al cinei: sosise momentul ca fiecare cățeluș să-și primească osul.

— Sunteți directorii filialelor cu cele mai bune rezultate din provincia Svealand, a continuat directorul regional. Profiturile de anul acesta sunt mari, iar sondajele arată că toți clienții noștri – persoane fizice și firme – sunt foarte mulțumiți.

A făcut o pauză teatrală, apoi a continuat:

— De asemenea, mi s-a dat voie să vă aduc la cunoștință că s-a încheiat evaluarea directorilor de către personalul din cadrul filialelor și că ați obținut calificative foarte bune. De aceea, a continuat el cu o vădită satisfacție, îmi face mare plăcere să vă anunț că banca a hotărât să vă mărească bonusurile și procentele care vi se cuvin din profituri.

Eleonorei i s-a tăiat respirația, iar ochii îi străluceau de încântare.

— Și, a adăugat directorul regional, aplecându-se deasupra mesei, anul viitor vă veți putea înscrie în programul de investiții destinat membrilor din conducere!

În acel moment, cei patru directori de filiale n-au mai fost în stare să păstreze liniștea și au scos strigăte de bucurie.

— Pe lângă toate astea, a continuat directorul regional, banca vă oferă un pachet de asigurări de sănătate extrem de avantajos, care vă va permite atât vouă, cât și soților sau soțiilor voastre să evitați listele de așteptare din sistemul medical de stat.

În culmea bucuriei, Eleonor s-a uitat la Thomas:

— Ai auzit, dragul meu? Extraordinar, nu-i așa?

Apoi s-a întors iarăși către directorul regional:

— Vai, Leopold, oare o să reușim să fim la înălțimea acestei recunoașteri? Ce responsabilitate!

Directorul regional s-a ridicat în picioare.

— Pentru o colaborare de succes!

— Pentru o colaborare de succes! au repetat directorii de filiale.

Dintr-odată, Thomas a simțit că-i vine să verse. A ieșit repede din sufragerie, a străbătut holul în grabă și a intrat în baie, apoi a încuiat ușa și s-a aplecat deasupra closetului, respirând din greu. Transpirația i se prelingea pe frunte și i-a trecut prin minte că s-ar putea să leșine.

Eleonor a ciocănit la ușa.

— Te simți bine, dragul meu? a întrebat ea pe un ton îngrijorat. Ce s-a întâmplat?

Thomas nu i-a putut răspunde – nu voia decât să plângă.

— Thomas!

— Mi-e rău, a zis el. Du-te înapoi în sufragerie, eu o să mă întind în pat.

— Voiam să-ți fac o cafea.

Thomas a închis ochii și a înghițit în sec ca să nu vomite, simțind arsura sucului gastric la baza faringelui.

— Nu mai pot… a zis el în șoaptă. Nu mai pot continua.

Vineri, 7 decembrie

Annika s-a trezit la șase fără trei minute, însetată și înfometată. A aruncat o privire pe fereastră: noaptea rece de

iarnă era de nepătruns. S-a întors pe o parte și s-a uitat la cadranul luminat al deșteptătorului – avea să sune peste optsprezece minute.

Trebuia să ajungă la spital la ora șapte. Nu avea voie nici să bea, nici să mănânce, pentru că urmau s-o anestezieze. Aveau să-i introducă un supozitor în colul uterin, ca să se relaxeze și să poată extrage conținutul uterului.

„Un băiețel, s-a gândit ea. Cu părul blond, la fel ca taică-su."

Annika s-a întors pe spate și s-a uitat la tavan, dar n-a reușit să distingă nicio formă în întuneric.

„Nu-i nicio grabă. O să ajung la timp."

A închis ochii și a ascultat zgomotele zilei care stătea să înceapă. La ora șase, ventilatorul din spatele clădirii a început să se învârtă, frânele autobuzului 48 au scârțâit, iar din apartamentul unuia dintre vecinii de sub ea s-a auzit genericul buletinului radiofonic de știri Morgonekot. Erau zgomote familiare: prietenoase și liniștitoare. S-a întins, apoi și-a împreunat mâinile sub ceafă, cu ochii ațintiți în întuneric.

I-a apărut în fața ochilor imaginea colonelului sârb: era atât de împovărat, de trist și de singur. Nu avea niciun pic de încredere în oameni, ci doar în stat – însă era doar una dintre perspectivele posibile, cea pe care o alesese el. „Întotdeauna poți să alegi."

Aida fusese un trăgător de elită, o criminală: fusese alegerea ei. „E drept că suntem influențați de mediul în care trăim, dar alegerile rămân ale noastre."

Dintr-odată, Annika a simțit apăsarea colierului greu de aur și s-a ridicat în capul oaselor, bâjbâind după clemă. A desfăcut-o și a pus colierul pe noptieră, în fața deșteptătorului. Suprafața gălbuie a metalului reflecta lumina verzuie a limbilor fosforescente.

Nu voia să primească recunoștința unei criminale.

A oprit soneria deșteptătorului, a dat plapuma la o parte, și-a pus halatul și cizmele de cauciuc, a înhățat trusa de toaletă și a pornit în grabă spre dușurile de pe partea cealaltă a curții interioare. S-a spălat pe cap, apoi pe dinți, având grijă să nu înghită niciun pic de apă.

În timp ce urca treptele spre apartament, s-a gândit să-și facă abonament la un cotidian: ar fi fost plăcut să citească un ziar în fiecare zi, la micul dejun. A aruncat o privire în frigider:

avea iaurt, suc natural, ouă, bacon, brânză cu usturoi proaspătă, șuncă de Parma – cu o noapte înainte, făcuse cumpărături de la un magazin ICA ponosit. S-a uitat lung la toate bunătățile, cu o mână pe mânerul ușii și cu cealaltă pe burtă.

Alegerile sunt întotdeauna ale noastre.

Annika a rămas surprinsă: era atât de simplu! A izbucnit în râs. Nu era deloc dificil.

A scos cutia cu suc, a umplut un pahar mare, a pornit aragazul și a pus tigaia pe foc.

A băut cu sete, apoi a spart două ouă în tigaie și a presărat peste ele bucățele de bacon. A prăjit niște felii de pâine, le-a uns cu brânză cu usturoi și le-a mâncat în timp ce învârtea în omletă.

A mâncat-o cu poftă, simțind cum i se umple stomacul, apoi a băut o cafea fierbinte, bucurându-se de căldura ei și de efectul revigorant al cofeinei. A aprins lumânarea din sfeșnicul de alamă de la Lyckebo – cadoul de nuntă al bunicii –, urmărind dansul șovăielnic al flăcării. S-a uitat în oglindă și i-a zâmbit femeii în halat, cu părul ud, femeii luminate de lumânare, care urma să aibă un copil.

S-a dus în dormitor, a aprins becul și a văzut colierul de aur strălucind pe noptieră. S-a îmbrăcat, apoi l-a luat în mână – era greu, al naibii de greu.

Pentru prima oară în ultima lună, Annika s-a dus în cămăruța de lângă bucătărie – pe vremuri, era camera slujnicei. Înăuntru nu se aflau decât o masă într-un colț și un scaun cu speteaza ruptă. Nu o folosise niciodată, pentru că încă se gândea la ea ca la camera Patriciei.

„Aici, s-a gândit ea. Aș putea sta aici să scriu.”

S-a uitat la ceas: era aproape șapte. Bijutierul de pe cealaltă parte a străzii deschidea la ora șapte. Într-o zi, intrase acolo din greșeală să caute o pereche de cercei pentru aniversarea Annei Snapphane și dăduse peste un bărbat masiv și chelios, cu un șorț greu de piele și un clește într-o mână. Statura lui impozantă o făcuse să înghită în sec și să se întrebe dacă nimerise în locul potrivit. Bijutierul i-a zis că da, vindea cercei de aur, iar Annika a sfârșit prin a cumpăra o pereche foarte dichisită.

Annika a stins lumânarea, și-a șters părul cu prosopul, și-a pus o căciulă, haina și ghetele, apoi a coborât în stradă. Ninsese în timpul nopții, iar trotuarele erau încă acoperite cu un strat alb și pufos. A trecut strada și s-a îndreptat spre magazinul bijutierului, lăsând urme în zăpada afânată.

Era deschis. Bijutierul purta același șorț de piele și avea același aer binedispus.

— V-ați sculat devreme, a zis el pe un ton vesel. Faceți cumpărături de Crăciun?

Annika a clătinat din cap cu un zâmbet și i-a dat colierul Aidei.

— Oh, văd că aveți un ditamai lanțul! a zis bărbatul, cântărindu-l în mână.

Annika s-a uitat la colierul care strălucea în mâinile lui enorme: poate reușea să transforme darul de mulțumire al criminalei în ceva frumos.

— E aur adevărat? a întrebat ea.

Bijutierul l-a zgâriat ușor lângă clemă, apoi s-a întors cu spatele și a meșterit la el preț de câteva clipe.

— Aur de cel puțin optsprezece carate, a zis el în cele din urmă. Vreți să-l vindeți?

Annika a încuviințat din cap, iar bărbatul a pus colierul pe talerul unei balanțe.

— Îmi închipui c-a fost al unei femei zdravene… a zis el. O sută nouăzeci de grame. Un gram e patruzeci și opt de coroane.

Apoi a scos un calculator.

— Face nouă mii o sută douăzeci de coroane. Vă convine?

Annika a încuviințat iarăși din cap, iar bijutierul a intrat în camera alăturată și s-a întors cu banii și cu o chitanță.

— Poftiți, a zis el. Și să nu-i cheltuiți pe toți odată.

— Ba chiar asta am de gând să fac, a zis Annika, zâmbind ușor.

•

Magazinul de calculatoare de după colț se deschidea abia la nouă. Dar Annika a văzut că unul dintre angajați tasta de zor în camera din spatele magazinului, așa că a ciocănit în geam. Tânărul a întors capul, Annika a zâmbit și i-a făcut cu mâna, iar el a venit, a descuiat și a crăpat ușa.

— Știu că am venit prea devreme, a zis Annika, dar aș vrea să cumpăr un computer.

Angajatul a deschis larg ușa și a izbucnit în râs:

— Și nu mai puteați aștepta până la nouă?

Annika i-a răspuns cu un zâmbet:

— Aveți vreunul de nouă mii o sută de coroane?

— Mac sau PE?

— Nu contează, a zis ea. Vreau un computer care să nu se strice tot timpul.

Tânărul a aruncat o privire prin magazinul neîngrijit. Potrivit reclamei din vitrină, era o firmă care vindea computere – noi și la mâna a doua –, asigurându-le o perioadă de garanție; în plus, oferea servicii de depanare și făcea softuri și site-uri. Annika trecea pe lângă magazinul acela de vreo opt ori pe zi și, din câte își putea da seama, cei care lucrau acolo își petreceau cea mai mare parte a timpului jucându-se pe calculator.

— Ăsta, a zis angajatul, ridicând pe o masă o cutie mare și cenușie. E la mâna a doua, dar procesorul e nou și are mult spațiu de stocare. Pentru ce vă trebuie?

— Ca să scriu, a zis Annika. Și că să navighez pe Internet.

Tânărul a lovit ușor cutia:

— Atunci ăsta e perfect! Are toate programele care vă trebuie: Word, Excel, Explorer…

— Bine, îl cumpăr, l-a întrerupt ea. Vreau și un monitor și toate chestiile de care mai am nevoie.

Angajatul a ezitat:

— Adică vreți să cumpărați toate astea cu nouă mii de coroane?

— Nouă mii o sută douăzeci, mai exact. În fond, hard diskul e folosit.

— Bine, a zis el oftând. Dar numai pentru că e foarte devreme.

Apoi a lăsat-o pe Annika în magazin, s-a dus în camera din spate și s-a întors cu un mic monitor.

— Nu-i foarte mare, dar e foarte bun. Emite puține radiații, ceea ce e foarte important. Monitoarele mai vechi te amețesc și îți prăjesc creierul. Altceva? Dischete și alte chestii de genu' ăsta?

— N-am decât nouă mii o sută douăzeci de coroane.

Angajatul a oftat încă o dată, apoi a scos o pungă de hârtie în care a pus o pereche de boxe, un mouse, un pad, câteva cutii cu dischete, o tastatură și niște cabluri.

— Și o imprimantă, a adăugat Annika.

— Fie-vă milă! Pentru nouă mii o sută douăzeci de coroane?

— Nu mă deranjează dacă e la mâna a doua.

Tânărul s-a dus iarăși în depozit și s-a întors cu o cutie mare pe care scria Hewlett Packard.

— E ca și când v-aș da hard diskul gratis. Mai vreți ceva pe degeaba?

Annika a izbucnit în râs:

— Nu, e în regulă. Dar cum duc toate astea acasă?

— Până aici, a zis angajatul. Va trebui să le cărați singură. Știu că locuiți aproape: v-am mai văzut prin cartier.

Annika s-a îmbujorat:

— Serios?

Tânărul i-a aruncat o privire ușor stânjenită. Era drăguț și avea un păr negru și ondulat.

— Treceți des prin fața magazinului, a zis el. Și sunteți mereu grăbită. Îmi închipui că aveți o viață interesantă.

Annika a inspirat adânc.

— Da, aveți dreptate în privința asta. Dar să știți că nu-s chiar atât de puternică – am nevoie de o mână de ajutor.

Angajatul a oftat și a dat ochii peste cap, apoi a luat imprimanta în brațe și a pornit spre ușă:

— Sper că stați aproape.

— Apartamentul meu e la ultimul etaj, iar blocul n-are lift, i-a explicat ea cu un zâmbet.

•

Când, în cele din urmă, a luat loc la masa din cămăruța slujnicei, cu carnetul lângă ea, cerul începea să se lumineze. A aruncat o privire în curtea interioară și a văzut stelele de paie legănându-se ușor la fereastra de vizavi.

„E o cameră excelentă, s-a gândit ea. Oare de ce n-am folosit-o până acum?”

A scris întreaga poveste, apoi a recitit-o de mai multe ori, făcând modificări și ștergând anumite pasaje. Era atât de absorbită de cuvintele care i se perindau prin fața ochilor, încât timpul și spațiul nu mai contau.

La un moment dat, a simțit că i s-a făcut iarăși foame și a coborât să-și cumpere o pizza de la restaurantul din apropiere, apoi s-a întors acasă și a mâncat-o în fața computerului.

Când a scos textul la imprimantă – era o imprimantă cu jet de cerneală, care mergea extraordinar de greu –, era deja seară. A băgat foile într-un dosar de plastic și s-a dus la secția de poliție.

— Nu poți da buzna aici ori de câte ori ai chef, i-a zis Q pe un ton iritat când a coborât la biroul de primire. Ce vrei?

— Am scris un articol și vreau să-mi spui ce părere ai despre el.

Detectivul a scos un oftat:

— Și, ca de obicei, e vorba de ceva urgent, nu-i așa?

— Exact.

— Bine, hai să mergem undeva.

S-au dus la cafeneaua din apropiere și au comandat cafea și sandviciuri. Annika a scos dosarul de plastic.

— Nu știu dacă o să fie publicat, a zis ea. După ce te uiți pe el, o să mă duc la redacție să-l arăt șefului meu.

Q i-a aruncat o privire iscoditoare, apoi a luat articolul în mână. L-a citit în liniște, dând paginile cu grijă și recitind anumite pasaje, iar la sfârșit a zis:

— E o descriere completă a operațiunilor desfășurate de mafia iugoslavă nu numai în Suedia, ci în întreaga lume. Sunt înșirate toate depozitele, vehiculele, sediile, persoanele de contact și stratagemele pe care le folosesc…

Annika a încuviințat din cap.

— Ești dată dracului! a zis el. De unde naiba ai făcut rost de toate informațiile astea?

— Și am două sigilii TIR în geantă, a adăugat ea.

Detectivul s-a lăsat imediat pe spate, petrecându-și un braț pe după speteaza scaunului.

— Am înțeles, a zis el. Te pricepi să omori oameni.

Annikăi i-a înghețat sângele în vine și a simțit o durere în piept de parcă ar fi fost înjunghiată:

— Despre ce vorbești?

Q s-a uitat țintă la ea preț de câteva secunde, amintindu-și de raportul care îl aștepta pe birou: era un raport despre sinuciderea unui colonel iugoslav cu pașaport diplomatic în hotelul Sergel Plaza.

— Nimic, a zis el, aplecându-se în față și luând o gură de cafea. Nimic. A fost o prostie din partea mea. Îmi pare rău.

— Ce părere ai? l-a întrebat Annika. Crezi că lucrurile astea sunt adevărate?

Q a stat pe gânduri o vreme.

— Va trebui să fac verificări serioase înainte să mă pronunț. De exemplu, pizzeria asta din Göteborg s-ar putea să nu aibă nicio legătură cu mafia iugoslavă.

Annika a oftat ușor.

— Și când o să termini verificările? a întrebat ea calm.

— Să sperăm că înainte să publici materialul, pentru că dup-aia o să fie prea târziu.

— Am nevoie de o confirmare înainte să-l public. Deocamdată n-am decât o sursă.

Detectivul s-a uitat țintă la ea o vreme.

— Și dacă nu vreau? a zis el în cele din urmă.

— Nu-ți cer decât să faci niște verificări și să-mi spui dacă lucrurile astea sunt adevărate sau nu.

— Va trebui să iau legătura cu niște deținuți sârbi ca să pot afla ceva. Și după ce o să stau de vorbă cu primul, o să se dea alarma și n-o să mai pot face nicio verificare.

Annika a încuviințat din cap.

— Am înțeles, a zis ea. Atunci uite cum stau lucrurile: am informații detaliate despre ascunzătorile mafiei, despre acțiunile, sediile și depozitele lor, dar dacă nu pot obține o confirmare de la o a doua sursă, nu le pot publica; mai exact, o să pot scrie despre toate astea doar în termeni generali – oricum, nu adresele sunt lucrul cel mai important. Dar după ce faci verificările, o să ne spui și nouă ce-ai aflat, nu-i așa?

Q a ezitat o clipă, apoi a încuviințat din cap.

Annika a afișat un zâmbet încordat:

— Nu-i așa că poliția va organiza o razie de amploare în dimineața uneia din zilele următoare? Poate chiar în ziua în care o să apară primul articol din seria despre mafia iugoslavă?

— Și asta când ar fi?

— Nu-ți pot spune data cu precizie, dar ediția pleacă la tipografie la ora șase.

— Și câți oameni or să vadă materialul ăsta înainte să fie publicat?

Annika a rămas pe gânduri câteva clipe:

— Mai puțin de douăzeci de oameni: echipa de noapte și oamenii de la departamentul tehnic.

— Deci nu există riscul unor scurgeri de informații? Bine, atunci pot să-ți spun că razia o să aibă loc într-una din zilele următoare, la ora șase dimineața.

Annika și-a strâns lucrurile.

— Iar eu pot să-ți spun că, în dimineața aia, cam în jurul orei la care trimitem ediția la tipografie, o să avem pe teren mulți fotoreporteri.

Q a împins ușor ceașca de cafea și s-a ridicat în picioare:

— Noi ne facem treaba pentru cetățenii acestei țări, nu pentru altcineva.

Annika și-a luat haina pe ea și s-a ridicat de pe scaun:

— Și noi la fel.

•

Anders Schyman avea în față ediția din acea zi și se uita la fotografia de pe prima pagină. Anneli, din Motala, și Alexander, fiul ei retardat mintal, lăsați baltă de autoritățile locale, disperați și vulnerabili. Carl Wennergren făcuse un inventar al neregulilor comise de Serviciile sociale și al explicațiilor neconvingătoare date de reprezentanții Consiliului local.

„Ce grea e viața pentru unii oameni”, s-a gândit Schyman. Ar fi băut un pahar de scotch. Și îi era dor de soția și de câinele lui, de scaunul comod din casa lui de la Saltsjöbaden. Fusese o săptămână grea. Rămânerea lui Torstensson în postul de redactor-șef îl nemulțumea mai mult decât era dispus să admită. Torstensson trebuia să plece, altminteri, ziarul nu avea cum să supraviețuiască.

Schyman s-a scărpinat în cap și a oftat. Din punctul lui de vedere, nu aveau la dispoziție mai mult de trei ani ca să crească vânzările. Ziarul nu putea să facă trecerea la noua tehnologie și la noile metode decât sub conducerea lui. Și urma să lupte pentru asta. Dar acum avea nevoie de un scotch. Un scotch mare. Chiar în clipa aceea.

S-a auzit un ciocănit în ușă. „La dracu’!” Nu mai suporta – cine naiba putea să fie?

Annika Bengtzon a vârât capul pe ușă:

— Aveți câteva minute libere?

Directorul editorial a închis ochii:

— Mă pregăteam să plec. Despre ce-i vorba?

Annika a închis ușa în urma ei și s-a postat în fața biroului, punându-și geanta și haina pe podea.

— Am scris un articol, i-a explicat ea.

„În sfârșit! Aleluia!”, și-a zis Schyman.

— Și?

— Cred c-ar fi bine să-l citiți. Se poate spune că e un material senzațional.

— Înțeleg, a spus directorul editorial, luând discheta din mâna Annikăi.

S-a răsucit în scaun, a băgat discheta în unitate și a așteptat ca documentul să-i apară pe ecran, apoi a făcut dublu clic pe iconul cu pricina, gândindu-se că avea să termine în câteva clipe.

— Aici sunt trei articole, a zis el, pleoștindu-se dintr-odată.

— Începeți cu primul, a zis ea, luând loc pe unul dintre scaunele incomode, rezervate musafirilor.

Era un articol lung, o descriere completă a mafiei iugoslave de la Belgrad, a operațiunilor pe care le desfășurau în întreaga lume și a sarcinilor pe care le aveau de îndeplinit diferitele grupări criminale.

Al doilea era dedicat operațiunilor din Suedia, cuprinzând adresele centrelor din care erau coordonate contrabanda cu droguri, țigări și băuturi alcoolice, precum și imigrația ilegală și traficul de carne vie…

Al treilea articol semăna cu al doilea, dar omitea adresele.

— Dar nu cumva ești în concediu de odihnă? a întrebat-o Schyman.

— Întâmplarea face că am dat peste un subiect foarte bun.

A citit articolele încă o dată și a oftat.

— Nu putem publica așa ceva, a zis el.

— La care parte vă referiți? a întrebat Annika.

Directorul editorial a oftat încă o dată:

— La partea despre sigiliile TIR. Nu putem spune că ambasada deține astfel de sigilii – e absurd și cum naiba am putea verifica dacă e adevărat sau nu?

Annika s-a aplecat, a scotocit în geantă, apoi a pus pe birou un teanc de documente.

— Două sigilii TIR, a zis ea. Furate de la Ambasada Iugoslavă.

Schyman a rămas cu gura căscată.

— Iar în ceea ce privește operațiunile lor din Suedia, a continuat Annika, am aflat că poliția urmează să organizeze o

razie de amploare la toate aceste adrese – deci va fi o razie la nivel național. Va avea loc într-una din zilele astea, la ora șase dimineața.

— De unde știi? a întrebat-o directorul editorial.

Annika s-a uitat în ochii lui:

— Pentru că am dat poliției o listă cu toate adresele. Va trebui să coordonăm publicarea articolelor cu razia.

Schyman a clătinat din cap:

— Îți dai seama în ce te-ai băgat?

— Am obținut toate informațiile astea de la o sursă de încredere, dar e vorba de o singură persoană. Știu că nu putem publica articolele în forma asta, pentru că, mai întâi, trebuie să verific faptele. Însă numai poliția îmi poate da confirmarea de care am nevoie, iar ca s-o obțin, trebuia să apelez la ei, nu?

Schyman a clătinat iarăși din cap, nevenindu-i să creadă.

— În prima zi, putem publica articolele unu și trei, a continuat ea. Pe cel despre operațiunile mafiei iugoslave din întreaga lume și pe cel care prezintă operațiunile din Suedia, dar care nu intră în detalii. În timp ce ediția merge la tipografie, o să fim pe teren și o să strângem informații despre razia poliției. În felul ăsta, o să avem materialul necesar pentru a doua zi: După dezvăluirile de ieri din Kvällspressen, vă prezentăm… bla-bla-bla – știți cum se face. Iar cea de-a treia zi va fi dedicată reacțiilor și comentariilor, atât din Serbia, cât și de la noi. Răspunsul oficial al ambasadei va fi că această razie este foarte binevenită și că aluziile cu privire la implicarea ambasadei în activități criminale sunt simple defăimări. Sigur or să spună că sigiliile sunt falsificate.

Schyman se holba la ea:

— Cum naiba ai reușit să pui la cale toate astea?

Annika a ridicat din umeri:

— Iar acum, trebuie să luați o decizie. Am scris articolele astea în timpul meu liber, așa că nu mă aștept să fiu plătită. Poliția o să facă razia cu sau fără fotografii noștri la fața locului. Dumneavoastră hotărâți dacă o să fim acolo unde se întâmplă lucrurile cu adevărat importante. Eu sunt în concediu de odihnă.

Apoi s-a ridicat în picioare și a zis:

— Știți unde să mă găsiți.

— Așteaptă un pic.

— Nu, i-a răspuns ea. M-am săturat să fiu dusă cu zăhărelul, să mi se tot spună că o să vină și rândul meu. Nu vreau să-mi mai pierd timpul în tura de noapte. Mi-am cumpărat un computer și pot foarte bine să lucrez de acasă ca jurnalist independent, dacă nu am calitățile necesare pentru a fi redactor la Kvällspressen. Pentru numele lui Dumnezeu, sunteți directorul editorial al ziarului, ar trebui să aveți un cuvânt de spus!

A ieșit din birou și a închis ușa în urma ei.

Schyman a urmărit-o cu privirea: Annika a traversat redacția fără să stea de vorbă cu nimeni – nici măcar nu și-a luat la revedere de la vreunul dintre colegi. Era o tânără ciudată și singuratică, dar nu încăpea îndoială că vorbea serios. Avea toate calitățile necesare unui reporter, dar, în perioada aceea, ziarul nu mai făcea angajări. Și, totuși, ar fi fost o prostie s-o lase să plece. În plus, prin comparație cu salariul altor reporteri, al ei era o nimica toată.

A pus mâna pe telefon și a format numărul biroului de primire. Ghinionul a făcut ca tocmai Tore Brand să fie de serviciu.

— Annika Bengtzon tocmai a plecat din redacție, i-a zis Schyman. O puteți opri, vă rog?

— Păi ce-s eu, baraj? a bodogănit Brand.

— E important, a adăugat directorul editorial pe un ton apăsat.

— Voi, ăștia de sus, sunteți cu toții niște oameni importanți… și-a zis portarul în barbă.

Schyman aștepta pe scaun cu receptorul în mână, gândindu-se la articolele Annikăi. Materialul mai trebuia lucrat, dar era un subiect al naibii de bun. Înțelegerea pe care o făcuse cu poliția era discutabilă, dar era modul cel mai sigur și mai rapid de a verifica informațiile pe care le obținuse – metoda avea să fie contestată, dar ce mai conta. Îi surâdea ideea de a merge la Publicistklubben, Clubul Național de Presă al Suediei, ca să apere ziarul și libertatea de expresie. Sosise momentul să se afirme în ochii opiniei publice.

„Înoți sau te îneci – a venit timpul să ne aruncăm în apă”, a hotărât Anders Schyman.

— Domnișoară Bengtzon, sunteți căutată la telefon.

După câteva secunde de foșnete și hârșâituri, în care Tore Brand i-a întins receptorul prin ferestruica biroului de primire, directorul editorial a auzit vocea Annikăi:

— Ce s-a întâmplat?

— Începând de la 1 ianuarie, o să fii reporteră, a zis Anders Schyman. Poți să lucrezi unde vrei tu: în tura de după-amiază, în tura de noapte, la Investigații…

De la celălalt capăt al firului nu se auzeau decât bombănelile lui Tore Brand.

— Alo? a zis Schyman.

— Investigații, i-a răspuns Annika. Vreau să lucrez la Investigații.

M-AU PROVOCAT

M-au ajuns din urmă. Împreună, stabilesc acuzațiile și verdictul – pedeapsa pe care o merit.

Violența, vinovăția și rușinea – tovarășii mei de nădejde, forțele care mă mână în luptă, luminile mele călăuzitoare.

Bine ați venit!

Violență, tu ai fost prima, tu mi-ai croit destinul. Te-am adăpostit la sânul meu și te-am făcut parte din mine.

În ziua aceea de primăvară, plouase toată dimineața. Cerul era mohorât, iar aerul umed. După-amiază, norii s-au împrăștiat și s-a arătat un soare plăpând.

Am dat fuga în piață să fac niște cumpărături: legumele erau prăpădite, așa că a trebuit să aleg pe îndelete.

Am văzut bărbații dintre case: haine negre, berete negre.

Nu mi-am dat seama că veniseși – nu știam cum arată chipul violenței.

Eram în fața cafenelei lui Stoyilikovici atunci când bărbatul acela, Ratko, l-a târât pe tata afară din brutărie. L-am văzut ducându-i pistolul la tâmplă și apăsând pe trăgaci. L-am văzut pe tati prăbușindu-se în stradă și am auzit țipetele mamei. Un alt bărbat în negru a împușcat-o pe mama în piept. Miriam, cumnata mea, era doar cu un an mai mare decât mine: au împușcat-o de mai multe ori în burtă. Era însărcinată.

Apoi l-au scos pe fratele meu Petar, frățiorul meu, lumina ochilor mei – avea doar nouă ani. Țipa, vai, cum țipa! Iar dintr-odată, m-a văzut lângă cafeneaua lui Stoyilikovici, s-a smuls din

brațele lor și a luat-o la fugă spre mine țipând: „Aida! Aida, ajută-mă! Aida!” Mâinile lui întinse înainte, groaza lui fără margini…

Și m-am ascuns.

M-am ghemuit lângă gardul de lângă cafeneaua lui Stoyilikovici și, printre scânduri, l-am văzut pe Ratko ridicând pistolul. L-am văzut țintind și apăsând pe trăgaci.

Petar al meu, frățiorul meu, oare am să mă pot răscumpăra vreodată?

Zăceai în noroi și strigai după mine: „Aida! Aida, ajută-mă! Aida!” Și n-am îndrăznit să mă apropii de tine, n-am avut curaj. Stăteam după gardul de lângă cafeneaua lui Stoyilikovici și plângeam. L-am văzut pe Ratko apropiindu-se de tine, te-am văzut întorcându-te cu fața spre el, apoi l-am văzut țintind și trăgând.

Iartă-mă, Petar, iartă-mă.

N-ar fi trebuit să mori singur.

Iartă-mă pentru că n-am fost alături de tine. Bine ai venit, vinovăție! Bine ai venit, rușine!

A venit rândul vostru să mă asaltați.

Și am folosit violența ca să vă țin la distanță.

Am încercat să-mi vindec vinovăția prin moarte, prin moarte dreaptă, moartea sârbilor. Dar nu mi-a fost de ajutor. Fiecare moarte îmi întețea vinovăția și ura, și aducea rușine pentru cei care nu-i putuseră ajuta pe cei dragi.

Rușinea mea era nesfârșită, trăia în fiecare respirație a mea, copleșindu-mi fiecare clipă a vieții, pentru că rușinea mea venea din aceea că eram în viață.

Apoi am aflat că Ratko, liderul Panterelor, era în Suedia. Când am fost rănită, mi-am dat seama că venise momentul.

Trebuia să fiu puternică pentru a putea folosi violența împotriva propriei sale surse, împotriva celui care îi plantase sămânța în inima mea. I-am infiltrat anturajul, m-am culcat cu oamenii lui de încredere, m-am culcat cu el, dar moartea nu era suficientă, trebuia să simtă și el vinovăția și rușinea, așa că i-am distrus rețeaua de contrabandă, i-am distrus viața.

Îmi pare rău pentru tinerii din Kosovo, sărmanii băieți pe care i-am păcălit să mi se alăture. Tot ce trebuiau să facă era să fugă cu camionul, iar eu urma să mă ocup de restul, însă au

furat camionul greșit. Tirul cu țigări e încă parcat în portul liber din Stockholm – nu-i așa că e caraghios?

Dar violența nu m-a ajutat, n-a vrut să-mi dea ascultare.

Totul a început cu furtuna aceea infernală, care biciuia clădirile și oamenii deopotrivă.

A trebuit să fiu extrem de atentă: m-am cățărat pe acoperiș, apoi mi-am deschis geanta.

Într-un compartiment al genții erau patul puștii și mecanismul de acționare, iar în celălalt, țeava, vizorul, cătarea și percutorul. Am montat încărcătorul, un suport pentru bărbie și cătarea. Întrucât distanța era mică, nu aveam nevoie și de un trepied.

Mi-am stabilizat poziția așezându-mă pe culmea acoperișului, apoi am dus pușca la ochi.

În cele din urmă, au apărut: erau trei. Siluetele lor negre se profilau pe fundalul luminii aurii – Ratko venea în urma celor doi tineri, care se străduiau să țină piept vântului puternic care venea dinspre mare. Pe primul l-am doborât cu o împușcătură în tâmplă. În secunda următoare, l-am doborât și pe al doilea. După încă o secundă, Ratko dispăruse, înghițit de furtună.

M-am dat jos de pe acoperiș, cu pușca îndesată în geantă. Trebuia să plec de acolo cât mai repede, ca să nu fiu prinsă în capcană.

Violența mă lăsase la greu. A trebuit să fug. Eram slăbită din pricina bolii.

După ce m-am însănătoșit și am putut să umblu iarăși pe picioarele mele, am luat legătura cu el și am stabilit o întâlnire.

Știam că avea să vină.

Dar violența iarăși m-a lăsat la greu.

Piața era plină de lume. Locul pe care mi-l alesesem pe acoperișul Centrului cultural era inutilizabil, așa că a trebuit să cobor în piață.

Când mi-a pus pistolul în ceafă, mi-am dat seama că, orice s-ar fi întâmplat, câștigasem.

— Jocul s-a terminat, mi-a șoptit el. Ai pierdut.

Dar se înșela. A mai zis ceva caraghios printre dinți, apoi mi-a șoptit:

— Bijeljina. Îți aduci aminte de Bijeljina?

M-am smuls din strânsoarea lui și am scos pistolul, dar m-am împiedicat de un căruț, iar când m-a prins din urmă, am scăpat

arma din mână – a alunecat pe pavaj, departe de mine. Ratasem ocazia.

Am simțit iarăși răceala metalului în ceafă.

Mi-am auzit verdictul – răsplata pentru violență, vinovăție și rușine.

— N-ai să câștigi, i-am șoptit eu. Ți-am distrus viața.

I-am văzut chipul cu coada ochiului.

Și i-am zâmbit.

Acuzare, judecată și pedeapsă. Eliberare.

EPILOG

Începuse iarăși să ningă: fulgii moi și pufoși cădeau ușor pe asfalt. Annika se îndrepta spre Ralambshovägen cu pași mici și apăsați – mâncase foarte mult. O durea spatele și îi era un pic greață. I se trăgea de la fiul ei, de la băiețelul ei blond. S-a dus la stația de taxiuri de lângă fast-food, s-a urcat pe bancheta din spate și i-a cerut șoferului s-o ducă în Vaxholm.

— Sigur o să nimerim într-un ambuteiaj, i-a zis taximetristul.

— Nu contează, i-a răspuns Annika. Am tot timpul din lume.

Le-a luat patruzeci de minute să iasă din oraș. Annika stătea la căldură pe bancheta din spate, vitrinele frumos împodobite se perindau prin fața geamului, la radio se auzeau în surdină piese ale Madonnei, iar copiii zburdalnici de pe trotuare arătau cu degetul spre Moș Crăciunii mecanici înconjurați de elfi și jucării din plastic. Annika s-a uitat spre cer, dar n-a reușit să-l vadă din pricina fulgilor și a ghirlandelor multicolore.

„Oare pe alte planete or fi existând sărbători precum Crăciunul?”

După ce-au intrat pe autostradă, traficul s-a diminuat, iar drumul național 274, care ducea spre coastă, era aproape pustiu. Câmpurile albe înseninau după-amiaza posomorâtă, iar copacii erau înveșmântați în mantii grele de zăpadă, care le îndoia crengile.

— Unde să vă las? a întrebat taximetristul.

— Pe Östra Ekuddsgatan. Dar aș vrea ca, mai întâi, s-o traversăm de la un cap la altul, să văd dacă e lumină la adresa unde vreau să ajung.

I-a arătat șoferului unde să cotească, iar când au intrat pe șoseaua în pantă, Annika a simțit că se pierde cu firea: gura i s-a uscat, palmele i s-au umezit, iar inima a început să-i bată cu putere. Se uita în stânga și în dreapta ca să-și dea seama unde se aflau – oare care era casa?

În cele din urmă, a văzut-o. O casă din cărămidă albă, în fața căreia era parcată Toyota lui verde. Luminile erau aprinse, deci era cineva acasă.

— Vreți să opresc aici? a întrebat șoferul.

— Nu! i-a răspuns ea pe un ton precipitat. Mergeți mai departe!

S-a făcut mică pe bancheta din spate și s-a uitat în altă parte când au trecut prin dreptul casei.

Strada s-a terminat și au ajuns iarăși la drumul principal.

— Acum ce facem? a întrebat taximetristul. Ne întoarcem în Stockholm?

Annika a închis ochii, ducând pumnii strânși în dreptul gurii. Pulsul i-o luase razna și abia mai putea respira.

— Nu, a zis ea. Vreau să mai trecem o dată pe lângă casă.

Șoferul a oftat și s-a uitat la aparatul de taxat – la urma urmelor, nu erau banii lui.

Au trecut încă o dată pe lângă casa din cărămidă albă, iar Annika s-a uitat la ea cu atenție: era urâtă. E drept că grădina cobora până la țărm, dar casa semăna cu o cutie – parcă ar fi fost construită în anii șaizeci.

— Opriți la următoarea intersecție, a zis ea.

Era o cursă destul de scumpă, așa că a plătit cu un card de credit. A rămas pe trotuar și a urmărit cu privirea taxiul care se îndepărta printre fulgii de zăpadă: i s-au aprins stopurile, apoi a semnalizat, ceea ce însemna că șoferul se întorcea în Stockholm. Annika a inspirat adânc, încercând să-și potolească respirația și inima, dar n-a reușit. Și-a vârât adânc în buzunare mâinile jilave și a pornit încet spre casă. Spre casa lui Thomas și a soției lui, aflată pe Östra Ekuddsgatan, în cartierul select al orașului.

Ușa maro și frumos lăcuită era împodobită cu două vitralii, iar deasupra soneriei scria: „Samuelsson”.

Cu respirația tăiată, Annika a închis ochii, simțind că mai are un pic și izbucnește în plâns.

În casă a răsunat o melodie caraghioasă. Nu s-a întâmplat nimic.

A apăsat încă o dată pe buton și iarăși s-a auzit melodia.

În cele din urmă, i-a deschis Thomas. Avea părul vâlvoi, cămașa descheiată și un pix în dinți, iar în picioare, doar șosete.

Annika a inspirat adânc, cu lacrimile gata să se reverse.

— Bună, a zis ea în șoaptă.

Thomas se uită țintă la ea, fără să spună nimic – era palid la față. În cele din urmă, a scos pixul din gură.

— Nu-s o stafie, a continuat ea, iar lacrimile au început să-i șiroiască pe obraji.

Thomas s-a dat un pas în spate și a deschis larg ușa:

— Intră.

Annika a intrat în casă, dându-și seama dintr-odată cât de frig era.

Thomas a închis ușa, și-a dres glasul și a întrebat-o pe un ton blând:

— Ce s-a întâmplat?

— Îmi pare rău… i-a răspuns ea cu glas răgușit. Îmi pare rău că am izbucnit în plâns…

Apoi i-a aruncat o privire. „La naiba!” Era atât de urâtă când plângea.

— Ai nevoie de ajutor? a întrebat Thomas.

Annika a înghițit în sec.

— Ea e… acasă?

— Eleonor? Nu, e la bancă.

Annika și-a dat jos haina și s-a descălțat. Thomas s-a dus undeva în dreapta, iar ea a rămas în hol, uitându-se în jur. Mobilă de la un magazin de lux – R.O.O.M. –, câteva amintiri de familie și niște tablouri urâte. Și o scară care cobora.

— Pot să intru?

Dar n-a așteptat un răspuns, ci s-a dus după el în bucătărie. Thomas era la bufet și turna cafea într-o cană.

— Vrei? a întrebat el.

Annika a încuviințat din cap și a luat loc:

— De ce nu ești la serviciu?

Thomas a pus cănile de cafea pe masă:

— Azi am lucrat acasă. Fac o investigație pentru Asociația Autorităților Locale – pot să lucrez și la birou, și acasă.

Annika și-a ascuns mâinile sub tăblie și a încercat să-și controleze tremuratul.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat Thomas, luând loc la masă.

Annika s-a uitat în ochii lui și a inspirat adânc de câteva ori, neștiind la ce reacție să se aștepte de la el.

— Sunt însărcinată.

Thomas a clipit, dar expresia i-a rămas neschimbată:

— Poftim?

Annika și-a dres glasul și a strâns pumnii sub masă, fără să-și ia privirea de la el.

— Și tu ești tatăl. N-am niciun dubiu. N-am mai fost cu nimeni de când… a murit Sven.

Apoi a plecat ușor capul, simțind că Thomas se uită în continuare la ea.

— Ești însărcinată? Și copilul e al meu?

Annika a încuviințat din cap și iarăși i-au dat lacrimile:

— Vreau să-l păstrez.

Chiar în clipa aceea, s-a auzit ușa de la intrare deschizându-se. Thomas a înlemnit, iar inima Annikăi a luat-o razna.

— Bună, dragul meu!

Din hol veneau zgomotele cu care Thomas era atât de obișnuit: Eleonor și-a șters picioarele, a închis ușa, apoi și-a dat jos haina.

— Thomas?

Annika se uita la el, iar el o privea amuțit, fără pic de culoare în obraji.

— Sunt în bucătărie, a strigat el în cele din urmă, după care s-a ridicat în picioare și s-a dus în hol.

— Ce vreme urâtă! a zis Eleonor, apoi Annika a auzit-o sărutându-și soțul pe obraz. Ai început să gătești?

Thomas a îngăimat ceva, iar Annika, nefiind în stare să se miște, a întors capul spre fereastră. După câteva clipe, a văzut în geam imaginea lui Eleonor, care a intrat în bucătărie și s-a oprit brusc.

— Ea e Annika Bengtzon, a zis Thomas pe un ton șovăielnic. Jurnalista care a scris articolele despre Fundația Paradis.

Annika a inspirat adânc și a întors capul spre Eleonor. Soția lui Thomas era îmbrăcată cu un costum verde-maroniu fără revere, iar la gât avea un lănțișor de aur.

— Îmi pare bine să vă cunosc, a zis Eleonor, zâmbind și întinzându-i mâna. Să știți că articolele dumneavoastră au dat un impuls considerabil carierei lui Thomas.

Annika a dat mâna cu Eleonor, simțindu-și palma rece și jilavă, iar gura, uscată ca iasca.

— Thomas și cu mine urmează să avem un copil, a zis ea.

Cealaltă femeie a continuat să zâmbească preț de câteva secunde. Thomas, care stătea în spatele soției sale, s-a albit la față, apoi a făcut un pas în spate, acoperindu-și ochii cu mâinile.

— Poftim? a întrebat Eleonor, zâmbind în continuare.

Annika i-a dat drumul la mână și a plecat privirea:

— Sunt însărcinată. O să avem un copil împreună.

Eleonorei i-a pierit zâmbetul și s-a întors cu fața spre Thomas.

— E cumva o glumă? a întrebat ea.

Thomas nu i-a răspuns, ci și-a dat părul peste cap și a închis ochii.

— Copilul urmează să se nască la sfârșitul lui iunie, a adăugat Annika. Și cred că e băiat.

Eleonor s-a răsucit pe călcâie și s-a uitat țintă la Annika. Sângele i-a pierit din obraji, ochii i s-au îngustat și i s-au înroșit ușor.

— Ce-ai făcut? a zis ea printre dinți.

Annika s-a ridicat de pe scaun, iar Eleonor s-a întors iarăși cu fața spre Thomas:

— Ce-ai făcut? Chiar te-ai culcat cu zdreanța asta?

S-a apropiat de Thomas, dar el nu s-a dat în spate, ci a plecat privirea.

— Nenorocitule! a zis Eleonor cu vocea sugrumată. Ai adus în casă cine știe ce boli și mi-ai pus sănătatea în pericol!

Thomas s-a uitat în ochii ei:

— Eleonor, a fost… Pur și simplu s-a întâmplat…

— Pur și simplu s-a întâmplat? Cum așa, Thomas? Unde ți-a fost capul?

Thomas își freca fruntea, iar Annika simțea că, dintr-o clipă în alta, creierul ei avea să facă implozie. „O să mor”, s-a gândit ea, agățându-se de tăblia mesei ca să nu cadă.

— Îți dai seama ce înseamnă asta? a zis Eleonor, încercând să-și vină în fire. Va trebui să plătești pentru greșeala ta optsprezece ani de-acum încolo. Vei fi responsabil din punct de vedere financiar pentru copilul ăsta până când o să ajungă la majorat. A meritat? Spune!

Thomas se uita la soția lui ca la o străină:

— Ești incredibilă!

Eleonor a încercat să râdă:

— Eu sunt incredibilă? Am greșit eu cu ceva? M-ai înșelat, iar acum îmi spui că o să ai un copil nelegitim. Te aștepți ca eu să accept chestia asta fără să crâcnesc?

Dintr-odată, Annika a simțit că se sufocă: nu mai era niciun pic de aer în casa aceea, trebuia să iasă de acolo, să plece acasă. Așa că și-a adunat puterile și a pornit cu genunchii

tremurând spre ușa de la intrare. Eleonor a observat că a luat-o din loc și s-a întors spre ea cu un aer plin de ură.

— Ieși afară din casa mea! a strigat ea.

Annika s-a oprit, înfruntându-i furia, și a reușit să surprindă privirea lui Thomas.

— Vii? l-a întrebat ea, în timp ce Thomas o privea țintă.

— Ieși afară, târfă ce ești!

Eleonor s-a apropiat de ea cu o mină amenințătoare, dar Annika nu s-a clintit.

— Thomas, a zis Annika, vino cu mine.

Thomas s-a dus în hol și a luat din cuier haina lui și pe a Annikăi.

— Ce faci? l-a întrebat Eleonor pe un ton derutat. Ce crezi că faci?

S-a apropiat de soția lui, și-a pus haina și s-a încălțat.

— Trebuie să discutăm câteva lucruri, i-a zis el. Te sun mai încolo.

Eleonorei i s-a tăiat respirația și l-a înhățat de reverele hainei:

— Dacă pleci, dacă ieși pe ușa asta, să știi că nu te mai întorci!

Thomas a oftat.

— Eleonor, a zis el, nu fi atât de…

— M-ai dezamăgit! a țipat ea. Dacă pleci acum, nu te mai întorci! Vorbesc foarte serios!

Annika stătea lângă ușa de la intrare, cu mâna pe clanță. Se uita la spatele lui Thomas, la părul viguros și strălucitor care i se revărsa peste guler. L-a văzut luând mâinile Eleonorei în ale lui.

„Vai, rămâne cu ea! Legătura dintre ei e prea puternică, nu poate s-o rupă.”

— Vorbim mai încolo.

Thomas s-a întors cu spatele la Eleonor și s-a uitat la ușă cu buzele strânse.

Apoi s-a uitat la Annika.

— Să mergem, i-a zis el cu o privire limpede și caldă.

Comunicat al Agenției Suedeze de Știri Tidningarnas Telegrambyra
Data: 13 martie
Secțiunea: Afaceri interne

Femeia acuzată de fraudă dă declarații presei

STOCKHOLM (TT) Directoarea în vârstă de treizeci și unu de ani a Fundației Paradis dă declarații presei pentru prima oară.

Lunea viitoare, tribunalul se va pronunța în foarte mediatizatul caz al femeii acuzate, între altele, de uneltire în vederea săvârșirii unei crime.

„A fost o vânătoare de vrăjitoare, susține femeia. Tabloidul *Kvällspressen* mi-a distrus viața.”

În luna decembrie a anului trecut, *Kvällspressen* a publicat o serie de articole despre Fundația Paradis și operațiunile sale. Ziarul a acuzat-o pe directoarea fundației, o femeie de treizeci și unu de ani, de comiterea mai multor infracțiuni, dintre care menționăm: tentativă de înșelăciune, amenințări ilegale, molestare și uneltire în vederea săvârșirii unei crime.

„Nu mi s-a oferit niciodată posibilitatea de a mă apăra, a declarat femeia pentru TT. Articolele au apărut în ziar înainte să pot da lămuriri. Tot acest scandal a fost provocat de o neînțelegere. Dacă mi s-ar fi dat ocazia, aș fi explicat totul.”

Ziarul a publicat declarațiile mai multor femei care pretind că le-ați indus în eroare.

„Nu trebuie să uitați că vorbim despre niște persoane debusolate, care nu sunt întotdeauna conștiente de propriile lor interese. De exemplu, fundația noastră era la un pas de a ajuta una dintre aceste familii amenințate, dar, la un moment dat, au hotărât să fugă.”

În plus, mai multe autorități locale au susținut că ați încercat să le fraudați.

„Organizația noastră era destul de nouă. E drept că procedurile noastre aveau câteva hibe minore, dar intenția noastră era să oferim protecție persoanelor amenințate. Noi nu făceam parte din Serviciile sociale. Scopul nostru era să

păstrăm integritatea clienților, lucru care, pentru anumite facțiuni din Serviciile sociale, era inacceptabil.”

Sunteți acuzată de contabilitate falsă, abuz de încredere, evaziune fiscală și încercare de a obstrucționa auditul financiar.

„Am încercat să pun pe picioare o organizație și să creez locuri de muncă în țara asta. Uneori, am lucrat cu oameni lipsiți de onestitate, care m-au indus în eroare. Dar n-am încercat niciodată să obțin bani în mod fraudulos – nici de la guvern, nici de la autoritățile locale, nici de la persoane private. E drept că am avut câteva dificultăți financiare, dar cele mai multe dintre datoriile mele au fost anulate.”

Acuzarea susține că ați comandat asasinarea Aidei Begovic, care a avut loc în piața Sergel în luna noiembrie a anului trecut.

„Aceasta mi se pare acuzația cea mai deplasată dintre toate, ne-a declarat femeia, făcând eforturi să nu ridice tonul. Nu înțeleg cum de poate cineva să fie atât de crud, încât să mă acuze de așa ceva. Am făcut tot ce-am putut pentru Aida, dar era atât de traumatizată de experiențele din timpul războiului, încât n-am reușit s-o ajut în niciun fel.”

Sunteți acuzată și de complicitate la molestarea și sechestrarea lui Thomas Samuelsson de la Serviciile sociale din Vaxholm.

„Omul acesta a comis o infracțiune. A intrat cu forța în sediul nostru și ne-a amenințat. Fratele meu și cu mine n-am făcut decât să ne apărăm, dar e drept că am reacționat exagerat, lucru pe care îl regret.”

Vă e teamă de verdictul tribunalului?

„Nu, pentru că am încredere în justiția din această țară. Dar mă simt umilită și neînțeleasă. Sunt distrusă. Mi-a luat trei ani ca să pun la punct Fundația Paradis și, de aceea, situația noastră financiară era destul de dificilă. Dar am pus la bătaie tot ce aveam, iar singurul meu scop era să-mi ajut semenii. O societate care mă tratează în felul ăsta nu merită să fie numită civilizată.”

Sursa: Tidningarnas Telegrambyra

Comunicat dat publicității de Associated Press
Data: 18 aprilie
Secțiunea: Știri

Un criminal de război conduce o armată de mercenari

AFRICA DE SUD (AP) În prezent, criminalul de război sârb Ratko, suspectat de implicare în masacrele de la Vukovar și Bijeljina la începutul Războiului din Bosnia, conduce o armată de mercenari în Africa de Sud. Această informație a fost dezvăluită de surse din Cape Town.

Armata sa acționează în regiunile din centrul și sudul Africii, și este mandatată de diferite guverne și de grupuri corporatiste internaționale.

Se presupune că Ratko și-a înființat armata cu fonduri obținute din traficul cu țigări sârbești în Suedia și cu împrumuturi de la mafia rusească.

Sursă: Associated Press

Londra, 4 iulie

Dragă Annika,

Sper că te-ai bucurat cum se cuvine de Sărbătoarea Verii.

Eu și familia mea am celebrat această zi în mod tradițional, la cabana pe care am închiriat-o când am plecat de la Fundația Paradis. Cu toții o ducem foarte bine.

Îți scriu din aeroportul Gatwick de la marginea Londrei. Trebuie să așteptăm câteva ore înainte să ne continuăm călătoria.

Am întocmit toate actele și am primit permisele de ședere. Aceasta este ultima noastră oprire înainte să ajungem în noua noastră patrie. Ne-a fost greu să părăsim Suedia, dar e mai bine așa, mai ales pentru copii.

Toate cele bune,
Mia Eriksson

Articol din *Kvällspressen*
Secțiunea: Afaceri interne
Autor: Sjölander
Data: 10 august
Pagina: 1 din 2

Rușii preiau controlul

Pacea a fost de scurtă durată. Rata criminalității a revenit la nivelul de dinaintea raziilor care au anihilat mafia iugoslavă. „Controlul a fost preluat de ruși”, ne-a informat o sursă din poliție.

Anul trecut, pe 13 decembrie, de ziua Sfintei Lucia, *Kvällspressen* a publicat un material despre operațiunile mafiei iugoslave în țara noastră, care a prilejuit cea mai mare acțiune de anihilare a unei rețele de crimă organizată din istoria poliției suedeze. Mai mult de treizeci și cinci de clădiri, autoturisme, ambarcațiuni și camioane au fost percheziționate sau sechestrate în timpul raidurilor care s-au întins pe durata a douăzeci și patru de ore. Au fost confiscate mari cantități de arme, narcotice, băuturi alcoolice și țigări de contrabandă. Până în prezent, au fost repatriați cincizeci de imigranți ilegali.

Investigațiile și interogatoriile au continuat pe durata întregii veri, dar mai sunt multe de făcut înainte ca persoanele arestate în acea zi să poată fi aduse în fața tribunalului.

Iată ce ne-a declarat o sursă din cadrul poliției: „Ancheta este împiedicată de faptul că toți suspecții neagă toate acuzațiile care li se aduc. Și nu putem să-i acționăm în justiție înainte să avem o imagine de ansamblu cu privire la operațiunile lor”.

Rușii preiau controlul

Potrivit poliției, reducerea ratei infracționalității înregistrate imediat după raidurile poliției nu a fost de lungă durată: „Concluzia noastră este că golul lăsat de mafia iugoslavă a fost umplut mai repede decât ne așteptam. Mafia rusească s-a mișcat foarte repede și a preluat controlul crimei organizate”.

Așadar, toate arestările din iarnă s-au dovedit a fi inutile?

„Problema nu se pune în acești termeni. Orice infractor adus în fața justiției este o victorie pentru societate.”

(Continuarea în pag. 2.)

Bundsförvanten, nr. 9, 21 septembrie

Editura Asociației Suedeze a Autorităților Locale

pag.13

Chipuri noi:

Thomas Samuelsson, directorul de proiect al recent încheiatei investigații cu privire la calitatea managementului în cadrul Serviciilor sociale, a fost cooptat în Delegația pentru Negocieri.

Anterior, Thomas Samuelsson a fost angajat pe postul de contabil-șef la primăria din Vaxholm, iar în prezent locuiește în Stockholm, în cartierul Kungsholmen, împreună cu logodnica sa și cu fiul lor nou-născut.

MULȚUMIRI

Aceasta este o operă de ficțiune. Toate personajele sunt imaginate de autoare, cu o singură excepție: Mia Eriksson. Mia există în realitate, iar povestea ei e descrisă în Gömda (*Îngropată de vie*). Mia a citit și a aprobat secțiunile din acest roman, inspirate de cazul ei.

În rest, orice asemănare cu persoane reale este pur întâmplătoare. Tabloidul *Kvällspressen* nu există și nici Fundația Paradis – ele au fost inspirate de ziare și de organizații reale, dar structura pe care o au în această carte este rezultatul imaginației autoarei.

Descrierea rețelelor sârbe de crimă organizată – atât cele din fosta Republică Iugoslavă, cât și cele din Suedia – se bazează pe observațiile autoarei și sunt tot o plăsmuire a imaginației sale.

Prezentarea celorlaltor grupuri de crimă organizată și a sferele lor de influență se bazează pe informațiile publicate în ziarul *Aftonbladet*.

În mai multe rânduri, m-am folosit de dreptul meu de scriitoare pentru a modifica detaliile unor locuri și clădiri care există în realitate, precum și traseele spre și dinspre ele, în funcție de nevoile narațiunii.

Țin să le mulțumesc tuturor celor care mi-au răspuns la întrebări (uneori, acestea erau destul de ciudate):

Johanne Hildebrand, corespondent de război, producător TV și prietenă apropiată, pentru amplele informații cu privire la războaiele și la situația din statele balcanice.

Shquiptar Oseku, purtătorul de cuvânt al Biroului de Informații cu privire la Kosovo din Scandinavia, pentru datele legate de modul în care operează diferitele grupuri de crimă organizată din Balcani.

Peter Rönnerfalk, medic și consilier medical, pentru excelentele informații de specialitate.

Ann-Sofie Martensson, ofițerul de presă al portului Stockholm, atât pentru turul portului liber și un scurt istoric al său, cât și pentru datele cu privire la instalații, clădiri, birouri și proceduri.

Rolf Holmgren, ofițer vamal în cadrul Pazei de Coastă a Stockholmului, pentru datele despre transportul de mărfuri și pentru detaliile cu privire la ingeniozitatea traficanților de țigări și la modalitățile de a-i prinde.

Hasse Ek, director de bancă, și Petra Nordin, funcționar bancar, pentru informații și timpul acordat.

Jonas Gummesson, șeful departamentului de știri interne din cadrul redacției de știri a postului TV4, pentru datele cu privire la politica Partidului Social Democrat.

Lotta Snickare, șeful departamentului de dezvoltare de la Förenigssparbanken, pentru informațiile cu privire la operațiunile bancare și la procedurile administrative ale autorităților locale.

Thomas Snickare, director de proiect la Telia, pentru descrierea modului în care funcționează o comisie de servicii sociale.

Pär Westin, director regional al Administrației Cimitirelor din Stockholm, și subordonaților săi, pentru detaliile cu privire la slujbele funerare și înmormântări.

Birgitta Elvas, pentru informațiile despre structura și managementul autorităților locale.

Catarina Nintz, reporteră la *Katrineholms-Kuriren*, pentru detaliile despre provincia Sömarland.

Linus Feldt de la Bajoum Interaktiv AB, un strălucit programator, câștigător a numeroase premii, și care mă ajută ori de câte ori am nelămuriri în domeniul IT.

Jan Guillou, scriitor și jurnalist, care mi-a dat detalii cu privire la arme și muniții, precum și la efectul lor asupra corpului uman.

Kaj și Maria Hällström, pentru și mai multe detalii despre provincia Sömarland.

Ann-Marie Skarp, Jessica Örner și Elisabeth Bredberg, prietenele și colegele mele de la editura mea din Suedia – Pirat.

Karin Kihiberg, care face ca totul să meargă.

Sigge Sigfridsson, extraordinarul meu editor, fără de care acest roman n-ar fi fost posibil.

Și – ultimul, dar nu cel din urmă – excepționalul meu redactor: dramaturgul Tove Alsterdal.

Vă mulțumesc tuturor!

Și, în fine, toate erorile care s-au strecurat în această carte îmi aparțin în totalitate.